

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

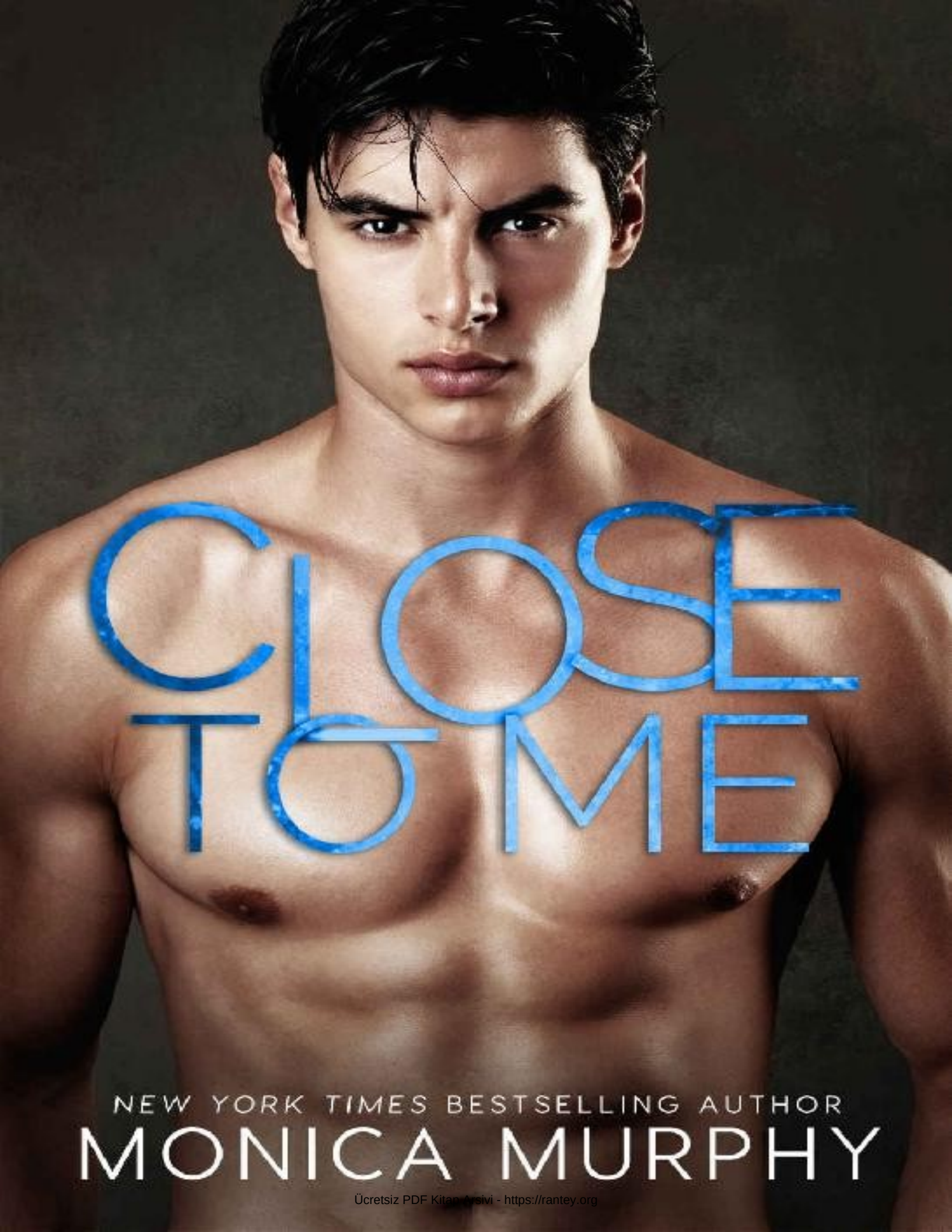
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLOSE TO ME

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BANA YAKIN

MONICA MURPHY

İÇİNDEKİLER

Çalma
Listesi
İsimsiz
Prolog
Birinci Sınıf

Bölüm 1
İkinci Yıl Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8

Üçüncü
Sınıf
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
İsimsiz Son

Sınıf
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[İsimsiz](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Falling For Her](#)

[Biliyor](#)

[muydunuz?](#)

[Daha fazla öfkeli yeni yetişkin romantizmi](#)

[ister misiniz? Adil Oyun Alıntı](#)

[Teşekkür](#)

[Ücretsiz kitap ister misiniz?](#)

[Kaydolun! Ayrıca Monica](#)

[Murphy Yazar Hakkında](#)

OYUN LİSTESİ

"hot girl bummer" - blackbear
"Nightmare" - Halsey
"Lights Up" - Harry Styles
"Pure Water" - Mustard, Migos
"boyfriend" - Ariana Grande, Social House
"Miss Americana & The Heartbreak Prince" - Taylor Swift
"Back At It Again" - Yella Beezy, Quavo, Gucci Mane
"Close to Me" - Ellie Goulding, Diplo, Swae Lee

Close To Me Spotify çalma listesinin geri kalanını burada bulabilirsiniz:

<https://bit.ly/CTMplaylist>

Biz

Sadece arkadaşız

Aşıklar gibi konuşan

Ve bu yeterli görünüyordu

Birbirlerini sevmekten korkan iki genç.

(k.a.t.)

PROLOGUE

Hayatta bazı önemli anlar vardır, elinizde olmadan onları hafıza bankanızda saklarsınız. Onları istemeseniz bile, oradadırlar. Kalıcıdırlar. Hatırlamak istemediğinizde yeniden ortaya çıkarlar. Belirli bir zamanda kendilerini belli ederler, sanki "Ha, sana söylemiştim" der gibi.

Bunlar en kötüsü.

Çoğunlukla, o zamanlara dönüp baktığımda, *her şeyin değiştiği yer olduğunu* düşünüyorum.

Özellikle bir kişiyle böyle anlar yaşadım. Her zaman yanımda olmasına rağmen onu hayatımda istemiyordum. Onu görmezden geldim, ki ikimizin de gittiği küçük okul düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi. Birisi yokmuş gibi davranmak onun görünmez olduğu anlamına gelmiyor.

Yine de onu gördüm. Nasıl görmeyeyim?

Ve bu görünmez olduğum anlamına da gelmiyordu. Beni hala görüyordu. İçimi gördü.

FRESHMAN YILI

BİR

Okulun ilk haftası onunla tanıştım.

Çıldırılmışım.

Aileme kızgınım. Dünyaya kızgınım.

On dört yaşında kin dolu ve siktir git tavırlı bir kız, gelmiş geçmiş en kötü şeydir. Güven bana.

Ama içten içe yalnızdım, üzgündüm ve hiç arkadaşım yoktu. Sekizinci sınıftan sonraki yaz bu küçük, hiçbir yerde olmayan kasabaya taşındık ve içimdeki kızgınlık her geçen gün yavaş ama emin adımlarla büyüdü. Okulun ilk günü beni boğmakla, tüketmekle tehdit edene kadar büyüdüğünü hissettim.

Kampüse gittiğimde kimse bana ilgi göstermiyordu ve bu canımı acıtıyordu. Lise küçük ve dar görüşlüydü. Herkes ezelden beri birbiriyle aynı okula gidiyordu ve ben bir yabancıydım. Orada birkaç gün kaldıktan sonra, benimle gerçekten ilgilenmediklerini söyleyebilirdim.

Biri hariç.

Okuldan sonra annemin beni almasını beklerken birinin konuştuğunu duyuyorum.

"Adın ne senin?"

Bana söylediği ilk sözler bunlardı. Bu çocuğun daha büyük olduğunu söyleyebilirim. Sanırım bir genç. Ukala, kendinden emin, *ateşli*. Öğle yemeği sırasında herkes ona JT diye sesleniyordu ve birisinin onun futbol takımının oyun kurucusu olduğunu söylediğini duydum. İlk ipucum bu olmalıydı ama o anda hiçbir fikrim yoktu.

Tek önemsemişim benimle gerçekten konuşmuş olmasıydı.

"Um." Biraz daha dik duruyorum, parmaklarımı dikkatsizce savurarak saçlarımı omzumun arkasına atıyorum. "Sonbahar."

Parlak beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsüyor. "Şey, Um Autumn, seninle tanıştığımıza memnun oldum. Ben JT."

Elini bana doğru uzattığında, ne yapacağımı bilemeden bir süre aptalca bakıyorum. Aptalca, değil mi?

"Merhaba." Sonunda elini tuttum ve biraz fazla hevesli bir şekilde sıktım.

Elimi bıraktığı anda bir adım geri çekiliyor ve ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor. Uzun boylu, sırık gibi, kirli sarı saçları ve mavi gözleri var. Okuldaki en popüler çocuk ve bunu bana kimsenin söylemesine gerek yok.

Sadece biliyordum.

"Belki bir ara takılabiliriz," diyor omuz silkerek ve küçük bir gülümsemeyle, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Bu *büyük* bir *olay*. Belki onun için değil ama benim için kesinlikle.

"Elbette." Başımı sallıyorum, böyle bir şey söylemesi beni hem şaşırtıyor hem de memnun ediyor. "Snap üzerinden konuşmalıyız," diye devam ediyor.

Ailem Snapchat kullanmama izin vermiyor. Babam çok küçük olduğumu söylüyor ama o kadar aşırı korumacı ki, bu çok saçma. Annem çok katı olduğunu düşünüyor ve ben de ona katılıyorum.

"Snap'im yok," diye itiraf ediyorum, JT'nin yüzüne kazınan şaşkınlığı görünce kendimi küçük bir kız gibi hissediyorum.

"Almalısın. Aldığında bana haber ver." Gülümsüyor ve yürümeye başlıyor. "Hoşça kal, Um Autumn."

"Güle güle," diye sesleniyorum, gidişini izliyorum. Binanın etrafından dolaşıp gözden kaybolduğunda bir iç çekiyorum ve tam o sırada birinin güldüğünü duyuyorum.

Bir oğlan.

Omzumun üzerinden bakarak, beton bankta oturan, beni düşünürken başını yana eğmiş, kömür karası saçları alnına dökülüp tek gözünü kapatan adama dik dik bakıyorum. Onu tanımıyorum ama bu okulda sadece üç gündür bulunduğumu düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil.

"Gerçekten Jonah Taylor'ın *seninle* takılmak istediğini *mi* düşünüyorsun?" diye soruyor, sanki tüm konuşmamızı dinliyormuş gibi.

Anında sinirlendim. Son zamanlarda benim için değişmez bir ruh hali, ancak buna hala tam olarak alışamadım. Her zaman iyi bir kız oldum ve insanlara gerçekten nasıl hissettiğimi kesinlikle söylemem.

Yüzümü ona dönerek ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Sen de kimsin be?"

Patlamam beni şaşırtıyor ama sakın kalıyorum. Öfke güçtür, kendime hatırlatıyorum.

Ayrıca, kaybedecek bir şeyim yok.

"Ben sana her şeyi dosdoğru anlatacak olan yeni en iyi arkadaşımın." Bankta arkasına yaslanıp saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Yeni bir en iyi arkadaş a ihtiyacım yok." Sesim somurtkan geliyor ve belki ben de öyle hissediyorum. Bu adamın JT'den kaynaklanan mutluluk balonumu patlatmasını istemedim.

"O zaman sana bir tavsiyede bulunayım." Bir saniye kadar tereddüt eder. "Jonah Taylor senin hakkında iki bok verebilir."

Alaycı bir tavırla, "Teşekkürler," diyorum.

Omuz silkiliyor. "Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum." "Onunla arkadaş mısınız?" Şüpheli. Çocuk homurdanıyor. "Pek sayılmaz."

Biliyordum. "Eğer JT ile arkadaş değilseniz, bana onun hakkında herhangi bir tavsiyede bulunmamanız gerektiğini düşünüyorum." Annemin büyük olasılıkla beni beklediği alma/bırakma sırasına doğru gitmek için hevesle arkamı döndüğümde, beni olduğum yerde durduran bir şey söyledi.

"Senin hakkında bahse girdiler. Bütün futbol takımı. Snap'te, Insta'da ya da her neyse, senden bir amcık fotoğrafı alan ilk kişi yüz dolar kazanacak."

Ne dedin? Yavaşça omzumun üzerinden ona bir kez daha bakıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Bir omuz silkme daha. Bana bakma zahmetine girmiyor. Onun yerine, yanında duran eski püskü sırt çantasından bir kibrit kutusu çıkarıyor ve kırmızı ucunu bankın pürüzlü çimento yüzeyinde gezdirmeden önce tek bir kibrit çıkıyor. Kibrit alev alıyor ve alevi yüzüne yaklaştırıyor, turuncu parıltıyı incelerken gözleri kısılıyor. Kibriti o kadar yakın tutuyor ki, dikkat etmezse kendini yakabileceğinden korkuyorum.

Onun tam bir aptal olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Babanın kim olduğunu biliyorlar," diye kayıtsızca teklif ediyor, hala yüzüne bakmıyor.

Ben.

Tedirginlik omurgamdan aşağı süzülüyor. Bu, çocuğun babamın kim olduğunu bildiği anlamına geliyor. ve bundan nefret ediyorum. Nereye gidersem gideyim, babamın emekli NFL süperstarı Drew Callahan olduğu gerçeğinden kaçamıyorum.

Bazen gerçekten sinir bozucu oluyor. "Onun kim olduğunu biliyor *musun?*"

Çocuk sessiz kalarak başını sallar.

"Bu am vurma bahsine var mısın?" *Kuku* kelimesinin dudaklarımdan bu kadar kolay döküldüğüne inanmıyorum. Bu kelimeyi daha önce hiç yüksek sesle söylediğimi sanmıyorum.

Sonunda odağını bana çeviriyor, o büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hayır."

Ona inanmıyorum. "Nereden biliyorsun o zaman?"

"Konuşulanları duyuyorum." Bir omuz silkme daha.

"Soyunma odasında."

Harika. Sadece harika. Soyunma odasında benim hakkımda mı konuşuyorlar? "Sen de mi futbol takımındasın?"

Buna inanmakta zorlanıyorum. Futbolcuya benzemiyor. Yeterince iri değil. Çok sıksa.

"JV."

Ortaokul. Belki de uyduruyordur. "Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

Kibriti sallıyor ve yere düşmesine izin veriyor. Havada kaybolmadan önce ince duman dalları yükseliyor. "Oyun kurucu."

Hayır, hayır, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Bu çocuğu unut. JT'yi de unut. Hepsi babam gibi oyun kurucu. Yani babam *yüzünden* hepsi bana yakınlaşmak istiyor.

Asla benim yüzümden değil.

Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp uzaklaşıyorum ve onunla bir daha konuşmak zorunda kalmamak için dua ediyorum.

Ben onun adını sormadım, o da benimkini sormadı ama kim olduğumu biliyordu. Eninde sonunda ben de onun kim olduğunu öğrenecektim.

SOPHOMORE YILI

İKİ

BEN CASUSLUK YAPIYORUM. Bu konuda iyiyim, çarpacak bir şey olmasa bile odayı darmadağın eden kardeşim Jake'ten daha iyiyim ve bir de şimdiye kadarki en büyük çeneye sahip olan küçük kız kardeşim var. Ava on bir yaşında ve tam bir baş belası. Annem beni örnek aldığı için Ava'nın beni her yerde takip ettiğini söylüyor.

Her neyse. Sürekli işime karışıyor, odamı karıştırıyor, makyaj malzemelerimi, yüz yıkamamı, lanet olası tamponlarımı karıştırıyor. Benden küçük olmasına rağmen kıyafetlerimi çalmaya çalışıyor. Çok sinir bozucu.

Sinir bozucu biri.

Bir de ailenin bebeği Beck var. Altı yaşında ve *tıpkı* babama benziyor, hatta Jake'ten bile daha çok. Beck babamın aynı yaştaki halinin tıpatıp aynısı ve bu annemin kalbini eritiyor. Bunu en küçük çocuk olmasıyla birleştiren annemi küçük kirli parmağında oynatıyor.

Parmağı kirli çünkü o erkeklerin en erkeği. Dağlardaki bu eve taşındığımızda, Beck'in kalbi keşfedebileceği dönümlerce araziye sahip olduğu gerçeğinden dolayı mutlak bir sevinçle doldu. Her zaman bir şeyler kazıyor, hatta eski hayvan kemikleri bile, ki bu çok ürkütücü. Düşmek ve kendini incitmek Beck'in günlük hayatının bir parçası - geçen yıl kolunu kırdı ve babamın çıldıracağını düşünmeme rağmen bu onu korkutmadı bile. Fırlatma koluna zarar veremez, bilirsiniz.

Beck'in gerçekte ne olduğu, tamamen sevilebilir. Bunu ben bile kabul edebilirim.

Babamın anneme söylediklerini dinlemem gerekirken konudan uzaklaşıyorum. Büyük bir tartışma yaşıyorlar ve dua ediyorum ki

benimle bir ilgisi yok.

"...Buraya her şeyden uzaklaşmak için taşındığımızı sanıyordum. Böylece sadece ailemize odaklanabilecektik ve başka hiçbir şey yapmayacaktık," diyor annem, sesi kızgın geliyor.

Bekle, kızgın değil. Sadece sinirliydi. Ve onun babama karşı böyle konuştuğunu nadiren duyuyorum.

"Biliyorum. Ve bu bizden çok fazla zaman almamalı," diyerek annemin homurdanmasına neden oldu.

"Drew, şimdi gerçekçi ol. Kendini bu projeye adayacaksın. O lisenin gördüğü en iyi hücum koordinatörü olacaksın. Bunu düşündüğün için bile ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller mi? NFL'de oynadın! İki Super Bowl kazandın! Televizyonda yorumculuk yaptın!"

"Evet, artık hepsi geride kaldı. Zamanımı başka ne yaparak geçireceğim?"

"Bilmem, belki ben ve çocuklarla geçirirsin?" Babam tamamen işin içine girdi.

"Hepsi okulda. Beck bile. Şimdi onun da zamanı tıpkı kardeşi gibi futbol antrenmanlarıyla geçiyor," diyor babam.

Beck de Jacob gibi gençler futbol takımında. Beck küçükler takımında, Jake ise sekizinci sınıftan beri büyükler takımında. Gelecek yıl benimle birlikte lisede olacak ve dürüst olmak gerekirse?

Bunu dört gözle beklemiyorum.

"Eğer birine koçluk yapacaksan, Jake'in takımına yap. O senin oğlun," diye vurguluyor annem. "Sana ihtiyacı var."

"Öyle değil. Oğlum harika biri. Takımı da öyle." Babamın sesindeki samimiyet doğrudu. Jake harika bir futbolcu, bunu ben bile kabul edebilirim. Ve takımları büyük olasılıkla lig şampiyonluğunu kazanacak. "Lisenin bana daha çok ihtiyacı var. İyi olmaya çok yakınlar ama henüz o noktada değiller. Ayrıca Jake gelecek yıl lisede olacak," diyor babam.

"Ve sen de üniversite takımına koçluk yapacaksın."

"Bu JV takımına da sıçrayacak ve bunu biliyorsun. Hadi bebeğim." Onlara bakmıyorum ama onu kollarının arasına aldığını söyleyebilirim. Annemle babam birbirlerine karşı çok şefkatlidir. Bazen neredeyse *fazla* sevecenler, mesela bizim önümüzde öpüşüyorlar falan.

İğrenç bir şey. Kim ailesinin böyle davranmasını ister ki? Çok yaşlılar. "Bu her maça gitmek zorunda olduğum anlamına mı geliyor?" Annem iç çekerek soruyor.

Ona ne kadar kolay teslim olduğuna bak. Şaşırdım. Her zaman onun zamanını korumaya çalışıyor, özellikle de emekli olduğundan beri.

"Sonbahar yüzünden zaten her maça gelmeyecek misin?" diye soruyor.

"Evet." İç çekiyor. "Doğru."

Artık konuşmuyorlar, bu da bana babamın onu bunun iyi bir fikir olduğuna ikna ettiğini ve şimdi gençler gibi öpüştüklerini söylüyor.

Bu da gitmem için bir işaret.

Koridordan gizlice geçip saniyeler içinde kapıyı kapatarak odama dönüyorum. Annem oyunlara gitmek zorunda çünkü artık onlar benim de oyunlarım.

Geçen bahar amigo takımına girdim. Birinci sınıfın ilk ayında kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi bocaladıktan sonra gerçekten arkadaş edindim. Bir sürü arkadaş. Onlardan birkaçı amigo takımındaydı ve beni gelecek yıl onlarla birlikte seçmelere katılmaya ikna ettiler. Ben de öyle yaptım.

Ve başardım.

Yıllarca dans etmenin yardımı olmuştur, eminim. Babamın bir futbol efsanesi olmasının bununla hiçbir ilgisi yok, bu gerçekten iyi hissettiriyor. İlk kez kendi başıma bir şey yaptım ve bu hoşuma gitti. Sanırım babamın gölgesi Jake'in üzerinde, bu yüzden her zaman tanıştığı herkese kendini kanıtlama ihtiyacı duyuyor. Beck'in de aynı şekilde sonlanacağını tahmin ediyorum, belki de öyle olmaz. Bu çocuk çok havalı ve daha üçüncü sınıfta.

Odama döndükten birkaç dakika sonra kapı çalındı ve babam kapıdan içeri girdi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Yatağımda dik oturup ona göz kırpiyorum. Onu hiç tanımıyor olsaydınız, korkutucu olduğunu söylerdiniz. İri bir adam. Uzun ve geniş, siyah saçlı ve lazer odaklı mavi gözlü. Her şeyi gören gözler, ki bu bazen biraz korkutucu olabiliyor. Ailem her zaman onlara karşı hiçbir şey yapamayacağınızı söyler. Onlar her şeyi gördüler ve yaptılar. Annem her zaman, sanki bir tehditmiş gibi, bizim anlayamayacağımız şeyleri de ekler.

Ne demek istediklerini tam olarak bilmiyorum ama onlara inanıyorum. Beni korkutuyorlar. Beni istismar ettikleri için falan da değil. Ailemi çok seviyorum ve onların da beni sevdiğini biliyorum ama içten içe onları hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum ve bu en kötüsü.

Babam NFL'den emekli olduktan sonra birkaç yıl San Francisco'da kaldık ve orada hala ünlü biri olarak kabul ediliyor. İstese de şöhretten kaçamadı. Böylesine büyük bir şehirde yaşayan ailem

Sonunda bundan sıkıldılar ve bizi daha sakın bir yere taşımaya karar verdiler. İyi bir okul bölgesi olan, trafik ve suçun fazla olmadığı daha küçük bir kasabaya.

Bu küçük kasabaya her şeyden uzaklaşmak için taşınmış olabiliriz ama burada yaşayan herkes babamın kim olduğunu biliyor, özellikle de okulumdaki tüm çocuklar. Tabii ki biliyorlar.

"Hey prenses." Bana hala prenses demesi bazen biraz rahatsız edici, çünkü kendimi küçük bir kız gibi hissettiriyor ama değilim. Artık değilim. Ama her neyse.

"Merhaba baba." Gördün mü? Böyle şeyler söylediğinde küçük kız moduna geçiyorum. "Sana bir sorum var." Yatağımın kenarına oturdu.

"Ne oldu?"

Sıradan bir şekilde arkasına yaslanıyor. "Lisedeki futbol takımının koçlarından biri olsam umurunda olur muydu?"

Sayılır, demek istiyorum ama bana nedenini sorsa muhtemelen iyi bir cevap veremezdim. Bu yüzden sadece başımı sallayıp omuz silkiyorum. "Gerçekten önemli değil, sanırım."

Sözlerimden dolayı gerçekten incinmiş görünüyor. "Fark etmez mi?"

"Bilmiyorum," diyorum yanlış bir şey söylemek istemediğim için dikkatlice. "Sanırım ben kenarda tezahürat yaparken seni görmek güzel olurdu." Yine de onu gerçekten ne kadar fark edeceğimi bilmiyorum.

"Orada olmam seni rahatsız etmiyor mu? Takımla birlikte antrenmanlarda çokça bulunmam? Okula birlikte gittiğin çocuklarla?" diye soruyor, sesi meraklı.

"Ben de antrenmandayım, o yüzden..." Omuz silkiyorum. Onun orada olması hayatımda gerçekten bir fark yaratmayacak.

Bakışları odamda gezinirken, "Sadece senin ya da kardeşlerinin bunu yapmamın ailemden zaman çalacağını düşünmenizi istemiyorum," diyor. "Yine mobilyalarının yerini mi değiştirdin?"

Bunu çok yapıyorum, yatak odamdaki mobilyaları yeniden düzenliyorum. Sürekli yeni bir görünüm istiyorum ve bunun bazen onları rahatsız ettiğini biliyorum. Babam ahşap döşemeleri çizeceğimi söylüyor ama asla çizmiyorum. Her zaman dikkatliyimdir.

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Sana ödeme yapıyorlar mı? Lise mi?" Burnumu kırıştırarak soruyorum. Sanırım yeterince paramız var. Şehrin en seçkin bölgesinde, muhteşem göl manzaralı büyük bir evde yaşıyoruz. Gölde bir iskelemiz de var, ancak bir yıldır burada yaşıyor olmamıza rağmen henüz bir teknemiz yok.

İlk başta göl kenarında yaşamamanın izole edici olduğunu düşünmüştüm. Şimdi fark ediyorum ki burası imrenilen bir yer ve mahallemün yakınlarında bir sürü çocuk parti yapıyor, ki bu aslında bir mahalle bile değil, eskiden yaşadığımız gibi değil. Her şey çok dağınık ve biz de dahil olmak üzere herkesin çok fazla arazisi var.

Tepede, hemen üstümüzde, herkesin hafta sonları gittiği bir yer var. Henüz davet edilmedim ama birinci sınıftayken herkes seni görmezden geliyor.

Artık ikinci sınıf öğrencisi ve amigo kız olacağım. Bu bana bir çeşit itibar kazandırmalı.

"Bana maaş veriyorlar ama ben bunu para için yapmıyorum. Bunu çocuklar için yapıyorum. O takımdaki çocuklar için. Bir tür liderliğe ihtiyaçları olduğunu hissediyorum" diyor ve söylediği her kelimedede ciddi olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum. Babam sadece insanlar için iyi şeyler yapmak ister. Bazen çok fazla. Annem onun iyiliğinin bazen suistimal edildiğini söylüyor ama o daha temkinli. O kadar güvenmiyor.

Sanırım birbirlerini dengeliyorlar.

"Çocukların çok büyük bir potansiyeli var," diye devam ediyor baba. "Harika bir oyun kurucuları var."

Evet. JT, geçen yıl ona çıplak fotoğraflarımı göndermemi isteyen hıyar.

"Ve gelecek yıl onun yerini alacak kişi harika. Çok ham Potansiyel. O sadece sorunlu," diye bitiriyor babam, yüzünde karanlık bir ifadeyle.

Tüm vücudum geriliyor. Kimi kastettiğini biliyorum.

Ash. Asher Davis. İsminden dolayı mı kibritle oynuyor?

Ben hep böyle düşünmüşümdür. Haklı olduğumu kim bilebilir? O adamla konuşmuyorum bile.

Dürüstlüğün gerçekten de en iyi politika olduğuna karar vererek babama "O bir tür pislik," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Pek iyi bir hayatı olmadı." Merak içimde yükseliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu seninle gerçekten tartışamam." Uzanıp kocaman elini başımın üstüne koyuyor ve saçlarımı karıştırıyor. Dokunuşundan kaçıyorum ve elini bırakıyor. "Onu biraz rahat bırak. Tamam mı?"

"Elbette." Omuz silkiyorum. Onu asla rahat bırakmayacağım. Asla.

Üç

Okulun ilk günü ve altıncı dönem kimya dersime giriyorum, sırasının arkasında oturmuş birkaç öğrenciyle sohbet eden Bay Curtin'e gülümseyerek bakıyorum. Hepsi de kızdı. Daha genç, yirmili yaşlarının sonunda ve kızlardan onun seksi olduğunu düşündüklerini ya da ona aşık olduklarını birden fazla kez duydum.

Ew.

Ama her neyse.

Bu sınıfta hiç arkadaşım olmadığını hemen fark ettim. Bunu zaten biliyordum, çünkü en yakın arkadaşlarımdan hiçbiri altıncı derste kimya dersi almadı, ama en azından birkaç tanıdık bulmayı umuyordum.

Kimseyi tanımıyorum.

Sınıfın arka tarafına doğru ilerleyerek sol sıradaki son masaya, kapıya en yakın yere yerleşiyorum. Sırt çantamdan telefonumu çıkarıp Snapchat'e bakıyorum -babam sonunda pes edip almama izin verdi- ve Kaya'dan bir mesaj görüyorum. O benim en iyi arkadaşım ve sürekli konuşuyoruz. Birbirimizi öğle yemeğinde görmemize rağmen, ki bu yemek on dakika önce bile bitmedi, hala birbirimize snap atıyoruz. Birbirimize DM atıyoruz. Bazen birbirimize mesaj atıyoruz.

Bir adamın kafasının arkasının bulanık bir fotoğrafını görmek için snap'ini açıyorum.

Belli belirsiz tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramıyorum.

Ben Murray benim tarih sınıfımda!

Kıskançlık yükseliyor ama bastırıyorum. Son birkaç aydır Ben'e karşı küçük bir aşk besliyorum ve Kaya bunu biliyor.

Bir selfie çekiyorum ve cevabımı hızlıca yazıyorum.

Tanıdığım hiç kimse bu sınıfta değil.

Neredeyse hemen cevap veriyor.

Önümüzdeki kırk beş dakika boyunca Curtin'e bakacaksın.

Kaya bir kalp göz emoji'si ekledi ve ben de yanıt olarak bir göz devirme emoji'si gönderdim.

Bizim sınıftaki diğer herkes gibi öğretmen için ateşli değilim, iğrenç.

Curtin'in sırasını çevreleyen kızların hepsi masalarına dağılır ve Curtin ayağa kalkarak açık kapıya doğru yürür ve kapıyı iterek kapatır. Dışarıdan gelen sesler hemen kesilir ve sınıf ürkütücü bir sessizliğe bürünür. Tahtaya gidip bir kalem alıyor ve boş beyaz alana adını yazdıktan sonra bize doğru dönüyor.

Bir süre sessiz kalır, bakışları odayı tarar ve sonunda konuşur.

"Lütfen bana sizi korkutmadığımı söyleyin," diyor Bay Curtin kıkırdayarak ve hepimiz gülümseyerek karşılık veriyoruz.

Evet, ben bile. Onun yumuşak başlı kişiliğinin, özellikle de dört gözle beklemediğim bu derste çok işe yarayacağını kabul edebilirim. Ama bu dersi almak zorundayım, özellikle de iyi bir üniversiteye gitmek ve ailemin çok sevdiği bu sıkıcı küçük kasabadan uzaklaşmak istiyorsam.

Curtin kimya hakkında konuşmaya başladı ve ben de tüm iyi niyetlerimi unutarak hemen dalmaya başladım. Bir ders programı dağıtıldı. Laboratuvar projelerimiz için masamızda yanımızda oturan kişiyle ortak olacağımızdan bahsediyor ve ben yanımdaki boş koltuğa bakıyorum.

"Görünüşe göre Bayan Callahan hariç," diyerek herkesin dönüp bana bakmasına ve gülmesine neden oldu.

Yanaklarım yanıyor ve koltuğuma çöküyorum. Hâlâ dikkatlerin üzerimde toplanmasıyla ilgili bir sorunum var. Dans dersi aldım, birkaç yıl sahnede yarıştım ve bu önemli bir şey değildi. Şimdi amigo takımındayım ve henüz bir maçta tezahürat yapmamış olsak da bu konuda endişelenmiyorum. Yine de bir öğretmen küçük bir şey için beni çağırıyor ve ben ortadan kaybolmak istiyorum.

Bunu aşmam gerek.

Birden kapı açıldı ve göreceğimi düşündüğüm en son kişi içeri girdi.

Ash Davis.

Bana yönelik olmasa da yüzündeki sırıtma sinir bozucu. Saçları günah kadar koyu ve dağınık, saçlarını kestirmesi gerektiğinin açık bir göstergesi olarak alnına dökülüyor. Gözleri o kadar koyu ki siyah görünüyor ve yemin ederim Şeytan'ın bir oğlu olsaydı bu çocuk olurdu.

Annem, babam futbol takımına koçluk yapmaya başladığı andan itibaren Ash'in belaya benzediğini söyledi, ama sesinde her zaman sevecen bir ton vardı. Sanki bir sebepten dolayı annem onu gerçekten seviyormuş gibi.

Nedenini anlamıyorum.

"Ah, Bay Davis." Öğretmen gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Daha çok çok sinirlenmiş gibi görünüyor, ki sanırım Ash'le ilgilenmek söz konusu olduğunda öğretmenler arasında tutarlı bir duygu bu. "Sonunda bize katılmanız çok nazikçe."

"Üzgünüm geciktim Curtin." Ash sanki sahnedeymiş ve hepimiz onu seyirciler arasından izliyormuşuz gibi sırtarak sınıftaki hepimizi süzüyor. "Neyi kaçırdım?"

Birkaç kız kıkırdıyor, ben dahil değilim.

Dümdüz önüme bakıyorum, ne ona ne de başka bir şeye bakıyorum. Ash ile daha önce hiç derse girmemiştim. Farklı yollarda olduğumuzu ve yollarımızın kesişmeyeceğini düşündüm, en azından ders sırasında.

Onunla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşündüğüm için başıma bu geldi - daha çok büyük bir inkâr halindeydim. Bilmem gerekirdi. Daha da ötesi, bir arkadaş grubunu paylaştığımızı hatırlamalıydım, ancak o daha çok bunun sınırında. O futbol takımında ve ben de amigo kızım - gerçi o JV'de, bu yüzden onun maçlarında tezahürat yapmıyoruz. Öğle yemeğinde ya da arkadaşlarımız birlikte otururken ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Ve o bunu biliyor.

Ondan neden kaçtığımı bilmiyorum. Belki de ilk tanıştığımızda bu kadar açık sözlü olmasından hoşlanmadım. Belki de kampüste sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşmasından hoşlanmıyorum. Belki de bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum, sanki içimi, ruhumun özünü görebiliyormuş gibi.

Kulağa dramatik geliyor ama doğru. Ash Davis beni rahatsız ediyor. Çoğu zaman kötü bir şekilde.

Bazen, bunu kimseye söylemesem de, beni iyi anlamda rahatsız ediyor.

Yine de ona aşık olmayı reddediyorum. İkinci sınıftaki diğer bütün kızlar zaten hoşlanıyor. Beni listesine eklemesine gerek yok.

"Şanslısın Asher, fazla bir şey kaçırmadın. İşte ders programı." Curtin Ash'e birkaç dakika önce dağıttığı kâğıt parçasını uzatıyor ve sonra başını sallıyor. "Git yerini bul. Autumn Callahan'ın yanında, bu dönem laboratuvar partnerin olacak."

Daha dik oturuyorum, yanımdaki boş koltuğa bakıyorum, sonra odayı araştırıyorum, zihnimde her dolu koltuğu sayıyorum.

Aman Tanrım. Laboratuvar partnerim mi olacak? Tüm sömestr boyunca mı?

ldr beni Şimdi.

Asher masama doğru yürüyor ve ben onu izliyorum, bakışlarımız birleşiyor. Tutuyorum. Sırtışı kayboluyor, dudakları sanki ondan iğrenecekmişim gibi hafifçe inceliyor ve ben sertçe yutkunarak ellerimi masanın üstünde birleştiriyorum.

"Selam." Yanımdaki sandalyeye otururken bana doğru başını salladı, sırt çantasını masanın üstüne fırlattı, çok fazla gürültü çıkardı ve Bay Curtin'in tartışmasında bir saniyeliğine duraklamasına neden oldu. "Uzun zaman oldu."

Gözlerimi kaçıyorum, bir kez daha dümdüz önüme bakıyorum. "Lütfen benimle konuşma," diyorum olabildiğince sessizce. Ondan hoşlanmadığımı biliyor.

Şey... ondan hoşlanmadığımdan değil.

Daha çok beni tamamen tedirgin ediyor. Onun bu kadar yakınımda olması bile aramızda bir Şeylerin çatırdadığını hissettiriyor. Elektrik mi? Kimya mı?

Oh, ha ha. Kimya dersinde olduğumuzu düşünürsek bu komik.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı eğip masaya bakıyorum. Düşüncelerim çok saçma. Ash'e verdiğim tepki de saçma. O sadece bir çocuk. Çok yakışıklı, kendine güvenen ve ona her baktığımda beni geren bir çocuk.

Ash kıkırdayarak başını sallıyor ve sırt çantasının fermuarını açıp yırtık pırtık bir defterle bir kalem çıkarıyor. Yeni yıl için okul malzemeleri almaya zahmet bile etmedi, oysa ben bu tür Şeyler için yaşıyorum. Ağustos başında Target'taki okula dönüş bölümü en sevdiğim yerdir. "Sen başka bir Őeysin, Callahan."

Hiçbir Şey söylemiyorum. Sadece başımı kaldırıyorum ve Bay Curtin konuşmaya devam ederken gözlerimi beyaz tahtaya dikeyorum. Önümdeki masada duran yepyeni klasöre uzanıp açıyorum, kimya için renk kodlu sekmeyi bulup o bölüme dönüyorum, böylece ders programını klasöre yerleştirebiliyorum. Ash'in tüm bu süre boyunca beni izlediğini hissedebiliyorum, ona ters ters baktığımda o sırtış geri dönüyor ve gülmeye hazır görünüyor.

"Ofis malzemeleri satan mağazalarda takılan kızlardansın demek." Her nasılsa bu cümleyi kulağa edepsiz geliyor.

"Bilmiyorum." enemi kaldırıyorum, ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

Sandalyesini benimkine doğru kaydırıyor, gittikçe yaklaşıyor, ta ki nefesi saç tellerinin yüzümde dalgalanmasına neden olana kadar. "Yalancı." Nefesi sıcak, sesi alçak ve doğrudan kulağımın içine konuşuyor. "Bahse girerim planlayıcı bölümüne her girdiğinde neredeyse külotunu kremliyordur."

Nefesim kesiliyor ve başımı o kadar hızlı çeviriyorum ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Geriye çekiliyor ama yeterince uzağa değil. Öfke kanımı kaynatıyor ama yaşadığım garip, karıncalanma hissini bastırmaya yetmiyor.

Bu garip, karıncalanma hissinden tüm benliğimle nefret ediyorum. Asher Davis'ten de nefret ediyorum.

"İğrençsin," diye neredeyse tükürüyordum ona.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, kendinden çok memnun görünüyor.

"Seviyorsun

o."

"Hayır," diyorum şiddetle. "Hayır, istemiyorum."

"Burada bir sorun mu var Bay Davis? Bayan Callahan?" Bay Curtin sorar. Ash "Hayır." diyor.

Aynı zamanda, "Evet." diyorum.

Curtin ellerini kalçalarına d a y a m ı ş , ikimize de bakıyor. Bütün Sınıf bir kez daha sessizleşti, birkaç kişi bizi izlemek için koltuklarında dönüyor ve ben ortadan kaybolmak istiyorum.

İkinci sınıfın ilk gününe böyle başlamak istemezdim. "İkinizi ayırmam gerekiyor mu?" Bay Curtin devam ediyor.

"Lütfen," diyorum.

"Hayır, biz iyiyiz," diye araya giriyor Ash.

Ona tekrar ters ters bakıyorum ama bu sefer bana bakmayan o. Kavuşmuş elleri masanın üstünde duruyor, yüzündeki ifade düpedüz melek gibi ve bu daha önce Asher Davis ile ilişkilendirebileceğim bir kelime değil.

"İkinizin de sessiz olması gerekiyor," diyor Curtin sonunda, dersine yeniden başlamadan önce.

Kırk uzun dakika sonra zil çalıyor ve eşyalarımı hızla topluyorum, her şeyi umursamadan sırt çantama tikiştiriyorum ki bu hiç bana göre değil. Amigo olduğum için yedinci ders beden eğitimi dersim var ve sanırım Ash'in de beden eğitimi dersi var çünkü tüm futbol takımı günün son dersinde ağırlık çalışması yapıyor. Bu da ikimizin de aynı yere gideceği anlamına geliyor ve yanımdan geçmesini ya da benimle konuşmaya çalışmasını bile istemiyorum.

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Hiç.

O daha tembel kışını sandalyeden kaldıramadan ben kapıdan çıkıyorum ve koridordan aşağıya, kızların soyunma odasında saklanabileceğim ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım spor salonuna doğru ilerliyorum.

Yarına kadar.

Ugh. Önümüzdeki dönem onunla çalışarak nasıl hayatta kalacağımı gerçekten bilmiyorum.

Kaçmak isteyen acı dolu iniltiyi bastırarak sola dönüyorum ve birinin üzerine doğru koşuyorum. O kadar sert çarpışıyoruz ki garip bir irkilme sesi çıkarıyorum ve güçlü eller uzanıp kollarımı tutarak beni sabitliyor. Kafamı kaldırdığımda, onun...

Asher mı?

Sırıttıyor. "Benden o kadar hızlı kaçamazsın Callahan."

Beni nasıl bu kadar çabuk yakaladı? Sanki bunu bilerek yaptı. "Bana öyle deme," diyorum, tabii ki bu da onun beni sıkmasına neden oluyor. Kollarını daha sıkı. Acıtacak kadar değil, ama ondan kolayca kopacak kadar da değil.

"O zaman sana ne dememi istersin? Sonbahar mı?" Adımı söylediğinde sesi yükseliyor ve başını sallayarak iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. "Bu, gelmiş geçmiş en aptalca isim."

Tamamen kırıldım, ki bu sinir bozucu. Ayrıca incindim, bu da beni kızdırıyor. Beni hiçbir şekilde etkilememeli. O bir hiç. Ve benim onun hakkında hissettiklerim de bir hiç. "Doğru, Ash de harika bir isim," diye karşılık veriyorum, sesim kesinlikle gülünç çıkıyor.

Beni o kadar hızlı bırakıyor ki biraz sendeliyorum ama düşmeden kendimi yakalıyorum. Ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim. Ya da bana dokunduğu yerde tenimin hâlâ nasıl karıncalandığını. "Babamın adıydı."

Sesi savunmacı, yüzündeki ifade kibirli. Sanki ayaklarına kapanmalı ve ona ne kadar harika olduğunu söylemeliymişim gibi.

Boş ver onu.

"Demek ikinizin de aptal bir adı var, ha? Ash mi? Daha çok tam bir pisliksin. Baban da muhtemelen senin gibi bir pisliktir." Sesim alaycı ve söylediklerimin aptalca olduğunu biliyorum.

Ama gözlerinin nasıl karardığını görebiliyorum - bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim, zaten çok koyu renkteler - ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Hatta belki...

Acıdı mı?

Hayır. Hayatta olmaz.

"Gerçekten güzel, Callahan." Sesi düz, yüz ifadesi duygusuz. "Umarım ölmüş biriyle dalga geçmek kendini daha iyi hissetmeni sağlar." Ve bu son sözlerle.

Uzaklaşıyor.

DÖRT

"ANNE?" Annemle babamın yatak odasının kapısında durup yalnız olmasını umuyorum. Babam hâlâ futbol antrenmanında ve ben her zaman ondan önce eve geliyorum. Annem Ava'yı ya da Beck'i yanına almış olabilir. Ya da Jake, gerçi onun da okuldan sonra genelde yaptığı gibi odasına kapanıp video oyunları oynadığından eminim. Saat altıda gençlerin futbol antrenmanı var, bu yüzden annem onu birkaç dakika içinde liseye götürecektir.

Gitmeden önce onunla konuşmam gerek.

Annem dolabından çıkıyor ve beni görünce kısa bir süre duruyor. "Ah, Sonbahar. Birinin bana seslendiğini duydum sandım. İyi misin?"

"Evet," diye yalan söylüyorum yatak odalarına girip etrafa göz gezdirirken, bakışlarım göle bakan duvarı kaplayan dev pencerelere takılıyor. Muhteşem bir manzara. Huzur verici. Benim yatak odam evin ön tarafına bakıyor, orası o kadar güzel değil. "Sadece sana bir soru sormak istiyorum."

"Umarım bir cevabım vardır." Annem gülümsüyor ve yatağın kenarına oturup yanındaki yeri okşuyor.

Oturduğu yere gidip yerleşiyorum, kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekerek sıkıca kavradığında başımı kısa bir süre göğsüne yaslıyorum. O kadar iyi, o kadar rahatlatıcı hissettiriyor ki neredeyse ağlamak istiyorum.

Aslına bakarsanız, öyle sayılırım ve o da bunu anlayabilir, çünkü burnumu çekiyorum ve aniden gözlerimi siliyorum.

"Ah, tatlım, sorun ne? Bugün okulda bir şey mi oldu?" Sesi yumuşaktı ve küçükken düşüp kendimi yaraladığımda annemin beni teselli ettiği anılarla dolup taşım. Dizlerimdeki sıyrıklar ve kollarımdaki çizikler, göğsümde hissettiğim acıyla kıyaslanamaz bile.

bu öğleden sonra hissediyordum. Bugün antrenmanda konsantre olamadım. Sürekli hata yapıyordum ve koçlarım bana sinirleniyordu.

"Evet." Başımı sallıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sanki bu gözyaşlarımın akmasını durduracakmış gibi. Yan not: Bu onları hiç durdurmuyor. "Babasının öldüğünü bilmediğin halde birinin ölmüş babasına hakaret etmek yanlış mı?"

Annemin kolu tekrar omuzlarıma dolanıyor, eli kolumu ovuyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ona söylemekten neredeyse korkuyorum. Bağırmasını ya da daha kötüsü beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemesini istemiyorum.

"Okulda bir çocuk var," diye başlıyorum, sesim titriyor. Sesimin bu kadar gergin çıkmasından nefret ederek boğazımı temizliyorum. "Berbat biri."

"Kötü anlamda korkunç mu yoksa iyi anlamda korkunç mu?"

Elinden kurtulup dik oturarak bakışlarıyla buluştuğumda kaşlarımı çatıyorum. "İyi korkunç diye bir şey var mı?"

"Evet, kesinlikle," diyor annem kararlılıkla. "Seni rahatsız ediyor ve bu seni kızdırıyor olabilir, ama aynı zamanda ondan biraz hoşlanıyorsun, bu da tüm durumu daha da kötüleştiriyor. Sana böyle mi hissettiriyor?"

Ash hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Berbat biri ama buna iyi bir berbatlık diyebileceğimi sanmıyorum. Bana karşı pek nazik değil. Her zaman benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum, sanki benim büyük bir şaka olduğumu düşünüyormuş gibi. Ama bugün ben de onun kadar alçaldım ve korkunç bir şey söyledim.

Bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Ondan hoşlanmıyorum," diyorum ona. "İyi biri değil. Derste beni çok kızdırdı... kimya dersimiz var ve Bay Curtin laboratuvar partneri olmamız gerektiğini söyledi, açıkçası bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Benimle dalga geçmeyi bırakmadı, ben de sonunda bir şey söyledim... karşılığında o kadar da hoş olmayan bir şey."

Annem kaşlarını çatıyor, yüzünde savunmacı bir anne ifadesi belirliyor. Birinin çocuklarıyla uğraşmasından hoşlanmıyor. Elbette, hangi anne hoşlanır ki? "Kim o?"

"Asher Davis," diyorum, dudaklarım adının etrafında bükülüyor.

"Ahhh." Annem başını sallıyor, yüz ifadesi dalgınlaşıyor. "Hayatında bazı sorunlar yaşadığını biliyorsun."

"Ne tür bir sorun?" Babamın ne dediğini ve nasıl hiçbir şey açıklayamadığını hatırlıyorum. "O ne yaptı?"

Annem iç çeker. "Mesele onun ne yaptığı değil. Ona yapılanlar."

Bakışlarımı kucağıma indiriyorum ve parmaklarımı birbirine bağlarken ellerime bakıyorum. "Tacize uğradı mı?" Belki de ölmüş babası tarafından?

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil." Dizimi okşuyor ve beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Onun yüzünde kendimi görüyorum. Aynı yeşil gözleri paylaşıyoruz, yüz yapımız benzer, aynı ağız şekli, aynı burun, ancak ondan daha koyu saçlarım var, bunu babamdan aldım. Ben de onun gibi kısa boylu ve iri yapıliyım, bana sorarsanız bu berbat bir şey. Erkeklerin göğsüme bakmasından nefret ediyorum, ki ortaokuldayken bunu çok yaparlardı. Yani hala bakıyorlar ama eskisi kadar kötü değil.

Ya da belki de saklamakta daha iyi oldular.

"Seni bu kadar kızdıracak tam olarak ne yaptı?" Ben hâlâ bir şey söylememişken annem soruyor.

"Adımla dalga geçti, bu da duygularımı incitti. Ben de ona karşılık vermeye çalıştım ve bana adını babasından aldığını söylediğinde, adlarının Ash olmadığını, daha çok kış gibi olduğunu söyledim." Başımı salladım. "Sonra bana babasının öldüğünü söyledi ve kendimi berbat hissetmeme neden oldu."

Annem aslında... gülüyor mu? Tam bir kahkaha değil, daha çok gizli bir kıkırdama gibi. Hatta parmaklarıyla ağzını kapatıyor. "Ah Autumn."

"Ben korkunç bir insanım," diyorum ona asık suratla, sesimin çatlamasından nefret ederek. Çatlamaya hazır hissediyorum. Sanki kalbim yarılacak ve tüm mutsuzluğum her yere saçılacak, beni de içine çekecek.

Kolunu tekrar omuzlarıma doluyor ve beni sarsıyor. "Hayır, öyle değilsin. Seninle dalga geçiyordu ve sen de öfkelenedin, ki bu normal. Babasının öldüğünü nereden bilebilirdin ki? Ve dürüst olmak gerekirse? Bu iyi bir şeydi, küllü kışla takas etmek."

Şok olmuş bir kahkaha atıyorum ve kendimi durdurmaya çalışarak tıpkı onun yaptığı gibi ağzımı kapatıyorum. "Çok kabaydı."

"Ama komik bir kelime oyunu, biriyle dalga geçmene göz yumduğumdan değil." Omuzlarımı bir kez daha sarsıyor. "O savunmacı biri ve sanırım konu ona geldiğinde sen de öylesin. Sadece şunu bil, zor bir hayatı oldu ve sert bir kişiliğe bürünüyor ama o... savunmasız. Bir ebeveyni kaybetmek, özellikle de çok gençken, zordur. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Doğru, annen yüzünden." Annemin Ash Davis ile ortak bir yönü olduğunu düşünemiyorum ama annemin zor bir çocukluk geçirdiğini de biliyorum, gerçi bana bundan pek bahsetmedi.

"Annem bir işte tutunamayan bir ayaştı. Uyuşturucu da kullanırdı. Yatıp kalkardı, eve getirdiği bir sürü erkek arkadaşı vardı ve bizi

yeni babamız ya da her neyse. Çok kötüydü. Beni umursamadı ve Owen Amcanızı da umursamadı." Annem boşluğa bakıyor, anılarında kaybolmuş. Bana daha önce de küçük kardeşine bakmak zorunda kaldığını söylemişti ama şimdiye kadar pek ayrıntı vermemişti. "Hızlı büyümek, Owen'a ve evimize bakmak zorundaydım. Faturaları ödemek için bir iş bulmam gerekiyordu ve liseden zar zor mezun oldum. Bunu nasıl başardığımdan hala tam olarak emin değilim."

"Ne demek zar zor mezun oldum?" Eğildim, kolu omuzlarımdan kaydı. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım ve itiraf etmeliyim ki...

Büyüleyici.

"Hiç okula gitmedim, özellikle de son birkaç yıldır. Sürekli çalıştığım için birçok dersi kaçırdım. Diplomamı aldım ama zar zor. Törene bile gitmedim; bana postayla gönderdiler. Notlarım kesinlikle berbattı." Dönüp bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. "Okul çok önemli, Autumn. İyi bir üniversiteye girebilmek için iyi notlar almalısın."

Ailem benimle üniversite hakkında konuşmaya başladığında genellikle yaptığım gibi, onun hızlı konu değişikliği karşısında savunmaya geçiyorum. O kadar uzak ki, neden şimdi bu konuda endişelenmem gerektiğini bilmiyorum. "Notlarım gayet iyi."

"Biliyorum." Annem nazikçe gülümsüyor. "Babanız ve ben, hepinizi zorluyoruz çünkü kimse bizi zorlamadı. En azından ebeveynlerimizden hiçbiri bizi doğru yöne itmedi. Biz sadece senin, kardeşlerin ve kız kardeşin için en iyisini istiyoruz."

Ugh. Bu bana şunu hatırlattı... "Ava makyaj malzemelerimi karıştırmayı bırakmıyor." "Ona durmasını söyleyeceğim," diye söz veriyor annem, sesine eğlence karışıyor ama hiç önemli değil gibi görünüyor. Ava sürekli eşyalarımı karıştırıyor. "Ash konusunda ne yapmalıyım?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Annem iç çekti. "Ona üzgün olduğunu söyle." Yüzümü buruşturdum. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Kaşları kalkıyor ve yüzünde tam bir anne ifadesi beliriyor. "Çok basit, Autumn. Sadece ona yaklaş ve ona pislik dediğin için üzgün olduğunu söyle."

Söylediklerini düşündüm. Gecenin geri kalanında bunu düşündüm. Ödev yaparken, Kaya'yla FaceTime'da konuşurken ve o beni Ben Murray'in peşinden gitmem için cesaretlendirirken, sevimli bir çift olacağımızı düşündüğünü söylerken. Gülüyorum ve kabul ediyorum ama içten içe hâlâ Ash'i ve

Ona söylediklerim ve bunu söylediğimde gözlerinde beliren o acı parıltısı.
Oradaydı ve bir saniye bile sürmeden yok oldu.
Ama ben gördüm. Onu incittim. Ve bu beni de
incitti. Nedenini anlamıyorum.

BEŞ

Asher Davis'e üzgün olduğumu hiç söylemedim. Cesaretimi toplayamadım. Okulun ilk günündeki konuşmamızın üzerinden bir ay geçti ve bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık. Okul konuları dışında hiç konuşmadık.

Eylül'ün ortasındayız ve Ash ile konuşulmayan bir ateşkese vardık. Ölmüş babasına hakaret ettikten sonra benimle alay etmeyi bıraktı. Bana sırtımayı bıraktı. Sanırım beni rahat bıraktığı için mutlu olmalıyım ama yine de söylediklerim için kendimi kötü hissediyorum. Babası iyi biri miydi, yoksa kötü biri miydi? Ash bu yüzden mi bana bu kadar kötü davranıyor? Annem sana nasıl davrandıklarının önemli olmadığını, ailemizi her zaman sevdiğimizi söyledi.

Şanslıyım ki harika ebeveynlerim var. Benimkileri çok seviyorum ve onların da beni sevdiğini biliyorum. Asher için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Babam kolay zamanlar geçirmediğinden bahsetti ama bunun ne anlama geldiğini ya da neyi kastettiğini bilmiyorum. Babam benimle bu konuda konuşmuyor ve tabii ki Ash de benimle konuşmuyor, bu yüzden gerçekte neler olduğunu bilmiyorum.

Ash mesafesini koruyor, ben de öyle ve laboratuvar saatlerinde birlikte çalıştığımızda birbirimize karşı kibar davranıyoruz. Eminim buna tanık olmak acı vericidir.

Ama ben kırılmayacağım. O da öyle. Ondan hoşlanmıyorum. O da benden hoşlanmıyor. Ama kimyada başka seçeneğimiz yok. Birlikte çalışmak *zorundayız*.

Berbat bir şey.

Bugün kimya dersine giriyorum, midem gergin, zihnim yarış halinde. Öğle yemeğinde fazla bir şey yemedim, çünkü yiyemedim. Endişelenmenin aptalca olduğunu biliyorum.

bu tür şeyler hakkında, ama heyecanlıyım. Gerginim. Sınıfta odaklanamayacağım, bu yüzden Tanrı'ya şükür laboratuvar günü değil.

Ash'in fark etmesini asla istemem.

Enkaza dönmemin sebebi ne? Mezuniyet töreni duyuruları yapılıyor. Her sınıftan üç erkek ve üç kız - altı erkek ve altı kız aday gösteren son sınıflar hariç - mezuniyet finalistlerinin bir parçası olmak üzere seçilir. Mezuniyet haftası boyunca, temalı kıyafet giyme günleri, öğle yemeğinde oyunlar ve alt sınıflar için Çarşamba gecesi taç giyme töreni vardır. Kral ve kraliçe Cuma gecesi futbol maçının devre arasında taç giyecek ve kazanan diğer herkese de ödülleri takdim edilecektir.

Bu büyük bir olay.

Bir grup arkadaşım beni aday gösterdiklerini söylediler bile ve müdür yardımcımız Bayan Adney'nin dersin sonuna doğru adımı açıklamasını beklemekten kendimi alamıyorum. Varsaymamam gerektiğini biliyorum. Kendime sakın olmamı, böyle bir şeyin olmayacağını söylemem gerektiğini biliyorum, böylece umutlarım yıkılmasın. Ama bir şey bana diyor ki.

Bu olacak.

O kadar heyecanlıyım ki sandalyemde kıpırdanıyorum ve Ash odaya girdiğinde benimkinin yanındaki sandalyesine yerleşirken bana tuhaf bir bakış gönderiyor. "Pantolonunda karınca falan mı var?"

Ağzım açık kaldı, bana "Hey, test tüpünü uzatsana "nın ötesinde bir şey söylediği için çok şaşırdım. Boğazım kurudu ve bir şekilde nutkum tutuldu, ki bu hiç olmaz.

Başını bir kez sallıyor ve yana yatırıyor. "Alo? Konuşamıyor musun?"

"Ben-uh." Omuz silkiyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum. "Endişeliyim." Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, sessizce kendime lanet ediyorum.

Bunu neden söyledim ki?

"Ne hakkında?" Ses tonundaki merak açıkça belli oluyor.

Omuz silkiyorum, başımı hâlâ eğik tutuyorum. "Bir şey yok." Ona hiçbir şekilde söyleyemem. Sadece benimle dalga geçer.

"Uh huh." Belli ki bana inanmıyor. Ve ne zamandan beri derse erken gelmeyi başarıyor? Genellikle geç gelir ve Curtin'in onu azarlamasına neden olur, Ash'in umurunda değil gibi. İsteddiği şeyi, istediği zaman yapıyor. Mantık çerçevesinde.

Çoğunlukla benimle vakit geçirmekten mümkün olduğunca kaçınıyor.

"Benny sonunda sana çıkma teklif edecek cesareti bulabilecek mi?" Ash kayıtsızca soruyor.

Çenem tekrar açılıyor ve dönüp ona bakıyorum. Ben Murray'den hoşlandığımı nereden biliyor? Bir dakika, benim bilmediğim bir şey mi biliyor? Ben'le arkadaş mı? Şüpheliyim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oldukça açık. İkiniz öğle yemeğinde göz göze geliyorsunuz." Ash omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor. "Bir hamle yapması gerekiyor."

"Çok iğrençsin." Kendimi kontrol edemeden kelimeler beni terk etti ve daha kötü bir şey söylemesine hazır olarak irkildim. Ama yani, gerçekten. Göz sikişi mi? Ben ve ben bunu yapmayız.

Öyle mi?

"Neden? Doğruyu söylediğim için mi?" Kollarını masanın kenarına dayayarak masaya yaklaşıyor. "Başka biri gizlice gelip seni ondan çalmadan önce buna bir kilit koyması gerekiyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

Ash kaşlarını kaldırıp bir kez daha bana bakıyor. "Bahse girmek ister misin?"

Ona bakıyorum, sesinin tonu kafamı karıştırıyor. Bu soruyu düpedüz imalı bir şekilde sordu. Sanki benimle ilgilenen birini tanıyormuş gibi.

Sanki o biri... O olabilirmiş gibi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Birbirimizden nefret ediyoruz.

Gözleri birden parlıyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Neden heyecanlandığını biliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Konuları o kadar hızlı değiştiriyor ki başım dönecek. "Neden?" "Mezunlar günü için aday gösterileceğini düşünüyorsun."

Oh. Bunu anlamasını istemiyordum. "Hayır, istemiyorum." Çok çabuk itiraz ettim ve o da bunu biliyordu.

"Evet, biliyorsun." Bana yaklaşıyor ve ben de dönüp ona ters ters bakıyorum. "Mezuniyet balosunda sahnede küçük, güzel bir prenses olacağını mı sanıyorsun?"

Burnumu çektim ve hemen pişman oldum. Kulağa iğrenç geliyordu. "Hayır, hiç de değil."

"Uh huh. Şey, bil diye söylüyorum..." Sesi dalgalanıyor ve başını sallıyor, dudakları sıkı bir çizgi oluşturuyor. "Boş ver."

Şimdi merak ettim. "Sadece neyi bileyim diye?" Elini sallıyor. "Önemli değil."

İnsanların bu tür şeyler yapmasından nefret ediyorum. Gerçekten en kötüsü. "Hayır, söyle bana. Ne oldu?"

Yüz ifadesi ciddileşiyor. Ölümcül bir ciddiyete. "Benim aptal olduğumu düşüneceksin. Ya da daha kötüsü, bana inanmayacaksınız."

Aklım karmakarışık. Neden bahsediyor bu adam? "Anlat bana."

O karanlık gözler benimkilere bakıyor ve ben sonsuz mücadeleyi görebiliyorum.

Her ne ise, söylemesi gerektiğinden emin değil.

Yani muhtemelen beni aşağılayacak.

Anlam veremediğim bir şeyler mırıldanıyor ve daha yakına kayıyor, başı benimkine doğru eğiliyor ve elini kulağımın etrafına doluyor, sert parmakları tenimi okşuyor ve titrememe neden oluyor.

Umarım fark etmemiştir. Vücudumun kontrolsüz tepkisini bana karşı kullanacak tipte bir çocuk. Bunu kirli bir şeye dönüştürebilir ve ben onun hakkında bu tür düşüncelere sahip değilim. Asla olmaz.

Uh uh.

"Kimseye söyleme," diye fısıldıyor kulağıma, bir an duraksıyor. Nefesi sıcak, tarçın gibi kokuyor ve az önce dudaklarını yaladığına yemin edebilirim. Bir dakika, gerçekten *diliyle* kulağıma mı dokundu? "Ama ben sana oy verdim."

Tam zil çaldığı anda geri çekiliyor ve Curtin hemen derse başlıyor. Öğretmenin söylediği hiçbir şeyi duymuyorum. Asher'ın bana gülüp gülmediğini fark etmiyorum. Şoktaymışım gibi hissediyorum, aklımda aynı sorular dönüp dururken olduğum yerde donup kalıyorum.

Asher Davis mezuniyet balosu prensesi için bana mı oy verdi? Ve gerçekten az önce kulağımı mı yaladı? Ne sapık ama!

Daha kötüsü ne?

Hoşuma gitti.

Ders bitmeden yedi dakika önce anons geldiğinde ve Bayan Adney tam da gizlice tahmin ettiğim gibi adımı okuduğunda, kendimi tutamıyorum.

Gurur duyuyorum.

Ash'in adının da anons edildiğini duyduğumda gülümsemem bir anda kayboluyor. Bakışlarım onun oturduğu yere kayıyor ve şok olmuş görünüyor. Arkadaşım

Kaya da erkek arkadaşıyla birlikte aday gösterildi. Başka bir çift de aday gösterildi. Gelenek, mezuniyet haftası boyunca herkesin eşleşip birlikte koşması, oyunlara katılması ve birlikte giyinmesidir.

Bu da demek oluyor ki.

"Görünüşe göre sen ve ben," diyor Ash anonslar bittiğinde. Gülümsüyor, kara gözleri parlıyor. "Umarım Ben için sakıncası yoktur."

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

ALTI

"İŞTE." Sırt çantamdan yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantası çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum ve Ash'e doğru itiyorum. "Bu senin için."

Yüzündeki temkinli ifade yeni, daha önce hiç görmediğim bir ifade. Sanki bana güvenmiyor gibi. "Nedir bu?" Sanki içinde onu ısırarak bir yılan varmış gibi çantaya bakıyor.

"Kıyafetler ve kostümler." Bugün Cuma ve mezuniyet haftası için ne yapacağımızı ya da ne giyeceğimizi hiç konuşmadık. İki hafta önce aday gösterildik, yani bu biraz saçma.

Ancak etrafıma biraz sorduktan sonra bunun oldukça normal olduğunu öğrendim, özellikle de birlikte koşan ama *birlikte* olmayanlar için. Kızlar genellikle her şeyi ayarlıyor ve erkeklerin hiçbir şeyden haberi yok. Her zaman kendilerine söyleneni yapıyorlar ve giydirme günleri ve oynamaları gereken oyunlar boyunca acı çekiyorlar.

Hiç adil değil.

Kaşlarını çatıyor. "Ne için kıyafetler ve kostümler?"

Gözlerimi deviriyorum. "Mezunlar günü. Gelecek hafta biliyorsun değil mi?"

"Bunu biliyorum." Çantaya uzanıp içine bakarken sesi savunmacı çıkıyor. Çantaya uzanıp bir çift lacivert-beyaz kareli polar pijama pantolon çıkarırken dudakları kıvrılıyor. "Bunların nesi var?"

"Pazartesi pijama günü." Ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum. Hoş. "Yani aynı pijamaları ve tişörtleri giyeceğiz."

"Çok şirin değil misin? Pijamalarınla?" Beni taklit ediyor, sesi daha yüksek bir perdeye çıkıyor. "Bence sen sadece ikimizi yatakta birlikte düşünmek istiyorsun, Callahan."

"Kes şunu." Pantolonu elinden çekip aldım ve çantaya geri koydum. "Aptalca sözlerin sadece aptalca. Kazanmak istiyorsan birlikte giyinmeli ve eşleşmeliyiz. Ayrıca oyunları birlikte oynamalı ve gerçekten kazanmaya çalışmalıyız. Katılım önemlidir."

"Belki de oyun oynamak istemiyordumdur." "O zaman kazanamayız."

"Belki ben de bunu yapmak istemiyordumdur."

Gözlerimi deviriyorum ama içten içe endişeleniyorum. Kazanmak için ölüyorum, bunu ona itiraf edebileceğimden değil. Ama o hiçbir şey yapmazken Ash'i bütün hafta boyunca taşımak zorunda kalırsam kazanamayacağım. "Hadi ama. Kazanmak o kadar da kötü olmayacak."

"Kazanmak için bir sürü aptal oyun oynamam gerekiyorsa, o zaman berbat olacak." Sandalyesine çöktü ve kollarını kavuşturdu, bana koca bir bebeği hatırlattı.

Belki de bu konuya onun için önemli olacak bir şekilde yaklaşmalıyım. "Mezuniyet balosu prensi seçilmek sana kızlar arasında statü kazandırmaz mı? Kazanırsan, hepsi senin kim olduğunu bilir."

"Beni fark etmesini istediğim tek kız benden nefret ediyor." Bana bilmiş bir bakış gönderiyor ve ben de -yine- benden bahsettiğini düşünmeden edemiyorum. Eğer bunu söylersem, dünyanın benim etrafımda dönmediğini söyleyecek ve ben de kendimi aptal gibi hissedeceğim. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum. "İlgilenmiyor. Asla da olmayacak."

"Bundan emin olamazsın." Sesim yumuşuyor ve aptal gibi ona doğru biraz eğiliyorum. "İlgileniyor olabilir."

O kahverengi gözler benimkilerle buluşuyor ve bir saniyeliğine kendimi onların derinliklerinde kaybediyorum. Hayatımda gördüğüm en koyu gözlere sahip. Çok güzeller.

Ayrıca sinir bozucu.

Daha dik oturuyor, kollarını iki yanına indiriyor. "O benim tipim değil. Zamanımı boşa harcıyorum."

Bay Curtin sınıfa giriyor ve ben Ash'ten uzaklaşarak dikkatimi öğretmen'in tahtaya yazdıklarına veriyorum. Ash'in söylediklerini düşünmemek için kendimi zorluyorum. Yine de sözleri kafamın içinde sürekli dönüp duruyor. Kimden bahsediyor? Benden bahsediyor olamaz. Sözlerinden çok fazla anlam çıkarıyorum. Benimle ilgilenmiyor. İğrenç olduğumu düşünüyor, tıpkı benim onun iğrenç olduğunu düşündüğüm gibi. Benim tipim değil. Hem de hiç. Güvenli ve tatlı birine doğru bir hamle yapmalıyım. Ben gibi birine.

Ben'in sorunu ne? O güvenli, tatlı ve aynı zamanda bilgisiz. Yani, ondan bu kadar hoşlandığının farkında olduğunu sanmıyorum. Farkında olsaydı, bana çıkma teklif ederdi, değil mi? En azından konuşuyor olurduk, ciddi bir şekilde.

Ash ona getirdiğim çantayı gizlice yerde duran sırt çantasına yerleştirip fermuarını çektiğinde dikkatimi çekmeden edemiyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor ve onu izlediğimi fark ediyor, saçları alına dökülüp gözlerine takılıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, midem Ash'i uzun süre düşündüğümde yaptığı o garip kıvrılma hareketini yapıyor.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Ben de öyle yapıyorum.

Bunu o kadar iyi yapıyorum ki, dersin yarısında dikkatimi çekmeye çalıştığını fark etmiyorum bile. Eski masanın kenarına daha sert bir şekilde vuruyor, Curtin'in dersine devam etmeden önce kısa bir an için duraklamasına neden oluyor ve Ash'e baktığımda şimdi kalemiyle defterinin kenarına hafifçe vurduğunu görüyorum.

Aşağı bakınca bir şey yazdığını görüyorum. Bir not.

Benim için.

Pazartesi ne giyeceğim?

Dudaklarımı birbirine bastırarak defterimdeki boş bir sayfayı çeviriyorum ve ona bir yanıt yazıyorum.

Pijamalar. Çantaya her gün ne giyileceğini yazan bir not bıraktım.

Cevabımı okuyor ve defteri kendine doğru çektikten sonra eğilip alt dudağını ısırarak konsantre bir şekilde tekrar yazmaya başlıyor.

Tam bir aptal gibi bakmaktan kendimi alamıyorum. Nedense çok çekici geliyor, belki de kaba şeyler söylemediği ya da benimle alay etmediği içindir. Bana normal davranıyor ve bu hoşuma gidiyor.

Yazdıklarını okuyabilmem için defteri bana yaklaştırdığında irkiliyorum.

Takım elbisem yok.

Kalbim parçalanıyor. Taç giyme gecesi için biraz süslenmesi gerekiyor. Geçen hafta sonu Kaya, arkadaşımız Daphne ve ben annemi bir sonraki şehirdeki alışveriş merkezine sürüklediğimizde bulduğum elbiseye bayıldım. Saatlerce alışveriş yaptık. Kaya ve ben elbise üstüne elbise denerken, Daphne fikirlerini sunarken, ikimiz de asla bir şey bulamayacağımızı söyleyip inlerken annem bir kez bile şikayet etmedi.

Sonunda istediğimi buldum, Kaya da öyle. Annem sana söylemiştim demedi ama eve dönerken yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme bana bunu düşündüğünü söyledi. Daphne ikimizin de

muhteşem elbiseler ve onu getirdiğimiz için çok mutluyduk. O bizim en dürüst arkadaşımız ve hayatınızın en önemli gecelerinden biri için elbise alışverişi yaparken böyle bir arkadaşla ihtiyacınız var.

Ash'in cevap vermemi beklediğini fark ederek hızlıca bir şeyler karalıyorum.

Dügmeli gömleğin var mı?

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve yavaşça başını sallıyor.

Bir çift siyah pantolona ne dersin?

Uzanarak kolunu benimkine bastırıyor ve bu kez defterime bir şeyler yazıyor.

Siyah kot.

Kolunu benimkinin yanında durduğu yerden çekmiyor ve ben karıncalanıyorum. Sadece bu basit temastan bile her yerim karıncalanıyor. Ben de kolumu oynatmıyorum. Onunki sıcak ve güçlü ve bunun onun atış kolu olduğunu biliyorum. Babamın dediği gibi, tüm gücün yattığı yer.

Tamam, belki de öyle demezdi. Sanırım son zamanlarda Wattpad'de futbolcular hakkında çok fazla aşk hikayesi okuyorum. Benim gizli bağımlılığım.

Solmuşlar mı? Yazıyorum.

Ash kaşlarını çatıyor, kaşları kırışıyor. Biraz daha yazıyorum. **Kot pantolon.**

Başını sallıyor. Hala kolunu çekmiyor.

O zaman sorun olmaz. Sadece temiz olduklarından emin olun!

Aman Tanrım, tam bir anne gibi konuşuyorum. Alnımı tokatlamak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Ama bana bunu söylemedi. Onun yerine, kağıda bir şeyler karalıyor:

Bir gömlek bulmaya çalışacağım.

Tam bir cevap yazmak üzereydim ki sınıf telefonu çaldı ve Bay Curtin ders anlatmayı bırakıp telefonu açtı. Tüm sınıf alçak bir mırıltıyla konuşmaya başladı ve Ash'e baktığımda çoktan bana baktığını gördüm, koyu kahverengi bakışları okunamıyordu.

"Bu hafta sonu bir gömlek bakacağım," diyor bana, sonunda kolunu benimkine dayadığı yerden kaldırarak. Sesi, tüm tavırları soğukkanlı. Sanki az önce paylaştığımız bu an önemli bir şey değilmiş gibi. Ona göre, muhtemelen değildi. Yoktan var eden benim. "Belki bir tanesini temizleyebilirim ya da birinden bir gömlek ödünç alabilirim."

"Tamam." Sesim çatlıyor ve kendimi aptal gibi hissederek boğazımı temizliyorum. Bu bir şey değildi.

Hiçbir şey.

Ve zil çalar çalmaz sınıftan dışarı çıktığında, hareketleri düşüncelerimi doğruluyor.

Hiçbir şey yok.

YEDİ

"SENİ ÖZLEDİM."

Arkamdan gelen erkek sesine döndüğümde, Ben'in sevimli yüzünde kederli bir ifadeyle orada durduğunu görünce şok oluyorum. Ben'e sevimli derken gerçekten ciddiym. Uçları kıvrılan altın sarısı saçları var, gerçekten bronzlaşmış ve parlak mavi gözleri var. Yaz boyunca tamamen parladı, birkaç santim uzadı, şimdi 1.80'in biraz altında ve biz birinci sınıftayken olduğu kadar sıska değil. O zamanlar da ondan hoşlanıyordum ama beni pek fark etmemişti.

En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Parlak bir şekilde gülümseyerek başımı yana eğiyorum. "Ne demek beni özlüyorsun?"

Cevabını beklerken kalbim göğsümde gümür gümür atıyor. Öğle yemeğinden hemen önce ve Asher'la avluda buluşmam gerekiyor ki mezuniyet temalı oyunumuzu oynayabilelim. Adayların her gün katılması gerekiyor. Pazartesi günkü turumuzu Ash'in omuzlarına oturmamı içeren karmaşık bir halka atma oyunu oynayarak kazandık.

Gariplikten bahset.

Dün, kardan adam yapma oyununda ikinci olduk. Ash'in etrafına bir düzine rulo tuvalet kağıdını hızlı bir şekilde sarmak kolay değil. Sürekli ona dokunmak zorunda kaldım ve bu beni gerdi.

Yaşasın. Daha fazla gariplik.

Bugün Çarşamba, maçların son günü ve ben çok mutluyum. Oyun olayını çoktan aştım.

Ben bana utangaç bir gülümseme sunarak, "Bütün hafta boyunca seni görmedim ya da öğle yemeğinde seninle konuşmadım," diye açıklıyor. Ughhh, çok sevimli.

"Sadece iki gün oldu," diye hatırlatıyorum ona.

"İki gün çok uzun," diyor cevap olarak, gülümsemesi büyüyor.

Kaya yanımızda olsaydı, dirseğini kaburgalarımın sapları ve heyecandan neredeyse zıplardı. Yazdan beri Ben ve benim aramda bir şeyler olmasını istiyor.

Sonunda dileğine kavuşacak gibi görünüyor. Ve ben de dileğime kavuşacağım.

Omzumun üzerinden bakmadan önce Ben'e, "Bir gün daha oyun oynayacağız ve sonra her şey bitecek," diyorum. Herkes çoktan avluda toplanmıştı ve Ash'in öğrenci konseyi öğretmeninin yanında durmuş bizi izlediğini görüyorum.

Onu yakaladığımda başka tarafa bakıyor.

"Güzel." Ben uzanıp saç örgümün ucundan çekiştiriyor. Bugün turist günü ve muhtemelen *çok* kısa olan bir çift haki şort, Daphne'nin bana ödünç verdiği Hawaii desenli bir gömlek giyiyorum ve saçımı iki Fransız örgüsü yaptım. Ayrıca siyah çoraplar ve Birkenstock'lar giyiyorum, bu da kıyafetimi şirinlikten aptallığa çeviriyor. Ash, takım arkadaşlarından birinden ödünç aldığı üzerinde *Stay HI in Hawaii* yazan bir tişört ve üzerinde gülünç durması gereken ama bir şekilde yine de düzgün görünmeyi başaran bir çift çok uzun kot şort giyiyor.

Çok sinir bozucu.

"Yo Callahan!" Ash'in sesini tanıyarak irkildim. Ona dönüp bakmaya zahmet etmedim. "Gel buraya! Oyunu geciktiriyorsun!"

Ben'e sempatik bir gülümseme sunarak, bunu yapmaya karar veriyorum ve uzanıp elini tutarak hızlıca sıkıyorum. "Sonra görüşür müüz?"

Cesur hamlem karşısında hoş bir şok geçirmiş gibi görünüyor. "Bu gece taç giyme töreninde görüşürüz."

Kalbim küt küt atıyor. "Orada olacak mısın?" Ben başını sallıyor. "Bunu kaçırmazdım."

"Callahan!" Ash çığlık atıyor.

"Kusura bakma. Gitmeliyim," diye fısıldıyorum Ben'e. Koşarak avluya doğru yola çıkmadan önce. Müdür yardımcısının yanında duruyorum ve o da bana sert bir bakış atıyor.

"Sonunda gelebilmeniz ne güzel, Bayan Callahan," diyor Bayan Adney, bugünkü oyunla ilgili bir açıklama yapmadan önce.

Tanrım, bunu yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Çuvarları dağıttıklarında Ash bana "Ben hızlıyım," diyor. "Sen hızlı mısın?" diye sorduğunda yüz ifadesi tamamen ciddileşiyor.

Omuz silkiyorum, sinirlerim şimdiden beni yiyip bitiriyor. "Daha önce hiç yarış kazanmadım, eğer sorduğun buysa."

Başını eğip sesini alçaltmadan önce kimsenin dinlemediğinden emin olmak istercesine etrafına bakınıyor. "Dinle, sadece bana tutun ve tüm işi benim yapmama izin ver."

"Bunu nasıl yapacağım?" Bir çuval yarışında yarışıyoruz. Çiftlerin her birinin çuvalın içinde bir bacağı var ve öğrenci otoparkına doğru eğimli çimenlikte birlikte yürümek zorundalar. Bitiş çizgisini ilk geçen kazanıyor.

Ash'in bunu gerçekten kazanmak istediğini söyleyebilirim. "Beni takip et."

Birinci sınıf adayları yarıştıktan sonra -ki bu bir çiftin yerde birbirine girmesi ve diğer ikisinin neredeyse bağlanmasıyla sona eriyor- sıra bize geliyor. Avuçlarım terliyor ve Ash sağ bacağına soktuktan sonra sol bacağına çuvala sokarken ayakkabı seçimime lanet ediyorum.

"Birks?" Ash yavaşça başını sallıyor, dudakları inceliyor. "Boku yedik." "Parmak arası terlik giyiyorsun," diye suçluyorum, çünkü giyiyor.

"Onları tekmeledim." Bana çıplak ayağını göstermek için çuvalın içinde olmayan bacağına kaldırıyor. "Sen de seninkileri çıkarmalısın."

Bir şekilde iki Birk'ü de çıkarmayı başarıyorum ve Daphne bir anda ortaya çıkıp onları benden alıyor ve bize iyi şanslar diliyor. Ash kolunu omuzlarıma doladığında nefesim kesiliyor. "Kolunu bana dola," diye emrediyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Düdük çalmadan önce yap."

İnsanların bana patronluk taslamasından nefret ediyorum ama dediğini yapıyorum ve kolumu geniş sırtına, omuzlarının hemen altına doluyorum. Konumlanış şeklimiz hem samimi hem de garip ve şimdi terleyen sadece avuçlarım değil ve düdük çaldığında Ash tarafından ileriye doğru itildiğimi hissediyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, sol eliyle çuvalın bir tarafını tutuyor, sağ elimle de diğer tarafını. Kaya ve erkek arkadaşı yanıımızdalar ve ikisi de yere yuvarlanırken ona bakıyorum.

"Odaklan!" Ash bağırıyor ve ben dümdüz önüme bakıyorum, bakışlarım ulaşamayacağım bitiş çizgisine odaklanıyor. Onun adımlarına ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum ama boyum kısa ve göğüslerim fazladan sallanıyor çünkü bir aptal gibi bugün normal sütyen yerine bralet giymişim.

Birden Ash'in kolu etrafımda sıkılaştı ve yemin ederim beni yerden kaldırdı ve gerçekten hareket etmeye başladık, parmaklarım hala kenarı kavırıyor

çuvaldan. O oflayıp pufluyor, ben oflayıp pufluyorum ve bizi izleyen herkes bağırıp çağırıyor, zıplayıp duruyor. Tek düşünebildiğim Ash'in beni tek koluyla nasıl kaldırdığı.

O çok güçlü.

Yere yığılmadan önce bitiş çizgisini zar zor geçtik, ben yüksek bir *oof* sesiyle Ash'in tam üstüne düştüm. Yuvarlanıyor, böylece ben onun altında sıkışıyorum ve ona bakıyorum, göğsüm yükselip alçalıyor, onun göğsü yükselip alçalıyor, kalçaları benimkilerin arasına giriyor.

Odaklanabildiğim tek şey, birbirimize sıkıca bastırdığımız o nokta. Sıvı ısı orada birikiyor ve dudaklarımı ayırıyorum, ancak herhangi bir kelime bulamıyorum.

"Kazandık amına koyayım. Aferin Callahan," diye mırıldandıktan sonra eğilip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ve beni tamamen şaşırtıyor. Sonra bacaklarımızdaki çuvalı tekmeliyor ve biri onu ayakta durması için çekiyor. Titreyerek ayağa kalkıyorum ve onun yanında duruyorum, Adney benim kolumu ve Ash'in kolunu zafer pozuyla yukarı çekerken saf bir sevinçle çığlık atıyorum.

Onları yenmemize rağmen kazandığım için gerçekten mutlu görünen en iyi arkadaşım da dahil olmak üzere insanlar gülüyor ve alkışlıyor. Daphne beni kocaman kucaklıyor, benimle birlikte aşağı yukarı zıplıyor ve ikimiz de gülüyoruz. Bayan Adney mavi kurdeleyi önce Ash'in göğsüne, sonra da benim göğsüme taktığında ben de o anın tadını çıkarıyorum. Yıllık çalışanlarından biri fotoğrafımızı çekerken gözlerim parlıyor ve Ben'in bana gülümseyip başparmağıyla onayladığını görünce ben de gülümsemeden edemiyorum.

Ash'i ve tüm o zaman boyunca beni nasıl öptüğünü düşün.

"LÜTFEN, onlara aptalca bir cevap verme, tamam mı?" Ash'e gülümsemesini öneriyorum ama o sadece gözlerini deviriyor ve parmaklarını sürekli saçlarında gezdiriyor. Eminim saçlarını düzelttiğini sanıyor ama sadece daha büyük bir karmaşa yaratıyor.

Çarşamba gecesi. Taç giyme töreni. Öğrenci tiyatrosunun sahne arkasındayız, bizi çağırmalarını bekliyoruz. Birinci sınıflar şu anda sahnede, kızlar güzel ve erkekler beceriksiz, hepsi ortalığı karıştırıyor.

Okul ruhu sizin için ne ifade ediyor? gibi sorular sorulduğunda verdikleri cevaplar.

Benim de nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok ama şu anda o sahnede bulunan herkesten daha iyi cevap vereceğime eminim.

Son sınıflar farklı bir alanda, buna şaşırmadım. Alt sınıflarla uğraşmak istemiyorlar. Gençler kendi küçük dünyalarında, kendi aralarında konuşuyorlar, bu yüzden en iyisini yapmak biz ikinci sınıflara kalıyor.

"Gergin misin?" Kaya bana soruyor.

Başımı sallıyorum, zor yutkunuyorum. Ağzım çok kuru. Sonunda ağzım burnum dağılabilir. Annem, babam, erkek ve kız kardeşlerim dışarıda. Tanrım, sanırım Owen Amcam ve karısı, Chelsea Teyzem ve kuzenlerim de onlarla birlikte. Annem bu gece sağlam bir aile temsiline sahip olduğumdan emin olmak istiyordu ve bunu büyük bir mesele haline getirmesini istemedim, ama onu durduramazdım. Babam da durduramazdı.

"Ben de." Kaya eğilip fısıldamadan hemen önce bana nazık bir gülümseme sunuyor, "Bence sen kazanacaksın."

"Ne? Yok artık." O ve Jaden yedi aydır birlikteler. Sınıfımızdaki en popüler çift onlar. Onlarda bu var. "İddiaya girmek ister misin?" Kaya kaşlarını kaldırdı.

"Kazanmak istemiyorum. O zaman geçit törenine katılmamız gerekecek ve devre arasında dışarı çıkmam gerekecek, Koç da strateji belirlemek için beni soyunma odasında tutmak isteyecek," diye yakınıyor Jaden. Popüler olabilirler ve Jaden Ash ile futbol oynuyor ama o tanıdığım en sade çocuk.

"Bunun için endişelenme." Kaya, Jaden'ın kaburgalarına vuruyor. Şimdiye kadarki en sivri dirseklere sahip, yemin ederim. Dikkatini tekrar bana veriyor, yüzünde kurnaz bir ifade var. "Seni ve Ben'i daha önce konuşurken gördüm. İkinizin arasında neler oluyor?"

"Çok fazla değil." Şu anda Ben hakkında konuşmak istemiyorum, Ash'in önünde olmaz. Daha sonra sınıfta bizimle dalga geçecektir.

"Uh huh." Kaya'nın gözleri parlıyor, ağzı bir soru daha sormak için açılıyor ki birkaç lider çocuk beklediğimiz yere gelip onun sözünü kesiyor.

Tanrı'ya şükür.

Aralarında yeni taç giymiş birinci sınıf prens ve prensesin de bulunduğu birinci sınıf öğrencilerinin sahneden inişini izleyerek sıraya giriyoruz. Sinirlerim geriliyor, nefes alış verişlerim hızlanıyor ve Ash elimi tutup kolumu onunkinin içinden geçiriyor.

"Sakin ol Callahan. Sen halledersin," diyerek o kibirli tavrıyla beni rahatlatıyor. Bir şekilde sadece beyaz düğmeli bir gömlek değil, aynı zamanda siyah bir kravat da bulmuş ve kot pantolonu mükemmel durumda. Çok zorlamadan şık giyinmiş görünüyor.

Ben mi? Çok uğraşmış gibi görünüyorum ama umurumda değil. Elbisem koyu gümüşü gri, dantel kaplamalı ve kısa, kloş etekli. Üst kısım beni örtüyor, böylece göğüslerim dışarı taşmıyor, ki zaten taşmak istiyorlar. Kazanamasam bile kendimi prenses gibi hissediyorum ve buna bayılıyorum.

Yalan söylemeyeceğim, yine de o tacı kazanmak güzel olurdu.

Sahne de duruyoruz ve isimlerimizi anons ediyorlar, hepimizin birkaç hafta önce teslim etmesi gereken kısa biyografileri okuyorlar. Orada durdukça dizlerim daha da titriyor ve Ash'in kolunu sıkıca kavrayıp ona yapışıyorum. Sanki beni ayakta tutmak ve seyirciye odaklanmamı sağlamak için ona ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bana yaklaşıyor. Annem ve babam ön sırada oturuyor, Ava, Jake ve Beck de aralarında oturuyor ve ben onlara uzun süre bakmıyorum. Ağlamaya ya da buna benzer aptalca bir şey yapmaya başlayabilirim.

Sonunda konuşma sırası bize geldiğinde, ev sahibine (üçüncü sınıf başkanı) yaklaşıyoruz ve soruya ilk ben cevap vermek zorunda kalıyorum.

"Sizi en çok etkileyen kişi kim?"

Seyirciye bakıyorum, gülümsemem hiç değişmeden şöyle diyorum: "Annem olduğunu söylemeliyim. Ailemizle, babamla, kardeşlerimle ve benimle ilgilenir. Beni her zaman yargılamadan dinler ve ne olursa olsun hepimize zaman ayırır. Ayrıca çok eğlenceli biri. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum ve büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum."

Alkışlar beni daha da dikleştiriyor ve yemin ederim yüksek sesle burnumu çektiğimi duyuyorum - muhtemelen annem tam da hislerimin ortasında idi. Ash'e sorusunu sorduklarında hâlâ gülümsüyordum.

"Eğer herhangi bir süper güce sahip olabilseydin, bu ne olurdu?"

Ash konsantre oluyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ve seyirciler arasında çoğu kız olan birkaç kişi kıkırdıyor. Eminim bu gece onu desteklemeye gelen bir hayran kulübü vardır. Sınıfımızdaki pek çok kız -ve birkaç birinci sınıf öğrencisi de- ona abayı yakmış durumda.

"Zihinleri okuyabilmek isterdim. Böylece herkesin tam olarak ne düşündüğünü bilirdim," diyor Ash.

"Bundan emin misin?" diyor spiker şakayla karışık. "Bazı şeyleri bilmek istemeyebilirsiniz."

"Doğru. Ama yine *de* bilmek istediğim bazı şeyler var." Ash bana bakıyor. Sanki aklımı okumak ister gibi.

Bu felaket olur.

Birkaç dakika içinde kazananları açıklamaya hazırlar ve bu beklenti beni neredeyse öldürüyor. Nefes nefese bekliyorum, ismim açıklandığında neredeyse rahatlamaktan buruşuyorum.

Ash'in de.

Birlikte koşan çiftler her zaman birlikte kazanmazlar ama bizim için bu gerçekleşiyor ve dürüst olmak gerekirse daha mutlu olamazdım. Bu hafta bunun için gerçekten çok çalıştık. Kostümler, oyunlar, okul ruhuna sahip olduğumuzu göstermeye çalıştık. Ayrıca, bu hafta her gün tezahürat antrenmanım vardı, devre arası rutinimizi mükemmelleştirmek için. Çok yorucuydu.

O tacı başıma koydukları ve çiçekleri kollarıma yerleştirdikleri an, her şeye değdiğini anlıyorum.

Sahneye çıkarılmamızdan birkaç dakika sonra, aynı hızla sahne arkasına götürüldük ve çok dar topuklu ayakkabılarımla aşağı yukarı zıplıyorum, elim başımın üzerinde, tacın kenarını izliyor. Ash beni izliyor, gözlerinde eğlence parlıyor, mezuniyet balosu kraliyet kuşağı göğsünden yamuk bir şekilde sarkıyor. Kendime engel olamayarak uzanıp kuşağı düzeltiyorum, parmaklarım gömleğine değiyor ve kumaşın üzerinden bile teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Gerçekten bana yardım mı ediyorsun Callahan?" Sesi şaşkın ama memnun geliyor.

"Eğri büğrüydü." Omuz silktim. "Ve hey, biz kazandık!"

"Biliyorum." Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde memnun bir gülümseme. "Kazanacağımı biliyordum."

"Yapmadın." Omzunu itiyorum, bu tuğladan bir duvarı itmek gibi bir şey. Sadece on beş yaşında olabilir ama çok sağlam.

"Kazanacağımı kesinlikle biliyordum." Sesi ciddileşiyor. "Herkes seni seviyor."

"Doğru değil." Aklıma benden hoşlanmayan en az beş kişi geliyor ama onları sıralamak istemiyorum. "Ama sanırım yeterince insan seviyor, çünkü oyları aldık."

"Çuval yarışıydı," diyor bana ve kuliste beklediğimiz süre boyunca bu şekilde gidip geliyoruz, ta ki taç giyme töreni sona erdiğinde son bir kez dışarı çağrılana kadar. Hemen ailem tarafından sarılıyorum, annem ve teyzem önce bana sarılmak için mücadele ediyor, babam bana

Büyük maçı kazanmışım gibi benimle gurur duyuyor ve Owen Amcam üç yaşından beri hep yaptığı gibi bana yumruk atıyordu.

Sevdiğim herkesin etrafımda olması, benim için ne kadar mutlu olduklarını söylemeleri, benimle fotoğraf çektirmeleri iyi hissettiriyor. Arkadaşlarım etrafımda toplanıyor ve ben ve Kaya, sonra ben ve Daphne, sonra da üçümüz birlikte sonsuz pozlar veriyoruz. Kaya'nın annesi bana kocaman sarılıyor ve beni özlediğini söylüyor, ben de ona Cumartesi gecesi mezuniyet balosundan sonra kesinlikle kalmaya geleceğime dair güvence veriyorum.

Sonunda hepsi Ash ve benim birlikte fotoğraflarımızı istemeye başlıyor ve aileme, arkadaşlarıma, yıllık görevlilerine birkaç poz veriyoruz. Kollarımız birbirimize gevşekçe sarılmış, sanki birbirimize çok yakın dokunmaktan korkuyormuşuz gibi ve ben mesafeyi tercih ediyorum. Özellikle de Ben'in elinde tek bir kırmızı gülle bize doğru geldiğini gördüğümde.

"Senin için," diyor Ben önümüzde durduğunda. Ash beni tuttuğu yerden bırakıyor ve birden Ben'in kollarına atılıyorum, o da beni kucaklamak için kendine çekiyor. Güvende hissettiriyor, güzel de kokuyor ve geri çekildiğimde gülü aramıza sokuyor ve ben de narin çiçeği koklayarak alıyorum. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ona gülümseyerek. Daha önce hiçbir erkek bana çiçek vermemiştir.

"Kazandığına inanamıyorum," diyor Ben. "Orada çok güzel görünüyordun." Bu itiraf karşısında yanakları pembeleşiyor ve ben de etkilenmekten kendimi alamıyorum.

Ash'in nefesinin altında kaba bir şeyler mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum, özellikle de Ash arkamızda dururken. Büyük ihtimalle dinliyordu.

"Tatlım," diye sesleniyor annem Kaya'nın annesiyle sohbet ederken durduğu yerden. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet. Bana bir dakika daha ver," diyorum ona ve dikkatimi Ben'e veriyorum. Annemin yanında duran babama bakmıyor bile ve bu benim için de bir ilk. Okulda tanıdığım her çocuk babama hürmetle bakıyor.

Ama Ben'in gözü sadece bende.

"Cumartesi günkü dansa gidiyorsun, değil mi?" diye soruyor bana. Gülümsememi zar zor zapt ederek başımı sallıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." O da gülümsüyor. "Benim için bir dans ayır, tamam mı?"

"Yapacağım!" Çok hevesli bir şekilde söylüyorum, o uzaklaşmadan önce ona el sallıyorum. Yine de az önce bir aptal gibi görünüp görünmediğim umurumda değil. Kafam o kadar iyi ki

Sakin davranmakla uğraşma. Yine de keşke dans için gerçek kavalyesi olmamı isteseydi.

Ben gittikten sonra Ash'in orada tek başına durduğunu ve kaybolmuş gibi göründüğünü fark ediyorum. Annesinin neye benzediğini merak ederek etrafıma bakıyorum ama düşünmeye başlıyorum...

"Senin için kimse yok mu?" Ona sordum.

Omuz silkiyor, ellerini ön ceplerine sokuyor ve yere bakıyor. "Annem gelemedi."

"Oh." Babasının artık burada olmadığını zaten biliyorum. "Eve nasıl gidiyorsun?"

"Beni bırakacak biri var." Başını şahsen tanımadığım ama son sınıf öğrencisi olduklarından emin olduğum birkaç adama doğru çeviriyor. Onlarda, büyük olasılıkla uyuşturucu kullandıklarını ve sorun çıkardıklarını söyleyen o sert bakış var. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama düşünüyorum ve Ash'in de bir gün böyle biri olup olmayacağını merak ediyorum.

Olabilir.

Ama belki de tamamen yargılayıcı davranıyorum.

"Ben haklıydı. Bu gece orada iyi görünüyordun Callahan," diyor Ash içtenlikle.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Teşekkürler," diyorum, sesim gıcırtilı çıkıyor. "Sen de öyle."

Kendine şöyle bir bakıyor. "İyi temizleniyorum, sanırım."

"Öyle," diye kabul ediyorum, onu gülümsettiğim için mutluyum. Kalbim güm güm atmaya başlıyor ve Ash'in iltifatının beni Ben'inkinden daha çok mutlu ettiğini fark ediyorum.

Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

SEKİZ

"İŞTE ARACINIZ." Tabii ki Bay Curtin Ash ve bana Cuma günkü mezuniyet töreni için hangi arabaya binece imizi gösteriyor. Geçit töreni kısa sürüyor, sadece otuz dakika sürüyor ve bir ya da iki mil gidiyor. Ama klasik arabalara binen mezuniyet takımı, bandonun  alması, amigo takımının yürüyüşü -bu yıl onlara katılmıyorum- ve futbol takımının geçit töreni güzergahı boyunca bağırarak yürümesi ve kalabalığı co turması çok eğlenceli. Öğretmenler ve ofis personeli golf arabalarını süslüyor ve izleyicilere çeker atıyor, ayrıca her sınıf bir şamandıra süslüyor.

Ash ve ben, mezuniyet balosu kraliyet ailesinin geri kalanı ve diğer son sınıf adaylarıyla birlikte, her birinin kendi arabasına binece iz. Yani kendi arabamız olacak. Arka koltukta oturaca ız. Sadece ikimiz.

Tek

başına.

Birlikte.

Şoför bize eşlik ediyor, hoş ve ya lı bir beyefendi, arka kapıyı açarken bize nazik bir gülümseme sunuyor ve biz arabaya binerken kendisini Lou olarak tanıtıyor.

Amigo  niformamı giydim çünkü geçit töreninden sonra mitingde gösteri yapmamız gerekiyor, ayrıca tacımı ve ku a ımı taktım. Saçlarım  rg l  ve tüm amigo takımının da taktı ı beyaz kurdeleli ve yanaklarımda yüz boyası var. Eminim aptal gibi g r n yorumdur,  ar amba gecesi yaptığım gibi değil, gerçi Ash de giyinik değil.  zerinde futbol forması ve kot pantolonu var, siyah saçları darmada ınık ve kraliyet ku a ı her an vücudundan d  ecekmi  gibi sarkıyor.

Ash arabaya ondan önce girmem için bana el sallarken, " nce bayanlar," diyor.  niformamı giydi im ve ete im de

kısa, olması gerektiği gibi, ve Ash'in popoma bakmasını istemiyorum.

Yine de engel olamıyorum, bu yüzden arabaya biniyorum ve ona görünmemek için eteğimi tutmaya devam ediyorum.

Ash arkamdan tırmanıyor, Lou kapıyı kapatıyor ve sonra bekleme oyunu oynuyoruz, tüm arabalar, şamandıralar ve diğer herkes geçit töreni için sıraya girmiş, saat tam onda hareket etmeye başlamamız için hazırlanıyorlar.

O kadar uzun süre sessiz kaldık ki, garip bir hal aldı. Lou bizi görmezden geliyor, eski bir istasyon bulup sesini açana kadar arabanın radyosunu kurcalıyor. Altmışların müziği olduğunu tahmin ediyorum ve berbat bir müzik, hiç sevdiğim bir şey değil, ama sessiz kalıyorum, pencereden dışarı bakıyorum ve zamanın geçmesini diliyorum.

Bu anın eğlenceli, asla unutamayacağım bir lise deneyimi olması gerekiyordu ama bunun yerine çoktan bitmiş olmasını diliyorum.

Neyim var benim?

İlk kırılanın ben olacağıma karar vererek sonunda Ash'e bir şeyler söylemek zorunda kalıyorum, böylece sohbet edebiliyoruz. "Bu akşamki maç için gergin misin?"

Başını sallıyor ve pencereden dışarı bakmaya devam ederken yüzünü başka yöne çeviriyor. "Hayır. Şu anda bir seri yakaladık."

JV takımı as takımdan daha iyi bir sezon geçiriyor ve bunun büyük bir kısmının Ash'e bağlı olduğunu duydum. Babama göre harika bir kolu var. Ve isabetli atışları var. Babam onu gelecek sezon as takıma almak için sabırsızlanıyor. Babamın Ash'ten ne kadar etkilendiğini bilmek garip, oysa ben kendim ondan o kadar etkilenmiyorum.

Yalancı.

"Kazanacağından emin misin o zaman?" Ben soruyorum.

"Pislik gibi konuşmak istemem ama..." Sonunda dönüp bana bakıyor, ağzı o tanıdık ukala gülümsemesine doğru geriliyor. "Evet."

Ben de kendime engel olamayarak gülümsüyorum. "Gelecek yıl üniversite takımında oynayana kadar bekle."

"Sabırsızlanıyorum. Birçoğumuz babanla daha fazla çalışabilmek için terfi etmekten heyecan duyuyoruz" diyor Ash.

Gülümsemem kayboluyor. Acaba Ash bazen bana bu yüzden mi iyi davranıyor? Babam yüzünden. Sınıfımdaki pek çok çocuğun babam yüzünden benimle konuşmaktan korktuğunu duydum ve bu çok kötü bir şey. Benimle gerçekten konuşmasını istediğim tek çocuk Ben ve o da babamdan hiç etkilenmiş görünmüyor.

Yani bu güzel bir şey.

"Dinle, geçen yıl diğer şerefsizlerin yaptığı gibi bir amcık vurdurmak istemiyorum," diyor Ash ve dikiz aynasından Lou'nun sert bakışlarını kazanıyor. Ash her zamanki gibi onu tamamen görmezden gelirken, ben yavaş yavaş utançtan ölüyorum. "Süperstar babana daha yakın olabilmek için seninle konuşmuyorum."

Daha önce hiç kimse Drew Callahan'dan *süperstar babam* diye bahsetmemişti. "Babam muhtemelen ona böyle dediğin için kafana vururdu."

Ash, "Baban çok daha kötü bir şey söylediğim için kafama vurdu," diyerek beni güldürüyor.

"Eminim öyledir," diyorum.

Çabucak ayıldı. "Seni babana yakınlaşmak için kullanmadığımı biliyorsun, eğer endişelendiğin buysa."

Bunun aklımda olduğunu nereden bildi? Bu kadar anlayışlı olmasından hoşlanmıyorum. "Ben öyle düşünmemiştim."

"Elbette yapmadın Callahan," diyor yavaşça. "Ciddiyim."

"Ciddiyim." Beni taklit ediyor, sesi tizleşerek kelimeyi tekrarlıyor ve bundan gerçekten nefret ediyorum.

Ona yumruk atmak için uzanıyorum ama o benden daha hızlı davranıp bileğimi yakalıyor ve yumruğum üst koluna değmeden beni durduruyor. Sıkılmış dişlerimin arasından ona "Bırak beni," diyorum.

Sadece bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bunların hiçbirinin babanla ilgisi yok."

"Neyin hiçbirisi?" Tutuşuna karşı sarsılıyorum ama hâlâ bırakmıyor. "Aramızda neler oluyor."

"Aramızda bir şey yok." Kendimden çok emin konuşuyorum.

Beni bırakıyor ve ben hemen onun dokunuşunu özlüyorum, bu o kadar aptalca ki, kendimi tokatlamak istiyorum. "Sen devam et ve kendine bunu söylemeye devam et."

Ona bakakalıyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ve tam o anda Lou arabayı vitese takıyor ve araba öne doğru yalpalıyor, vücudum sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi devriliyor. Ash yine hızlı refleksleriyle ben yüzüstü koltuğun arkasına yapışmadan önce beni yakalıyor, elleriyle üst kollarımı kavrarken beni dikkatlice tekrar koltuğumuza oturtuyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, az önce beni kurtarmaya geldiği için sinirleniyorum.

"Dikkatli olmalısın," diye uyarıyor ama onu duymazdan geliyorum. Bunun yerine açık pencereye doğru dönüyorum ve yolun kenarında duran okuldan tanıdığım insanları görünce gülümsüyorum. Onlar da beni görüp el sallamaya başlıyorlar, ben de onlara el sallıyorum ve adımı bağırdıklarında gülüyorum.

Tüm geçit töreni boyunca bu böyle, ikimiz de kendi pencerelerimizden el sallamakla meşgulüz, ellerimiz aramızdaki boş noktaya dayanmış, parmaklarımız iki millik yol boyunca birbirininkine sürtünüyor. Ash sonunda serçe parmağını benimkine doluyor ve ben çekmiyorum. Elini benimkinden tamamen çekmesinden korktuğum için zorlukla hareket ediyorum. Bu şimdiye kadarki en aptalca şey ama ne kadar küçük olursa olsun aramızdaki bağı kaybetmek istemiyorum.

O da kaybetmek istemiyor gibi görünüyor.

Tanrı'ya şükür, mezuniyet balomuz için kimse giyinmedi, böylece bu akşam üzerimizdeki baskı kalktı. Hep birlikte Kaya'nın evinde hazırlandığımız için dansa Kaya, Daphne ve diğer birkaç arkadaşım ile gidiyorum. Cazip geliyor ama sonunda kimseye arabada Ash ile karşılaşmamdan bahsetmiyorum, gerçi bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. İki anaokulu öğrencisi gibi serçe parmaklarımızı tuttuğumuzu mu? Arabadan çıktıktan sonra günün ya da gecenin geri kalanında bir daha hiç konuşmadığımızı mı? Devre arasında mezuniyet töreninin geri kalanıyla birlikte futbol sahasına çıktığımızda bile mi? Bütün o süre boyunca sessiz kalmamız çok garipti.

Aramızda neler olduğunu anlamıyorum, bu yüzden bunu başka kimseye de söyleyemiyorum. Bu benim küçük sırrım.

Küçük sırrımız.

Dansa otuz dakika geç kaldık ama sorun değil çünkü dans yaklaşık bir saat sürene kadar hiçbir şey başlamıyor. Vardığımızda Jaden Kaya'yı bekliyor, onu alıp götürüyor ve eve birlikte gidene kadar onu görmeyeceğimi biliyorum.

Geri kalanımız dans pistine çıkıyor ve popüler bir şarkının ritmine uyarak zıplıyor, şarkı sözlerini olabildiğince yüksek sesle söyleyerek kendimizi rezil ediyoruz. Daphne ve ben el ele tutuşup bir daire çizerek dans ediyor, kahkahalar atıyor ve avazımız çıktığı kadar bağıriyoruz. Son sınıflar bize sert bakışlar fırlatırken, birinci sınıflar da bizimle birlikte zıplıyor.

Gelecek yıl üçüncü sınıf olacağım için heyecanlıyım, böylece artık küçük bir çocuk gibi muamele görmeyeceğim, bu gece gevşeyip aptal olabileceğimi ve kimsenin beni yargılamasını gerçekten umursamayacağımı biliyorum.

Ne de olsa ikinci sınıfların mezuniyet balosu prensesiyim, değil mi? Bunu olabildiğince uzun süre kullanmalıyım çünkü bu dansın sonunda kartımın son kullanma tarihinin dolacağını düşünüyorum.

Ben sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor ve onu gördüğüme çok seviniyorum. Birkaç saniye içinde grubumuzla birlikte dans ediyor, saçlarını gözlerinden silerken bana gülümsüyor. Beni tekeline almasına izin verdim, çünkü bu gece burada olmamın sebebi oydu. Benden onun için bir dans ayırmamı istedi ve ben de tüm danslarımı onun için ayırmak istiyorum. Uzun zamandır ondan hoşlanıyordum ve *sonunda* o da benim ondan hoşlandığım kadar benden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Onun ilgisini çekmek iyi hissettiriyor. Bana bir şişe su getiriyor ve birkaç şarkı için dışarıda oturmaya karar verdiğimizde benimle kalıyor. Arkadaşları gelip bize katılıyor ve çok geçmeden hepimiz konuşuyor, gülüyor ve iyi vakit geçiriyoruz. Arkadaşlarım da bizimle oturuyor ve sonunda Kaya ve Jaden da bize katılıyor, bu hoş bir sürpriz. Arkadaşlarımın arasında otururken, birinin aptalca şakasına gülerken, Jaden komik bir şey söylediğinde Kaya yanıma yığılırken kendimi iyi hissediyorum.

Onu ve Jaden'ı izlerken *istediğim şeyin bu olduğunu* düşünüyorum. Öyle bir ilişki istiyorum ki şakalaşabilsinler, gülebilsinler, sarılabilsinler ve bir süre öpüşebilmek için gizlice kaçabilsinler. Arkadaş gibiler ama daha iyiler. Bana ailemi hatırlatıyorlar, gerçi muhtemelen onlar gibi olmadıklarını biliyorum, daha on beş yaşında olduğumuzu ve annemin gerçek aşkı bu kadar genç yaşta bulamayacağını söylediğini şimdiden duyabiliyorum.

Ama o ne biliyor ki?

Hala hepimiz bir aradayız, dans çoktan unutulmuş, sonunda Ash'in binaya girdiğini görüyorum, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Beni görmediğini biliyorum, etrafım tamamen insanlarla çevrili, bu da o beni fark etmeden onu gözetleyebileceğim anlamına geliyor.

Birini arıyormuş gibi etrafına bakıyor ama beni aramasına imkan yok. Bu sadece benim tam bir egomanyak olmam.

Beni bulduğu an, sanki bakışlarını hissedebiliyorum. Ağır ve düşünceli bir şekilde üzerime yerleşiyor ve kafamı kaldırdığımda yüzünde tam olarak aynı ifade var.

Ağır ve düşünceli.

Ben gibi parlak ve güneşli değil. Fırtınalı bir gece gibi karanlık ve önsezili.

Yine de buradayım. Işığı aramam gerekirken karanlığa çekiliyorum.

"Selam." Elimi Ben'in dizine koyuyorum ve o da dönüp bana bakıyor, ona bu kadar rahat dokunmam karşısında şok olmuş gibi görünüyor. "Hemen döneceğim." Ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, midemdeki gerginlikle savaşıyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum. Kendime güvence veriyorum. "Sadece hemen birine merhaba demek istiyorum."

Ben uzanıp elimi sıkıyor ve birbirine bağlı parmaklarımızı inceliyorum. Karıncalanmayı, o sıcak, bulanık hissin beni sarmasını bekliyorum.

Böyle bir şey olmaz.

Ben'den uzaklaşıp kalabalığın arasından sıyrılıyorum ve odanın diğer ucuna, Ash'e doğru yürüyorum. Duvara yaslanmış, taç giyme töreninde birlikte eve gittiği çocuklarla sohbet ediyordu ve ben de cesur olmam gerektiğini kendime hatırlatarak ona doğru yürüyorum.

Ne istediğimi sor.

"Seninle konuşabilir miyim?"

Ona bu şekilde yaklaşıyorum ve şaşırdığını biliyorum. Sanki gözleriyle beni soyuyormuş gibi yavaşça yukarıdan aşağıya bakıyor, ki bunun her zaman çok iğrenç bir söz olduğunu düşünmüşümdür, ama hayır. Bu doğru. Beni tam olarak bu şekilde inceliyor ve bakışları belirli noktalarda durdukça tenim ısınıyor.

Sıcak ve bulanık duygular var. Karıncalanma. Bu sadece Asher Davis ile birlikteyken oluyor.

"Hayır, *nasılsın* Callahan? İşe koyulmaya hazır mısınız?" Ses tonu eğlendirici ama...

Aramızda geçenlerin kulağa edepsiz gelmesini sağlıyor ve belki de bunun nedeni benim belli belirsiz edepsiz şeyler düşünmemdir, bilmiyorum.

"Lütfen?" Yalvarmak istemiyorum ama bu konuda ciddi olduğumu bilmesi gerekiyor. Onunla gerçekten ama gerçekten konuşmam gerek. Ya da... onunla her neyse.

"Hadi gel." Duvardan uzaklaşıyor ve ben de peşinden gidiyorum, bakışlarım tıpkı birkaç dakika önce bana yaptığı gibi onu da içine çekiyor. Siyah bir tişört ve bir kot pantolon giyiyor, kıyafetinde özel bir şey yok ama bir şekilde ekstra iyi görünmesini sağlıyor. Tişört biraz

Çok dar olduğu için göğsünü ve sırtını sarıyor ve kot pantolon bacaklarına ve poposuna mükemmel bir şekilde oturuyor.

Yani, mükemmel bir poposu var.

Aman Tanrım, kendimi tam bir sapık gibi hissediyorum.

Onu açık bir kapıdan, kısa bir koridordan takip ediyorum, ta ki varlığından bile haberdar olmadığım bir oyuğa girene kadar. Tabii ki Ash burayı biliyor. Muhtemelen kızları sürekli buraya getiriyordur ki sevişebilsinler-

Beni kollarına çekti ve aynen öyle yaptı. Beni öpüyor. Beni duvara doğru itiyor, vücudu benimkine sıkıca bastırıyor. Vücudu sert, sert, sert ve ağzı yumuşak, yumuşak, yumuşak.

Çok yumuşak.

Dili gizlice dudaklarıma değdiğinde nefesim kesiliyor ve içeri girmesine izin veriyorum. Öpüşmeyi derinleştiriyor, eli yanağımı okşuyor, dillerimiz birbirine dolanıp bükülürken diğer eli belimi kavıyor. Bu benim ilk gerçek öpücüğüm ve hiç de düşündüğüm gibi değil. Tatlı, utangaç dudak temaları ve kızaran yanaklar, geçici dokunuşlar ve bir sürü garip beceriksizlik.

Hayır, o beni yiyip bitiriyor ve ben de onu yiyip bitiriyorum. İçimdeki her şey daha da yükseliyor, daha da yükseliyor. Daha sıcak ve daha sıcak. Ellerim saçlarında ve saçları görüldüğü kadar yumuşak ve ipeksi. Eli aşağı kayarak popomu kavıyor, beni ona daha da yaklaştırıyor ve dizi bacaklarımın arasına girdiğinde tekrar nefes alıyorum. Bu sefer daha yüksek sesle.

Öpüşmeyi kesip bana bakıyor, göğsü hızla alıp verdiği nefeslerle inip kalkıyor. "Konuşmak istediğin şey bu muydu?"

Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum, bir elimi boynundan aşağı kaydırıp göğsüne bastırıyorum. "Ne-ne?"

Ağzının bir tarafı gülümseyerek kalkıyor. "Sen de öyle demiştin. Konuşmak istiyordun."

"Konuşmak istemedim," diye itiraf ediyorum, dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

Can çekişerek inliyor ve bu sesle içime dolan güç beni nefessiz bırakıyor. "Kahretsin, beni delirtiyorsun Callahan."

Kollarındayken bana hâlâ soyadıyla hitap ediyor. Bu çok sinir bozucu. Tam ona seslenmek üzereydim ki beni tekrar öptü ve söylemek istediklerimi unutturdu.

Bana her şeyi unutturuyor.

Dakikalardır böyleyiz. Saatler gibi geliyor, ta ki telefonumun kotumun arka cebinde çaldığını hissedene ve arkadaşlarımdan birinin -muhtemelen Kaya- beni arıyor. Ash'i itip telefonumu çıkarıyorum ve ondan gelen bir sürü mesaj olduğunu görüyorum.

Sonbahar.

Neredesin?

Neden telefonuna cevap vermiyorsun?

Seni Ben'le kaçmakla suçlardım ama o yanımda oturuyor.

Sonbahar

mı?

SONBAH

AR!

Hangi cehennemdesin??????????

Aceleyle bir mesaj yazıyorum, Ash tekrar belime yapışmaya çalıştığında ellerini benden uzaklaştırıyorum. **Üzgünüm, bir dakika içinde orada olacağım!**

Ne kadar az konuşursam o kadar iyi.

Telefonumu tekrar cebime soktuktan sonra ona "Gitmem gerek," diyorum.

Beni bırakmıyor. Hayır, ellerini belime koyuyor ve eğilip boynuma narin, nemli öpücükler bırakıyor. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. "Henüz değil," diye mırıldanıyor boğazıma karşı.

Onu itiyorum ama bu çelik bir duvarı itmek gibi bir şey. "Ash. Ciddiyim."

"İşte yine *ciddileşiyorsun*." Onu itmeme izin veriyor ve beni izliyor, şişmiş dudakları ayrılmış, koyu renk gözleri kapüşonlu. Saçları ellerimden dolayı darmadağın olmuş durumda ve daha birkaç dakika önce dilini ağzıma sokmuştu ve az önce ne olduğunu anladığımda içime sızan sıcaklığı hissedebiliyorum. Ash Davis'le öpüşmüştüm. "Ben'e değil de bana aşık olduğunu ne zaman itiraf edeceksin?"

Sorusu beni öpücük sarhoşu halimden çıkarıyor ve önce ona aşık olduğumu itiraf etmemi sağlamaya çalışmasından nefret ederek ona göz kırpıyorum. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Bana aşık mısın?" Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, yemin ederim boğazıma tırmanıyor ve konuştuğumda ağzımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Eli kalkıyor ve alt dudağını çekiştiriyor. "Bilmiyorum." I.

Yapm

a.

Biliyo
rum.

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor ve topuklarımın üzerinde dönerek dansın hala devam ettiği salona geri dönüyorum. Peşimden geliyor, parmakları bileğimin etrafında dolaşıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürmesine izin veriyorum.

"Neden gidiyorsun?" Kafası çok karışmış görünüyor. Güzel. Benim de kafam çok karışık.

"Neden nasıl hissettiğini söyleyemiyorsun?" Kelimeler sanki kontrolüm yokmuş gibi ağzımdan dökülüyor ama bilmem gerekiyor. Neden benden hoşlandığını söyleyemiyor? Bu kadar büyütülecek ne var?

Tabii ki ona duygularımı zar zor itiraf edebiliyorum. Ona karşı olan hislerimi ben de anlamıyorum. Ondan nefret ediyorum.

Ondan hoşlanıyorum.

Ona çekildim.

Beni iğrendiriyor.

Bazen ben de onu ittiğimi düşünüyorum.

"Nasıl hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum... hiçbir şey" diye itiraf ediyor ve yüzündeki ifadeden, vücut dilinden söylediği her kelimedede ciddi olduğunu anlıyorum.

Spor salonuna geri dönmeden önce "O zaman ben de öyle" diye yalan söyledim. Gecenin geri kalanında gözyaşlarımla savaştım.

JUNIOR YILI

DOKUZ

Bu yıl farklı bir insanım. Artık nasıl hissedeceğini bilmeyen erkeklerin peşinden koşmaya zahmet etmiyorum. Vaktimi boşa harcamaktan bahsediyorum. Bunun yerine, iyi olanlarla, ne olursa olsun yanınızda olan sağlam olanlarla takılıyorum. Çok zorlamayan ve bazen kendimi zorlayıcı biri gibi hissetmeme neden olacak kadar yumuşak başlı olanlarla. Dürtüyor, dürtüyor ve çok fazla talepte bulunuyor.

Ama Ben Murray bunu hiç umursamıyor. Altı aydır birlikteyiz. Onu Sadie'nin dansına davet ettiğim ve onun da hevesle evet dediği Mart ayından beri. Mezuniyet dansı fiyaskosundan, yani Ash'le öpüşme seansından sonra genel olarak erkeklerden uzaklaştım. Hiçbirinin nasıl hissedeceğini bilmediğini düşünerek hepsiyle arama mesafe koydum. Bu konuyu annemle konuşmayı düşündüm ama o sadece Ash için bahaneler üretti, yani bu işe yaramazdı. Babamla konuşmamın imkanı yoktu. Ash'e karşı tam olarak anlayamadığım bir şeyler hissediyordu, ayrıca geleceğin yıldız oyun kurucusunu öpmemden bahsetmemi de istemezdi.

Babama böyle bir şey söylemek *istediğinden* değil.

Kaya'yı ufak tefek şeylerle besledim ama Ash'le aramızda olanları ona asla tam olarak anlatmadım. Nasıl anlatabilirdim ki? Ben de hâlâ tam olarak anlamış değilim.

Bu yüzden, tıpkı ailemin istediği gibi, ikinci yılımın geri kalanında okula odaklandım ve karnelerim de bunu yansıtıyordu. Bu yıl öğrenci liderliğindeyim ve hala amigo takımındayım. Ayrıca ileri düzey dersler alıyorum, bu yüzden ödev yüküm çok fazla, ama bunu başarıyorum. Ben'in büyük yardımı oluyor. O gerçekten zeki ve biz gerçekten çalışma randevularına gidiyoruz. Biliyorum, ailem bunun gerçekten yaptığımız şey olduğuna inanmıyor, ama tahmin edin ne oldu?

Aslında yaptığımız şey bu.

Evet, öpüşüyoruz. Bazı geceler çok öpüşüyoruz ve ellerimiz de dolaşüyor. Kampüste beni öpmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu iğrenç. Sarılırız ve el ele tutuşuruz. Herkes bizim bir çift olduğumuzu biliyor ve sınıftaki pek çok kişinin uzun süreli ilişkiler yaşadığı bir yaştayız.

Ama Ben'e onu sevdiğimi hiç söylemedim. O da bana hiç söylemedi. Bir hafta içinde *seni seviyorum* diyen ilişkiler yaşayan arkadaşlarım var. Bu benim için çok hızlı ilerliyor. Sanki söylemek zorunda olduklarını düşündükleri için söylüyorlar.

Sevgi kazanılmalıdır. Ve bir kez kazanıldığında, değerli kabul edilmelidir. Bir hediye gibi. Onu çok özgürce vererseniz, anlamsızlaşır.

Ash'i hâlâ okulda görüyor muyum? Tabii ki görüyorum. O bu yıl futbol takımında, oyun kurucumuz ve ben de saha kenarında ona tezahürat yapıyorum. Bu sezon şimdiye kadar dört maç oynadık ve dördünü de kazandık. Hatta şu anda maçtan sonra arabama doğru yürüyorum, yorgunluktan adımlarım yavaşlıyor. Cuma günleri en kötüsüdür. Sınıfta geçen uzun bir gün, okuldan sonra tezahürat odasında takıldığımız ve nihayet maça çıkıp tezahürat yapmadan önce hazırlandığımız zaman.

Saat onu geçiyor ve arabam lisenin kimsenin park etmediği yan otoparkında duruyor. Koçum hâlâ amigo odasında ve ben de bu yıl benimle birlikte takımda olan Kaya'yla birlikte otoparka doğru yürüyorum. Ama o çoktan siyah Dodge Charger'ıyla onu bekleyen Jaden'la birlikte yola çıkmıştı.

Yani yapayalnızım.

Okul kampüsü geniş bir alana yayılmış durumda ve bu özel park yeri okul otobüsü ve minibüs park alanına da açılıyor. Gecenin bu saatinde burada kimse yok. Bando odası tezahürat odasından çok uzakta değil ve bazı grup üyelerinin hâlâ birbirlerine seslendiğini duyabiliyorum. Park etmiş arabalarında çocuklarının çıkmasını bekleyen birkaç ebeveyn görüyorum. Normalde şimdiye kadar gitmiş olurdum ama koçlarımızın bazı ekipmanlarımızı kaldırmasına yardım ettim, bu takımdakilerin her iç saha maçında değiş tokuş ettiği bir görev.

Genellikle Ben'le birlikte giderim. Arkadaşlarımızla pizza yemeye gideriz ya da bazen okula yakın bir parkta onun arabasında otururuz ve genellikle bir süre öpüşürüz. Ama bu hafta sonu şehir dışında. Basketbol takımı için bir tür kaynaşma toplantısında ve Pazar gecesine kadar dönmeyecek, bu yüzden onu hiç görmeyeceğim. Bu da muhtemelen iyi bir şey. I

odamı temizlemem gerek. Çamaşırlarımı yıkamalıyım. Genelde bir kenara ittiğim ve ailemi sonsuza kadar kızdıran tüm o sıkıcı şeyler.

Tanıdık bir sesin adımı söylediğini duyuyorum ve durup omzumun üzerinden bakıyorum ama orada kimse yok. Tedirginlik omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve etrafıma bakıyorum, aynı derecede dev bir kamyonda oturan dev bir adam görüyorum. Onu tanıdım. Bando takımındaki çocuklardan birinin velisi. Adımı bilmiyor, bu yüzden beni onun çağırmadığını biliyorum, ama burada birinin olduğunu bilmek güven verici. İstedğim kadar bağırayım, muhtemelen koşarak gelecektir.

Tekrar yürümeye başlamıştım ki adımı bir kez daha duydum. Bu sefer daha yüksek sesle. Solumdan geliyordu. Döndüm, gözlerimi kısarak karanlığa baktım ve işte o zaman bir alevin yandığını gördüm. Bir kibrit. Yüzünü, çenesinin keskin açısını aydınlatıyor. O kara gözleri ve aynı derecede kara saçları tanıyorum ve içimdeki her şey hâlâ elinde tuttuğu o kibrit gibi yanıyor.

Asher Davis, aracında oturuyor.

"Ne istiyorsun?" Ona sesleniyorum, sesim tamamen tükenmiş gibi çıkıyor. Onunla konuşmak istemiyorum.

Onunla konuşmayı çok istiyorum.

Gülüyor ve neredeyse sürücü tarafındaki camdan dışarı eğiliyor. "İşte bu yüklü bir soru."

Gözlerimi devirerek yavaşça aracına yaklaşıyorum, muhtemelen daha iyi günler görmüş eski püskü bir kamyonet ve o günler çok uzun zaman önceydi. Kendime bunu yapmamam gerektiğini söylüyorum. Biri bizi görebilir -kim, emin değilim. Tek yaptığım onunla konuşmak. Aman ne önemli. Bu bir suç mu?

Zihinsel olarak kendimle tartışmama bak.

Yolcu camı açtı ve içine doğru eğildim, koku bana çarptığında burnumu kırıştırdım. Ash sürücü koltuğu ile kapının arasına sıkışmış, bakışları kapüşonlu, ağzından sigara olduğunu düşündüğüm bir şey sarkıyor. Ya da belki bir esrar, bilmiyorum, bu yüzden sormaya karar veriyorum. "Okul arazisinde esrar mı içiyorsun?"

"Hayır." Sigarasını ağzından çekip alıyor ve gülerek başını sallıyor. "Ne zaman böyle küçük bir kıza dönüştün, Callahan?"

Bana küçük bir bakire dediğine inanamıyorum. Kim demiş bunu? "O zaman ne içiyorsun?"

"Sadece sıradan bir sigara. O nikotin patlamasını arıyorum," diyor, sanki bu şimdiye kadarki en mantıklı cevapmış gibi. "İkisini birbirinden ayırt edemediğine göre, daha önce hiç esrar içmediğini tahmin ediyorum?"

"Hayır." Tanıdığım hiç kimse *gerçek* esrar içmiyor. Hepsi balmumu kalemi kullanıyor, ben hiç kullanmadım. Uyuşturucu beni korkutuyor. Annemin onlara karşı vaazları gerçekten işe yaradı, en azından bende.

"Hiç elektronik sigara içtin mi?"

"Ew, hayır." Başımı sallıyorum. Tanrıya şükür Ben elektronik sigara kullanmıyor, gerçi birkaç arkadaşının kullandığını biliyorum. Birlikte partilere gittik ve alkol aldık, ama her zaman kontrolümü kaybetmekten biraz korkuyorum, bu yüzden kontrol altında tutuyorum. "Sen mi?"

"Hayır." Sigarayı emiyor ve ardından dumanı dışarı üfleyerek kamyonetinin kabinini dolduruyor. "Bu bok seni öldürecek."

Ah, ironi.

"Ve sigara içmeyeceğim." Sesim düz. Bu konuşmayı neden yaptığımızı bilmiyorum. Çok anlamsız.

Sanki ayaklarım yere basmıyor. Neredeyse bir yıldır onunla konuşmadım. Bir *yıl mı*? Bu delilik.

"Lanet bir elektronik sigara kadar hızlı değil. Haberleri izlemiyor musun?" Cevap vermem için zaman tanımıyor. "Ayrıca." Omuz silkiyor, sigarasını vitesin yanındaki kül tablasında söndürmek için öne doğru eğiliyor. "Yirmi yaşına gelmeden bırakacağım."

"Eğer o zamana kadar hala hayatta olursan." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi kötü hissettim. Ash bile olsa birine bunu söylemek çok kabaydı.

Ama alınmadı. Bana büyük bir aptal gibi sırtıyor. "Beni hiçbir şey öldüremez. Ben yenilmezim. Beni orada görmedin mi?"

Sanırım bu akşamki galibiyetten dolayı hâlâ kendini iyi hissediyor. "İyi bir oyun çıkardın," diye gönülsüzce itiraf ediyorum.

"Bunu bana söylemek için elinden gelen her şeyi yaptın, değil mi?" Gülümsemesi genişliyor, eğer bu mümkünse, ve bu görülmeye değer bir şey. Onu kampüste gördüğümde genellikle kaşları çatık oluyor. Futbol sahasında bir başka harika pası atmadan hemen önce kaşlarını çatıyor. Ne zaman koridorda yanından geçsem ya da öğle yemeğinde onu avluda görsem kaşlarını çatıyor. Sınıfta kaşlarını çatıyor - gerçi bu yıl birlikte hiç dersimiz yok, o yüzden bunun doğru olup olmadığını teyit edemiyorum.

O meşhur öpüşme seansımızdan bir hafta sonra kimya bölümünden ayrıldığını söylemiş miydim? Evet, kesinlikle.

Korkak.

Kaşlarını çatmadığı zamanlarda, dilini başka bir kızın boğazına sokuyor. Genellikle öğle yemeği sırasında. Bu benim kendimi kaybetmeme yetiyor.

Ne zaman bir kızın üzerinde sahiplenici ellerini görsem, dudakları kilitleniyor. Bu çok iğrenç.

O çok iğrenç.

Çok popüler ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Hayır, iyi bir oyun oynadığında bunu kabul edebilirim," diyorum ona, üzerimde hiçbir etkisi olmadığını görmesini umarak.

"Tanrım, teşekkürler." Sessizleşiyor, beni düşünüyor. Beni izleyişi içimde kıpırdanma isteği uyandırıyor ve keşke hâlâ amigo üniformamın içinde olmasaydım diyorum. Şu anda kendimi çok açıkta hissediyorum. "Bana katılmak ister misin?"

"Ne? Hayır." Dik duruyorum, parmaklarım hâlâ pencerenin kenarına kıvrılmış. "Gitmeliyim."

Gitmem *gerekıyor*. Eski bardağa tutunduğum elimi bırakıp geriye doğru bir adım atıyorum. "Acelen ne? Benny şehirde değil." Gözlerindeki bakış bir meydan okumaydı.

Bunu nereden biliyor? Gerçi küçük bir okula gidiyoruz, o yüzden herkes birbirinin işini bilir. "Eve gitmem gerek."

"Sokağa çıkma yasağı mı?" Meydan okur gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Pek sayılmaz." Bir omzumu silkiyorum. Yalan söylüyorum. Ailem en geç gece yarısı evde olmamı istiyor, gerçi benim gibi yeni sürücüler için sokağa çıkma yasağı var ve teknik olarak on birden sonra araba kullanmamam gerekiyor.

"O zaman içeri gir." Kapıya el sallıyor. "Hadi arayı kapatalım."

Onu düşünürken bir adım daha yaklaşıyorum, elim otomatik olarak kapı koluna gidiyor. Bunu yapmamalıydım. Ben'in arabada başka bir kızla, daha önce öpüştüğü ama bana söylemeye fırsat bulamadığı bir kızla olduğunu bilseydim çılgına dönerdim.

Gerçekten deli.

"Hadi ama." Ash'in sesi yumuşar. "İsteddiğini biliyorsun."

Bir cesaret daha.

Hiç düşünmeden kapıyı açıp içeri tırmanıyorum ve oflaya puflaya bank koltuğuna çöküyorum. Gıcırdayan kapıyı çekip kapatıyorum, öyle sert çarpıyorum ki kabin şiddetinden takırdıyor. Ash beni inceliyor, kamyonetinin içinde olmama şaşırmış gibi görünüyor. Eteğim yukarı kalkıyor ve elimden geldiğince aşağı çekiyorum, ama kalçalarım tam anlamıyla sergileniyor ve kendimi tamamen açıkta hissediyorum.

"Küçük bir asisin, değil mi?" Gösterge panelinden yarısı dolu sigara paketini alır ve bir tanesini çekip çıkarır, sihirli bir şekilde çakmak belirmeden önce ağzına yerleştirir. Alev alana kadar sigaranın ucuna tutuyor, sonra çakmağı söndürüp ön panele fırlatıyor.

"Kibritin var sanıyordum." Bu konuyu açtığım için çok eziğim ama onu ilk fark ettiğimde bir kibrit yaktığına yemin edebilirim.

"Ben yaptım. Ben yakarım. Kibritim var, çakmağım var, aklınıza ne gelirse yakarım." Sigarasından bir nefes çekiyor, sonra başını çevirip dumanı pencereden dışarı üflüyor.

Sanırım bunu benim için yaptı ama çok fazla araştırmayacağım.

"Kundakçı olmamana şaşırdım." Ses tonum sümüklü ve Yan yana oturmamızdan giderek daha çok rahatsız oluyorum. Gitmeliyim. Aslında, kaçmaya hazır bir şekilde kapı koluna uzanıyordum ki konuşmaya başladı.

"Ben bir kundakçıydım. Altı yaşındayken." Tüm söylediği bu. Sigarasından bir nefes çekip duruyor, ciğerlerini dumanla doldurup pencereden dışarı üflüyor. Tekrar ve tekrar. Dudaklarının çıkardığı emme sesini ve kâğıdın yanışını duyabiliyorum ve sonunda daha fazla dayanamıyorum.

Bir şey söylemek
zorundayım. "Ne
demek istiyorsun?"

Ash hemen hikayesine başladı. Benim sormamı beklediğini düşündürüyor.

"Göl kenarında ateş yaktım. Aslında senin evinden çok uzakta değil." Gözlerini uzaklara dikeyor, sanırım anıları aklına geliyor. "Ateşi severdim. Hep sevmişimdir. Beni büyüler. Babamın çakmağını buldum ve onunla oynamaya devam ettim. Sonra onu çaldım. Annemle babam sürekli tartışmakla meşgul oldukları için ne yaptığımı fark edemiyorlardı ve ben de o gümüş çakmağı kendime ait kılmaya karar verdim. Bir gün babam ve ben balık tutmak için göle gittik. Çakmağımı da yanımda getirdim. Kendimi havalı hissettirdiği için kotumun cebinde saklıyordum. Gitmeden hemen önce bir çalıyı ateşe verdim ve babamın kamyonetine doğru koştum."

Ona ağzım açık bakıyorum. Ağzımın ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapandığını hissedebiliyorum. "Ondan sonra ne oldu?"

"Lanet çalılar etrafındaki her şeyi tutuşturdu, olan bu. Göl kenarında birkaç yüz dönümlük bir alan yandı, hatta bir noktada birkaç evi tehdit etti, ama oldukça hızlı bir şekilde söndürmeyi başardılar." Yine omuz silkiyor ama gözlerinin nasıl parladığını görüyorum. Sanki eski hikaye onu heyecanlandırmış gibi. "Yangını tam olarak kimin başlattığını asla bulamadılar."

"Kim yapmadı? Ailen mi?"

"Hayır, kundaklama müfettişleri. Çakmağı yanımda götürdüm. O zamanlar bile, sanırım arkada kanıt bırakılamayacağını biliyordum. Gerçi

hiçbir zaman

Çünkü babam benim yaptığımı anlamıştı ve o gece haberlerde yangını gördüğünde kışımı tekmeledi. O haber bültenini görmek, bunu yapanın ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Sadece bana ait olan büyük bir sır gibi hissetmiştim ama babam biliyordu. Her zaman biliyordu."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ash'in sesindeki sevgi çok açıktı. Babasını seviyordu. Ve onu kaybetmiş. Nasıl, ne zaman, neden diye sormak istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum.

"O da aynı gün sigarayı bıraktı. Onu bir daha sigara yakarken görmedim. Tüm kibrit ve çakmak kitapları evimizden kayboldu. Puf." Parmaklarını şıklattı, aksi halde sessizlikte çıkan ses yüksekti. "Gitti. Sihir gibi."

Bu hikayeyi uyduruyor mu? Bilemiyorum. Çok fazla ayrıntı var...

"Hapse girebilirdim" diye devam ediyor.

Kendimi durduramayarak kıs kıs gülüyorum. "Lütfen. Altı yaşındaydın."

"Altı yaşında çoktan azılı bir suçlu olmuşsun." Gülümsüyor, dişleri karanlıkta parlıyor. "Sanırım kötü çocukları seviyorsun, Callahan."

"Kapa çenenı." Onu itiyorum, elim kalçasına temas ediyor ve ne kadar zayıf ve sert olduğuna hayret ediyorum. Tamamen kas.

"Gördün mü? Bunu bana dokunabilmek için yaptın." Gülüyor ve bir şekilde bir paket kibrit çıkarıyor, sekmesinden bir tane çekip bileğinin bir hareketiyle yakıyor. Kibriti yüzüne yakın tutuyor, titreşim ve parıltı keskin elmacık kemiklerine gölgeler düşürüyor. Aynı derecede keskin burnu. Dolgun dudakları. "Kibritlerle oynamayı hâlâ seviyorum."

"Biliyorum. Seninle ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum, yaptığın şey buydu." Nasıl unutulabilirdim ki? Bankta oturan somurtkan çocuk, kedi atışları ve kibrit yakmaktan bahsediyordu.

"Bunu ben de hatırlıyorum." Kolunu bana doğru uzatıyor, yanan kibrit yüzüme yaklaşıyor ve alev titrediğinde irkiliyorum. "Merak etme. Seni yakmayacağım."

Dudaklarından dökülen ne güzel bir yalan. "Zaten söyledin."

Gülümsemesi bozuluyor ve kibriti ağzına götürüp alevini söndürüyor. Kamyonetin içi kararıyor ve gözlerimin park yerindeki lamba direklerinden birinden parlayan loş ışığa alışması birkaç saniye alıyor. "Beni de yaktın."

Nasıl, emin değilim ama onunla tartışacak havada değilim.

"Ateşin sorunu yakmasıdır," diyor ona cevap vermediğimde. "Sıcak ve hızlı. Tamamen yıkıcı."

Kendisinden bahsediyor olabilir. "Yoluna çıkan her şeyi yok ediyor." Kesinlikle kendinden bahsediyor.

"Her şeyi küle çevirmek," diye ekliyorum, ona sivri bir bakış göndererek. Evet, senden bahsediyorum Ash. Ve adından.

"Mantıklı, değil mi? Bana Ash demeleri. Ateşi sevmem. Ben lanet olası bir klişeyim." Kül tablasında unuttuğu sigarayı söndürüyor ve sonra ön panelde duran bir paket sakıza uzanıyor. Etrafıma bakıyorum, gösterge panelinde bir sürü ıvır zıvır olduğunu fark ediyorum. Aslında oldukça büyük. "Bir tane ister misin?" Paketi bana uzatıyor. "Ne olur ne olmaz diye?"

"Sonra ne olacak?" Ona ters ters bakarak bir parça alıyorum. "Eğer düşündüğün buysa, beni öpmene izin vermeyeceğim."

Gülüyor. "Doğrudan öpüşmeye geçmen hoşuma gidiyor. Bana özlediğini düşündürüyor."

"Ben'i öperim," diyorum kıbarca.

"Yine de aynı mı Callahan? Gerçekten mi?"

"Kesinlikle hayır," diyorum kendimden emin bir şekilde. Ben'i öpmek hoşuma gidiyor. Ash'i öpmek beni tedirgin etti. Huzursuz.

Muhtaç.

İç çekerek başını sallar. "Öpüşmek isteyen ben değilim. Daha çok sen *beni* öpmek isteyeceksin." Sakızı açıp ağzına atıyor ve iğrenç bir şekilde çiğniyor. "Hiçbir şey yapmama gerek kalmayacak. Dakikalar içinde üzerime salyalarını akıtacaksın."

"Siktir git." Sakız parçasını nazıkçe ağzıma atıyorum ve dudaklarımı kapalı tutarak çiğnemeye başlıyorum.

"Tanrım, Callahan, güzel konuştun." Yine gülüyor. Büyük bir şakaymışım gibi beni inceliyor. Ve ben ona vurmak istiyorum. Canını yakmak.

"İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun," diyorum narin bir kokuyla.

"Gerçekten mi? Ben de senin içindeki en iyiyi ortaya çıkardığımı sanıyordum." Bakışları dudaklarıma düşüyor ve onlara bilerek baktığını biliyorum. Hayal gücümün çıldırmasını sağlamaya çalışıyor, böylece kontrolsüzce üzerine atlayacağım.

Ya da belki de bu benim canlı hayal gücümün yüksek vitesine geçmesidir. Emin değilim.

"Mesafemizi korumamız en iyisi." İşte bu yüzden geçen yıl hiç konuşmadık, eminim.

"Kim demiş? Senin sadık

Ben'in mi?" "Ben'le dalga
geçmeyi bırak."

"Onunla dalga geçmiyorum. O sadık, değil mi? Seni önemsiyor mu? Eminim seni sevdiğini söylemiştir. Eminim bunu sana her gün söylüyordur. Muhtemelen söylediği her kelime de ciddidir." Ash başını sallıyor, saçlarını gözlerinden silkeliyor. Bu hareket kokusunun bana doğru yayılmasına neden oluyor. Temiz. Sabunlu ve sanırım şampuanından geliyor. Duştan yeni çıkmış gibi kokuyor. Büyük ihtimalle öyledir. Ash'in duşta olduğunu düşünmek istemiyorum. Çırılçıplak. Vücudundan ılık su akıyor.

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapatarak zihnimdeki görüntüyü beynimden kovuyorum. Sessiz kalarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona henüz birbirimize *seni seviyorum* demediğimizi söylememin imkanı yok. Buna yapışır ve asla bırakmaz.

"O senin geçen yıl aradığın ve benim asla olamayacağım şey. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sesi yumuşaktı ve beni izlediğini görmek için ona bir bakış atıyorum. Gözleri karanlıkta parlıyor ve aptalca muhteşem yüzüne kazanmış samimiyet kalbimin biraz yumuşamasına neden oluyor.

"Senden bir şey beklemiyordum," diyorum ona.

"Elbette öyleydin. Hepiniz öylesiniz." Bir an duraksıyor. "Seni kızdırdım."

"Az önce onu öpen çocuk hiçbir şey hissetmediğini söylediğinde hangi kız kızmaz ki?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor ama neyse ki söylediğim için pişman değilim. Söyleyeceklerimi duymalı. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini bilmeli.

"Hâlâ hiçbir şey hissedemiyorum." Sesi derindi. Alçak. Daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildim. "Sanırım gitti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne gitti?"

Göğsünün ortasına dokunuyor. "Kalbim. Kalbim yok. Göğsümün içi boş."

Birden annemin sevdiği bir film aklıma geldi. Adını hatırlayamıyorum. Bir kız, babun kalbine sahip olduğunu iddia eden tuhaf bir adamı evine alıyordu ve ben küçükken bunun gelmiş geçmiş en aptal film olduğunu düşünürdüm. Annem filmin sonunda oturup ağlıyor ve filmi ne kadar çok sevdiğini söylüyordu.

Seni ağlatan bir filmi neden sevesin ki?

Peki on altı yaşındaki bir çocuk neden bir kalbi olmadığını söyler? Gerçekten kalbi olmadığını mı söylüyor? Eğer öyleyse, ölmüş olması gerekirdi.

"Nesin sen? Bir çeşit psikopat mı?" Kaba konuşuyorum ama geçen yılki olaydan dolayı hâlâ acı çekiyorum.

Bunu ona itiraf edeceğimden değil.

İri kahverengi gözleri bana yavru bir köpeğinkileri hatırlatıyor ve sessiz kaldığı sürece, bana da bir tane taktığını düşünmeye başlıyorum.

Sonunda başımı sallayarak "Tam bir pisliksin," diyorum.

Sırıttırıyor, pislik herif. "Gerçekten bunu kastettiğimi mi düşündün? Gerçekten hiç kalbim olmadığını mı? Yani, hadi ama Callahan. Böyle bir şeye inanmak için yaşayan en aptal insan olman gerekir."

"Sen kesinlikle buna layıksın," diye mırıldanarak kapı koluna uzandım.

Bir anda üzerime geldi. Üzerimde gezinirken vücut ısısını hissedebiliyorum,

Tam olarak dokunmasak da. "Gitme." "Neden gitmeyeyim?"

"Sadece birkaç dakika daha kal. Bu bizim küçük sırrımız olabilir." Kaçmayacağımı hissetmiş olmalı ki benden uzaklaşıyor. "Arayı kapatmak güzel."

Öyle sayılır, ama aynı zamanda inanılmaz derecede sinir bozucu. Çok istememe rağmen onu ciddiye alamıyorum. Söylediği tek kelimeye bile inanamıyorum.

Ayrıca eskiden hoşlandığım bir çocukla oturup ona karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranamam. Bu...

Bir yalan.

ON

"SO. BEN NEREDE BU ARADA?"

Şimdi de boş muhabbet mi yapıyoruz? Tamam, bunu yapabilirim. "Bilmiyor musun? Bana hafta sonu için gittiğini söyleyen sendin."

Ash alaycı bir ses çıkarıyor ve dikkatini önümüzde duran cama odaklıyor. Sağ bacağını dizini direksiyonun kenarına dayayacak şekilde yukarı kaldırıyor ve ben de utanmadan ona bakıyorum. Yemin ederim son bir yılda daha da yakışıklı olmuş. Biraz dolgunlaşmış. Kasları daha belirgin, boyu daha uzun. Çenesi daha keskin, sanki tıraş olması gerekiyormuş gibi bir gölge var ve ben bunu inanılmaz çekici buluyorum.

"Ne yaptığı umurumda bile değil," diyor asık suratla.

Biraz daha dik oturup onu düşünüyorum. Yalan söylüyor. Bunu söyleyebilirim. Bunu neden bildiğimi bilmiyorum ama sanki Örümcek Adam'mışım ve Yeşil Cin'in bunca zamandır yanımda oturduğunu yeni keşfetmişim gibi duyularım karıncalanıyor. "Doğru ya. Bu yüzden sürekli ondan bahsediyorsun. Çünkü onu hiç umursamıyorsun."

"Bilmiyorum." Sanki bana bakmayı reddediyor. "O adam berbat." "O adam benim erkek arkadaşım."

"Ve siz ikiniz çok hoş bir çift oluşturmuyor musunuz?" Sesi sanki tatlı bir yaşlı kadın gibi çıkmaya çalışıyormuş gibi yükseliyor ve titriyor, gülmek istiyorum. "Muhtemelen bebek isimlerinizi de düğün renklerinle birlikte seçmişsinizdir."

Düğün renkleri yok. Ama telefonumdaki Notlar uygulamasında favori isimlerden oluşan bir liste tutuyorum. Bunun Ben ile bir ilgisi yok. Sadece favorilerimin kaydını tutmaya çalışıyorum.

"Onunla evlenmek istemiyorum," diyorum.

"Gerçekten mi?" Ash başını benimkine doğru çeviriyor, bakışlarımız bir kez daha buluşuyor. "İkinizin çoktan anlaştığınızı düşünmüştüm."

Evlilik vaatlerinden bahsetmiyor. Seks hakkında konuşuyor. Ve ona bir bok itiraf etmeyeceğim. "Biz çok yakınız."

"Bu çok hoş." Ses tonumu taklit ediyor. "İkinize de başsağlığı diliyorum."

Yine kaşlarımı çattım. "Sevdiklerini kaybetmiş birine böyle söylenmez mi? Ya da cenaze töreninde?"

"Aynen öyle. Bu yüzden, içinde bulunduğunuz bu ultra muhteşem, ruh emici ilişki için ikinize de başsağlığı diliyorum. Yapabiliyorken tadını çıkarın. Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz." Onu durdurduğumda sigara paketine uzanıyor, parmaklarım bileğinin iç kısmının sıcak, pürüzsüz tenine zar zor dokunuyor.

Hareket etmeyi bırakıyor, bakışları benimkilere kayıyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum. "Sadece kıskanıyorsun."

Bir alay daha. Bu seferki daha yüksek sesle. "Kıçımı kıskanıyorum."

Dudaklarımı aralıyorum, suçlamaların uçmasına izin vermeye hazırım, aniden beni aşağı çekiyor, kıçım eski bank koltuğundan kayıyor, tüm vücudum gösterge panelinin altındaki yolcu döşemesine katlanıyor. Başımı kaldırdığımda Ash'in tüm koltuk boyunca uzanmış, gözlerinde vahşi bir bakışla yattığını görüyorum.

"Senin neyin var böyle?" Bacaklarımın arkasını fırçalıyorum, yıllar boyunca kaç ayağımın bu döşemeye dayandığını merak ediyorum. Ve tüm o kir ve mikroplar hâlâ duruyor olabilir.

Ash beni susturmak için parmağını ağzına bastırıyor ve ben de dudaklarımı sıkıca bir arada tutarak uzun, acı dolu dakikalar boyunca ona bakıyorum, ta ki o yavaşça başını kaldırıp rahatlamış bir nefes verene kadar.

"Çok yakındı."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne oldu?"

"Amigo takımından bir grup insan yanımdan geçip arabalarına bindi." Tam o anda birden fazla motorun çalışma sesini duyuyorum.

"Bir grup mu?" Hâlâ amigo odasında olan iki kişi tanıyorum, bu yüzden neden bahsettiğinden emin değilim.

"Birkaç amigo kız, senin orospu koçun. Bando takımını yöneten ve benden daha genç görünen şu hatun, Tanrı aşkına." Ash başını sallıyor. "Az önce yanımdan geçenler onlardı."

Koçum beni Ash'le görmediği için çok mutluyum. Her türlü soruyu sorabilir. Cevaplayamayacağım sorular. "O zaman koltuğa oturabilir miyim?"

"Elbette." Elime uzanıyor ve beni yukarı çekiyor, öyle bir kuvvetle çekiyor ki öne doğru yuvarlanıyorum ve tam üstüne düşüyorum. Her nasılsa dizlerim kalçalarımın iki yanında duruyor ve resmen onun kucağında oturuyorum. Elleri otomatik olarak belime gidiyor, parmakları üniforma eteğimin kalın kumaşını yakıyor ve ona ellerini üzerimden çekmesini söylemek istiyorum.

Ama benim yok.

Ayrıca ona ağzıma bakmayı kesmesini söylemek istiyorum. Onu da yapmıyorum.

Sanki onun karşısında eriyorum. Tüm vücudum yumuşuyor. Sonra ısınıyor. Elleri omurgamın en alt noktasına bastırana kadar elleri kayıyor ve başımı yukarı eğiyorum, ağzı benimkini bulduğunda gözlerim kayarak kapanıyor.

Bu yanlış. Çok yanlış. Ben'le birlikteyim. Ben benim erkek arkadaşım. Altı aydır öyle ve herkesin dediği gibi, harika bir çift olduk.

Yine de ilk temasta dudaklarımız arasında parlayan elektrik kıvılcımını inkâr edemiyorum. Kalbimin çarpıntısını, bacaklarımın arasındaki sıcaklığı, Ash'in dili yavaşça benimkinin etrafında dolanırken yavaş, istikrarlı bir süzülüşle üzerimden geçen karıncalanmayı kontrol edemiyorum.

O son öpücük. İlk öpüşmemiz, tamamen sıcaklık, sabırsızlık ve açlıktı.

Bu öpücük, ikinci öpücüğümüz, aynı derecede aç. Ama daha yavaş. Daha kararlı.

Daha lezzetli.

Ellerinden biri yüzümün yan tarafını kavrayarak yukarı kalkıyor. Diğer eli aşağıya, popomun üzerine kayıyor, pilili eteğimin altından geçiyor. Külot giymiştim ve eli tam oradaydı, neredeyse tüm sol popo yanağımı kaplıyordu ve sonra...

Ve sonra.

Ona bir ağaç gibi tırmanıyorum, yaklaştırmaya çalışıyorum. Dudaklarım, ellerim, vücudum daha önce hiç hissetmediğim garip bir acelecilikle dolu. Bir kediymişim gibi vücudumu ona sürtmek istiyorum. Bacaklarımı kalçalarına dolamak ve daha sıkı sıkıya almak istiyorum. İçimde büyüyen acıyı dindirmek için çaresizim. Büyüyor, büyüyor, büyüyor, ta ki dudaklarına karşı nefes nefese kalana kadar.

Gülümsüyor, dudaklarının dudaklarıma doğru uzandığını hissedebiliyorum ve "Gördün mü? Üzerime salyalarını akıtacağını biliyordum."

Sözleri ihtiyacım olan buz gibi soğuk suyu başımdan aşağı döküyor. Ondan uzaklaşıyorum, kendimi çözüyorum, kucağından iniyorum. Kızgın utanç içimde bir nehir gibi yanıyor, beni yarıyor, çiğ bırakıyor.

"Senden nefret ediyorum." Elimi kolumu sallayarak bir şekilde kapıyı açtım, çaresizce kaçmaya çalışıyordum. Ash Davis'ten sonsuza dek uzaklaşmak için.

Adımı söylüyor ama arkama bakmıyorum. Arabama doğru koşuyorum, parmaklarımla anahtarsız kumandaya vuruyorum, beni yakalayabileceği korkusuyla arabaya binmeye hevesliyim. Tekrar dokun bana.

Beni tekrar zayıflat.

Sürücü koltuğuna çöküp kapıyı çarpıyorum, arabayı çalıştırıyorum ve hiç düşünmeden otoparktan çıkıyorum. Sadece yapıyorum. Ellerim direksiyonda, eve doğru ilerliyorum, tüm doğru yollara sapıyorum ve sonunda kavisli araba yolumuza girdiğimde, buraya nasıl geldiğimi bilmediğimi fark ediyorum.

Kurmuş gözyaşlarım yanaklarımı yapış yapış bırakıyor ve gözlerim yanıyor. Hepsi onun yüzünden. O öpücük, o an bir hataydı.

Büyük bir tane.

ON BİR

Cumartesi günümün tamamını odama kapanarak yatakta geçirdim. Annem ve babam kardeşlerimi de yanlarına alarak saat iki gibi evden çıktılar. Bizden yaklaşık bir saat uzaklıktaki devlet üniversitesinde bir futbol maçına gidiyorlardı. Babamın tanıdığı biri sayesinde özel loca koltukları almışlardı ve annem neredeyse gitmem için yalvardı ama onlara kendimi iyi hissetmediğimi ve evde kalmayı tercih ettiğimi söyledim.

Yapmak istediğim son şey partiye gidip her şey yolundaymış gibi davranmaktı. Annem Kaya'yı getirebileceğimi söyledi ama o çok anlayışlı. Bir şeyler olduğunu hemen anlar. Ona ne olduğunu söyleyemem. O Jaden'a anlatır, o da Ben'e anlatır ve ortalık karışır. Henüz yüzleşmeye hazır değilim.

Bu yüzden hâlâ yataktayım. Hâlâ ağlıyorum. Suçluluk duygusu beni öldürüyor ve ne kadar "*Sadece bir öpücüktü.*" diye düşünerek haklı çıkarmaya çalışsam da fark etmiyor. *Küçük bir öpücük. Büyütülecek bir şey değil.*

Buna "sadece bir öpücük" diyemem. Bundan daha fazlasıydı. Çok büyük bir olaydı.

Ben'i aldattım. Bunu geri alamam. Okuldaki herkes öğrenir ve ilişkimiz biter. Bir milyon dolarına bahse girerim ki Ash - kendini beğenmiş pislik - Pazartesi sabahı Ben'e kesinlikle söyleyeceğim. Buna şimdiden hazırlansam iyi olur. İlk lise ilişkim muhteşem bir şekilde sona ermek üzere.

Telefonum çalmaya başlıyor ve açtığımda Kaya'nın beni FaceTim'lediğini görüyorum. Yüzümü siliyorum, hemen vazgeçiyorum ve aramayı cevaplıyorum.

"Lanet olsun, berbat görünüyorsun," diye selamlıyor beni, Daphne kaşlarını çatarak arkasında beliriyor.

"Ne oldu sana böyle?" Daphne soruyor.

Zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkürler çocuklar."

"Cidden, ağlıyor muydun?" Kaya ekrana yaklaşıyor, kaşları endişeyle çatılmış. En iyi arkadaşım olduğunu ve Daphne'nin de bir sonraki en yakın arkadaşım olduğunu düşünürsek, onun benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum ama bunu onlara söyleyemem. Söyleyemem. Bir sır, başka biri öğrendiğinde artık sır olmaktan çıkar.

Yani sırrım çoktan açığa çıktı, Ash ile benim aramda olduğu düşünülürse.

"Hayır, kendimi bok gibi hissediyorum." Az önce söylediğimi vurgulamak için burnumu çekiyorum ve üşütmüş gibi görünmem gerektiğine karar veriyorum. Zavallı ben, vay halime. Bir köpek kadar hastayım.

"Ortalıkta dolaşıyor," diyor Daphne, bir anne gibi konuşarak. Arkadaş grubumuzda bir tür anne figürü gibidir, her zaman herkesle ilgilenir. "Sakin Ben'in sana verdiğini söyleme."

Şu anki hastalığımın Ash'ten kaynaklandığını bilse ölürdü. "O hasta değil. Burada bile değil."

"Ah, doğru ya. Hafta sonu için gittiğini unutmuşum." Kaya'nın yüzü aydınlanıyor ve bana bakmadan önce Daphne'ye gülümsüyor. "Gelip geceyi burada geçirmelisin!"

Bu yapmam gereken en son şey. Acılarımın içinde tek başıma debelenmeyi tercih ederim, çok teşekkür ederim. "Kendimi çok kötü hissediyorum, Kaya. Ayrıca, bunu yakalamak istemezsiniz."

"Doğru." Burnunu kırıstırıyor. "Muhtemelen bulaşıcıdır."

Eğer sefalet bulaşıcıysa, evet. Ben tamamen bulaşıcıyım. "Doğru, yani benim etrafımda olmak istemiyorsun."

"Bir şey yaptın mı, bir yere gittin mi?" Daphne soruyor. "Yoksa sadece evde mi kaldın?"

"Bütün gün yataktaydım. Ailem az önce ayrıldı. Futbol maçına gidiyorlar."

"Ve sen gitmek istemedin mi?" Kaya'nın gözleri parlıyor ve bir kahkaha patlatıyor. Daphne de gülüyor. "Futbolu çoktan bıraktım ve daha sezonun yarısına bile gelmedik."

"Biz de playofflara kalacağız. Bunu biliyorsunuz."

"Doğru, sezon da o kadar uzun sürecektir. Bitti." Kaya gözlerini devirerek beni güldürdü. "Hey, Jaden ve ben sinemaya gittik. Bil bakalım orada kimi gördük?"

Yaşadığımız küçük kasabada yapacak pek bir şey yok, bu yüzden yerel sinema tek eğlence kaynaklarımızdan biri. Ben ne zaman

sinemaya gittiğimizde hep tanıdığımız birini görürüz. "Kim?"

"Mia Antonis ve Ash Davis." Kaya başını sallıyor, yüzünde saf bir tiksinti ifadesi var. "Neden onunla birlikte olsun ki? Kız çok iğrenç. Birlikte olduklarını mı düşünüyorsun?"

Daphne, "Ash aslında kimseyle özel olarak çıkmıyor," diye belirtiyor. "Ama belki de bu iki fahişeden harika bir çift olur."

İsimler Kaya'nın dudaklarından çıktığı anda başım çarpmaya başladı. Mia ve Ash. Mia ve Ash.

Dün gece beni öptü ve bu öğleden sonra başka bir kızla birlikte. Okulumuzdaki her erkekle birlikte olan bir kızla. Son sınıf öğrencisi, bizden bir yaş büyük ve okuldaki erkeklerin çoğuyla birlikte olmuş. Birçoğuna oral seks, el işi, seks gibi şeyler yapmış. En azından ben öyle duydum.

Ash'in onunla ne yaptığını sadece tahmin edebilirim.

Düşüncesi bile tekrar tekrar ağlamak istememe neden oluyor.

"Onları nerede gördün?" Sesimin bu kadar titrek olmasından nefret ederek soruyorum.

"Sinemanın önünde. İçeri girmek üzereymiş gibi görünüyorlardı ve Mia ona asılıyordu." Kaya gözlerini devirdi. "Ona gerçekten katlanamıyorum."

"Ben de," diyor Daphne.

Annem, Mia'nın hikayesini bilmediğimizi ve sürtük ayıbı yaptığımızı söyleyecektir. Haklı da. Onun hikayesini bilmiyorum. İyi ya da kötü, her zaman ilgi çekmeye çalışıyor gibi görünüyor ve umarım ben asla öyle olmam.

"Onunla daha önce hiç konuşmadım," diye itiraf ediyorum ve hem Kaya hem de Daphne duraksıyor.

"Benim de hiç olmadı," diyor Kaya. "Belki o kadar da kötü değildir." Omuz silkiyorum.

"Onun tam bir erkek hırsızı olduğunu duydum." Bu Daphne'den.

Şu anda öyle hissettiriyor, kabul ediyorum. Ash zaten benim çalacağım bir şey değildi. "Belki öyledir, belki de değildir. Gerçekten bilmiyorum."

Kaya konuyu değiştiriyor ve onları kötü hissettirdiğim için kendimi kötü hissediyorum ama kendime Mia Antonis'e kızmamam gerektiğini söylüyorum. Burada pislik olan Ash.

Bunu hatırlamam gerek.

Kaya, Daphne ve ben bir süre daha konuştuktan sonra onların gitmesi gerekiyor ve görüşmeyi sonlandırıyoruz. İçten içe seviniyorum. Ash ya da bir başkası hakkında dedikodu yapmak istemiyorum. Gerçekten hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Ben'e bir Snapchat gönderiyorum ama cevap vermiyor, bu da beni daha da üzüyor. Meşgul olduğunu bilmeme rağmen.

Gerçekten, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya nasıl devam edebilirim? Ben'le aramızdaki her şey yolundaymış gibi? İyi değil. Biz iyi değiliz. Ben kötü bir insanım ve onun ne yaptığım hakkında en ufak bir fikri yok.

Saat yediyi geçiyor ve tanımadığım bir numaradan mesaj aldığımda hâlâ yatağımda dizüstü bilgisayarımda YouTube izliyorum.

Pencerenden dışarı bak.

Korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Yapayalnızım. Ailem saatlerce dönmeyecek.

Bu bir şaka olmalı.

Kaya, kes şunu.

Yanıt anında gelir.

Kaya kim?

Gerçek numarasına hızlı bir mesaj attım.

Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?

Kaya hemen cevap veriyor. **Sen neden bahsediyorsun?**

Pencereme doğru bakıyorum, panjurların hâlâ açık olduğunu fark edince dehşete kapılıyorum. Odam evin ön tarafına baktığı ve yatak odamın ışığı açık olduğu için dışarıdaki herkes odamın içini görebiliyor.

Şu anda bana mesaj atan sapık da dahil.

Beni evine girmeye zorlama, Callahan.

Dehşetin yerini saf, bembeyaz bir öfke aldı. Bana mesaj atan lanet Ash Davis.

Yatak odamın penceresine gidip panjurları çekiyorum ve yarı karanlığa bakıyorum. Batan güneş yakınlardaki göle yansıyor, gökyüzünü ürkütücü turuncu bir ışıltıya boğuyor ve onu garaj yolumda dururken görüyorum, kamyoneti görünürde yok.

Bu da ne böyle?

Beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, ayağında yıpranmış beyaz bir Vans var. Ellerini ön ceplerine sokmuş, birinin onayını bekleyen küçük tatlı bir çocuk gibi görünüyor.

Bunu benden öğrenemeyecek. Pencereyi açıp,

"Git buradan!" diye bağırdım.

Bana sırtıyor. "Buldum seni."

Pencereyi kapattım. Bu çok aptalca. Onunla konuşmamın imkanı yok. Bağır ona. Camdan birbirimizi izliyoruz ve sonunda telefonunu çıkarıp dokunmaya başlıyor.

Saniyeler sonra bir mesaj geliyor ve telefonuma bakıyorum.

Buraya gel.

Başımı kaldırıp ona bakarken yavaşça başımı sallıyorum.

Telefonum çalıyor.

Seninle konuşmam lazım.

Hiç düşünmeden pencereyi tekrar açtım. "Git Mia'yla konuş! Eminim söyleyeceklerini dinleyecektir."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nasıl yaptın sen-"

Cümlesini tamamlayamadan pencereyi kapattım sözünü kesiyorum.

Belli ki bu evin mükemmel bir yalıtımı

var. Telefonum mesajlarla patlamaya

başladı. **Hadi ama.**

Dışarı gel.

Seninle konuşmama izin

ver. Callahan, böyle

davranma.

Hadinnnnnnnnnn.

Lütfen?

Beni etkileyen lütfen. Tam bir enayiyim.

Aynada kendime baktığımda cehennem gibi göründüğümü fark ediyorum, ama ne var biliyor musunuz? Umurumda değil. Hayır, o beni tüm bitkin ihtişamımla görebilir. Dün gece yatmadan hemen önce duş aldım ve saçlarım kabarmış. Üzerimde eskiden babamın olan eski bir tişört ve poposunda küçük bir yırtık olan bir uyku şortu var. Ayrıca tanga yerine kocaman bir külot giyiyorum çünkü bugün regl olacağımı sanıyordum ama henüz regl olmadım.

Yatağımın başucundaki masadan allık pembesi kadife bir toka alıp saçlarımı özensiz bir topuz yapıyorum. En sevdiğim parmak arası terliklerimi giyip sağ elime telefonumu alarak merdivenlerden aşağı atlıyorum. Eğer ailem Ash Davis'in evimizde olduğunu bilseydi, çok kızarlardı. Evde tek başıma bir çocuk bulundurmama izin yok. Bu kuralı söylemeye gerek yok. Tüm aile evdeyken erkek arkadaşımın odamda olmasına bile izin verilmiyor.

Ailem çok katıdır ama hiçbir zaman öyleymiş gibi hissettirmezler. Hiçbir zaman kuralları çiğnemeye kalkışmadım. Sadece liseye ilk başladığımda

küçük bir isyankârlık döneminden geçtim. Taşındığımız ve tüm arkadaşlarımı kaybettiğimiz için çok kızgındım. Bu aptal küçük kasabada, bu aptal dev evde yaşamaktan nefret ediyordum.

Şimdi mutluyum. Burayı seviyorum. Okulu seviyorum, bir sürü arkadaşım var ve beni gerçekten önemseyen bir erkek arkadaşım var. Ve ben de onu önemsiyorum. O kadar ki, dışarıda beni bekleyen bu pisliğe gitmesi gerektiğini söyleyeceğim. Dün gece olanlar büyük bir hataydı ve geri alamasak da, hiç olmamış gibi davranabiliriz.

Evet, aynen öyle. Ben de ona aynen bunu söyleyeceğim.

Kilidi açıp ön kapıyı fırlattığımda Ash'in çoktan verandamda dikildiğini görüyorum, yüzünde ciddi bir ifade var.

Çok ciddiyim.

"Mia'yı nereden biliyorsun?"

Gözlerimi kırıştıtarak bir adım geri çekildim ve kapının kolunu tuttum. "Haber yayılıyor."

"Sana kimin söylediğini söyle. Orada okuldan kimseyi gördüğümü hatırlamıyorum." Sesi kızgın geliyor ve ona kızması gereken kişinin ben olduğumu düşünürsek bu bir isyan değil mi?

"Arkadaşlarımdan biriydi. İşte o." Tek kaşını kaldırdı. "Şu Kaya piliç mi?"

"Kaya'yı tanımadığımı sanıyordum."

"Tabii ki Kaya'yı tanıyorum. O senin en iyi arkadaşın, değil mi? Jaden'la çıkıyor mu?" Başımı salladığımda parmaklarını şıklattı. "Beni gören oydu."

"Bunun bir önemi yok. Belli ki hayatına devam etmişsin. Onun yerine git Mia'yla ol." Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama Ash ayağını sokarak beni durduruyor.

"Bekle." Ona ters ters bakıyorum ama ayağını çekmiyor. "Beni dinle." Öfkeli bir nefes çekiyorum. "Beş dakikan var."

"Sinemanın önünde Mia ile karşılaştım. Her zamanki gibi bana asılmaya başladı ve ben de ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Muhtemelen küçük arkadaşın beni o zaman gördü" diye açıklıyor.

"Bütün bunları bana anlatmana gerek yok. Ben senin bakıcın değilim. Mia'yla birlikte olmak istiyorsan, git onunla ol," diyorum, ayağını kendi ayağımla dürterek. Ama hâlâ kımıldamıyor.

"Onunla birlikte olmak istemiyorum." Duraksıyor, yüksek sesle nefes veriyor, omuzları sesle birlikte sarkıyor ve kalbim boğazıma sıcıyor. "Ben istiyorum..."

Sesi değişiyor ve bu sefer ayakkabısına tekme atıyorum. Bu aptalcaydı çünkü parmak arası terlik giyiyordum ve ayağım çok acıyordu. "Tükür gitsin," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, ayak başparmağım zonkluyor.

"Sen."

Tamamen hareketsiz kaldım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım zonkluyor. Onu doğru duymamın imkânı yoktu. "Ne?"

"Sen. Seni istiyorum." Bir tereddüt daha ve bir an için yere bakıyor, ağzı bir yandan yukarı kalkarken bir yandan da yaralı, kıpırdayan ayak başparmağıma bakıyor. "Mia benim için bir bok ifade etmiyor."

"Kimse senin için bir bok ifade etmiyor," diye hatırlatıyorum ona. Başını kaldırıp bakıyor, gülümsemesi soluyor. "Senin için öyle."

"Ash, beni tanı mıyorsun bile," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Seni tanıyorum. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Gülmeyi sevdiğini biliyorum, çünkü bunu çok yapıyorsun. Bir sürü arkadaşın var çünkü herkese iyi davranıyorsun."

"Babamla yakınlaşmak istedikleri için bana iyi davrandıklarını sanıyordum," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Ben ona "İki dakikan var" diye hatırlatana kadar ikimiz de sessiz kaldık.

"En sevdiğin yemek pizza. Starbucks bağımlılığın var. Amigo takımındaki en gürültücü kişi sensin. Bazen sahadayken senin sesini diğerlerininkinden daha fazla duyabiliyorum. Endişelendiğinde kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor ve bunu her gördüğümde rahatlamana yardımcı olmak için parmaklarımı o noktanın üzerinde gezdirmek istiyorum."

Bunu söylediğinde kalbim sızlıyor.

"Çok fazla proje üstleniyorsunuz, çünkü meşgul olmayı seviyorsunuz. Meşgul olmadığınızda çok fazla düşünürsünüz ya da sıkılırsınız. Düşüncelerinizle baş başa kalmaktansa hareket halinde olmayı tercih ediyorsunuz" diye devam ediyor.

Parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrılıyor, o kadar sıkı ki acıtıyor. Sözleri çok yakınıma geliyor. Bütün bunları nereden biliyor?

"Ben Murray ile mutlu olduğunu sanıyorsun ama o adam pısıriğın teki Callahan. Sen ne dersen onu yapıyor ve senin sana meydan okuyacak birine ihtiyacın var." Kapıyı tekmeliyor ve ben de otomatik olarak biraz daha açıyorum. "Benim gibi biri."

Onun gibi biriyle birlikte olmaya ihtiyacım yok. Onun gibi biri beni

mahveder.
Biliyorum.

"Eve girmen yasak," diyorum sesimi alçaltarak. Bilerek konuyu değiştirmeye çalışıyorum. Az önce itiraf ettiği şey hakkında konuşmak istemiyorum.

"Evde kimse var mı?" Açık alana bakıyor, önce sola sonra sağa bakıyor. Ona gerçeği söylemeli miyim? Yoksa yalan mı söyleyeyim?

"İçerisi çok sessiz," diye gözlemliyor ve ben onun gerçeği bildiğini biliyorum. "Evde kimse yok," diye itiraf ediyorum aptal bir kız gibi.

"Ah." Başını sallıyor ve bundan mutlu olduğunu görebiliyorum.

"Ailem burada değilken kimseyi misafir etmeme izin yok," diye itiraf ediyorum.

"Ben bile mi?"

"Özellikle Ben."

"Ne olursa olsun bunu yapmak için bir yer bulacağınızı bilmiyorlar mı? Bir arabanın arka koltuğu, biyoloji binasının yanındaki tuvalet-"

"İğrenç!" Bunu söylerdi.

Ash sırtıyor. "Biyoloji binasının yanında pek çok insanın seks yaptığını biliyorsun."

"Ben değil."

"Gerçekten mi?" Ellerini ceplerine sokup öne doğru eğiliyor. "Nerede seks yapmaktan hoşlanırsın o zaman?"

"Bu konuşmayı kesinlikle yapmayacağım." Kapıyı ayağıyla kapatmaya çalışıyorum ama son anda ayağını çekip kapının evi sarsacak kadar sert çarpmasına neden oluyor. "Defol git!"

"Sana içimi döktüm ve senin bana söyleyeceğin şey bu mu?" Sesi kuşkulu geliyor.

"Senin kalbin yok, unuttun mu?"

"Evet, çünkü onu çaldın."

ON İKİ

SÖYLEDİĞİ ŞEY O KADAR SAÇMA, O KADAR İNANILMAZ Kİ, YALAN SÖYLEMEK İSTİYORUM.

Yine de bir yanım buna inanmak istiyor. Ona inanmak. Gözlemlerine. Söylediği her şeye, ses tonuna, gözlerindeki samimiyete... İçimde derinlere gömülü o karanlık şerit tamamen ona kanıyor. *Ona* aşık oluyorum. Ne zaman fark etti ya da beni ne kadar yakından gözlemliyordu bilmiyorum ama hemen hemen hepsinde haklıydı.

Ben'le ilgili kısım hariç. Ben benim için fazla iyi. Ve bunu biliyorum.

Özellikle de şimdi. Yaptığım onca şeyden sonra.

"Onu bana geri verecek misin, vermeyecek misin?" Ash bağılıyor. Yavaşça kapıyı açıyorum.

"Neyi geri vereceksin?"

"Kalbim." Başını sallıyor. "Bekle. Boş ver. Sende kalabilir. Ben istemiyorum."

Hiç mantıklı konuşmuyor. "Neden istemiyorsun?"

"Çok fazla acıyor. Her zaman." Göğsünü ovuşturuyor, yüzünü hafifçe buruşturuyor. "Bu berbat bir şey Callahan."

"Yuvarlak konuşuyorsun. Ve zamanın doldu." Ciddiyim. Bir kez daha kapıyı kapatmaya başlıyorum ama o içeriye doğru ilerliyor, fuayede tam önümde duruyor. Benim evimde. Hiç görmeyeceğimi sandığım bir şey.

Asher Davis evimde. İkimiz baş başa.

"Gitmen gerekiyor." Sesim sert ama tüm bedenim titriyor. Korkuyorum. Onun evimde olması anlamadığım bir şeye davetiye çıkarmak gibi. Kesinlikle olmasını istediğimden emin olmadığım bir şey.

"Sadece beni dinle, tamam mı? I-" Ellerini saçlarında gezdiriyor, uçlarını çekştiriyor. "Tek düşündüğüm sensin."

Ona göz kırpyorum. Ne zaman bu kadar uzadı? Her zaman uzundu, herkes benimle kıyaslandığında uzundur, ama yemin ederim, o büyümeye devam ediyor. Genişlemeye de devam ediyor-

Dur bir dakika. *Tek düşündüğü şeyin* ben olduğumu mu itiraf etti?

"Uyanıyorum ve aklımda sen varsın. Seni düşünerek uyuyorum. Bazen seni rüyamda bile görüyorum ve bu rüyalar her zaman çok eğlenceli oluyor çünkü genellikle birlikteyiz ve ben her şeyi berbat etmek için elimden geleni yapıyorum ama sen yine de etrafımda oluyorsun. Sanki benden gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi."

Onun sözleri kalbimi kırıyor.

"Koridorda bile olsa seni okulda görmeye çalışıyorum ve gülümsemeni fark ettiğimde günüm otomatik olarak daha iyi geçiyor. Ben'e gülümsüyor olsan bile fark etmez, çünkü çok mutlu görünüyorsun ve senin için istediğim tek şey bu."

.."

"Durman gerek. Lütfen, sadece... konuşmayı kes."

Sanki söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça gözlerini kırıştırıyor. "Ne demek istiyorsun? Sana karşı ne hissettiğimi söylüyorum ve sanki umursamıyorsun."

"Benim için gerçekten böyle hissetmiyorsun. Sadece sahip olamayacağın şeyleri istiyorsun." Kollarımı kavuşturuyorum, bu da bana sütyen giymediğimi hatırlatıyor. Tanrıya şükür tişörtüm büyük beden. Umarım anlamaz. "Hepsi bu kadar. Başka biriyle birlikteyim ve şimdi sen beni istiyorsun. Geçen yıl senden hoşlandığımda şansın vardı ama sen bıraktın. *Beni* bıraktın. Bu senin suçun."

Bir an sessiz kaldık ve garip bir nedenden dolayı bu durum bizi rahatsız etmedi. Sanki molaya ihtiyacımız varmış gibi, kelimelerimizi, duygularımızı özümsemeye ihtiyacımız var.

"Geçen yıl gerçekten bir şansım var mıydı?"

Kaşlarını kaldırdı. Gerçekten olmadığına inanıyor muydu?

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Yaptın."

Ash başını iki yana sallayarak ellerini bir kez daha saçlarında gezdirdi ve saç tellerini çekiştirerek darmadağın etti. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne yapmak?"

"Bu." Aramızda bir el sallıyor. "Bir ilişki." Son kelimeyi bir lanet gibi söyledi.

"Bir ilişkimiz yok. Olamayız da. Ben'le birlikteyim," diye bir kez daha hatırlatıyorum.

Gözlerini kısıyor, başını yana eğiyor. "Ondan memnun musun Callahan?"

Biraz daha dik duruyorum. "Tabii ki öyleyim. En azından bana ilk adımla hitap ediyor."

"Gemiden atlayıp benimle birlikte olman için gereken tek şey bu mu? Sana ilk adınla hitap etmem mi?"

İkinci sınıfın ilk gününde ölmüş babasına hakaret ettiğim günden beri bana ilk adımla seslendiğini duymadığıma eminim. "Hayır, tabii ki duymadım."

Ash fuayeye şöyle bir göz atıyor, ikinci kata kadar zincirle asılı duran ışığı incelemek için başını geriye eğiyor. Alçak sesle ıslık çalarak başını sallıyor. "Eviniz çok büyük."

Öyle. Evime çok fazla insan gelmesinden hoşlanmıyorum, çünkü gözleri kamaşıyor. Annem ve babam çok para eder. Babam paranın içinden geldi ve NFL kariyeri ona büyük bir maaş çeki verdi. O kadar büyük ki, yüz milyonlar değerinde. Ayrıca ciroları var ve ikisi de hayatlarında bir gün daha çalışmak zorunda değil. Üniversitemin parası ödendi, sorun yok. İsteyebileceğim her şeye sahibim.

Sayılır.

Yabancıların mal varlığımızı görmesi her zaman garip bir şekilde sonuçlanır. Bu yüzden arkadaşlarımla evinde takılıyorum. Kaya bazen geliyor, Ben ise sadece bir kez geldi.

Ash'in şu anda olduğu gibi şoka girmiş görünüyordu.

"Gitsen iyi olur," diye başlıyorum ama Ash konuşmaya devam ediyor. "Bu evde içecek bir şey var mı?"

Şimdi yürümeye devam ediyor. Peşinden gidiyorum. "Nereye gidiyorsun?" "Mutfak arıyorum." Koridorda durdu, sola döndü ve tam da aradığı odaya doğru yöneliyor. "Susadım." "Burada olmaman gerekiyordu, unuttun mu?"

"Bilmedikleri şey onlara zarar vermez."

"Babam bu evde davetsiz olduğunu öğrenirse sana zarar verir." Ash söylediklerimi duymazdan geliyor ve doğruca açık mutfağıma giriyor. Annem öyle diyor, sanki buranın sahibiymiş gibi. "Vay be. Bu mutfak çok güzel." Etrafına bakınıyor, sonra buzdolabına doğru ilerliyor. Kapağını açıp içine bakıyor. "Biranız var."

"Babamın biralarından alamazsın."

"Babanın birasını içmeyeceğim, sakın ol." Buzdolabından bir kutu kola çıkarıyor ve kapıyı kontrol edip çarparak kapatıyor. "Soda için teşekkürler."

O

kutuyu çatlatarak açar, sonra da en az yarısını birkaç yudumda içmeye başlar.

Tanrım, çok sinir bozucu. Hiçbir şey anlamıyor. Bana karşı hisleri olduğunu iddia ediyor, sonra da içki aramaya çıkıyor. Bir konudan diğerine o kadar hızlı geçiyor ki, sonunda kamçı yemiş gibi olacağım.

Bir süre daha burada kalacağı gerçeğine boyun eğerek mutfağın ışıklarını açıyorum ve ortalığı neredeyse fazla parlak olacak kadar aydınlatıyorum. Kola kutusundan bir yudum daha alırken, "Havayı dağıt, neden yapmıyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Burada olmaman gerekiyordu." Bar taburelerinden birinin üzerine çıkıp kollarımı kuvars tezgahın kenarına dayıyorum. "Ciddiyim Ash. Ailem yakında evde olacak ve seni burada bulurlarsa ikimiz de ölürüz."

"O zaman en azından mutlu öleceğim." Gülümsedi ama ben ona ters ters baktım. "Hiç mi espri anlayışın yok?"

"Hayır, seviyorum. Sevmediğim bir çocuk evimdeyken ve burada yaşıyormuş gibi davranırken olmaz." Züppe bir prenses gibi davrandığımı düşünmesini ve böylece gitmesini umarak çenemi yukarı kaldırıyorum.

Gitmesini istemiyorsun.

Evet, istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum.

"Sevmediğin bir çocuk." Ash güvensizlikle homurdanır. "Çok saçmalıyorsun Callahan. Dün gece kamyonunda önce kıcıma atladın. Bacağıma sürtünyordun ve bu hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şeydi. Sakın bana benden hoşlanmadığını söyleme. Şu anda sana dokunmam için ölüyorsun ve bunu biliyorsun."

Küçük konuşması beni nefessiz bıraktı. Öfkeyle. Tanrım, şehvetle. "Hatalarımı yüzüme vurmayı seviyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Her zaman en aşağılayıcı anlarımı gündeme getirmek zorundasın, bu yüzden kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bundan nefret ediyorum." Tezgâhın kenarını kavıyorum, ona doğru hamle yapıp onu dövmekten korkuyorum. Yumruklarımın onun güzel yüzüne vurmak ve onu morarmış ve hırpalanmış halde bırakmak isterdim.

Sözleri beni duygusal olarak hırpalıyor ve bu berbat bir şey.

"Aşağılayıcı anlar mı? Dün gece aramızda olanlar seni küçük mü düşürdü?"

"Kendini çok beğenmiştin, tam da aramızdayken sana söylemiştim diyerek bana vurdun-" Söyleyemiyorum.

"Birbirinize sürtünmek mi?" diye benim yerime bitiriyor.

Yanaklarım utançtan kızarıyor. "Evet. Bu."

"Ben demiştim diyerek sana vurmaya çalışmıyordum. Daha çok benden bu şekilde zevk almaya çalıştığına inanmadım. Yani, sonunda bana salyalarını akıtacağını söylediğimi biliyorum ama bunu kastetmemiştim. Tüm bunları Ben'e sakladığını sanıyordum," diyor ve sanki bilerek beni kızdırmaya çalışıyormuş gibi erkek arkadaşımın adını anıyor.

"Gerçeği bilmek ister misin?" *Bunu yapma. Söylemeyin.*

"Tabii ki istiyorum."

"Ben ve ben bunu hiç yapmadık."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, elimle ağzımı kapatıp kelimeleri tekrar içeri sokmaya çalışıyorum. Ama faydası yok. Dışarı çıktılar. Onları ben söyledim. Yüksek sesle söyledim. Ash'e. Şimdi benimle dalga geçecek. Herkese Ben'in arkasından iş çevirdiğimizi söyleyecek ve ben de okulun alay konusu olacağım. Ben beni herkesin önünde terk edecek ve ben de düşmana dönüşeceğim. Aşağılanma hakkında konuş.

Ash gülüyor. Başını sallar. "Yok artık. Yalan söylüyorsun."

Kollarımı tekrar kavuşturarak ona bakıyorum. Bakışları göğsüme düşüyor ve gözleriyle gömleğimde bir delik açmak için elinden geleni yaptığını hissedebiliyorum. Meme uçlarım sertleşiyor, onları örtmek için kollarımı biraz kaldırıyorum ama faydası yok.

Sırıttıyor.

Ondan nefret

ediyorum.

"Yalan

söylemiyorsun."

Başımı sallıyorum.

"Siz ikiniz en azından her gün birbirinizi hissediyor olmalısınız, değil mi? Sizi okula dönüş dansında gördüm."

"Okula dönüş dansında mıydın?" Orada olduğunu hatırlamıyorum.

"Fark edeceğinden değil. Dans etmekle ve Ben'in aletine sürtünmekle çok meşguldün." Ash yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen senin mükemmel kıcını ona bir tepside sunsan bile ne yapacağını bilemezdi."

Bir insan iltifatı nasıl hakaret gibi gösterebilir? Bu Ash'in özel yeteneği. Bu konuda gerçekten çok iyi. "Cidden çok iğrençsin."

"Ciddiyim. *Ciddiyim*. Bu kelimeyi her zaman kullanıyorsun. Ben bu saçmalıktan bıkmadı mı?"

"Lütfen onu bu konuşmaya dahil etmeyi keser misin?" Sesim yükseliyor. Böyle devam ederse, yakında tam anlamıyla bağırıyor olacağım.

"Bana ikinizin henüz sevişmediğini söyleyen sendin." Başını sallıyor ve benimkinin yanındaki bar taburesine çöküyor. "Buna inanamıyorum."

"Lütfen öyle demez misiniz?" Sesim yorgun geliyor. Yorgunum. Bütün günü yatakta uzanarak, kendime acıyarak ve endişelenerek geçirdim, tamamen bitkinim.

"Ne? Sikmek mi? Buna ne dememi istiyorsun? *Sevişmek* mi?" Kelimeleri alaycı bir şekilde çıkarıyor.

"Ben buna asla öyle demezdim." Kıkırdama isteği olmadan sevişme kelimelerini zar zor düşünebiliyorum.

"Boning. Sikişmek. Yapmak. Sevişmek. Seks. Sikişmek. Hepsi aynı şey, değil mi?" Omuz silkiyor, vücudunu benimkine doğru eğiyor. Bakışları üzerimde geziniyor, sanki fazla bir şey giymediğimi yeni fark etmiş gibi ve tenim yanmaya başlıyor.

"Çok kabasın."

"Eminim erkek arkadaşın asla kaba değildir." Onu azarlamak için ağzımı açtığımda parmağıyla beni işaret ederek sözümü kesti. "Onun adını söylemedim, değil mi?"

Beni yakaladı. Sayılır. "Aramızdaki ilişki asla yürümez, biliyorsun."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sesi şaşırılmış gibi.

"Biliyorum." Bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor. "Belki de sadece arkadaş olmamız en iyisidir."

O kara kaşlar neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor. "Gerçekten mi? Benimle sadece arkadaş mı olmak istiyorsun?"

"Evet." Bu fikre ısınarak başımı salladım. Kalbinin bende olduğuna dair daha önceki itirafı, evime girebilmek için uydurduğu bir sürü yalandan başka bir şey değildi ve işe de yaradı. Ama sadece bir yere kadar gidebilir ve sınırına ulaştı. "Arkadaşlar birbirlerine karşı anlayışlıdır. Bir arkadaş diğerine eve gitme vaktinin geldiğini söylediğinde, tartışmadan ayrılırlar."

Ona bakmamak için elimden geleni yaparak dosdoğru önüme bakıyorum. Fırın saatinin mavi ışığının parladığını görüyorum - saat 8:22'yi gösteriyor. Ailem bir süre daha eve gelmeyecek ama o bunu bilmiyor.

"Yapmamı istediğın şey bu mu? Gitmemi mi istiyorsun?" Beni izlediğini hissedebiliyorum ama yine de ona bakmayı reddediyorum.

"Evet. Ben de bunu istiyorum." Sesim kararlı. Sesim titremiyor ya da sarsılmıyor ve ellerime baktığımda tezgahın kenarını öyle sıkı tuttuklarını görüyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz.

"Tamam. Ben gidiyorum." Tezgâhın kenarına vurup ayağa kalkıyor ve birkaç uzun adımla mutfaktan çıkıyor.

İkimiz de fuayeye girene kadar peşinden koşuyorum ve ona bir soru sorduğumda eli kapının kolunda, sırtı bana dönük. "Buraya nasıl geldin? Göle mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diyor kapıya doğru. "Kamyonetini görmedim."

"Onu sakladım. Dairesel yola gelmeden hemen önce bir çalının arkasına park ettim." Omzunun üzerinden bana bakıyor, zoraki gülümsemesi rahatsız edici derecede sevimli. "Onu fark edip beni polise ihbar etmeni istemedim."

"Seni asla polise ihbar etmem." Gerçekten aramazdım. O kadar kötü biri değilim. Beni bedensel zarar vermekle tehdit etmediği ya da gerçekten agresif olmadığı sürece.

"Hepsi öyle diyor." Yüzünü öne çevirip kapıyı açıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Arkadaşlar birbirlerine sarılır mı? Benim arkadaşlarım yapar. Bazen."

"Sana sarılmamın imkanı yok." Gözlerimi deviriyorum.

"Ateşkes kucaklaşması o zaman? Hadi gel." Kapının kolunu bırakıyor ve yüzünü tamamen bana dönerek kollarını davet edercesine uzatıyor. "Bundan sonra seni yalnız bırakacağım, tamam mı? Söz veriyorum."

Sözünü tutan bir tip mi emin değilim. Sanırım hayır.

Bu ona son sarılışım olabilir. Tüm bu karşılaşma garipti. Kafa karıştırıcı. Berbat durumdayız. Asla yürütemeyiz ve bu gece daireler çizip durmamız da bunu kanıtlıyor.

Ash'e son bir kez sarılmanın ne zararı var? Sadece bir sarılma. Kısa bir bedensel temas ve sonra onu göndereceğim. Beni bir daha rahatsız etmeyecek. Bana karşı olan sözde hislerini unutacak. Kalbini başkasına verecek ya da daha iyisi, gerçekten bir kalbi olduğunu keşfedecek ve beni tamamen unutacak. Kalbini başkasına verecek ve sonunda beni sonsuza dek yalnız bırakacak.

Bu düşünce neden içimi bu kadar boş hissettiriyor?

Yap ya da öl zamanının geldiğine karar vererek, kollarımı beline dolayarak ve başımı göğsüne yaslayarak ona sarılıyorum. Kalp atışlarının sabit güm güm sesini hissedebiliyorum ve kolları bana dolandığında gözlerimi kapatıyorum. Yavaşça. Beni vücudunun içine alıyor, böylece sımsıkı sarılıyoruz.

Sanki beni bırakmaya korkuyormuş gibi çaresizce bana sarılıyor ve başımı kaldırıp gözlerinin içine bakabilmek için geriye yatırdığımda beni izlemeye başladığını görüyorum.

"Arkadaşlar birbirlerine böyle hissettirmez," diyor, sesi çakıllı bir fısıltı gibi.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Ne gibi hissediyorsun?" "Sanki sen benim her şeyim olabilmişsin gibi."

Omuzlarım çöktü. "Ash-"

"Konuşmayı kes." İki parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. Konuşmayacağımdan emin olunca baskıyı hafifletiyor, dudaklarımı nazıkçe okşuyor. İleri geri. Beni karıncalandırıyor.

Ağızma dokunmasından daha fazlasını yapmasını istiyorum. Beni öpmesini istiyorum.

"En seksi dudaklara sahipsin," diye mırıldanıyor ve yüzümdeki kızarıklık geri dönerek yüzümü ateşe veriyor. Daha önce kimse benden seksi diye bahsetmemişti. "Yaptığımız şey tam bir çılgınlık. Bunu biliyorsun, değil mi Callahan?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Bana nasıl hissedeceğini bilmediğini söylerken nasıl senin her şeyin olabilirim?"

"Hissediyor gibi görüldüğüm tek zaman..." Parmaklarını ağızımın kenarına bastırıyor, o kadar nazık ki neredeyse bana hiç dokunmadığını düşüneceğim. "Seninleyim."

"Şu anda ne hissediyorsun?" Sormak zorundayım. Bu fırsatı bir daha asla yakalayamayabilirim.

"Midem bulanıyor. Mutluyum. Korkuyorum." Sanki tüm bu dürüstlüğü itiraf etmek zor gelmiş gibi gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Seni öpmek istiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, içimdeki her şey *evet* diye bağırsa da! *Lütfen öp beni!* "İyi bir fikir değil."

"Yaptığımız hiçbir şey iyi bir fikir değil," diyor alaycı bir tavırla.

Çok doğru. "Ailem yakında evde olacak."

"Hayır yapmazlar. Futbol maçındalar. Ve o maçın hala devam ettiğini garanti edebilirim. Sadece üçüncü çeyrekte olduğunu tahmin ediyorum" diyor.

Ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Baban daha önce tüm sosyal medyada paylaşım yapıyordu. Bagaj partisi. Stadyuma giriyor ve tüm hayranları kendini kaybediyor. Loca koltuklarından manzarayı gösteriyordu. 'Yediğim şu sosisliye bakın' - kelimenin tam anlamıyla ağzına atmadan hemen önce söyledi bunu. Annenin bunu filme alırken güldüğünü duyduğuma eminim." Ash kıkırdıyor. "Instagram hikayesi bu gece patlıyor."

Aynı zamanda tanınmış biri olan bir babaya sahip olmanın keyfi. Ash Davis'e her zaman nerede olduğunu bildirdiğin için teşekkürler baba. Buraya bu kadar rahat gelmesine şaşmamalı.

"Ama şu anda sadece arkadaşsınız," diye hatırlatıyorum ona. "Ve arkadaşlar istendikleri zaman giderler, yani..."

"Beni hâlâ tutan sensin," diye işaret ediyor ve aşağı baktığımda haklı olduğunu anlıyorum. Kolları neredeyse garip bir şekilde iki yanında sallanıyor. Benimkiler ise hâlâ sıkıca beline sarılmış durumda.

Sanki zehirli bir yılanmış gibi onu bıraktım. "Bu senin gitme işaretin."

Geriye doğru birkaç adım atıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ellerimi kalçalarımın koyuyorum, sert görünmeye çalışıyorum ama büyük ihtimalle başarısız oluyorum. Gözleriyle beni inceliyor, o baktıkça tenim yanıyor ve beni neden bu şekilde etkilediğini bilmiyorum. Kendimi sıcak, ürkek ve tamamen çelişkili hissetmeme neden oluyor.

Ondan

hoşlanmamalıyım.

Yine de

hoşlanıyorum.

Sanırım biliyorum.

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun, Callahan?" Sesi sessiz. Tüm ev sessiz. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve acaba o bunu duyabiliyor mu?

Acaba ben de onu onun beni etkilediği gibi etkiliyor muyum? Ya da tüm o tatlı şeyleri sadece pantolonuma girmek için mi söylüyor.

"Başka biriyle birlikteyim," diye hatırlatıyorum ona. "Burada olmamalısın."

"Ve sen de başka biriyle birlikte olmamalısın." Duraklıyor. Sertçe yutkunuyor. Bakışlarını bir kez daha benimkilere çevirmeden önce yere bakıyor. "Benimle birlikte olmalısın."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sesimin titrek çıkmasından nefret ederek. Bu doğru. Onu tanımıyorum. Sadece onun hakkında bir şeyler biliyorum. Geçmişi tam bir muamma. Onun hakkında hiç soru sormadım ve kimse de gönüllü olarak bilgi vermiyor. Erkek ya da kız kardeşi var mı? Bilmiyorum, hiç sormadım. Peki ya annesi? Nerede yaşıyor?

"Bilinecek pek bir şey yok," diyor omuz silkerek ve fuayeye bir kez daha göz gezdiriyor. "Senin gibi zengin değilim, bunu söyleyebilirim."

"Ben-"

Sözümü kesti. "İnkâr **etmeye** zahmet etme. Sen kesinlikle zenginsin.

Olmayı umabileceğimden çok daha zengin."

Sessiz kalıyorum, çünkü o haklı. Hayatımı kazanmak için hiçbir şey yapmadım. Para kazanan bir ailede doğacak kadar şanslıydım.

"Para umurumda değil. Bir insan zengin ya da fakirse, onu yargılamayacağım," diyorum, sesim düz, kalbim hızla çarpıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. "O yüzden olmadığım halde beni züppe olarak etiketlemeye çalışma."

Aslında sırtıyor, pislik herif. "Sinirlenmen hoşuma gidiyor. Çok tatlı." "Kızgın değilim," diye inkar ediyorum kaşlarımı çatarak.

"Tabii. Her neyse." Bana doğru geliyor, adımları hızlı. Amaçlı. Geri çekiliyorum, kığım kapıya çarpıyor ve sonra ağzı benimkine değişiyor. Hızlı ve kısacık. Öpücük başlamaya fırsat bulamadan bitti ve bitti. Çekildiğinde dudaklarım hâlâ karıncalanıyor ve ellerim onu yakalama isteğiyle kaşınıyor.

Ama benim yok.

"Görüşürüz Callahan," diye fısıldıyor yanımdan geçip kapı koluna uzanırken.

Yolundan çekiliyorum, kapıyı açışını izliyorum, sonra sessizce arkasından kapatıyor ve sonunda beni yalnız bırakıyor.

Saatler sonra yatağымda uzanıyordum, uyuyamıyordum. Aramızdaki her anı tekrar ediyorum. Cuma gecesi, olmamam gerekirken ona nasıl çekildiğimi. Paylaştığımız öpücük. Dilinin yavaş ve dolambaçlı bir şekilde benimkinin etrafında dolaşması, bana sıkıca sarılması, parmaklarının tenimi dağlaması. O haklıydı. Çaresizmişim gibi ona sürtünüyordum ve kendimi utandırdığımı düşünüyordum ama bu hoşuna gitmişti.

Hoşuna

gitti.

Benden

hoşlandı.

Bu geceki konuşma çok saçmaydı. Söylediği tek bir kelimeye bile inanmakta zorlanıyorum. Çoğu şok değeri gibi geliyor. Beni gerçekten umursamıyor.

Öyle mi?

Hayal kırıklığı, sevinç, öfke. Her üç duygu da bu sefer daha da yoğun bir şekilde üzerime hücum ediyor ve Ash'le ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Kendime *durması gerektiğini*
söylüyorum. Ama durabilir mi
bilmiyorum.

ON ÜÇ

Şaşırtıcı bir şekilde Ash okulda çenesini kapalı tutuyor. Hafta sonundaki etkileşimlerimiz hakkında tek kelime bile etmedi. Ben Pazar öğleden sonra eve döndüğünü bildirmek için bana mesaj attı ve mesajını görünce, yakın olduğunu ve benden nefret etmediğini bildiğim için o kadar rahatladım ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Ya da belki de bu beni canlı canlı boğmaya çalışan suçluluk duygusudur. Emin değilim.

Bir hafta sorunsuz geçer. Her şey normal. Amigo antrenmanım var. Matematik sınavımdan B- aldım. Liderlikte mezuniyet haftasını planlıyoruz ve bir ay olmasına rağmen herkes şimdiden strese girmiş durumda. Ben ve ben Çarşamba günü okuldan sonra Starbucks'a gidip arkadaşlarımızla takılıyoruz. Eve gitmeden önce arabasına yaslanırken beni derin bir şekilde öpüyor ve itiraf etmeliyim ki midemin derinliklerinde küçük bir karıncalanma hissettim.

Belki de Ben beni öptüğünde Ash'i düşündüğüm içindir, bu da büyük olasılıkla cehenneme gideceğim anlamına geliyor.

Ash'i hiç görmedim. Bir kere bile. Aynı sınıflarda değiliz, aynı kulvarda bile değiliz, bu da koridorlarda birbirimize pek rastlamadığımız anlamına geliyor. İlk yılımızda aynı sosyal çevrede takıldık, hatta ikinci yılımızın bir kısmında bile, ama şimdi gerçekten aynı arkadaşlara sahip değiliz. Öğle yemeklerinde hep futbol arkadaşlarıyla birlikte oluyor. Ya da son sınıf arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkmak için kampüsten gizlice kaçıyor.

Perşembe günü amigo antrenmanında koçumuz Brandy bize bir duyuru yaptı. "Bu akşam futbol takımıyla yemek yememiz için son dakikada davet edildik."

Kızlardan bazıları homurdanıyor, birkaçı heyecanlanıyor ama geri kalanımız sessiz kalıyor. Bu yapmak istediğim en son şey.

"Biliyorum, biliyorum, tam bir baş belası." Brandy bize karşı hep gerçekçi davranır. "Ama evet dedim, çünkü futbol destekçileri kulübünü yöneten o tatlı kadına hayır demek zor."

Bu doğru. Ann Gibson yerel bir ilkokulda birinci sınıf öğretmeni ve bir ricada bulunduğunda kimse onu reddedemiyor. Kim olduğunuzun bir önemi yok, sanki altı yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi tiz ve yavaş bir sesle konuşuyor ve bir de bakmışsınız ki sizden istediği her şeyi kabul ediyorsunuz.

"Bazılarınızın muhtemelen planları vardır ya da o saatte eve bırakacak bir araç bulamazsınız ve bunu tamamen anlıyorum. Bu bir zorunluluk değil. Bu gece kim gidebilir?" Ben de dahil olmak üzere takımın yarısından fazlası elini kaldırdı. Babam da orada olacak, yani gitmek zorundayım. Beni orada beklerdi. "Tamam, güzel. İşimiz bittikten sonra gideriz."

Antrenman boyunca düşünebildiğim tek şey bu. Sahadayız, yarın akşam için devre arası dans rutinimiz üzerinde çalışıyoruz ve ben bir zombi gibi hareketleri yapıyorum. Ash'in beni kapıdan girerken ilk gördüğünde yüzünde belirecek kendini beğenmiş ifadeyi düşünüyorum. Muhtemelen arkadaşlarını etkilemek için benim hakkımda kaba bir şeyler söyleyecek ve hepsi benim yüzümden ona gülecek.

Şimdi deli gibi pişmanım. Brandy'ye gelemeyeceğimi söylemeliydim.

Biz stunting yapıyoruz, ben de base'im. Kısa boylu olmama rağmen, uçucu olan birinci sınıf kızlardan daha kiloluyum, ayrıca güçlü bacaklarım var. Uçan oyuncumuzu basket atarken o kadar dikkatim dağılıyor ki, neredeyse onu düşürüyorum ve bu da Brandy'yi çılgına çeviriyor. Tribünde oturmuş, iyi sıralandığımızdan emin oluyordu ve şimdi merdivenlerden aşağı koşarak bize doğru geliyor. "Lanet olsun Autumn, neredeyse Emma'yı düşürüyordun! Neyin var senin?"

"Özür dilerim, özür dilerim." Ayağa kalkıp kendimi fırçalıyorum, kuru ot parçaları uçuşarak yere düşüyor. Düşüşün yükünü çeken bendim, Emma'nın altına çöktüğüm için yere hiç değmedi. Omzum gibi yan tarafım da ağrıyor ve bunu sineye çekmeye çalışıyorum. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Kaya diğer dublör grubunda ve bana bir bakış gönderiyor, açıkça soran bir bakış, *iyi misin?* Cevap olarak omuz silkiyorum.

"Emma, yaralandın mı?" Brandy dublör grubumuza yaklaşırken soruyor. "Hayır, Autumn altıma dalış bombası attı." Emma koluma vurdu. O

komik ve tatlı. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

"Sorun değil." Başka bir şey sylenmiyorum ama koumun değerlendiren bakışlarını hissedebiliyorum. Ben asla kimseyi dşrmem. s olmak gerçekten iyi olduğum bir şey, bu yüzden Brandy'nin benim neyim olduğunu merak ettiğini biliyorum.

Ona syleyebileceğimden de değil.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum ve yirmi dakika daha dublrlk yapıyoruz. Ash'i beynimden attıktan sonra normale döndüm. Öyle ki, işimiz bittiğinde Brandy bana bir iltifatla yaklaştı.

"Az önce iyi iş çıkardınız. Sanırım Emma'yı daha önce hiç olmadığı kadar havaya fırlattınız." Sırtımı sıvazladı. "Seni daha önce rahatsız eden her neyse, üstesinden gelmiş olmalısın."

Özellikle değil, gerçi bunu ona itiraf etmeyeceğim. Eğer ona bir sorunum olduğunu söyleseydim, bana doğru soruları sorardı ve bir bakardım ki her şeyi amigo kouma itiraf ediyor olurdum. Brandy'ye tapıyorum ama Ash'le yaşadığım sorunları ona anlatmak istemiyorum.

Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Antrenman bittikten sonra hazırlanmak için amigo odasına geri dönüyoruz. Yemeğe gidemeyecek olan kızlar ayrılıyor ve geri kalanımız okulda giydiğimiz kıyafetleri giyiyoruz. En sevdiğim kot pantolonumu giydiğim için şükrediyorum ve saçımı yeniden kıvrımayı düşünüyorum ama bu çok abalıyormuşum gibi görünecek. Ve sözde takımda etkilemeye çalıştığım kimse yok.

"Bu akşam onlarla birlikte yemek yiyeceğimiz için çok mutluyum," diyor Kaya, bir makyaj mendiliyle rimelini temizleyip hemen ardından yeniden sürerken.

İkimiz de amigo odasındaki duvara dayalı boy aynalarından birinin önünde oturuyoruz. Saçlarımı tarıyorum, salarımdaki kıvrımın ne kadar iyi durduğuna şaşırıyorum. "Tabii ki memnunsun. Erkek arkadaşını grebileceksin," diye takılıyorum ona.

"Hey, sana söylemeyi unuttum." Bana bakmak için döndü. "Ash, Jaden'a Mia'yla birlikte olmadığını söyledi."

Başım hemen ağrımaya başlıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Antrenmanda Jaden'a onu Cumartesi günü Mia'yla gördüğümüzü bildiğini ve ikimize de onunla birlikte olmadığına dair güvence vermek istediğini söylüyordu. Ash özellikle benim ismimden bahsetti." Kaya kaşlarını çattı. "Bu garip değil mi?"

"Tamamen garip."

"Benim ne düşündüğümü neden umursuyor ki?" Kaşlarını daha da çatıyor. "Belki de onları birlikte gördüğümüzü herkese söylememizi istememiştir?"

"Onları birlikte gördüğünü herkese söyledin mi?"

"Jaden'ı bilmem ama o genelde böyle şeylerin dedikodusunu yapmaz. Kimin kiminle çıktığı pek umurunda değil, anlıyor musun? Ve bunu söylediğim tek kişi sendin," diyor Kaya.

Bana geri dönsün diye onlara söylemiş. Bundan eminim. Evet, dünyanın benim etrafımda döndüğüne inanıyormuşum gibi konuşuyorum ama öyle değil. Genelde öyle değildir. Ama bu durum kesinlikle benimle ilgili. Jaden'a söyledi çünkü onun Kaya'ya, Kaya'nın da bana söyleyeceğini biliyordu.

Şimdi Ash dedikoduları bastırmaya çalışan iyi bir adam gibi görünüyor. Her ne haltsa.

Her şeye rağmen saçlarımı kıvırmaya karar veriyorum, çünkü sıkıldım ve gitmemize daha yirmi dakika var. Yemeğe gitmemiz yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum. Öyle ki midem düğümleniyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Bu. Berbat.

Sonunda lisenin karşısındaki kiliseye gidiyoruz, burada her Perşembe akşamı takım yemeği düzenleniyor. Veliler destekleme kulübü JV ve varsity takımları için akşam yemeği düzenliyor ve bazen onları maça hazırlayan bir konuşmacı oluyor. Geçen yıl birkaç yemeğe katılmıştık ama bu sezonki ilk yemeğimiz.

Yemeğin düzenlendiği odaya girdiğimde kelimenin tam anlamıyla titriyorum, Kaya'nın beni Jaden için çoktan ekmiş olmasına şükrediyorum, böylece aşırı sinirlerimi fark etmeyecek. Etrafım her şeyden habersiz ekibimle çevrili, iki son sınıf öğrencimiz de bu yemeğe gelemediği için grubun en yaşlısı benim. Genç kızlar futbol takımıyla yemek yeme ihtimali karşısında akıllarını yitirmek üzereymiş gibi davranıyorlar.

"Biliyorsun hiçbiri bizi dikkate almıyor," diyorum, sırf balonlarını patlatmak için. Aslında bu doğru. Belki yemek bittiğinde yanımıza gelip birkaç dakika bizimle flört edebilirler. Ama çoğunlukla kendi kafalarının içinde, yarınki maça odaklanmış durumdalar.

"Bu doğru değil," diyor Emma. "İçlerinden biri şu anda bize bakıyor."

"Bu Asher Davis," diyor diğer kızlardan biri -kim olduğundan emin değilim-.

Dehşet midemi bulandırıyor ve mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde omzumun üzerinden baktığımda Ash'in bizden birkaç adım ötede durduğunu ve etrafının hararetli bir şekilde konuşan arkadaşlarıyla çevrili olduğunu görüyorum. Bakışları bana odaklanmıştı.

Ona baktığımı fark etmemesini umarak arkamı dönüyorum. "Ben neden futbol oynamıyor?" Emma bana soruyor.

Ash'i aklımdan çıkararak dikkatimi ona veriyorum. "Eskiden oynardı ama nefret ettiği için ikinci sınıftan sonra bıraktı. Basketbol oynamayı tercih ettiğini söylüyor."

"Eminim onun için tezahürat yapmaktan heyecan duyuyorsundur." Emma sırtıyor ve aptal gibi garip bir dans yapmaya başlıyor.

Biz iki sezonluk bir spora sahibiz, yani hem futbol hem de basketbol için tezahürat yapıyoruz. Bazen kız voleybol takımı için bile tezahürat yapıyoruz. Şubat ayı geldiğinde, hepimiz tezahüratı çoktan bırakmış oluyoruz, bu komik bile değil.

"Evet, basketbol için tezahürat yapmak eğlenceli," diyorum ona dalgınca. Ash'in bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve arkamı dönüp ona ters ters bakmak, hatta belki bağırarak istiyorum ama tabii ki yapmıyorum.

Olay çıkarmama gerek yok.

Babam odanın başındaki ahşap kürsüye yaklaşıyor ve çocuklar hemen sessizleşiyor. Ona duydukları saygı oldukça müthiş. Onun odaya hükmettiğini ve hepsinin ona saygıyla baktığını görmek beni gururlandırıyor.

Birkaç anons yaptıktan sonra amigo takımına bu akşamki yemekte kendilerine katıldıkları için teşekkür ediyor. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakarak, "...ve hepimiz kibar bir şey yaptığımız için, bayanların önce gidip yemeklerini almalarını istiyoruz," diyor.

Ben de kendimi durduramayarak gülümsüyorum. Ash Davis'le aynı odada olmaktan nefret ediyor olabilirim ama ben babamı seviyorum, o da beni seviyor. Bu yüzden birkaç dakikalığına bunun tadını çıkaracağım.

Hepimiz bazı ebeveynler tarafından servis edilen açık büfede sıraya giriyoruz. Yerel bir Meksika restoranı akşam yemeğinin sponsorluğunu üstlenmiş, bu yüzden enchiladas, fasulye ve pilavın yanı sıra küçük bir kendi taco'nu kendin yap barımız da var. Keşke daha aç olsaydım, çünkü nefis kokuyor ve iştahımın yerine gelmesini umarak yine de yiyecekleri üst üste yığıyorum.

Masama geri dönerken Ash'in benim masamdan iki masa ötede oturduğunu görüyorum. Her zamanki gibi beni izliyor, yoğun ve karanlık bakışları her hareketimi takip ediyor, yüz ifadesi ciddi ve beni bu kadar tedirgin etmesinden nefret ederek gözlerimi kaçırıyorum.

Garip olan Ben'in bana *hiç* böyle hissettirmemesi. Sinirli, gergin ve huzursuz bir enerjiyle dolu. Ben'le vakit geçirmek, yirmi dakika boyunca öpebileceğim iyi bir arkadaşla takılmak gibi. Çok kolay. Eğlenceli.

Ash hakkında kolay ya da eğlenceli hiçbir şey yok.

Yemek yerken masadaki kızların konuşmalarını ve dedikodularını ne kadar çok dinlersem kendimi o kadar iyi hissediyorum. Enerjileri sonsuz ve ben de kıkırdayana ve dedikodu yapana kadar onların kıkırdamalarına ve dedikodularına kapılıyorum. İkinci sınıfın sonunda, ciddileşip notlarınıza ve geleceğinize odaklanmanız gerektiğini fark ettiğinizde beyninizde bir şeylerin tıklandığını fark ettim. Son birkaç ayda, aptal olmanın, gülmenin, şakalaşmanın ve erkekler hakkında dedikodu yapmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş gibiydim.

Bu sohbet Ash'in bizimle aynı odada olduğunu bile unutmama yardımcı oluyor. Öyle ki tatlı masasına tek başıma gittiğimde Ash'i yanımda buluyorum.

"Bu gece geldiğine sevindim," diye mırıldanıyor bana çok yakın durarak. "Seni özledim *dostum*."

Küçük bir kâğıt tabak alıp üzerine bir kek koyuyorum. Sonra bir çikolatalı kurabiye alıyorum. Regl olacağımı düşünüp duruyorum ama olmuyor. Tam PMS modundayım. "Beni özlememişsin."

"Kesinlikle öyle. Hatta dün gece rüyamda seni gördüm." Daha da yaklaşıyor ve başını eğiyor, ağzı tam kulağımın dibinde. "Beni evinden kovmadın. Rüyamda beni yatak odana götürdün ve bütün gece seni becermeme izin verdin."

Onun tatlı ve iğrenç tavırlarından
gerçekten nefret ediyorum. *Rüyamda
seni gördüm!*

Güzelmiş.

Rüyamda seni beceriyordum.

İğrenç.

O tam bir çelişki. Ne alacağımı asla bilemiyorum.

"Romantik olmaya çalışıyorsan, işe yaramıyor." Bir kurabiye daha alıyorum. Bunların hepsini yememin imkanı yok.

"Romantizm için gitmiyorum. Biz arkadaşız, değil mi? Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum." Sırtarak benden uzaklaşıyor. "Rüyamda adımı söyleyip duruyordun."

"Ve eminim rüyada bana Callahan deyip duruyordun," diye karşılık veriyorum kuru bir sesle.

"Nereden biliyorsun?" Elini uzatıp yumruğuyla kolumun üst kısmına hafifçe vuruyor ve görünüşte masum olan bu dokunuş Ash'e aç ruhumu okşuyor. "Sanırım sana sadece Callahan dememden hoşlanıyorsun."

"Pek sayılmaz."

"Sana ilk adınla hitap etmemi mi tercih edersin?"

Adımı söylediğini duymak için can atıyorum, bunu asla kabul etmeyeceğimden değil. "Bana ne dediğin umurumda değil."

"Yani sana fuck buddy diyebilirim ve bu senin için sorun olmaz mı?"
Yüzünde saf bir masumiyet ifadesi vardı.

"Sadece sana büyük pislik diyebilirsem," diyorum tatlı bir şekilde.

Ve böylece topuklarımın üzerinde dönüp masama geri dönüyorum. Birkaç kişinin Ash'e onu iyi hakladığımı söyleyerek güldüklerini duyuyorum ve içimi bir gurur kaplıyor. Onu bu kadar iyi aşağıladığım için mutlu olmamam gerektiğini biliyorum ama zaferlerimi alabildiğim yere almalıyım. Çoğu zaman kafamı o kadar karıştırıyor ki zar zor konuşabiliyorum.

Herkes tatlılarını yedikten sonra yerel bir eski üniversite futbol oyuncusu ilham verici bir konuşma yapmaya başlıyor ve ben de söylediklerine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama telefonumun titreşiminin patladığını hissedebiliyorum. Önce Ben olabileceğini düşündüm ama ekranımda artık tanıdık gelen ve üzerinde isim yazmayan o numarayı gördüğümde kim olduğunu çok iyi anladım.

Arkadaşlarım senin komik olduğunu düşünüyor, Callahan.

Ve onlar değil sadece diyerek o Çünkü sen ve Koçun kızı da değil.

Sana deli gibi saygı duyuyorlar.

Bana karşı durduğun için.

Tam bir baş belasısın.

Mesajları beni daha iyi hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Ama sonra paniklemeye ve aramızda olanlarla ilgili onlarla tam olarak ne paylaşmış olabileceği konusunda endişelenmeye başladım.

Onlara hiçbir şey söylemedin, değil mi?

Çabuk cevap veriyor. **Onlara ne hakkında bir şey söyledin? Bizim hakkımızda.**

Arkadaş olduğumuzu mu? Evet, arkadaş

olduğumuzu biliyorlar. Başka bir şey biliyorlar mı?

Ben soruyorum.

Ne gibi? Sikime sürtüğün geceden mi bahsediyorsun? Evet, bunu kesinlikle bilmiyorlar.

Ondan çok ama çok nefret ediyorum.

Eğer bundan birine bahsedersen...

Ben olsam ne yapardım?

Ne yapacaksın? Büyük, kötü Ben'i peşimden mi göndereceksin?

Hah. Bu dövüşte kim kazanırdı bilmiyorum. İkisi de eşit büyüklükte.

Erkek arkadaşımı asla peşinden göndermezdim.

Evet, çünkü ne yaptığımızı öğrenirse seni terk eder.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Ash'in bana baktığını görüyorum. Yüz ifadesi tamamen nötr ama gözlerindeki parıltıyı görüyorum. Bundan zevk alıyor.

Çok fazla.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde koçuma tuvaleti kullanmam gerektiğini fısıldadım ve daha fazla dayanamayarak oradan kaçtım. Hoparlörün cızırtılı sesi, babamın dikkatli bakışları. Aptal Ash Davis'in daha da dikkatli gözleri. Gitmeyi düşündüm. Brandy'ye mesaj atıp kendimi iyi hissetmediğimi ve eve gittiğimi söyleyecektim. Kızmazdı. Muhtemelen kıskanırdı.

Takım yemeğinin düzenlendiği kilisenin lobisinde durmuş ne yapmam gerektiğini düşünürken arkamdaki kapının sessizce kapandığını duyuyorum. Döndüğümde Ash'in orada tek başına durduğunu ve yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olduğunu görüyorum.

"Beni yalnız bırakmalısın," diye fısıldıyorum ona.

Yüzündeki masum ifade tam bir saçmalık. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni takip ediyorsun."

Bir elini göğsüne koyuyor. "Seni asla takip etmem."

"Yalancı." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve çift kapıya doğru yürüyüp dışarı çıkıyorum. Ash tam arkamdaydı, ben de onunla konuşmaya devam ettim. "Beni rahatsız etmenden bıktım Ash."

"İkimiz de gerçekte kimin için yanıp tutuştuğunu bildiğimiz halde erkek arkadaşın için yanıp tutuşuyormuş gibi davranmandan bıktım," diye karşılık veriyor, gözleri parlayarak.

Ona bakakalıyorum, şaşkınlığım beni sessizleştiriyor. "Neden her şeyi bu kadar kirli göstermek zorundasın?"

"Bu benim sahip olduğum özel bir yetenek." Etrafımızı saran ağaçlardaki tüm yaprakları şingırdatan güçlü bir esinti geliyor ve kollarımı kendime doluyorum. Rüzgâr o kadar da soğuk değil ama yine de üşüyorum.

Ash'in gözlerindeki bakıştan.

Sesinin sert tonundan.

"Her zaman öyleymiş gibi davranmak yorucu değil mi?" diye soruyor ben hala bir şey söylememişken. "Olmadığın biri gibi davranmak?"

Çenemi kaldırıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Benden daha iyiymişsin gibi davranıyorsun. Sen ve Ben mükemmel bir çiftmişsiniz gibi davranıyorsun, oysa bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Ve biz derken, sen ve beni kastediyorum." Beni düşünürken dudakları inceliyor. "Şu anda içeri girip herkese ne yaptığımızı anlatabilirim. Bu, özenle inşa ettiğin illüzyonu tamamen mahveder."

Panik boğazımda yükseliyor, neredeyse beni boğuyordu.

"Yapmazsın." "Baştan çıktım."

"Yapamazsın." Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. "Babam içeride" diye fısıldamadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

"Evet, küçük prensesinin sandığı kadar mükemmel olmadığını söylediğimde muhtemelen altına sıçacak."

Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor ve onlarla savaşıyor başımı sallıyorum. Durmalarını istiyorum. Bu pisliğin önünde ağlamayı reddediyorum. "Neden böylesin?"

"Ne gibi?"

"Bana takıntılıymış gibi davranıyorsun ve sonra dönüp bana hakaret ediyorsun." Bu çok doğru. O kötü biri. İyi biri. Kaba.

Nefret ediyorum.

"Nedenini bilmiyorum," diyor yere bakıp bir taşı tekmeleyerek. Yapraklar rüzgârdan yeniden takırdamaya başladığında taşı kaldırıma doğru savuruyor. "Beni deli ediyorsun."

"Beni de delirtiyorsun." Ve iyi anlamda değil. "Beni yalnız bırakmalısın."

"Arkadaş olamıyor muyuz?" Sesi gerçekten üzgün geliyor ve bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorum.

"Arkadaş olmamızın hiçbir yolu yok," diyorum ona, sesim kararlı. "Bu asla yürümez. Değil mi?"

Sessiz, ellerini ön ceplerine sokmuş, her zamanki gibi beni izliyor. Bir dakika geçiyor, belki de sadece otuz saniye, bilmiyorum. Sonunda başını salladığında, titreyerek nefes veriyorum. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile.

"Sen beni rahat bırakırsan ben de seni rahat bırakırım," diyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor.

"Anlaştık."

"El sıkışalım mı?" Ash elini bana doğru uzattı.

Avuçlarımız temas ettiğinde damarlarımda dolaşan elektrik akımlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak onu alıyorum.

ON DÖRT

ASH

Dairemizin kapısını açıp içeri giriyorum, koku beni çarpınca nefesimi tutuyorum. Sigara dumanı ve çürümüş yiyecek kokusuyla karışık bayat bir hava.

Sanırım biri çöpü atmayı unutmuş.

Küçük oturma odasındaki tek ışık duvardaki televizyondan geliyor, titrek ve mavi. Düz ekran olabilir ama eski. Ve Don'un onu birinden çaldığına eminim.

Don. Annemin erkek arkadaşı. Sanki babammış gibi bana ne yapacağımı söylemeye çalışan pislik. O adamdan nefret ediyorum.

Babamı özlüyorum.

"Bana yiyecek bir şey getirdin mi?" Annemin cızırtılı sesi beni ürkütüyor ve sırt çantam parmaklarımın arasından kayarak gürültüyle yere düşüyor. "Şşt, onu uyandıracaksın!" diye fısıldıyor bana. Don'dan bahsettiğini tahmin edebiliyorum.

"Sana bir şey getirmedi," diyorum sırt çantamı alıp omzuma atarken. "Takım yemeği gecesiydi."

Bazen kendimi cömert ya da suçlu hissedersen, anneme Subway'den aldığım sandviçin yarısını ya da McDonald's'tan aldığım nuggetları eve getiririm. En son ne zaman yemek pişirdiğini hatırlamıyorum. Kendine bakmıyor. Bana da bakmıyor. Mutfakta hiç yemek olmuyor ve annemin düzenli bir işi olmadığı için hiç para da olmuyor. Eskiden orada burada ufak tefek işlerde çalışırdım, mahalledeki insanlara yardım ederdim, çimleri biçerdim ya da garajları temizlerdim, ama para yeterince iyi değildi.

Şimdi, ayda en az birkaç kez, annemin reçeteli haplarını okuldaki arkadaşlarıma satıyorum. Bu işten iyi para kazanıyorum.

Risk. Eğer yakalanırsam, beni kapı dışarı ederler. Hayatım mahvolur.

Zaten berbat durumda, bu yüzden çoğu zaman risk almaya değer. Ayrıca, annem onları özlemiyor bile. O kadar çok ağrı kesici reçetesi var ki, oradan buradan birkaç hap aşırıdığımı fark ettiğini sanmıyorum.

"Beni umursamıyorsun." Kelimeleri geveliyor ve bu gece ne kadar içtiğini merak ediyorum. Kaç tane hap içti? "Hiçbiriniz beni umursamıyorsunuz."

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Kanepede yatıyor, ince bedenini eski, yırtık pırtık bir battaniye örtüyor, koyu renk saçları dağınık bir topuz halinde başının üstüne yığılmış. Gençken onun çok güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bütün çocuklar annelerinin dünyanın en güzel kadını olduğuna inanmaz mı? Yanağına bir öpücük kondurduğumda kıyafetlerini kırıştırdığımdan ya da makyajını bozduğumdan yakıarak beni ittiğinde bile onu severdim. Tek istediğim onun onayıydı. Onun sevgisi. Babamın sevgisine sahiptim, ama onunki her zaman elimin altındaydı.

Yıllar boyunca beni hem gerçek hem de mecazi anlamda o kadar çok itti ki sonunda denemeyi bıraktım.

Umursamayı bıraktım.

Onu seviyorum ama aynı şey değil. Bu suçlu bir aşk. Bir zorunluluk. O benim annem.

Ama o iyi biri değil. Bunu uzun zaman önce fark ettim.

"Bana bir sandviç bile getirmedi mi?" diye sızlanıyor.

Tek kelime etmeden oturma odasından çıkıyorum ve yatak odama gidiyorum. Şikâyet ediyor, sesi yükseliyor, koridorda beni takip ediyor ve ona Don'u uyandırmak istemediğini hatırlatmak istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Yatak odamın kapısını açtığım gibi dikkatlice kapatıyorum, sonra eski masamın üzerinde duran sandalyeyi alıp kapı kolunun altından geçiriyorum.

Don'un ya da annemin buraya girmesini istemiyorum. Kendimi güvende hissetmemin tek yolu bu.

Sırt çantamı masanın üzerine koyuyorum, fermuarını açıyorum ve tüm sınıf ödevlerimin bulunduğu dosyayı çıkarıyorum. Daha okula başlayalı iki ay bile olmamasına rağmen büyük ve şimdiden dağınık. Bitirmem gereken ödevlerim ve çalışmam gereken bir sınavım var. Reçeteli haplar satan ve bazen çok fazla içen, çok fazla kızla takılan ve bir pislik gibi davranan bir pislik olabilirim, ama notlarımı önemsiyorum.

Belki şansım yaver giderse, futbol yeteneklerim ve not ortalamam, hayatım olan bu cehennem çukurundan çıkış biletim olur.

Ödevimle birlikte yatağımın üstüne çöküyorum, odaklanmaya kararlıyım ama zihnim sürükleniyor. Sonbaharı düşünüyorum.

Sonbaharı ne zaman düşünmeyeceğim?

O muhteşem. Çok seksi. Biraz kaba. Çok tatlı. Benden nefret ediyor ve ne zaman onun yanında olsam onu kızdırıyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Benden hoşlandığını neden kabul edemiyor bilmiyorum. Onun için her şeyi ortaya koyuyorum ve o beni her seferinde geri çeviriyor.

Ayrıca onu kollarıma aldığımda aptalca bir şey söyleyip kaçmasına neden olan da benim. Çok yakınlaştığımızda korkuyor muyum? Bu benim sorunum mu? O benimle karşılaştırıldığında tamamen farklı bir seviyede. Zengin ve güzel. İsteddiği her şeye sahip olabilir.

Beni istemesine imkan yok. Beş parasızım. Gerçekten meteliksizim. Kötü. Babası iyi bir koç. Benimle bire bir çalıştı, bana bolca ilgi gösterdi, öğütler verdi ve bunların hepsi iyi bir yerden geliyor gibi görünüyor. Benden daha fazlasını istediğini hissetmiyorum. Sadece yardım etmek istiyor.

Birinin size bir şey vermesi ve karşılığında hiçbir şey beklememesi çok tuhaf. Ben alanlara alışığım. Annem bir alıcı. Pislik erkek arkadaşı da öyle. Tüm aptal arkadaşlarım da öyle. Koçun oğlu Jake'le iyi geçinmeye çalıştım ama o adam bana sanki en büyük düşmanıymışım ve gidip kendimi gölde boğmamı istiyormuşum gibi bakıyor.

Bu yüzden onu yalnız bırakıyorum.

Kız kardeşini de rahat bırakmalıyım. Aramızda bir şeyler var ama bu asla uzun sürmez. Kesinlikle parlak ve sıcak olurdu, ama sonra bir şey söyler ya da yapardım ve her şeyi mahvederdim. Autumn Callahan bana göre değil.

Bunu hatırlamam gerek.

Mükemmel bir eşleşmeydik
ama ne yazık ki kibritler
yanar. (bilinmiyor)

SENYÖR YILI

ON BEŞ

SONBAHAR

"HAYATIMDA BİR KEZ OLSUN, kendimi büyümüş hissediyorum. Sanki gerçek bir yetişkinmişim gibi." Dönüp bana aklımı kaçırmışım gibi kaşlarını çatan en iyi arkadaşıma bakıyorum. Kaya ve ben son sınıfların otoparkında arabama doğru yürüyoruz. Yaklaşık bir aydır okuldayız ve artık son sınıf olduğumuz için öğle yemeği için kampüs dışına çıkabiliyoruz. Bunu da neredeyse her gün yapıyoruz. Bu yeni keşfedilen özgürlük heyecan verici.

Üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyorum. Özgürlükten bahsediyoruz.

"Ben'in kalbini kırdığın için kendini büyümüş mü hissediyorsun?" Kaya kuşkuyla sorar.

Gözlerimi devirmekten ya da daha kötüsü pişman olabileceğim bir şey söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Hâlâ Ben'in takımında ve Ben'le ilgili duygularını ve onu bu kadar çok sevmesini takdir etsem de, aslında bana daha sadık olmasını çok isterdim. "Hepimizin sen ve Jaden gibi mükemmel ilişkileri olamaz."

Alay ediyor. "Lütfen. Jaden ve ben mükemmel değiliz."

"Siz ikiniz ideal lise ilişkisinin timsalisiniz."

"Bu çok iğrenç, değil mi?" Kaya bana bir bakış gönderdi. "En azından ben kendimi iğrenç hissediyorum. İnsanları rahatsız ettiğimizi biliyorum."

"Tüm lise hayatınız boyunca o çift olduğunuzda, evet, bu biraz iğrenç," diyorum alaycı bir şekilde. Anahtarsız uzaktan kumandaya bastım ve Jeep'imın kapıları açıldı. Okuldaki o zengin aileye sahip, istediği arabayı alan kız olmak istemiyordum ama ailemin yaz boyunca bana hayalimdeki arabayla sürpriz yapmasına engel olamadım. Bana Jeep Wrangler'ı vermeden önce annemin eski Lexus'unu kullanıyordum. Eski dediysem 2017 modeldi, yani neredeyse yepyeni sayılırdı.

Yine de tam bir anne arabasıydı. Jeep ile takas ettiler ve 4 Temmuz'dan hemen sonra bana sürpriz yaptıklarında neredeyse çılgılık atacaktım. Jeep'e bebeğimmiş gibi davranıyorum ve arkadaşlarım benimle dalga geçiyor ama umurumda değil.

Şımarık olduğumu biliyorum. Kardeşlerim de öyle. Ama ailelerimiz de ayrıcalıklarımız için bizi çalıştırıyor. Ve gerçek bir işten de bahsetmiyorum. Okula konsantre olmamızı istiyorlar. Notlarımız düşüyor ve telefonlarımız elimizden alınıyor. Ya da arabalarımız. Jake gelecek yıl 16 yaşına girecek ve o zaman iki sürücüler olacak. Jake çok dikkatsiz, onu direksiyonda isterler mi bilmiyorum.

Jake de çok popüler. Benden daha popüler olduğu kesin. Küçükler futbol takımının yıldızı. Herkes ondan hoşlanıyor gibi görünüyor, öğretmenler ve öğrenciler. Sıradan kız arkadaşlarımdan bazıları bile Jake'le arkadaş olmak istiyor ya da onunla *birlikte* olmak istiyorlar.

Bu çok garip.

Kaya'yla birlikte cipime biniyoruz ve motoru çalıştırıp dikkatlice otoparktan çıkıyorum. Her yerde gözler var ve okul yönetiminden bahsediyorum. Otoparktan çıkarken hız yapmadığımızdan ya da kaldırım taşlarını aşmadığımızdan emin oluyorlar. Çevredeki insanlar hız yapan ya da eşek gibi araba kullanan birini gördüklerinde okulu arayıp genç sürücülerini ihbar ediyorlar.

Bazen küçük bir kasabada hiçbir şey yanınıza kalmayacakmış gibi hissedersiniz.

"İstemedi de olsa Jaden ve benim hakkımda konuşup durdum," diyor Kaya, arabayı sokağa çekerken. Şehirdeki en sevdiğimiz sandviç dükkanına gidiyoruz ve Daphne'yle orada buluşacağız. "Neden kendini yetişkin gibi hissettiğini söyle bana."

"Peki." Gözlerimi yoldan ayırmadan direksiyonu tutuyorum. "Çünkü işler çok derinleşmeden Ben'den ayrılmak gibi yetişkince bir karar verdim."

"Ne demek istiyorsun? Birbirinize oldukça bağlı olduğunuzu sanıyordum, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Kaya kaşlarını sallıyor.

Gerçekten mi? O kadar da derin değildi. İlişkimiz beni sıkıyordu. Beni yanlış anlamayın, o iyi bir adamdı, iyi bir erkek arkadaştı, asla yanlış bir şey yapmadı. Ama aramızda gerçek bir kıvılcım yoktu. Ateş yok, tutku yok. Ben'i her zaman sevişebileceğim harika bir arkadaş olarak düşündüm ve yaz boyunca bunun yeterli olmadığını fark ettim.

Daha fazlasını istiyorum. Belki burada bulamam, umarım üniversitede bulurum.

"Hiç seks yapmadık," diye itiraf ediyorum Kaya'ya.

"Ne dedin? Benimle dalga mı geçiyorsun?" O kadar yüksek sesle ciyaklıyor ki beni irkiltiyor. "İkiniz çoktan yaptınız sanıyordum!"

"Hayır." Başımı salladım. Oh, öpüşürken birbirimize dokunduk, ama bunların hepsi ellerin giysilerin üzerinde olduğu türden dokunuşlardı. Çok skandal bir şey değildi. "Hiçbir zaman gerçekten peşinden koşmaya çalışmadı."

"Neyin peşinden?"

"Seks, Kaya." Sandviççinin bulunduğu sokaktan sağa dönerken bu kez gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir zaman bir sonraki seviyeye geçmeye çalışmadı."

"Gerçekten mi? Huh." Kaya şaşırmış görünüyor.

Nedenini bilmiyorum. Ben'le olan ilişkim hakkında ona bir sürü bilgi verdim. Yazı uzun zamandır duvardaydı, birlikte olmamamız gerekiyordu. Arkadaş olarak daha iyiyiz. Kulağa çok klişe ve saçma geldiğini biliyorum ama bu doğru. Her ne kadar Ben hayal kırıklığına uğramış ve bana bu ilişkiyi yürütmeyi deneyip deneyemeyeceğimizi sormak için gönülsüz bir girişimde bulunmuş olsa da, sonunda ikimiz de arkadaş olarak daha iyi olduğumuz konusunda hemfikir olduk.

Ki bu iyi bir şey, biliyor musun? Ölümcül bir düşman olmaktansa onun arkadaşı olmayı tercih ederim. Ona değer veriyorum. Hem de çok. Sadece erkek ve kız arkadaş olarak çalışmadığımızı biliyorum.

Umarım o da aynı şekilde hissediyordur.

Ayrıldığımız Haziran sonundan beri özgürüm ve gerçekten başka biriyle birlikte olmaya çalışmadım. Bir erkek arkadaşla uğraşmak zorunda olmamak güzeldi. Jaden'la yıllardır birlikte oldukları için Kaya'nın bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Yıllar.

Bu çok saçma.

Cipimi park ediyorum ve kalabalık restorana giriyoruz, zaten sırada bekleyen Daphne'yi fark ediyorum. Birkaç yaşlı daha var ama öğle yemeği saati olduğu için çoğunlukla iş insanlarıyla dolu. Daphne, Kaya ve ben sandviçlerimizi sipariş ettikten sonra küçük bir masa bulup numaralarımızın söylenmesini bekliyoruz.

"Neden peşinden gitmeyi denemedin?"

diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Daphne de kaşlarını çatıyor, çünkü konuşmanın ortasında konuya dahil

oluyor. "Evet, neden bahsediyorsun?"

Kaya gözlerini Daphne'ye dikeyor. "Ben ve Autumn hiç seks yapmadılar."

Daphne'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Şu anda ciddi misin?"

"Bu neden bu kadar önemli?" Omuz silkiyorum. "Yani seks yapmadık. Ne olmuş yani?"

Daphne, "Siz uzun zamandır birlikteydiniz," diye belirtiyor.

"Peki neden Ben ile seks yapmayı denemedin? İlk hamleyi sen de yapabilirsin, biliyorsun."

"Belki de istemedim?" İrkildim. "Bu kötü bir şey mi?"

"Yani, sayılır. Daphne haklı. Siz ikiniz bir yıl kadar birlikteydiniz. Onu o şekilde sevmedin mi?" Kaya gerçekten şaşkın görünüyor.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Açıklaması zor. O benim sevimli arkadaşım gibiydi. Öpüşebileceğim, takılabileceğim ve her zaman yanımda olan bir adam, ama onun kemiklerinin üzerine atlamak ve günün ve gecenin her saatinde onunla sevişmek istedim mi? Hayır. Bana asla böyle hissettirmedim" diye açıklıyorum.

Bunu itiraf etmek iyi hissettiriyor. Bende bir sorun mu var diye merak ettim. Ben gerçekten harika bir adam. İyi biri, herkesle iyi geçiniyor, sevimli, zeki. Ona tamamen aşık olmalıydım ama değilim.

Suçu belli bir kişinin üzerine atabilirim ama bu o kişiyi bahane olarak kullanmak olur ve ben bunu yapmak istemiyorum.

"Sevimli bir arkadaşla sahip olmanın yanlış bir tarafı yok," diyor Daphne neşeyle ve beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum.

Kaya ona bir bakış gönderir. "Bu biraz garip."

"Ona gerçekten aşık olduğumu sanmıyorum," diye itiraf edince ikisi de dönüp bana baktılar.

"Bunu bize daha önce söylemediğine inanamıyorum," diyor Kaya, tam sipariş numarasını söylediklerinde.

"Size daha önce itiraf etmediğim pek çok şey var," diyorum içimden, üçümüz de kalkıp teslim alma bankosuna yaklaşırken. Benim numaram onunkinden hemen sonra, Daphne'ninki de benimkinden sonra aranıyor.

"Ne demek daha önce hiç itiraf etmediğin bir sürü şey var?" Kaya masadaki yerimizi aldıktan sonra soruyor.

Oops. Beni duyduğunu sanmıyordum. "Şaka yapıyordum." Sandviçimi yemeye başladım ama Kaya da Daphne gibi sadece bana bakıyordu. "Ne?"

"Sır saklıyorsun." Kaya'nın gözleri dans ediyor ve sandalyesinde kıpırdanmaya başlıyor. "Hadi, anlat bize."

"Sadece komik olsun diye söyledim." Sandviçimden bir ısırık daha alıyorum. Belki ağzımı dolu tutarsam günahlarımı itiraf etmem.

"Saçmalık." Daphne içkisinden bir yudum alıyor, Kaya gülüyor. "Dökül bakalım.

Bize anlatmak istediğini biliyorsun."

Onlara Ash'ten bahsedeyim mi? Muhtemelen çıldıracaklardır. Geçen yıl birbirimize verdiğimiz sözü tuttuk. O benimle konuşmadı, ben de onunla konuşmadım. İlk yılımızın geri kalanında birbirimizden tamamen uzak durmayı başardık. Tıpkı ondan önceki yıl, mezuniyet balosundan sonra yaptığımız gibi. Kampüste birbirimizle karşılaşmak için çok fazla fırsatımız olmadığı için bu çoğunlukla kolaydı.

Ama bazen okuldan sonra otoparkta birbirimizin yanından geçerdik, birimiz her zaman hızlıca diğer tarafa bakardı.

Genelde ben.

Baloda, o erkekler tuvaletinden çıktığında ben de tuvalete doğru gidiyordum. Beni ilk gördüğünde kısa bir süre durdu, bakışları üzerimde gezindi, elbisemde kaldı ve içimi ısıttı. O gece çok iyi göründüğümü kabul edebilirim ve Ben bana ne kadar güzel olduğumu söyleyerek tüm doğru şeyleri söylese de, sözleri Ash'in bana hissettirdiklerinin yanına bile yaklaşamadı.

Sadece bir bakışla.

Geriye dönüp baktığımda, Ben ile aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini o gece anladım. İlişkimizi bitirmek için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı ve ilk başlarda onu özlemiş olsam da, artık birlikte olmadığımız için gerçekten memnun olduğumu söyleyebilirim. Harika olmayan bir ilişkide olmaktansa yalnız olmayı tercih ederim.

Bu okul yılında Ash'i pek göremedim. Haftanın dört günü futbol antrenmanında ve Cuma günleri de maçlarda olduğu için otoparkta ona hiç rastlamıyorum. Cuma akşamları onu sahada görüyorum ama o sadece kasklı bir adam. *Onu* gerçekten görebildiğim, görebildiğim gibi değil. O hala yıldız oyun kurucu ve kardeşim bu yıl mezun olacağı için çok heyecanlı, böylece gelecek yıl Ash'in yerini alabilecek. Babam bazen yemek masasında onun hakkında konuşuyor ama ben çoğunlukla duymazdan gelebiliyorum. Ash'in muhteşem kolunu ya da korkusuzluğunu ve topu atacak birini bulamadığında nasıl koştuğunu duymaya ihtiyacım yok.

Belki de babamın söylediklerini özömsüyorum, ama unutmak için elimden geleni *yapıyorum*. Ash'i unut.

Daphne düşüncelerimi bölerek, "Çok uzun zamandır çok sessizsin," diyor. "Bu çok büyük bir şey olmalı. Birine aşık oluyorsun.

başka biri mi?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

Kaya, "Başka bir adamla yaptın ve Ben'in hiçbir fikri yok," diye tahmin ediyor.

"Kaya!" Yanaklarım alev alev yanarken Kaya'nın gözleri açılıyor ve Daphne'nin kaburgalarına dirsek atmaya başlıyor.

"Aman Tanrım! Yaptın! Sen yaptın!" Beni işaret ediyor, sesi yükseliyor ve ben ona sert bir bakış atarak susturuyorum.

"Sessiz ol." Masaya doğru eğildim. "Bütün restoranın seni duymasını istemiyorum."

Daphne bir kez daha bize bakmadan önce odaya göz gezdiriyor. "Bize dikkat ettiklerini sanmıyorum."

"Özür dilerim, özür dilerim." Kaya sandviçinden bir ısırık alıyor ve ben de öyle yapıyorum, gerçi gergin midem bana bunun büyük bir hata olduğuna dair önemli sinyaller gönderiyor. "Peki tam olarak ne oldu?"

Teredditle, Ash ve benim destanımızı anlatmaya başladım. İkinci yılımızdaki mezuniyet balosu fiyaskosunda olanları, bir şansımız olduğunu düşündüğümü ama onun beni reddettiğini. Geçen yıl kamyonetinde öpüştüğümüzde ve sonra evime geldiğinde, hafta sonu Ben gitmişti. Ash'in o gece takım yemeğinde bana ne kadar kaba davrandığını ve birbirimizden uzak durmamız gerektiğine o zaman karar verdiğimizizi. Nasıl el sıkıştığımızı.

"Ve onunla bir daha hiç konuşmadın mı?" Bitirdiğimde Kaya soruyor. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Birbirimizi yalnız bırakıyoruz."

"Bunu bizden nasıl sakladın?" Kaya başını sallıyor. "Bize hiç söylemediğine inanmıyorum."

"Delirdin mi sen?" Bana kızmalarını istemiyorum ama Ash'e karşı hissettiklerimi kendim bile anlamazken nasıl açıklayabilirdim ki?

"Pek sayılmaz," diyor Kaya. "Sanırım anlıyorum."

"Kızgın değilim," diyor Daphne. "Ama Ash'in artık Rylie Altman ile çıktığını bilmelisin."

Midem bulanıyor, sanki bir hız trenindeymişim gibi. "Öyle mi?" Daphne başını sallıyor. "Daha birkaç hafta önce resmileştirdiler."

Rylie Altman yıldız bir voleybol oyuncusu. Bizden bir yaş küçük, uzun boylu, zayıf ve süper sevimli, harika bir tarzı var. Sarı saçlı ve altın gözlü, herkese karşı nazik. Popüler biri. Kimsenin onun hakkında kötü bir şey söylediğini duymadım.

Kendisini şahsen tanımıyorum ama bana karşı her zaman nazik

davrandı, ben de ona karşı nazik oldum. Şimdi ise saçını çekmek istiyorum.

Bu da beni önemsiz bir insan yapıyor.

"Sen ve Ash öpüşmekten başka bir şey yapmadınız, değil mi?" Kaya kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır." Başımı salladım. Gerçi zorlasaydı muhtemelen boyun eğdim. Aslında, eminim yapardım. Ne zaman birlikte olsak beni yakıyordu. "Sadece öpüşmek. Başka bir şey yok. En son öpüştüğümüzde hâlâ Ben'le olduğumu düşünürsek, bu yeterince kötü."

"Ve hiçbir fikrimiz yoktu." Daphne uzanıp koluma vurarak beni inletti. "Sen koca bir sinsisin."

"Utanmıştım." Her şeyden çok, bunun ortaya çıkmasını istemiyordum. Beni yargılamalarını istemedim. Tüm okulun beni yargılamasını istemedim, gerçekten. Kaya ve Daphne'nin ağzından kaçırıp sırrımı yayacaklarını düşündüğümünden değil, ama sen sadece...

Asla bilemezsin.

Bazen bazı şeyleri kendinize saklamak en iyisidir, benim sloganım bu.

"Seni koca sürtüğ." Kaya bana vuracakmış gibi davranıyor ve ben ondan kaçıyorum, bu da onu güldürüyor. "İyi öpüşüyor muydu?"

Düşünerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, uzun süre düşünmeme gerek yok. "Evet."

"Ben'den daha mı iyi?" Daphne soruyor.

"Evet." Cevabımı verirken tereddüt bile etmedim.

İkisi de gülüyor. "Oooh, bu çok sulu," diyor Kaya.

"Kimseye söyleyemezsin. Ciddiyim. Ya bu ortaya çıkarsa ve Ben öğrenirse?" Başımı sallıyorum, neler olabileceğini anlayamıyorum. "Bu korkunç olur."

"Dudaklarım mühürlü." Kaya ağzını fermuarla kapatma hareketi yapıyor. "Yemin ederim." "Aynen." Daphne şiddetle başını sallıyor.

Konuyu tezahürat meselesine getiriyorum. Çoktan aştık ve sezon daha yeni başladı ve ben bunun suçunu son sınıf hastalığına atıyorum. Bu gerçek ve böyle hissettiğim için kendimi biraz kötü hissediyorum, özellikle de annem bana her zaman son senemin tadını çıkarmamı, bunun gerçekten çocuk olabileceğim son okul senem olduğunu falan filan söylerken. İyi niyetli ve ne dediğini biliyorum ama cidden.

Çıkarın beni buradan.

ON ALTI

GEÇ OLDU. Yatağında oturuyorum, klasörlerim ve ders kitaplarım açık ve dizüstü bilgisayarımınla birlikte her tarafıma yayılmış durumda. Bir yandan ödev yapmaya çalışırken bir yandan da en sevdiğim YouTuber'ları izliyorum ve her ikisine de konsantre olamıyorum, bu da ödevin acı çektiği anlamına geliyor. Eğilerek dizüstü bilgisayarımı kapattım ve hemen ardından yüksek sesler duydum.

Telefonuma bakıyorum, gece 9:37.

Yatağımdan kayarak kapalı yatak odamın kapısına doğru ilerliyorum ve yavaşça açtığımda kız kardeşimin çoktan koridordaki odasının dışında pusuya yatmış olduğunu görüyorum, yüzünde endişe dolu bir ifade var. Beni fark ettiğinde parmaklarını dudaklarına götürüyor ve ben de anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

Neler oluyor? Onunla konuşuyorum.

Ava parmağını dudaklarından indirip omuz silkiyor, sonra onu takip etmem için elini sallıyor, ben de öyle yapıyorum. Beck çoktan uyumuş olmalı ve Jake de odasında, yani burada sadece ikimiz varız.

Bizim evde seslerin yükselmesi pek sık görülen bir şey değildir. Annemle babam pek kavga etmezler. Arada bir ağız dalaşına girerler ama tam anlamıyla tartıştıklarında bile onları yakalamamıza asla izin vermezler.

Koridordan merdiven boşluğuna doğru sürünerek ilerliyoruz ve merdivenin başında duruyoruz. Ava bana bakıyor ve sanki birbirimizin zihnini okuyabiliyoruz - ikimiz de merdivenin başında oturmuş dinliyoruz. Konuşulan her şeyi duyabiliyoruz ama merdivenin tam önünde durmadıkları sürece kimse bizi göremiyor.

Bu ikimizin de almak istediği bir risk.

"...Burada olmalı mı bilmiyorum, Drew. Eve sorun getirme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Bunu yapmayacağımıza dair uzun zaman önce birbirimize söz vermiştik," diyor annem.

Kaşlarımı çatıyorum. Eve sorun mu getiriyorsun? Neden bahsediyor ki?

"Şu anda dışarıda oturuyor, çünkü çok utandığı için seninle yüzleşmek. Onu görmem gerek. Onunla konuşmalısın. Annesinin erkek arkadaşının ona yaptığı şey..." Babamın sesi dalgalanıyor ve öfkeli bir ses çıkarıyor. "Eğer o pislik yanıma yaklaşırsa, onu paramparça ederim."

Kimden bahsediyorlar?

"Sadece bebeklerimizi korumak istiyorum. Tek istediğim bu olduğunu biliyorsun," diye itiraf ediyor annem ve sesi o kadar üzgün çıkıyor ki neredeyse yürek parçalayıcı.

"Biliyorum. Sen de her zaman kötü durumda olanlara yardım etmek istiyorsun ve bu çocuğun... yardımımıza ihtiyacı var bebeğim. O olabilecek en kötü durumda."

Tedirginlik üzerime çöktü. Kimden bahsettiklerini bildiğimden oldukça eminim.

Annem iç geçiriyor. "Yine de bizimle kalması iyi bir fikir mi? O sorunlu biri. Sorunludan da öte, gerçekten. Sürekli çocuklarımızın etrafında olmasını istiyor musunuz? Gelecek yıl takımda onun yerini alacak olan oğlumuzun? Ve aynı yaştaki kızımızın? Tam olarak emin olmamakla birlikte Autumn'un yıllar içinde onunla birkaç kez karşılaştığını düşünüyorum," diyor annem.

Aman Tanrım. Haklıymışım. Ash hakkında konuşuyorlar. Ash'e kötü bir şey olmuş. Ve babam onun...

Bizim evde mi

kalacaksın?

Hayatta olmaz. Uh

uh.

"Arkadaş olduklarını sanıyordum." Ah, cahil baba.

"Tam olarak arkadaş değiller, hayır."

"Belki arkadaş canlısı o zaman? Mezuniyet balosuna birlikte katılmışlardı, değil mi? Bir noktada aralarının iyi olabileceğini düşünmüştüm."

Ben de, baba. Ben de.

"Hayır, kesinlikle bir şey değiller. Hiçbir zaman bir şey olmadılar. Ama onun evimizde yaşaması konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum. *Ben* de onun evimizde yaşaması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum." Annemin sesi üzgün geliyor ve bu kalbimi acıtıyor.

Ava beni kaburgalarımın dürtüklüyor ve ben ona ters ters bakınca abartılı bir surat ifadesi takınarak "Asher Davis'ten mi bahsediyorlar?" diye fısıldıyor.

"Şşş." Söyledikleri tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum.

"Gidecek başka bir yeri yok, Fable. Çocuğun istikrarlı bir ortama ihtiyacı var ve biz ona bunu sağlayabiliriz. Burada bir sürü odamız var. Muhtemelen kaybolur. Muhtemelen onu hiç göremeyeceğiz," diyor babam, en ikna edici sesini kullanarak. Bunu daha önce annem üzerinde kullandığını duymuştum ve genellikle işe yarıyordu.

Sonunda konuşmadan önce bir süre sessiz kalırlar.

"Kurallar koymamız gerekecek." Bak, şimdiden çatlamaya başladı. "Hadi dışarı çıkıp onunla konuşalım," diyor babam.

"Neden eve giremiyor?" Annemin kafası karışmış gibi.

"Size daha önce de söyledim: utanıyor. Burada olmak bile istemiyor. Benimle eve gelmesi için onu neredeyse zorladım."

"Drew! Bu muhtemelen yasalara falan aykırıdır!"

"Nereye gidecek? Beni kim ihbar edecek? Erkek arkadaşına dayak attıran sürtük annesi mi? Sanki CPS onun tarafında olacak," diye mırıldanıyor babam. Arka kapının gıcırtyla açıldığını duyuyorum. "Havuzun yanında oturuyor. Gel hadi."

Kapı kapanır ve daha fazla konuşma olmaz.

"Gidip Jake'i bulmalıyız. O ne olduğunu bilir." Ava ayağa kalkıyor ve koridorda koşarak kardeşimizin kapısını çalıyor. Kolu deniyor ama kilitli. "Jake! Beni içeri al."

"Git başımdan!" Jake cevap olarak bağırır.

Ava bana bir bakış gönderiyor ve şimdi omuz silkiyor olan benim. "Kapı kilitliyse içeri girmek istemezsin. Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Ava yüzünü buruşturuyor ve Jake'in kapısını tekrar çalıyor. "H a d i ama!"

Autumn ve benim sorularımız var!"

"Ava, çığlık atmayı kes. Beck'i uyandıracaksın." Gerçi o çocuk ölü gibi uyuyor.

Ayak sesleri duyuyoruz, kapının kilidi açılıyor ve Jake orada dikiliyor, uzun, sırık gibi vücudu boşluğu dolduruyor. "Ne istiyorsun lan?" diye homurdanıyor, Ava'ya ters ters bakarak.

"Hey, onu rahat bırak." Ayağa fırlıyorum ve Ava'nın durduğu yere gidiyorum. Çok nadiren onun tarafında olurum. Ava çok sinir bozucu biri. Ama bilgiye ihtiyacımız var ve muhtemelen bilgiye sahip olan tek kişi Jake.

Jake dudaklarını kapatıyor, hayal kırıklığı yüzünden akıyor. Bana babamı o kadar çok hatırlatıyor ki. Siyah saçlar, delici mavi gözler, aynı vücut şekli. Aynı şekilde yürüyorlar, aynı şekilde konuşuyorlar ve okuldaki kızlar onun dikkatini çekmek için birbirlerini eziyorlar. "Siz ikiniz ne istiyorsunuz?"

"Bugün antrenmanda ne oldu?" Ava soruyor.

Önce Ava'ya, sonra bana bakıyor. "Bunu duymamalı."

"Çok geç. Az önce ikimiz de annemle babamı gözetliyorduk. Çok şey duydu," diyorum ona.

Jake iç çekerek elini saçlarında gezdirir. "Neredeler?" "Dışarıdalar."

"Ash ile mi?"

Ava başını sallayınca, "Öyle sanıyorum," diyorum.

"Antrenmana gelmedi ve tüm koçlar çok kızdı. Babam birinin yüzünü parçalamaya hazır görünüyordu, o kadar kızgındı ki. İnsanlar Ash'i aramaya ve mesaj atmaya devam ediyordu ama o cevap vermiyordu. Bir süre sonra babam kızmaktan çok endişelenmeye başladı. Ash asla ama asla antrenmanı kaçırmaz. Kibirli bir orospu çocuğu olabilir ama her zaman takım için gelir," diye açıklıyor Jake.

"Jacob," diye tıslıyorum, başımı Ava'ya doğru çevirerek. "Onun önünde küfür etme."

"Okulda daha kötülerini duyuyorum," diyor Ava ve gözlerimi deviriyorum. Demek istediğim, o lise birinci sınıf öğrencisi, bu yüzden söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum.

Jake'e "Devam et," dedim.

"Antrenmanın bitmesine yaklaşık bir saat kala babam ayrıldı. Ash'in evine gidiyor ve o da şehrin öbür ucunda, ilkokulun yakınındaki boktan bir yerde yaşıyor. Okulun arkasındaki eski apartmanları biliyor musun?" Biz başımızı sallayınca o da salladı. "Evet, orada yaşıyor. Ash neredeyse dairesinin kapısından dışarı atılırken babam geldi ve adam fena halde dövülmüştü. Yüzünde çürükler ve kesikler, morarmış bir göz. Her şey. Sanırım üvey babası ya da annesinin erkek arkadaşı, ne dersiniz deyin, ondan bir paket sigara çaldığı için kışına tekme basmış."

Jake'in hikâyesini duyunca kalbim sıkışıyor. "Onu gördün mü?"

"Babam antrenmandan sonra Ash arka koltuktayken beni almaya geldi, yani evet. Eve dönerken bana gizlilik yemini ettirdi. Ash etti. Kimsenin ne olduğunu bilmesini istemiyor," diyor Jake.

"Yani Ash gerçekten seninle eve mi geldi?"

"Dediğim gibi, babam beni almaya geldiğinde arabanın arkasında oturmuş gözüne buz torbası tutuyordu. Ash'e bakmak çok zordu. Ağzı tamamen şişmişti. Berbat görünüyordu." Jake başını sallıyor. "Babam önce beni buraya bıraktı, sonra da gittiler. Sanırım Ash'i götürmeye çalışıyordu.

Ash'i doktora mı götüreyim? Ama zaten babama acile falan gitmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Yakalanacağından korkuyordu. Polisler mi? Bilmiyorum. Sanırım o da yumruk attı. Bana sorarsanız tam bir kabus gibi..."

Kardeşim konuşmaya devam ediyor ama onu duymazdan geliyorum. Gidip Ash'i bulmak istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ama onu görmeme izin verir miydi? Benimle konuşur muydu? Muhtemelen konuşmaz. Büyük ihtimalle bana siktir olup gitmemi söylerdi.

Hiçbirimizin söyleyecek başka bir şeyi kalmadığında, yatak odama geri dönüyorum ve ödevimi bitirmeye devam etmeye çalışıyorum. Ama konsantre olamıyorum.

Tek düşünebildiğim Ash.

Bunu yapamayacağıma karar vererek defterlerimi, klasörlerimi, ders kitaplarımı kapatıyorum. Hepsini masamın üstüne yığıyorum ve sonra yatak odamdan çıkıyorum. Merdivenlerden gizlice iniyor, annemin arka bahçeye ve havuza bakan ofisine gelene kadar çoğunlukla karanlık olan evin içinde ilerliyorum.

Ash'i şezlonglarımızdan birinin kenarında otururken görüyorum, eli gözünün üzerinde, annem orada durmuş onunla konuşurken başı geriye eğik. Babam annemin hemen arkasında duruyor, elleri kalçalarında, yüzü endişe dolu

-Ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke. Üçünü de dışarıda görünce kalbim sıkışıyor. Birlikte.

Ash'in evimizde olması her şeyi değiştirecek. Ve ben bir şeylerin değişmesini istiyor muyum bilmiyorum.

YEDİ

MASAL

DREW elimi tutuyor ve beni havuza doğru götürüyor. Su aydınlık, arka bahçemizi neredeyse ruhani bir ışıltıya bürüyen yumuşak bir mavi ve ben çocuğu görüyorum. Sırtı bize dönük oturuyor, sanki kendini yok edebilmeyi diliyormuş gibi kambur duruyor. Adımlarımız yavaşlıyor ve kocama baktığımda bana sakın olmamı söyleyen bir bakış gönderiyor.

Sanki annesinin boktan erkek arkadaşı tarafından dövülen bu zavallı çocuğa sert bir şekilde yaklaşacakmışım gibi. Lütfen. Onun acısını tamamen hissediyorum. Ölen annemin boktan erkek arkadaşlarıyla üç ömür yetecek kadar uğraştım.

"Hey Ash. Karımla daha önce tanışmıştın, değil mi? Hatırlıyor musun?" Drew'un sesi ürkek bir hayvanla konuşur gibi yumuşaktı ve benimle de aynı şekilde konuştuğu bir an gözümün önüne geldi. İlişkimizin ilk günlerinde, her zaman kaçmaya bu kadar yakın olduğum zamanlarda.

Gerçi o ilk günlerde asıl koşucu Drew'du. Yine de ona hatırlatamam. Bundan nefret eder.

"Evet. Hey." Çocuğun sesi hırıltılı bir vıraklamaya dönüşüyor ve adamın onu da boğup boğmadığını merak ediyorum. "Bayan Callahan. Böyle geldiğim için özür dilerim."

Şu anda tam önünde duruyoruz ve uzanıp omzuna dokunma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Onu rahatlatmak için. Orada bir yarası olsa da, onu ürkütmüş olsam da ürkeceğinden eminim, bu yüzden ellerimi kendime saklıyorum. "Özür dileme. Ve lütfen bana Fable de."

Başını kaldırıyor, koyu renk saçlarını gözlerinden kaçırıyor ve yüksek sesle solumamak için kendimi zor tutuyorum. Ne kadar kötü dövüldüğünü görmek, birinin bir paket sigara için bu zavallı çocuğun yüzünü yumrukladığını bilmek bana fiziksel olarak acı veriyor. Sol gözü şişmiş ve yüzünde bir kesik var.

Üstünde acı veren bir şey var. Sanki bakmanın korkunç olduğunu biliyormuş gibi elini üzerine koyuyor, zavallı şey.

"Belki de bir doktora görünmeli." Yüzünde çaresiz bir ifade olan Drew'a dönüyorum.

"Siktir et," diye tükürüyor Asher Davis, sonra hemen pişman görünüyor. "Hastaneye gitmek istemiyorum hanımefendi. Eğer bunu yaparsam, başıma gelenleri rapor ederler. Sonra da beni koruyucu aileye verirler ya da daha kötüsü hapse atarlar." Yüzünü buruşturuyor, sonra da sanki bu onu incitmiş gibi yüzünü olabildiğince düzeltiyor. "Küfrettiğim için özür dilerim ama bunun olmasını istemiyorum."

"O zaman yaralarınıza ilgilenmeme ve seni temizlememe izin vermelisin," diyorum ona. "Gözünün üstündeki kesik ciddi görünüyor."

Drew, "Onu biraz temizledim," diye söze başlıyor ama ben ona dönerek bir bakış atıyorum ve o da susuyor.

Drew başından beri bu çocuğun yanındaydı. Asher Davis'in ham yeteneği kocamı takım için gönüllü koçluk yapmaya ikna etmişti, ayrıca oğlumuzu sonunda futbol takımında yer alması için hazırlamıştı. Şimdi Drew, üniversite takımının hücum koordinatörü ve ben hala küçük yerel lisemizin bu eski Super Bowl şampiyonuna koç olarak sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamıyorum. İyiliksever Drew ile en iyi hayatımızı yaşıyoruz.

Kocamı kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ama bazen başkaları için o kadar çok şey yapıyor ki kendimi bencil hissediyorum. Onu kendim için, bizim için, ailemiz için istiyorum, başka kimse için değil. O benim. Bizim. Başka kimse onu alamaz.

Ancak, annesi onu umursamadığı için şu anda bin dolarlık şezlong minderime kan damlatan bu zavallı çocuk da dahil olmak üzere her türlü insan onu anlıyor. Ve bu beni öfkeliyor.

"Ben iyiyim. Kesik önemli bir şey değil. Güzel bir yara izi kalabilir," diyor Ash ve başını biraz daha geriye atıyor, işte o zaman onları görüyorum. Boynundaki parmak izi morlukları. Bir elimi ağzıma götürüp gözyaşlarımı bastırıyorum, o da hemen başını eğiyor, onları fark ettiğimi biliyor. "Bir şey yok," diye mırıldanıyor yere doğru.

Hiç düşünmeden önünde diz çöküyorum, ellerimi nazikçe dizlerine koyuyorum, böylece orası yaralıysa canını yakmamış oluyorum. İrkilmiyor, hiç hareket etmiyor. Sadece başını eğik tutuyor, koyu renk saçları öne düşüp yüzünü kapatacak kadar uzun. Yaralı bir köpek yavrusu gibi. Tekrar tekrar tekmelenmiş ve dövülmüş bir hayvan. Bahse girerim, eğer onu çıkarırsam

gömlek, bazı eski yaralar bulabilirim. Başkaları onları tanıyamayabilir ama ben tanıyabilirim. Bu tür şeyleri görmüştüm. Kendi üzerimde.

Kardeşim Owen için.

Yara izleri eninde sonunda yok olur ama yaralar kalır. Ash'i böyle görmek tüm o eski yaraları deşiyor, içimi acıyla dolduruyor. Onun için acı. Kendim için acı.

"Asher." Adını söylediğimde en ufak bir kıpırdanma bile göstermiyor. "Ash. Seni içeri götürmeme ve yaralarını kontrol etmeme izin verir misin? Sonra bir duş alabilirsin ve temizlendikten sonra gerekirse birkaç bandaj uygulayabilirim."

Yavaşça başını kaldırıyor, ta ki gece gibi siyah gözleri benimkilerle buluşana kadar. Korkmuştu. Tüm vücudu titriyor ve yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplı. Burası daha soğuk, göle yakın ve belki de bu yüzden titriyor, ama ben öyle düşünmüyorum.

Sanırım çok korkmuş. Ve başına gelenlerin şoku geçmeye başlıyor, bu da onu darmadağın ediyor.

Kendi isteğiyle gideceğini bilseydim, muhtemelen onu kollarıma çeker ve sıkıca sarılırdım. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim, durumun böyle olup olmadığını bilmesem bile. Yalan söylemek istemiyorum ama ona ne olacağını kim bilebilir?

Drew ve ben ona elimizden geldiğince iyi bakacağız.

"Yarın okula gitmek istemiyorum," diye fısıldıyor, sesi hâlâ cılız, sanki konuşmak canını acıtıyormuş gibi. "Kimsenin beni görmesini istemiyorum."

"Birkaç gün okula gitmek zorunda değilsin ama eninde sonunda okula dönmen gerekecek. Derslerinden geri kalmak istemezsin." Omzumun üzerinden baktığımda Drew'un elleri kalçalarında, başını sallayarak onayladığını görüyorum. Hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyor ve çaresiz hissettiğini biliyorum.

Ben de istiyorum.

"Her neyse. Nasıl olsa yarın sabah herkes öğrenmiş olacak. Muhtemelen öldüğümü söyleyecekler." Ağzı, dişlerini göstermeyen yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ama sonra acıyla inliyor. "Kahretsin, dudaklarım acıyor." Bana bir bakış gönderdi. "Özür dilerim."

"Daha kötülerini de söyledim," diyerek onu rahatlatıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. Uzanarak elimi nazikçe başına koyuyorum ve saçlarını karıştırıyorum. Sanki bir alışkanlıkmış gibi dokunuşumdan kaçıyor ve bu çocuğun kalbimin bir parçasını çalacağından korkuyorum. Kalbimin dört çocuğum ve kocamla yeterince dolu olduğunu sanıyordum.

Ama içimden bir ses bunu da kendim gibi sevebileceğimi söylüyor.

SEKİZ

SONBAHAR

Annem gece yarısını geçene kadar Ash ile birlikte. Arka kapı açıldığında ve hepsi eve girdiğinde ben üst kata geri dönüyorum. Annem babamı yukarı gönderiyor ve o Ash'e yakın boyutlarda olan Jake'ten fazladan kıyafet alırken ben de kapısı ardına kadar açık olan odamda saklanıyorum.

Yani Ash geceyi burada geçirecek. Bizim evimizde.

Buna inanamıyorum.

Babamın koşarak merdivenlerden indiğini duyunca odamdan çıktım ve Jake'in kapısını açık buldum. Beni gördü ve kaşlarını çattı. "O burada kalıyor."

"Ash?" Fısıldıyorum, yüzde yüz teyide ihtiyacım var.

"Evet. Şu anda misafir banyosunda duş alıyor. Babam, evine dönüp geri kalan eşyalarını alana kadar önümüzdeki birkaç günü geçirmesi için ona birkaç takım giysi ödünç verip veremeyeceğimi sordu." Jake başını sallıyor. "Ne haltlar dönüyor burada? Buraya taşınmasına izin mi verecekler?"

Jake bu konuda pek mutlu görünmüyor. "Belki mi? Sanırım gidecek başka bir yeri yok."

"Evet, ama neden onu buraya getirmek zorundalar? Ailemizin yeni hayırseverlik vakası olsun diye mi?"

"Bu çok kaba, Jake."

"Bu doğru ve bunu biliyorsun. Babam projeleri sever. Şimdi Ash onun olabilir." Jake kapının çerçevesini yumrukladı, nefesinin altında küfretti ve sonra yatak odasının kapısını çarptı.

Evet. Bu ilginçti.

Aşağı inmek için kendimle tartıştım ve sonunda boşvermeye karar verdim. Ben burada yaşıyorum. Mutfağa gidip kendime bir bardak su alabilirim.

istiyorum. Bu yüzden merdivenlerden koşarak iniyorum, adımlarım geldiğimi haber vermek için daha da ağırlaşıyor.

Mutfağa girdiğimde babamı çoktan orada durmuş, yüzünde nötr bir ifadeyle buluyorum. "Selam prenses. Geç kalkmışsın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bana öyle deme."

Kaşlarını kaldırıyor. "Özür dilerim. Nasılsın, hey Autumn?"

Gülümseyerek buzdolabına doğru ilerliyorum. "Bu çok daha iyi."

"Daha önce ne kadarını duydunuz bilmiyorum..." Sesi dalgalanıyor ve buzdolabının kapağını kapatıp dönerek ona tüm masumiyetimle bakıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ava ve benim casusluk yaptığımızı bilmesini istemiyorum. Bana tam olarak ne söyleyeceğini ve yüzde yüz dürüst olup olmayacağını görmek istiyorum.

Ellerini tezgâhın kenarına dayamadan önce sert bir nefes üflüyor. "Ash bugün tacize uğradı. Annesinin erkek arkadaşı tarafından. Antrenmana gelmedi ve kimse ona ulaşamayınca evine gittiğimde onu dairesinin ön kapısından yuvarlanırken buldum, onu döven o pislik tarafından tekmelenmişti. Üzgünüm."

Küfür ettiğim için benden özür dilemek isteyeceğini düşünerek hafifçe gülümsüyorum. "Sorun değil baba. Sen kızgınsın."

"Çok kızgınlım," diye onaylıyor ondan daha önce hiç duymadığım bir vahşilikle. "Yapabilseydim, o hayvanın kıcını bizzat kendim tekmelerdim. Ama hapse girmek istemiyorum, o yüzden bu da var."

"Biz de senin hapse girmeni istemiyoruz." Derin bir nefes alıp yavaşça nefes veriyorum. "Ash nerede?"

"Duşta. Annen misafir odasındaki yatağı onun için hazırlıyor. Jake'ten Ash'in ödünç alabileceği kıyafetler aldım. Sanırım." Babam tereddüt ediyor, bakışlarında tedirginlik beliriyor. "Sanırım bir süre bizimle kalacak."

"Ah." Kıpırdamadan duruyorum, mutfak adasının karşı tarafında babamın yanında duruyorum. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu? Ash'in burada olması?" "Biz gerçekten arkadaş değiliz." Ve bu ille de bir yalan değil.

"Yine de onunla iyi geçiniyorsun, değil mi? Değil mi? En azından bunu deneyebilirsin? Zavallı çocuk bugün cehennemi yaşadı. Yaralandı." Babam başını sallıyor, yüz ifadesi asık. "Muhtemelen bir süredir cehennemi yaşıyor."

"Bir doktora görünmeli mi?"

"Reddediyor ama sanırım onu sabah bir tanesine götüreceğiz. Şu anda hepimizin yatağa gitmesi ve yarın güne yeni bir başlangıç yapması gerekiyor. Sen de dahil." Bana yaklaşıyor, gülümseyerek uzanıyor ve nazikçe omzumu sıkıyor. "Ödevini bitirdin mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. Yarın öğle yemeğinde bitirebilirim. Ya da diğer dersler sırasında. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler baba."

"İyi geceler prenses. Oops, Autumn." Kıkırdıyor ve bu ses bana bir şeyler yapıyor. Kalbimi çarptırıyor ve beni üzüyor. Ona doğru koşuyorum, gerçekten ona *doğru* koşuyorum, yüzümü göğsüne gömerken kollarım beline sıkıca sarılıyor. Kokusu tanıdık, rahatlatıcı.

"Seni seviyorum," diyorum ona, sesim boğuk çıkıyor.

Elini saçlarımda gezdiriyor ve "Ben de seni seviyorum" derken sesinde bir aksaklık duyduğuma yemin edebilirim.

Saat sabahın birini geçiyor ve ben evimin içinde, bulabildiğim her şeyi çalmaya gelen bir tür sürüngen gibi yürüyorum. Alt kattayım, evin karşı tarafında, pek kimsenin görmediği tarafta. Buraya nadiren gelirim. Annemin ofisi burada, babamla birlikte ara sıra kullandıkları ama pek kullanmadıkları bir egzersiz odası da var. Beck şu anda burayı bir sinema odasına dönüştürmelerini istiyor ve işlerin onun için nasıl yürüdüğünü bildiğinden, muhtemelen dileği gerçekleşecek.

İkinci bir ebeveyn süiti gibi olan misafir yatak odası ve banyosu evin bu tarafında. Buraya ilk taşındığımızda bu odanın bana ait olmasını çok istediğimi hatırlıyorum. Yalvardım, yakardım ama kabul etmediler.

Şimdi nedenini anlayabiliyorum. İzole olurdum. Eve kolayca girip çıkabilirdim. Aslında hala yapabiliyorum ama evden çıkmak istemiyorum.

Burada kalan en yeni kişiyi bulmaya çalışıyorum.

Misafir odasının kapısını gördüğümde, kısmen açık olduğunu fark edince şaşırdım. O kapıyı sıkıca kapalı ve muhtemelen kilitli tutacağını düşünmüştüm. Ama öyle değil.

Ve sonra bir kamera flaşı gördüm. Ash uyandı. Büyük ihtimalle Snapchat'tedir. Ama bu kadar kötü görünürken gerçekten selfie çeker mi?

Öyle mi? Yani, onu henüz görmediğim için bunun ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum, ama yine de...

"Callahan." Sesi alçak ama yine de duyabiliyorum. "Sen misin?"

Şok oldum. Ne yaptı, varlığını mı hissetti? Bu çok garip. Kapıya doğru gittim, hemen dışında durdum. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki hayır. Beni görmeni istemiyorum." Şilte hareket ediyor ve daha rahat bir pozisyona geçtiğini varsayıyorum. Önce bir homurtu, sonra da küçük bir inilti duyuyorum. "Git başımdan."

Şimdi nihayet bana gitmemi söyleme sırası onda. "İyi misin?"

"Hayır, hayır, oldukça berbat durumdayım ama ailen sayesinde kısa bir süre içinde iyi olacağımı umuyorum," diye cevap veriyor.

Bahse girerim bu Ash'in bana karşı en dürüst olduğu andı. Ve bunu takdir edebilirim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece senin şefkatli bakımın," diyor ve benimle alay ettiğini biliyorum.

"Odaya girmeme bile izin vermiyorsun." Şimdi kapının girişinde duruyorum ve ışık yanmıyor ama arka bahçeye bakan çıplak pencereden giren ayın parlaklığı gümüşü bir ışıltıyla mekânı aydınlatıyor.

"Güven bana. Bunu istemezsin. Berbat görünüyorum." Nefesinin altında kıkırdıyor. "Kendimi de oldukça kötü hissediyorum."

"Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Bu sözleri çabucak söylüyor ve ben de onun isteklerine saygı duyuyorum.

"Sanırım gitmeliyim."

"Evet, öyle yapmalısın. Bırak da biraz uyuyayım."

"Buraya geldiğimde uyumuyordun." İç çekiyor.

"Beni yakaladın."

"Kiminle konuşuyordun?" Gözlerimi kısarak yüz hatlarını seçmeye çalışıyorum ama yüzünde bir gölge var. Ağzı şişmiş görünüyor ve gözünün üzerinde beyaz bir bandaj olduğunu görüyorum. Hareket etmek canını acıtıyormuş gibi kendini kaskatı tutuyor ve kendimi kötü hissediyorum. Yaşadığımız onca şeye, bana ne kadar kötü davrandığına, benim ona ne kadar kötü davrandığıma rağmen, ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum.

Ama yapamam, çünkü onun bir kız arkadaşı var.

"Kimseyle konuşmuyordum," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Kameranın flaşını gördüm."

"Bunu belgelemek için kendi fotoğrafımı çekiyordum. Böylece hiç unutmayacaktım."

Ona inanıyorum.

Derin bir nefes alarak, "İyi geceler." diyorum.

Gitmek için dönüyordum ki sesi beni durdurdu. "Artık sürekli beni takip etmeye mi çalışacaksın Callahan?" Az önce hayatının en kötü şeyini yaşadı ve şimdi benimle alay ediyor. Daha kötü yaralanabilirdi, *ölebilirdi*.

Ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor.

"Tabii ki hayır," diye karşılık veriyorum, bunu da büyütmemeye kararlıyım.

"Güzel," diye aynı hızla karşılık verdi. "Sanırım o zaman birbirimizden uzak durmak için çok çaba sarf etmemiz gerekecek."

"Sanırım öyle," diyorum ve daha fazla bir şey söylemeden oradan ayrılıyorum. Aptalca bir şey.

Doğru olmayan bir şey.

Ertesi sabah mutfığa girdiğimde Ash'i tezgâhta oturmuş, çırpılmış yumurta ve domuz pastırması ile kızarmış ekmek yerken buldum. Annem hafta içi bize asla kahvaltı hazırlamaz. Bu bir hafta sonu olayıdır ve buraya taşındığımızdan beri babamın hafta sonu olayı haline geldi.

Sabahları keyfim pek yerinde olmuyor, bu yüzden Ash'in daha iyi muamele gördüğünü görmek beni sinirlendiriyor. Bu aynı zamanda kalpsiz bir sürtük olduğum ve bunu aşmam gerektiği anlamına da geliyor.

Genel olarak "Günaydın," diyorum ama aslında benim için daha fazla yemek hazırlayan annemle konuşuyorum. Ash'e bakmıyorum. Sanki yüzünü görmekten korkuyor gibiyim ama eninde sonunda dönüp görmem gerekecek.

"Günaydın." Annem ekstra neşeli, bu da alışılmadık bir şey. Sabahları bulutlu olan ruh halimi ondan miras aldığıma eminim. Bana gülümsüyor ve elindeki spatulayla önündeki tabağı işaret ediyor. "Kahvaltı ister misin?"

"Elbette." Kahvaltımı alıp dönüyorum ve ilk kez tamamen Ash'e bakıyorum. Yüzüne bakıyorum, bakışlarımız buluşuyor ve tabak parmaklarımdan kayıyor, gürültülü bir takırtıyla ahşap zemine düşüyor, yumurta, tost ve pastırma her yere saçılıyor.

Bana sırtıyor ve bana tek gözü açık bir korsanı hatırlatıyor. Tek ihtiyacı olan bir yama. Ağzı sanki Kylie Jenner tarzı

dudak enjeksiyonları, çok şişmişler. Yanağı morarmış, birkaç çizik var ve boynunda parmak büyüklüğünde morluklar var. "Günaydın, günüşiği," diyor, sesi her zamankinden daha hırıltılı.

Onu içime çekerken titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum ve kalbim onun için gerçekten acıyor. Nasıl bu kadar önemsizmiş gibi davranabiliyor? "Ash."

Gülümsemesi kayboluyor, yerini çatık kaşlar alıyor. "Benim için üzülme."

O kızgın. Kızgın çünkü ona olanlardan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Sempati gösterme terbiyesizliğini yaptığım için kızgın. Onu anlamıyorum. Muhtemelen onu hiç anlayamayacağım. Keşke anlayabilseydim.

Keşke yanına gidip ona sarılabilsaydım. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim. Ama bu yalan olurdu, çünkü hayatının iyi olup olmayacağını bilmiyorum. O bir gizem ve içinde bulunduğu koşullar da öyle. Bana gerçekte neler olduğunu söyleyeceğinden şüpheliyim.

Bilmek istediğimden de emin değilim.

Ne diyeceğimi bilemeden diz çöküp yaptığım pisiği toplamaya başlıyorum, titreyen ellerimle yemeği kapıp neyse ki hala sağlam olan tabağa atıyorum. Annem bana yardım ediyor, ikimiz de yere eğilmişken bana bir bakış gönderiyor.

"Normal davran," diye fısıldıyor ve ben ona inanamayarak bakıyorum. Tüm lise hayatım boyunca hayalini kurduğum çocuk şimdi evimde kalırken nasıl normal davranabilirim? Hem de hayatının baharında dayak yemiş gibi görünen biri?

İkimiz de kalkıyoruz, annem başka bir tabak almadan önce yemeği çöpe atıyor. "Otur," dedi bana. "Sana kahvaltını getireceğim."

Tezgâha gidip bir tabureye oturuyorum ama Ash'in hemen yanına değil. Aramızda boş bir yer bırakıyorum çünkü o kadar yakın olamam. Henüz hasarı o kadar yakından görmek istemiyorum. Uzaktan bakmayı tercih ederim.

Ama yeterince mesafeli değilim. Annem onunla geçici bir sohbeta dalarken ben de utanmadan onu inceliyorum. Boynundaki çürükler kalbimi kırıyor. Annesinin erkek arkadaşı onu gerçekten *öldürmeye* mi çalıştı? Gözünü çevreleyen morluklar siyahtan mora ve kırmızıya dönüyor ve asıl gözü şişerek yarık haline gelmiş, üstündeki kesik ise kelebek bandajla bir arada tutuluyor. Acaba o yaranın gerçekten dikişe ihtiyacı var mı? Babam onu bu sabah muhtemelen doktora götüreceklerini söyledi ve umarım götürürler. Ash'in ciddi bir bakıma ihtiyacı var gibi görünüyor.

Ava mutfığa giriyor ve Ash'i bir an bile göremeden, o gitmiş oluyor.

Benimle göz göze gelme ya da bir şey söyleme zahmetine girmiyor.

Sadece bar taburesinden kayar ve evin diğerk ucuna, misafir odasının olduğu yere doğru ilerler.

Acaba artık Ash'in odası mı demeye başlayacağız?

Annem elinde bir tabakla ocaktan uzaklaşıyor ve birkaç saniye önce Ash'in oturduğu boş tabureyi görünce duraksıyor. "Nereye gitti bu?"

Omuz silktim. "Öylece gitti."

Ava tabureye yerleşiyor ve annesine gülümsüyor. "Büyük bir kahvaltayı hak edecek ne yaptık biz?"

Annem cevap vermek için dudaklarını aralıyor ama ben sözünü kesiyorum. "Bunu Asher Davis için yaptı. Biz sadece faydalandık."

"Bu doğru değil." Annem dudaklarını birbirine bastırıyor. Ona bir bakış gönderiyorum. "Hadi ama."

Annem iç çekerek tabağı Ava'nın önüne bırakıyor. "Tamam, beni yakaladın."

Son pastırmamı da mideye indirip ayağa kalkıyorum ve tabağımı alıp lavaboya götürüyorum. "Acele et Ava. On dakika içinde çıkmamız gerekiyor." Kardeşlerimi her sabah okula ben götürüyorum, çünkü artık hepimiz aynı okula gidiyoruz, bu biraz tuhaf. Ava'yla okula gitmeyeli uzun zaman oldu, gerçi bu son yılımız.

Beck içeri girdiğinde mutfaktan çıkıyordum. "Pastırma kokusu alıyorum!"

Annem gülüyor. "Sana da günaydın. Kahvaltı ister misin? Sonbahar!"

Duraksayıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne?"

"Jake'e söyle, siz gitmeden önce buraya gelsin ve hemen yemeğini yesin." "Yukarı çıkmayacağım." Sırt çantam çamaşır odasında/çamaşır odasında.

Garaja giden yol. "Mesaj at."

Annem gözlerini devirir. "Peki." Cebinden telefonunu çıkardı ve beni görmezden gelerek ekrana dokunmaya başladı.

Ki bu iyi bir şey. Çünkü başka planlarım var.

Koridorda aceleyle misafir yatak odasına doğru ilerliyorum, tam zamanında açık kapı aralığında durup Ash'i görüyorum, belden yukarısı çıplak, sırtı bana dönük. Sanki canı acıyormuş gibi yavaşça eğildi ve yataktan bir tişört kapıp üzerine geçirdi.

Kendini fark ettirmesi gereken bir sürüngen olduğuma karar vererek boğazımı temizliyorum ve kapıyı hafifçe çalıyorum. "İçeri girebilir miyim?"

Sırtını bana dönük tutuyor. "Bana bir tabak yemek fırlatmadığın sürece sorun yok Callahan."

"Tabağı fırlatmadım-" Kendime kızarak dudaklarımı kenetliyorum. Daha önce olanları savunmama gerek yok. Onun durumu karşısında cidden o kadar şok olmuştum ki tepki vermeden edemedim. Ve şimdi, her zamanki gibi, bunu büyük bir şaka gibi göstermeye çalışıyor.

"Bu sabah neredeyse yumurta ve pastırma yiyordum." Yüzünü bana dönüyor ve ben her şeyi içime atıyorum. Sözleri, acıyı, onu bir kez daha böyle görmenin şaşkınlığını. O güzel yüzü mahvolmuştu. Neredeyse tanınmaz halde. "Hepsi senin sayende."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sadece çok..."

"Özür dileme." Hızlı adımlarla yürümeye başlıyor, sonra hemen adımlarını yavaşlatıyor ve biliyorum ki canı yanıyor. "Ve kimseye neye benzediğimi söyleme, tamam mı?"

"Senin hakkında hiç konuşmayacağım," diye söz veriyorum.

Önümde durdu. "Gerçekten mi? Yapmayacak mısın?" Başımı sallıyorum.

"Nasıl olsa hepsi konuşacak." Haksız değil. Okulumuz büyük bir dedikodu festivali. "Dün gece yatmadan önce Rylie ile biraz mesajlaştım ama ona nerede olduğumu söylemedim" diyor.

"Yapmadın mı?" Neden?

"Onu bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Bir erkeğin kız arkadaşı olmuş biri olarak konuşuyorum ve ikinizin ne kadar ciddi olduğuna bağlı olarak, bence bilmeyi hak ediyor. Sadece senin için endişelenecektir."

"Gerçekten birlikte değiliz." Omuz silkiyor ve bu itirafı beni mutlu ediyor, bu da benim berbat bir insan olduğum anlamına geliyor. "Neden umursasın ki? Neden *herkes* umursasın ki?"

Oh. Çeşitli Ash'lerle birlikte oldum ama hiç zavallı, acınası bir Ash olmamıştı. "Sanırım Rylie seni önemsiyor. O iyi bir insan."

Tek gözüyle bana bakıyor, çünkü diğer gözü neredeyse şişmiş durumda. "Onunla arkadaş mısınız?"

"Sayılır mı?" Cevabım bir soru gibi. Yakın değiliz. Ortak arkadaşlarımız var.

Ash bir kez başını sallıyor, sonra elini kaldırıp dağınık saçlarında gezdiriyor. "Rylie bundan hoşlanmayacak. Bu onun için fazla dağınık olabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Çok mu dağınık?"

"Her şeyin belli bir şekilde görünmesini seviyor. Tıpkı sen Callahan ve senin sahte hayatın gibi." Gülümsüyor ama çabucak kayboluyor.

Sanırım gözlerimdeki acı parıltısını gördü. Neden bahsettiği ya da bunun bir hakaret olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bence öyleydi.

"Gitmem gerekiyor." Parlak bir şekilde gülümsüyorum. Sahte bir şekilde.

"Sonra görüşürüz."

Başka bir şey söyleyemeden odadan çıkıyorum, ki söylemiyor da.

Çıkmama da engel olmuyor.

NINETEEN

LİSE sabah t an beri Ash hakkında dedikodularla çalkalanıyor, öyle ki le yemeğinde hastanede makinelere bağlı olduğu ve ölmek üzere olduğu söylentisini duyuyorum. Kimseyi dzeltmemek için kendimi zor tutmama rağmen sessiz kalıyorum. Ash ve annesinin erkek arkadaşı arasında olanlarla ilgili tüm hikayeler, bir yalanlar demetine sarılmış bir miktar gerçek içeriyor.

Her zamanki gibi avluda Kaya, Daphne ve arkadaş grubumuzla yemek yerken Rylie Altman masamıza yaklaşıyor.

Tabii ki yle.

"Hey Autumn." Gülümsüyor ve gülümsemesi hemen dağılıyor. Gözlerinde o kadar çok duygu var ki, her an gözyaşlarına boğulabileceğinden korkuyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette." Kaya'nın bana attığı meraklı bakışları görmezden gelerek sandviimi paketinin üzerine koyuyorum. Ona hiçbir şey söylemedim bile ve o benim en iyi arkadaşım. Ona ailemin bu konuda konuşamayacağımı söylediğini anlattım, çünkü Ash'in dn babamla birlikte olduğunu biliyordu, olay sırasında antrenmanda olan Jaden sayesinde.

Ama tüm bildiği bu. Yapabildiğim zaman her şeyi açıklayacağım, ama şu anda sözüme sadık kalmalıyım.

Ash'e sadık kal.

Rylie'yi kütüphane binasının arkasındaki küçük bir oyuga kadar takip ediyorum ve ikimiz de aramızda bolca boşluk olan boş banka oturuyoruz. nce ben konuşmayı reddediyorum. Benimle konuşmak isteyen oydu ve ağzımdan kaırmamam gereken bir şey söylemek istemiyorum.

Bu kampüste gerçekte ne olduğunu bilmeyi hak ettiğine inandığım tek kişi o. Sadece geiştirilmiş detaylar olsa bile, o hala

Ash'in yaralandığını ama güvende olduğunu bilmeli. Birlikte olmadıklarını söylese de, bir tür bağlantıları var. Yoksa neden benimle konuşmak istesin ki?

Burnunu çektiğini duyduğumda Rylie'nin ağladığını fark ediyorum. Başını öne eğmiş, ellerini kucığında birleştirmiş bir şekilde oturduğunu görüyorum. Parmaklarını sıkıyor, gözyaşları ellerine dökülüyor ve ben de ona yaklaşıp kolumu omuzlarına doluyor ve onu sıkıyorum.

Birlikte okula gittiğimiz yıllar boyunca birbirimizle yirmi kelimeden fazla konuşmadık ama onun acı çektiğini görmekten nefret ediyorum.

"Benimle konuşmuyor," diyor sonunda, sesi titreyerek. "Ona mesaj atıp duruyorum ama cevap vermiyor. Nerede olduğunu ya da ne kadar kötü yaralandığını bilmiyorum. Tüm söylentiler beni çok korkutuyor ve birlikte olduğumuz için herkes bana gelip duruyor ve ben aptal gibi görünüyorum, çünkü ben... Bilmiyorum. Bilmiyorum!"

Son üç kelime ağzından döküldü ve sonra ciddi ciddi hıçkırmaya başladı. Dün gece birlikte olmadıklarını iddia ederken, onun ne dediğini, birlikte olduklarını düşünüyorum. Burada kim doğruyu söylüyor?

Bilmiyorum.

Tek yapabildiğim Rylie ağlarken onu tutmak, sırtını sıvazlamak ve sempatik sesler çıkarmak. İçini dökmesine izin veriyorum, bizi kontrol etmeye cüret eden herkese ters ters bakıyorum ama çok az kişi var. Sonunda sustuğunda, ağlaması birkaç hıçkırık ve bir sürü burun çekmeye dönüştüğünde, bir şeyler söylüyorum.

"O güvende. Dün gece benim evimde kaldı."

Rylie benden uzaklaşıyor, gözyaşlarıyla dolu gözleri kocaman. Ağladığında bile çok güzel oluyor; sarışın, pembe yanaklı ve altın rengi gözleri var. Ash'in ondan etkilenmesine şaşmamalı. "Güvende mi? Senin evinde mi kaldı?" Bir elini göğsünün üzerine koyuyor. "Baban bir kahraman."

O benim kahramanım ve kimsenin onun hakkında böyle konuşmasından hoşlanmıyorum. Sahiplenici hissettiriyor. "O doğru olanı yaptı. Ash'i bu sabah doktora götürmeleri gerekiyordu. Belki de bu yüzden mesajlarına henüz cevap vermemiştir."

Rahatlama Rylie'nin biraz sarkmasına neden olur ve hırıltılı bir şekilde nefes verir. "Yani hiç hastaneye gitmemiş. Ya da hapiste."

"Hayır. Daha yavaş hareket ediyor ve kesinlikle dayak yemiş ama herkesin söylediği kadar kötü değil," diye onu rahatlatıyorum. "Ve kesinlikle hapiste değil."

"Haber verdiğin için teşekkür ederim." Bakışları benimkilerle buluşuyor, doğrudan ve çok minnettar. Bu kız açık bir kitap gibi. "Teşekkür ederim..." Sesi dalgalanıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Omzunda ağlamama izin verdiğin için. Kelimenin tam anlamıyla."

İkimiz de biraz gülüyoruz. "Bir şey değil. İkiniz birlikte olduğunuz için bilmesi gerektiğini düşündüğüm tek kişi sensin."

Son kelimeyi söylemem bir saniyemi aldı, tıpkı bir ezik gibi. Ash'e olan garip hislerimi bir an önce unutmalıyım. Biz bir hiçiz. Hiçbir zaman gerçekten bir şey olmadık. Geçen yıl bana söylediği tüm o saçmalıklar sadece saçmalıktı. Tek kelimesinde bile ciddi değildi. Ayrıca, inkar etse bile Rylie'ye sahip.

Onunla tamamen ilgileniyor gibi görünüyor.

"Biliyor musun, ben hep ikinizin ben birinci sınıftayken ve sen ikinci sınıftayken birlikte olduğunuzu düşünmüşümdür." Rylie başını eğip beni düşündü. "Mezuniyet balosu sırasında."

Daha dik oturuyorum, omurgam sertleşiyor. Konuşmak istediğim bir şey değil.

O dönemde kimse bizimle gerçekten ilgilenmedi.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

"Ash'ten yıllardır hoşlanıyorum, birinci sınıfın başından beri. Bu yüzden mezuniyet haftasında ikinizi birlikte görünce kendimi tutamadım ve çok kıskandım." Rylie kahkahalarla gülüyor ama söylediği şey o kadar da komik değil. "Aptal."

"Birlikte değildik," diyorum, sesim kısık.

"Ash de ona sorduğumda aynı şeyi söyledi." Kıkırdıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Senin hakkında onunla yüzleştim."

Benim hakkımda onunla *yüzleşt*i mi? Bu çok sert bir kelime seçimi gibi görünüyor.

"Senden hiç böyle hoşlanmadığını söyledi," diye devam etti, dudakları kapalı bir gülümsemeyle yukarı doğru eğilmişti. "Sadece hayal gördüğüme dair bana güvence verdi."

Sözleri doğrudan kalbe saplanmış bir bıçak gibiydi. Bunu gerçekten söyledi mi? Eminim öyledir.

Göt herif.

"Ben'den ayrıldığın zaman şaşırmıştım," diye devam ediyor Rylie, narin bir kaşını kaldırarak.

Geçmiş ilişkilerim üzerine kafa yormak istemediğim için ayağa kalkıyorum ve konuyu değiştiriyorum. "İyi olacak mısın?"

"Oh. Evet. Tabii ki." Rylie de ayağa kalkıyor, sonra kendiliğinden beni kucaklıyor. Sıkıca sarılıyor ve ben de kendimi onun yapışkan pençesinden kurtarmadan önce ona sarılmaktan başka çare bırakmıyor. "Tekrar teşekkür ederim, Autumn. Bana onun iyi olduğunu söylemen çok anlamlı. Çok endişelendim."

Ash'in söylediklerini unutuyorum. Bu zavallı kız dışında her şeyi unutuyorum ve onu bırakmadan önce tekrar sıkıyorum. "Bir şey değil. Eminim yakında sana mesaj atacaktır."

"Umarım öyle olur. Belki ben bile..." Sesi dalgalanıyor ve gözleri parlıyor. "Yakın bir zamanda evine gelir misin? Onu görebileyim diye mi? Onu görmem gerek." Sesi neredeyse...

Çaresiz.

Ayrıca, bu olmasını istediğim en son şey. Onları birlikte görmek, o incinmişken onun üzerine titremesi, ilişkilerini yüzde yüz gerçek kılacak.

Ve belki de buna tanık olmak istemiyorum. Henüz değil.

"Göreceğiz," diyorum ona, çünkü Ash ya da ailem adına cevap veremem. "Hoşça kal Rylie."

"Güle güle."

O GECE, odamda Netflix'te sıkıcı bir film izlerken Ash'ten bir mesaj aldım.

Konuşmamız lazım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Antrenman yüzünden eve geleli daha bir saat bile olmamıştı ve sonra Kaya'yla yemeğe gittik. Ash'ten hiç bahsetmese de benimle konuşmak istediğini biliyorum. Yani ben de açmadım. Muhtemelen bana kızgındır ya da en azından bu konuda konuşmadığım için sinirlenmiştir.

Çok kötü oldu. Hikayeyi gerçekten anlatabildiğimde öğrenecek.

Kısa bir süredir evde olduğum için Ash'i görmedim. Ya da babamı. Annem eve geldiğimde ofisinde birlikte olduklarını söyledi ve ben de onları rahatsız etmek istemedim.

Ash'e cevap vermem gerektiğine karar vererek ona bir cevap gönderiyorum. **Neden?** Hemen yazmaya başlıyor, gri baloncuk beliriyor. **Dışarıda buluşalım mı?**

Havuzun yanında mı?

Yüksek sesle iç çekerek cevap veriyorum. **Elbette.**

Saçımı fırçalıyorum ve düzgün görüldüğümünden emin oluyorum. Onunla konuşmak bile istemiyorum. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Rylie'yle konuşmak, Ash'e olanlar yüzünden ne kadar üzgün olduğunu ve Ash'in onu nasıl görmezden geldiğini görmek, onu rahat bırakmam gerektiğini doğruladı. Geçmiş geçmişte kalsın. O zamanlar pek bir şey ifade etmiyorduk, şimdi de etmeyeceğimiz kesin.

O bile öyle söyledi. Beni o şekilde hiç sevmedi. Rylie sadece bir şeyler görüyordu.

Sözlerinin beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum ama etti. Hâlâ da ediyor. Ash'in ağzından duymak yerine onun söylemesi neredeyse daha kötü. Bunca zaman onun da bizim hakkımızda benim gibi düşündüğünü sandım. Zamanlamamızın asla doğru olmadığını. Hep buna inandım.

Ama hayır. Beni o şekilde sevmiyor. Hiç sevmedi. Bana söylediği her şeyin yalan olduğunu kanıtlıyor. Hâlâ duygusuz bir pislik. İçinde bulunduğu koşulları düşünürsek, şaşırmamalıyım. O bir bela.

Ya da annemin dediği gibi sorunlu. Kimin buna ihtiyacı var ki? Benim değil.

Ash'le konuşmaya gittiğimde nasıl görüldüğümün pek de umurunda olmadığını fark ederek fırçayı makyaj masamın üzerine atıp odamdan çıkıyorum ve merdivenlerden inip mutfaktan arka bahçeye açılan kapıya doğru ilerliyorum. Yolun ışıkları yanıyor -her zaman yanıyor, güneş enerjisiyle çalışıyorlar- ve Ash'in şezlonglardan birine uzanmış, çok rahat görüldüğünü görebiliyorum. Sanki buraya aitmiş gibi.

Ama gitmiyor. Ailemle konuşup ne zaman gideceğini öğrenmeliyim. Jake'in onun burada olmasından hoşlanmadığını zaten biliyorum. Bu sabah okula giderken de aynı şeyi söyledi. Babamın onu unutup Ash'e odaklanacağından korkuyor. Babamızın bunu yapacağını düşünemiyorum ama kim bilir? Daha garip şeyler de oldu.

Ash beni fark ettiğinde, "Yeterince uzun sürdü," diye sesleniyor.

Şezlongunun dibinde durana kadar sessiz kalıyorum. Ellerimi kalçalarımaya dayayıp ona ters ters bakıyorum. "Böyle bağıramazsın. Birini uyandırabilirsin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kim gibi? Ailenin yatak odası evin ön tarafında. Bizi duyamayacaklarına eminim. Kız ya da erkek kardeşinin de umurunda olduğunu sanmıyorum."

Ava'nın umurunda olurdu, küçük sinsi. Jake sadece sinirlenirdi. Nedense Ash'i düşman olarak görüyor. Sanırım onu kıskanıyor. "Küçük kardeşim uyuyor."

Beck her şeyde uyuyabilir. Ash'in bunu bilmesine gerek yok.

"Oh. Bizi duymayacak." Yanımdaki şezlonga elini salladı. "Oturmalısın."

"Neden?" Kollarımı kavuşturuyorum "Bitirmem gereken bir ödevim var."

"Peki, hemen başlayalım." Arkasına yaslanıp onu gerçekten kontrol etmem için bana bir şans veriyor ve yemin ederim ki bu sabah olduğundan daha kötü görünüyor. Tüm morluklar daha da koyulaşmış ve gözünün üstündeki kesik artık dikişli ve bandajlı. "Bana ne olduğunu ya da nerede olduğumu kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin."

"Söylemedim," diye başlıyorum
ama sözümü kesiyor. "Rylie'ye
söylemişsin."

Dudaklarımı kapatıp ona bakıyorum. Kızgın görünüyor. "O senin kız arkadaşın Ash. Ağlayarak bana geldi, senin için çok endişeleniyordu. Onun bilmesini istersin diye düşündüm."

"Kimsenin bilmemesini istedim. Bunun neresini anlamadın?" Sesi soğuk. Buz gibi. Yüz ifadesi taş gibi. "Söz vermiştin. Sana güvenebileceğimi düşünmüştüm. Ama sen soran ilk kişiye ağzını açıyorsun."

"Ben *boşboğazlık* etmedim, seni pislik. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ve bu arada nerede olduğun konusunda endişeden çıldırmak üzere olan kız arkadaşına sakinleşmesini söyledim. Tek istediği senin iyi olduğunu bilmektir ama sen onun mesajlarına cevap verme nezaketini göstermedin. Bana sorarsan bu düpedüz saçmalık," diyorum sertçe yutkunarak. Kan beynime, kulaklarıma hücum ediyor, çok kızgınım. Zavallı kız arkadaşına hayatta olduğunu söyleme zahmetine bile katlanamayan bir puştken beni bu yüzden suçladığına inanamıyorum.

"Söz sözdür," diyor ciddiyetle. "Ve sen onu bozdun."

Ona bakakalıyorum, aklım söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyor. Saçmalıyor. Doğru şeyi yaptığımı göremiyor mu?

"Sanırım şaşırmamalıyım," diye devam ediyor, gözlerini benden kaçırarak. "Herkes eninde sonunda sözünden döner, değil mi?"

"Düşündüm de..." Başlıyorum, ama o dönüp bana bakıyor, ayağa kalkıyor, üzerimde duracak şekilde pozisyon alıyor ve beni olduğumdan daha küçük hissettiriyor.

"Bir söz vermiştin Callahan. Kimseye söylemeyeceğini söylemiştin ama Rylie'ye söyledin, o da bana mesaj atmayı bırakmıyor. Beni görmek istiyor, benimle ilgilenmek istiyor, bana gelmek istiyor ve dürüst olmak gerekirse? Şu anda onun saçmalıklarına ihtiyacım yok. *Kimsenin* bokuna ihtiyacım yok. Bunu çözmeye çalışıyorum ve saklanıyorum. Annemin erkek arkadaşının bana dava açacağını söylediğini biliyor muydun? Komik değil mi? Don burada olduğumu öğrenirse, polisler gelir ve beni *hapse* atarlar. Odamda bulduğu uyuşturucuyu polise teslim etti bile. Boku yedim."

Uyuşturucu mu? Ne tür uyuşturucular? Şu anda bunu soramam. "Rylie ona asla söylemez..."

"Hayır, ama birilerine söyleyebilir, sonra onlar da birilerine söyler ve bu durum kıcıımı bulana kadar devam eder. Şimdi başka bir yere gitmek zorunda kalacağım. Ve başka bir yerim yok. Buraya kadar." Uzanıp işaret parmağıyla göğsümün ortasını dürtüyor. Ve bu küçük dokunuş acayip acıttı. "Sen. Boku yedin. Bu. Sıçtın."

Bütün sorunlarını benim üzerime atacak kadar yüzsüz. Sanırım Rylie'ye hiçbir şey söylememem gerektiği konusunda haklı. Muhtemelen kendimi kötü hissetmeliyim, ama aynı zamanda tam bir pislik gibi davrandığını düşünmeden de edemiyorum.

"Takımdaki herkes seni babamla gördüğüne göre polis her halükarda buraya gelecektir," diyorum ama irkilmiyor bile. Tanrım, ondan nefret ediyorum. "Sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Asla yardımcı olmuyorsun. *Asla*. Daha çok başımın belasısın." "Siktir git!" Onu ittim ve tökezleyerek geriye doğru gitti. havuz güvertesinin kenarında. Düşmek üzere olduğunu biliyorum ve uzanıp ellerinden birini tutuyorum ve onu dik tutmak yerine beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Doğruca suya.

Oh, ve hava soğuk. Şaşırtıcı derecede. İşçi Bayramı geçtikten sonra, küçük arkadaşlarından biri ona cesaret verdiğinde havuza atlayan Beck dışında, genellikle yıl boyunca havuzu kullanmayı bırakıyoruz, ki bu da temelde her hafta sonu oluyor.

Sudan ilk ben çıkıyorum, nefes nefese kalıyorum, su yüzümden aşağı akıyor. Ash sadece birkaç saniye sonra ortaya çıkıyor ve ilk başta beni endişelendiren homurdanma sesleri çıkarıyor, ta ki fark edene kadar...

Gülüyor.

"Ne oluyor, Callahan? Beni havuza ittin!" Sesi şok olmuş gibiydi. Hatta belki biraz.

Etkilendin mi?

"Ve sen de beni kendinle birlikte içine çektin," diye mırıldanıyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için uzanıyorum. Havuzda hiç iyi görünmüyorum. Bazı kızlar saçlarını savurup bikiniyle kasıla kasıla dolaşmayı başarabilir ama ben onlardan biri değilim. Kısa boyluyum, ortalarım biraz tombul ve göğüslerim çok büyük. Saçlarım her zaman her yere gidiyor, genellikle düğümlenmiş bir karmaşa halinde yüzüme yayılıyor ve yemin ederim, gerçekten su geçirmez maskara kullanıyorum, ama her zaman gözlerimin altında kalın siyah halkalar olan bir rakun gibi görünüyorum.

Ama bikinili değilim ve eve ilk geldiğimde duşa girmeden önce okula giderken yaptığım azıcık makyajı da temizledim. Beyaz olduğu için eski bir amigo takımı tişörtü ve altında iç çamaşırı olmayan bir çift uyku şortu giyiyorum, yani neredeyse çıplığım. Tişört de şort gibi üzerime yapışacak ve her ne kadar alt tarafımı büyük ölçüde düzeltmiş olsam da tıraş olmadığım ya da ağda yapmadığım için şu anda havuzdan çıkarsam muhtemelen meme uçlarımı ve lanet olası kıllarımı görecektir.

Hayır. Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

"Bana bir havlu getir," diyorum ve daha da sert gülmeye başlıyor, bana bakarken başını sallıyor.

"Tabii ki hayır. Beni havuza iten sendin. Kendi havlunu kendin al." Üzerime su sıçrattı ve ben ondan uzaklaştım.

O haklı. Daha birkaç dakika önce bana çok kızgın olduğunu düşünürsek, şimdi güldüğüne sevinmeliyim.

Öfkeli bir hırıltıyla sığ uca doğru ilerledim ve aceleyle havuzdan çıktım, havluları sakladığımız güverte kutusuna doğru ilerlerken sırtımı ona döndüm. Kapağı açıp en sevdiğim havluyu bulmak için etrafı karıştırıyorum, çekip çıkarıyorum ve omuzlarıma sarıyorum. Havlu yeterince büyük olduğu için bacaklarım dışında her yerim örtülü, bu yüzden kendimi açıkta hissetmiyorum.

Su sesi duyuyorum ve dönüp Ash'in havuzdan çıkışını izliyorum, sırlıklam giysileri uzun, iri vücuduna yapışmış. Tişörtünü yırtıp ıslak bir patırtıyla yere düşürüyor ve bakışlarım açgözlülükle geniş göğsünün üzerinde geziniyor. Sonra lacivert atletik şortunun kemerine uzanıp onu da çıkarıyor ve siyah boxer külotundan başka bir şey giymeden karşımda duruyor.

Hâlâ aç olan bakışlarım onun önüne düşüyor ve yanaklarım ısınıyor. Ereksiyon olmuş gibi görünmüyor ama öyle olduğunu söyleyebilirim.

Etkileyici.

"Aletlerime bakmayı bırak ve bana bir havlu getir," diyor.

"Kendi havlunu kendin al," diyorum ona, güverte kutusunun kapağını daha büyük bir güçle kapatarak.

"Bana yardım etmeyecek misin? Yaptığın onca şeyden sonra bile mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben bir şey yapmadım!" Elimden geldiğince ellerimi havaya kaldırıyorum, kız arkadaşına *hayatta* olduğunu söylediğim için özür dilemeyi reddediyorum. "Yani hayır, sana yardım etmeyeceğim."

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun." Elleri kalçalarına dayıyor ve sonra hızlı bir hareketle külotunu çıkarıp atıyor.

Bakıyorum. Beş saniye boyunca, ki bu çok uzun bir süre değil, ondan uzaklaşmadan önce. Her şeyi gördüm. *Her şeyi!* Bunu yaptığına inanamıyorum!

Güverte kutusunu bir kez daha açıyorum ve bir havlu alıyorum, sahip olduğumuz en büyük havlu, babamın her zaman kullanmayı sevdiği havlu ve kolumu arkamdan uzatıyorum, havlu parmaklarımdan sarkıyor. "Al şunu."

Uzun, acı dolu saniyeler boyunca hiçbir şey olmuyor ve havlumu daha da sıkı kavrayıp diğer elimi sallıyorum, böylece taze havlu yerde sürüklenen dev bir bayrak gibi bir o yana bir bu yana savruluyor. "Al şunu!" Biraz daha yüksek sesle tekrarlıyorum.

Islak ayak sesleri yaklaşıyor ve sonra havluyu elimden çekip alıyor, parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Bunun olması gerekmiyordu, sanki bunu bilerek yaptı ve parmaklarımızın basit fırçasından karıncalanmalar patlak verdiği anda kaçmak isteyen laneti ısırtıyorum.

Ne olursa olsun ona tepki veriyorum. Bana bağılıyor, ondan iğreniyorum, tartışıyoruz, yine de kıvılcımı hissediyorum.

O aptal kıvılcımdan tüm varlığımla nefret ediyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, kendinden emin sesi sinirlerimi bozuyor. "Artık bakabilirsin. Görecek bir şey yok."

"Emin misin?"

"Ben senin gibi yalan söylemem," diye karşılık veriyor ve başımı ona doğru çevirdiğimde bana gülümsediğini görüyorum. Gözleri karanlık olmasına rağmen. Ciddi. "Daha önce hiç penis görmemiş gibi davranıyorsun."

"Şu anda bir tanesine bakıyorum," diye sakın bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, bu da onun bıyık altından kıkırdamasına neden oluyor.

"İyiymi, Callahan. Kavga için her zaman iyisin."

"Eminim seninle iyi olduğum tek şey budur. Bilirsin, sen benden hiç böyle hoşlanmadın ve kız arkadaşın sadece bir şeyler görüyordu."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda onları geri istiyorum. Onları boğazıma tıkıp yutmak istiyorum ki yok olsunlar.

Çok geç kalmıştım. Ash şaşkın bir ifadeyle beni inceliyor, başı eğik, saçlarından su damlıyor. Havluyu beline sarmış, böylece tüm gövdesi sergileniyor, kasları ve gergin derisi boyunca su damlaları damlıyor ve ben aniden nefessiz kaldığımı hissetmekten nefret ederek başka tarafa bakıyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Yok bir şey," diyorum çok hızlı bir şekilde, başımı çevirerek. "İçeri girmem gerekiyor."

Yürümeye başladım ama elimi tutarak beni durdurdu. Döndüğümde onun beni izlediğini görüyorum, bakışları sorguluyor. "Rylie sana ne dedi?"

"Hiçbir şey," diye tekrarladım. "Bırak gideyim."

Neredeyse göğsüyle arpışana kadar beni kendine çekiyor. "Sanırım sonuçta birbirimize benziyoruz."

şimdi de kafamı karıştırmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?" "Ben bir yalancıyım, tıpkı senin gibi."

YİRMİ

"NE HAKKINDA YALAN SÖYLEDİN?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum. Parmakları titreyen parmaklarımın etrafında kıvrılıyor, onları birbirine doluyor ve yavaşça avucunu benimkine bastırıyor, başparmağı elimin kenarını süpürüyor. Basit bir dokunuş aslında, ama ayak parmaklarıma kadar hissediyorum - ve diğer bazı bölgelerde de.

Ben bana bundan daha yakın bir şekilde dokunduğunda, şu anda yaşadıklarımın onda birini bile hissetmemiştim. Nabzım deli gibi atıyor, tüm vücudum titriyor ve bunun soğuktan olmadığını biliyorum.

Ash'ten.

"Rylie'ye yalan söyledim." Tereddüt ediyor, ıslak saçlarını gözlerinden silkeliyor ve küçük damlacıklar yüzüme çarparak irkilmeme neden oluyor. "Senin hakkında. Daha çok sana karşı hissettiklerim hakkında."

"Hissetmek mi?"

"Hissettim. Hissetmek. Aynı fark." Çıplak bir omzunu silkiliyor ve bakışlarım oraya yerleşiyor, ne kadar kaslı ama zayıf olduğuna ve ne kadar uzun olduğuna hayret ediyorum. Ondan ne kadar etkilendiğimi. Bu sinir bozucu. O sinir bozucu.

Kaçmalıyım. Bunların hiçbirini duymama gerek yok. Bir kız arkadaşı var. Okuldaki davranışlarına bakılırsa onu gerçekten önemsiyor olmalı. Sevdiğim çocuğun başına korkunç bir şey geldiğini bilsem ama onu bulamasam ve bana cevap vermese bu kadar histerik olur muydum?

Evet. Muhtemelen.

"Biz arkadaşız," diye nazikçe hatırlatıyorum ve o da gülüyor. Sanki ona gelmiş geçmiş en komik fıkrayı anlatmışım gibi kahkahalarla gülüyor.

Sonra beni kavrayışını bırakıyor, acıyla iki büklüm oluyor, kolları kaburgalarına dolanıyor. "Siktir, çok acıyor."

"İyi misin?" Ona uzanıyorum, ellerim onun etrafında çırpınıyor ama asla temas etmiyor. Havlu omuzlarımdan kayıyor ve kendimi ona göstermek istemediğim için havluyu tutuyorum. "Neyin acıyor?"

"Kaburgalarım. Yaralandılar." Sanki durumu daha da kötüleştireceğimden korkuyormuş gibi benden uzaklaşıyor ve sırtı bana dönük bir şekilde dönüyor, derin ve titrek nefesler almaya çabalarken kolları hâlâ ortasında.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Nefes alış verişini biraz sakinleştirdiğinde soruyorum.

Omzunun üzerinden beni izlemek için boynunu çeviriyor. "Annen sıcak küvette oturmamı önerdi. Sıcak suyun ağrıyan kaslarıma iyi geleceğini söyledi." Gülümsedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde ve gülümsemesi kayboluyor. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Bana yalancı dedin."

"Evet, çok kızmıştım."

"Sadece ona yardım etmeye çalışıyordum-"

"Senin *beni* koruman gerekiyordu Callahan. Rylie'ye yardım etmen değil," diye hatırlatıyor ve ben sessizleşiyorum.

O haklı. Ben hatalıyım. "Özür dilerim," diyorum ona.

Yavaşça dönüp bir kez daha bana bakıyor ve belindeki havlu gevşemiş gibi görünüyor. Bu hiç iyi değil. "Az önce benden özür mü diledin?"

Başımı sallıyorum, zor yutkunuyorum. Söyleyebileceğim başka bir şey yok.

"Özrünü kabul ediyorum." Sesi ciddi geliyor ve dik duruyor, havlu daha da gevşiyor. Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, beline ve havluya bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama ne yaptığımın ya da neler olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Yaramaz çocuğunu ya da evcil hayvanını azarlar gibi parmağını bana doğru sallıyor. "Dudaklarını kapalı tutacağına söz veriyor musun? Bu sefer gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım birbirine sıkıca kenetlenmiş.

"Güzel." Yan tarafındaki gelişigüzel düğüme uzanıyor, parmaklarının hızlı bir hareketiyle çözüyor ve havluyu kısa bir saniyeliğine açıyor. Kalça kemiğine, oradaki pürüzsüz tene, kıllarla kaplı kalçasının en üst kısmına bir anlığına göz atıyorum. *Tanrım*. "Meme uçlarını görebiliyorum."

Nefesim kesiliyor ve kendime baktığımda havlunun omuzlarımdan çözüldüğünü, ıslak tişörtümün açıkta kaldığını ve göğsüme yapıştığını görüyorum. Havluyu tekrar yerine sokuyorum, çok üşümüş, çok utanmış

meme uçlarımı örtüyorum ve ölmek istiyorum.

Sadec

e...

Öl.

"Güzeller bu arada," diye devam ediyor, sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi. "Ben her zaman daha çok meme erkeği oldum."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum sefilce.

"Hayır bilmiyorsun," diyor sırtarak. Sonra çok tuhaf bir şey yapıyor.

Ash eğilip yanağını yanağıma bastırıyor, dudakları tam kulağımın dibinde. "Seni öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce içeri gir."

Eve geri koşuyorum, kahkahaları peşimden geliyor.

Ertesi gün okulda söylentiler o kadar da yaygın değildir. Şimdi daha çok *polislerin Ash'i aradığı ve tutuklanacağı söyleniyor!* Sanırım bu doğru olabilir. Üç şerif yardımcısının devriye arabası üçüncü ders civarında yönetim otoparkında görüldü ve öğrenci ofis asistanlarından biri yardımcılar ile müdür yardımcımız Bayan Adney arasındaki konuşmaya kulak misafiri oldu.

Onu Ash hakkında sorguluyorlardı.

Bu ayrıntı beni korkutuyor. Evimizde bir suçlu mu saklıyoruz? Ailemin başı belaya girebilir mi? Benim başım belaya girebilir mi? On sekizime altı aydan az kaldı, yani pratikte bir yetişkinim. Bilinen bir suçluyu barındırdığım için hapse girmek istemem.

Hayal gücüm açıkça benden uzaklaşıyor ve zihinsel olarak kendime sakin olmamı söylüyorum. Öğle yemeğinde Rylie de bize katılıyor, ki bu berbat bir şey çünkü Kaya ve Daphne'ye neler olup bittiğini biraz anlatmayı planlamıştım.

Ama belki de bu iyi bir şeye dönüşüyor çünkü o zaman çenemi kapalı tutuyorum ve başka şeyler hakkında konuşuyoruz. Normal şeylerden. Mesela kardeşimin Cuma akşamki maçta Ash'in yerine oynayacak olması gibi. Bunun olacağını bile bilmiyordum, bana Kaya'nın erkek arkadaşı söyledi, kendi kardeşim ya da babam değil ve sanırım bu Jaden'ı şaşırttı.

Bu beni de şaşırtıyor.

"Bundan bahsetmediler mi?" diye soruyor.

Karşılıklı oturuyoruz, Daphne benim yanımda ve Rylie onun diğer yanında, Kaya onun sağ tarafına yaslanmış, kolu onun kolunun arasında ve başı onun omzunda. Onlar mükemmel yükseklığın özüdür

okul ilişkisi. Muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl içinde de evlenecekler. Bundan hiç şüphem yok.

Ash ve ben zehirli lise ilişkisinin özeti gibiyiz. Birbirimize gidip gelmelerimiz, gerçekten birbirimizle olmak isterken başkalarıyla birlikte olmamız -Tanrım, bu son kısmın doğru olup olmadığını bile bilmiyorum- ve sürekli tartışmamız. Bu normal değil.

Gerçekten, gerçekten normal istiyorum.

Jaden'a "Meşgullerdi," diyorum ve o da cevabımı kabul ederek başını sallıyor.

Rylie benimle Ash hakkında konuşmaya çalışıyor ama ben tek kelime etmiyorum. Aslında ben de sürekli konuyu değiştirmeye çalışıyorum, tıpkı bunu benim iyiliğim için yaptığını bildiğim Daphne gibi. Ama Rylie sanki Ash'in hala evimde olduğunu kabul etmem için beni zorluyor ve her şey olduğundan beri ona neredeyse hiç mesaj atmadığından birden fazla kez bahsediyor.

Bu benim hatam değil ve anlatacak hikayem de yok, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Sınıfta konsantre olamıyorum. Zihnim Ash'in dün gece söylediklerine kayıyor. Ne yaptığına. Ne gördüğüme. Beni nasıl etkilediği. İnkâr etmek için ne kadar çabaladığımı. O sinir bozucu, durumumuzla ilgili her şey sinir bozucu ve içimde gizli bir yerde Rylie'den ayrılmasını ve böylece ona tamamen sahip olabilmeyi diliyorum.

Zamanlamamız asla doğru olmaz.

Çarşamba günleri amigo antrenmanımız yok, o yüzden eve erken geliyorum. Okuldan hemen sonra. Babam Jake'i futbol antrenmanından eve getiriyor ve Ava dans dersinde olduğu için o da babam ve Jake'le birlikte eve geliyor. Garaj yoluna girdiğimde garaj kapıları kapalı, bu da genellikle evde kimsenin olmadığı anlamına geliyor ve sessiz eve girdiğimde düşüncelerim doğrulanıyor.

Aslında hiç de sessiz olmadığını hemen fark ediyorum. Birinin konuştuğunu duyabiliyorum, çok ama çok zayıf bir şekilde. Ve sanırım o Ash.

Dikkatlice sırt çantamı merdiven boşluğunun dibine bırakıyorum, böylece odama çıkmadan önce daha sonra alabilirim ve evin diğer tarafına doğru ilerliyorum. Evimizin her yeri çıplak zemin ve ayak sesleri bazen yankı yapıyor, bu yüzden beni duymaması için dua ederek bir sapık gibi dikkatlice sürünüyorum.

Böylece onu gözetleyebilirim.

En dip noktadayım, farkındayım. Beni bu kadar öfkeliendiren ama aynı zamanda daha önce hiç yaşamadığım kontrol edilemez bir şehvetle

dolduran bu çocuğu gözetliyorum. Ama kendimi durdurmayaçam. Bunu dinleyeceğim.

ve ben de sınırları aşıp aşmadığımı umursamıyorum.

Sürekli sınırlarımı aşıyor, bu yüzden bu adil, değil mi?

Koridordayım, kısmen açık olan yatak odasının kapısına tehlikeli bir şekilde yaklaşmışken onun konuştuğunu duyuyorum. "Ry. Bebeğim. Ağlamayı kes. Dayanamıyorum."

Kalbim göğsümün içinde büzülüyormuş gibi hissediyorum. Az önce onu aradı.

Bebeğim.

Çok iğrenç.

Şimdi zihinsel olarak on üç yaşına dönmüş gibi konuşuyorum.

Sessiz kalıyor ve yemin ederim ki çok üzgün görünen boğuk sesini duyabiliyorum. Sanki bir şey için ağlıyor/öfkeleniyor gibi.

"Sana zaten söyledim, buraya gelmene izin veremem," diyor sonunda, sesi her zamankinden daha alçak. Bugün o kadar hırıltılı değil ve umuyorum ki bu, onu boğan şerefsizin verdiği hasarın iyileştiği anlamına geliyor. "Seni davet etmek bana düşmez. Ben burada yaşamıyorum. Ayrıca, dikkat çekmemeye çalışıyorum."

Ailem muhtemelen onun gelmesine izin verirdi. Bunun Ash'in ailemize dayatmasından çok onunla ilgili olduğunu düşünüyorum.

"Evet, ben de seni özledim." Bunu söylerken sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyor. Belki de bu benim hüsnükuruntumdur.

Ayrıca keşke ne dediğini duyabilseydim.

Ama duyamıyorum.

"Ne demek bana inanmıyorsun?" Duraksıyor ve ben de onun konuştuğunu varsayıyorum. "Beni rahat bırak, Ry. Dayak yedim ve seni yeterince özlemediğimi mi düşünüyorsun? Ne istiyorsun, senin gibi ağladığımı duymak mı? Sanki ağlamak önemsedığimi mi kanıtlıyor?"

Şimdi bağılıyor. Aslında birkaç kelime seçebiliyorum. Mesela, *kaba* ve *Benim bir önemim yok ve sana ihtiyacım var*.

"Sadece birkaç haftadır takılıyoruz," diyor ve benim hissettiklerimi onun da hissettiğini seziyorum. Çok hızlı hareket ediyor. "Ve az önce başıma gelen şey... ciddi. Sana tüm detayları veremeyeceğim kadar ciddi."

Daha fazla çığlık. Yatak gıcırıyor ve etrafta dolaşmaya başlamasından korkarak birkaç adım geri çekiliyorum. Belki de beni koridorda bulmak için yatak odasından bile çıkabilir.

Numara yapmalıyım. Hiçbir nedenim olmamasına rağmen onu görmeye geliyormuşum gibi davranmalıyım. Ona hâlâ kızgın olmam gerekiyor, değil mi?

"Her şeyi bilmiyor, yemin ederim. Onunla o kadar çok vakit geçirmiyorum bile. O her zaman-" Rylie onun sözünü kesmeli ve fark ettim ki.

Benden bahsediyor.

"Ry. Sana doğruyu söylüyorum. Senden daha fazla bir şey bilmiyor." Bu bir yalan. "Ve hayır, onunla hiç vakit geçirmiyorum." Başka bir yalan. "Hadi ama. Kıskanç bir sürtük gibi davranmayı bırak."

Ve...

Görüşme bitmiştir.

Eğer erkek arkadaşım bana kıskanç bir sürtük deseydi, onu terk ederdim. Hikayenin sonu.

Birkaç adım geri atıyorum, sonra sanki yeni gelmişim gibi koridorda yürümeye başlıyorum, hatta babamın Jake'e yaptığı gibi parmak eklemlerimi duvara vurarak onu uyarıyorum, böylece babamın ya da annemin asla görmek istemediği bir şeyi yaparken onu bölmemiş oluyor.

"Selam." Kapının girişinde duruyorum, Ash'in somurtkan bir şekilde dağınık yatağın kenarında oturduğunu, bacaklarını ve kollarını açtığını, ellerini arkasında şiltenin üzerine koyduğunu ve karanlık bakışlarının benimkilerle buluştuğunu görünce garip bir şekilde heyecanlanıyorum. Çenesi de dudakları gibi gergindi ve ooh adamım, öfkeli görünüyordu. Özellikle de morluklar ve sıyrıklarla.

Ayrıca lezzetli, tehlikeli derecede çekici görünüyor.

"Nasılsın?" Hâlâ bir şey söylemeyince neşeyle sordum. "Bil diye söylüyorum, okuldaki dedikodular bugün biraz daha sessiz."

"Bana asla yalan söylemeyeceğine söz verdiğini sanıyordum." Tek kaşını meydan okurcasına kaldırdı.

"O kısmı doğru. Senin hakkında o kadar çok konuşmuyorlardı." İrkildim. "Ayrıca, polisler okuldaydı ve seni soruyorlardı."

"İşte aradığım gerçek. Ama teşekkürler, zaten duymuştum o."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kim söyledi sana?"

"Rylie. Tanrım, az önce tam bir sürtük gibi davranıyordu. Zamanım yok. mızızlanmasına izin veremem, olan biten her şeye değil." Başını sallıyor ve daha dik oturuyor. "Numarasını engellemeliyim."

Umut içimi aydınlatıyor ve kendime bunu durdurmamı söylüyorum. "Sadece senin için endişeleniyor."

"Onu savunmayı bırak. Senin hakkında her türlü saçmalığı söylüyordu," diye mırıldandı.

"Ne gibi?"

"Sadece kıskanıyor." Elini sallayarak söylediklerini geçiştirdi. "Bana hâlâ kızgın mısın Callahan?"

"Sana neden kızgınlm?" Sadece onun yanında olmak bile bana bazı şeyleri unutturuyor, mesela ona karşı duyduğum öfkeyi.

"Seni havuza sürüklediğim için. Sana sıkımı gösterdiğim için. Meme uçlarına iltifat ettiğim için." Elini kaldırıyor ve parmaklarıyla her bir nedeni işaretliyor. "Bu üç şey. Eminim birkaç tane daha bulabilirim."

"Bunu aştım." Odaya girdim ve etrafıma bakındım. Küçük bir şifonyer, bir çalışma masası ve bir yataktan oluşan çok yavan bir oda. Tabii ki burası bir misafir odası ve onların da yavan olması gerekiyor, o yüzden... şaşırmadım. "Bugün ne yaptın?"

"Burada saklandım. Babanla konuştuk. Cuma günkü maçta benim yerimi kardeşinin alacağını söyledi." Ash'in yüzündeki acımasız ifade bu durumdan memnun olmadığını gösteriyor. "Berbat bir şey."

"Oynayamazsın. Hâlâ sakatsın," diye başlıyorum ama Ash bir bakışla sözümü kesiyor.

"Eğer o orospu çocuğu futbol kariyerimi mahvederse, onu öldürürüm."

"Kardeşimden mi bahsediyorsun?" Odadan geri geri çıkmaya başladım.

"Hayır, tabii ki bahsetmiyorum!" İzlerimde duruyorum, rahatlama beni sular altında bırakıyor. "Ben konuşuyorum annemin o pislik erkek arkadaşı hakkında. Don." Ash elini yumruk yapıp kalçasına vuruyor. "Gelecek hafta oynamak zorundayım. İstatistiklerimi yükseltmeliyim. Annen üniversitelerin beni izleyebileceğini söylüyor ve yüklemek için daha fazla filme ihtiyacım var."

"Nereye yükleyeyim?" Neden bahsettiğİ hakkında hiçbir fikrim yok.

"Üniversite gözlemcileri için maç filmlerini yükleyebileceğın bir web sitesi var. Biri tarafından seçileceğimi sanmıyorum ama annen her konuştuğumuzda kafamı tek boynuzlu atlar ve güneş ışığıyla dolduruyor, bu yüzden asla bilemezsin." Ayağā kalktı ve bana doğru gelmeye başladı. "Hey, şu anda ne yapıyorsun?"

O gelmeye devam ettikçe geri çekiliyorum. "Ev ödevimi yapacaktım."

"Yanlış cevap." Gülümsüyor ve gözünün bugün o kadar şiş olmadığını fark ediyorum. Neredeyse normal görünüyor. "Biraz gezmeye ne dersin?"

Hayır. Yapma bunu. Sanki ateşle oynuyor ve ben de yanmak için can atıyorum. Bir kız arkadaşı var. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

beni kıskanıyor. "Gezmeye" gittiğimizi öğrenirse çok üzülür.

"Yapamam," diyorum zayıfça, o da başını sallıyor.

"Yine yanlış cevap, Callahan. Yardımına ihtiyacım var." Tam önümde durdu, uzandı ve parmaklarını çenemin altından geçirerek yüzümü yukarı kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Ve yardım istediğimde beni geri çevirmeyeceksin, değil mi?"

Benden kaçan iç çekiş, olmasını istediğimden daha yüksek sesle. "Ne istiyorsun?"

"Eşyalarımı alabilmem için beni evime götürür müsün?" diye soruyor umutla. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Annem işte ve göt herif de işte. Hiç de tehlikeli değil," diyor hızlıca.

Ailem öğrenirse çok kızarlar. Bana ve Ash'e. "Ailemin onaylamayacağını biliyorsun."

"Bu seni ne zaman durdurdu ki?" Kaşlarını kaldırıyor. "Hadi, biraz yaşa. Benimle vahşi tarafta yürü. İhtiyacım olanı almam beş dakikamı alır, çünkü fazla bir şeyim yok. Senin gibi değil."

Sözleri beni suçlu hissettiriyor ve bu aptal planı kabul etmeme neden olan da bu suçluluk duygusu.

Umarım pişman olmam.

YİRMİ BİR

Onun mahallesine gittiğimde, buranın oldukça köhne olduğunu hemen fark ediyorum. Evler eski ve küçük, bahçeler de pek bakımlı değil. Ash beni oturduğu sokağın aşağısına park ettiriyor, bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum, ama sonra tesadüfen apartman kompleksinin otoparkında insanların arabalarına sürekli hırsız girdiğinden bahsediyor, bu yüzden kararının o kadar da kötü olmadığına karar veriyorum.

Kaldırımdan aşağıya atlıyoruz ve binaya onun normalde yaklaştığının ters tarafından yaklaşıyoruz, ya da o bana öyle söylüyor. Bir gençlik gerilim filmindeki casuslar gibi davranıyoruz ve eğer bu kadar korkutucu olmasaydı, bu neredeyse komik sayılırdı.

Bir Eylül günü saatin beşe yaklaştığı düşünülüğünde dışarısı hâlâ güneşli ve site oldukça sessiz görünüyor. Etrafta scooter ya da bisikletle koşuşturan birkaç çocuk var. Yaşlı bir kadın küçük verandasında oturmuş bir yandan cep telefonu ile yüksek sesle konuşuyor, bir yandan da ona ait olduğu anlaşılan çocuklardan birine bağılıyor. Ash binanın kenarına tutunmuş, apartmanın avlusunda olup bitenleri izliyor ve ben de tam arkasında durmuş, gitmesini bekliyorum.

"Keşke Bayan Conrad dışarıda oturmasaydı." Başını iki yana sallayıp bana baktı. "Çenesi çok düşük."

Bu şehirde herkesin çenesi düşük, ona söylemek istiyorum. Birisi arabamı görüp tanıyabilir. Aileme arabayı bu yolda park halinde gördüklerini söylerlerse Ash ve ben tamamen yakalanırız. "Dairen nerede?"

Bayan Conrad'ın oturduğu yerden binanın diğer ucundaki kapıyı işaret ediyor. Avluya bakan tek pencerenin panjurları eğilmiş ve birbirine dolanmış.

ya da Ash'in Don denen adamla girdiği kavgada hasar gördüler.

"Neden bu taraftan gizlice girmiyoruz?" Elimle düz gitmek yerine sağa gitmemizi işaret ediyorum. "Bu binanın etrafından dolaşın ve diğer taraftan çıkın."

Gülümsüyor, gözleri parlıyor ve şu anda yüzündeki tüm taze hasara rağmen çok genç görünüyor. "Harika fikir Callahan. Seni yanımda getirmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Beni getirmesinin tek nedeni arabamı kullanmaktı ama bundan bahsetmedim. Yapabiliyorken onun nazik sözlerinin tadını çıkarabilirim.

Bize en yakın apartmanın etrafından dolanıyoruz ve diğer taraftan, tam kapısının önünden çıkıyoruz. Bir kolunu karnıma koyarak beni geride tutuyor ve rahat dokunuşu karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. "Burada kal," diye fısıldıyor ve ben de dediğini yapıyorum, onun kadar hareketsiz kalıyorum, ta ki sonunda tek bir baş hareketiyle gidebileceğimizin işaretini verene kadar. "Koşun."

Peşinden gidiyorum, hızından etkilenmiş olsam da buna şaşırmamalıyım. Onu futbol sahasında koşarken görmüştüm; topu atacak kimse olmadığında, topu kendi koşuyor. Hemen arkasında durduğumda anahtarı kilide sokmuştu bile, sonra içeri giriyoruz, gözlerim karanlığa alışıyor, koku burnuma çarptığında burnum kırışıyor.

Oturma odasında bomba patlamış gibi görünüyor. Yıpranmış sehpanın üzerinde bir yığın boş pizza kutusu ve bazıları devrilmiş çeşitli bira kutuları var. İçerisi çürümüş yemek ve kirli çamaşır kokuyor, sanki kim bilir ne zamandır temizlenmemiş gibi... Ash'e bir göz atıyorum ama bana dikkat bile etmiyor.

Kısa koridorda ilerleyip bir kapı açıyor ve içeri doğru ilerlerken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Pislik herif eşyalarımı karıştırmış!" diye bağırır.

Ash'in bana bahsettiği ilaçları mı arıyorsun? Muhtemelen.

Peşinden gidip yatak odasının kapısında duruyorum. Darmadağınık, her yerde bir şeyler var ve şifonyerinin tüm çekmeceleri sökülüp atılmış gibi görünüyor. Tüm giysileri yerde ve askılarında hâlâ duran küçük bir gömlek yığını da toplanmamış yatağının üzerine atılmış. Burası o kadar kötü kokmuyor. Aslında, havada kalan sabun ya da kolonya izlerinin kokusunu alabiliyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dolabının üst rafından bir spor çantası alıyor ve yatağın üzerine atıp fermuarını açıyor. "Ben eşyalarımı alırken sen de ön kapıya yaklaşan biri var mı diye bak."

Donup kalıyorum, korku buz gibi parmaklarla omurgamdan aşağı kayıyor. "Annenin ya da erkek arkadaşının neye benzediğini bilmiyorum."

"Bunun bir önemi yok. Sadece ön kapıya gelen biri var mı diye göz kulak ol, tamam mı?" Bana *benimle tartışma* diyen bir bakış gönderdi, ben de dediğini yaptım ve oturma odasına geri döndüm.

Sadece birkaç dakika önce baktığım pencerenin önünde duruyorum ve birkaç dakikada bir eğilmiş jaluzilerin arasından bakıyorum. Çoğunlukla hem bu odada hem de en kötü kokunun geldiği mutfakta meydana gelen hasarı inceliyorum. Lavabo kirli bulaşıklarla dolu, çoğu kurumuş, kabuk bağlamış yiyeceklerle kaplı. Küçük tezgahlar daha fazla bira kutusu, kahve fincanı ve bir sürü kırıntı ile kaplı. Sanki burada yaşayan insanların umurunda değil.

Ve bu beni üzüyor. Ash için hissettiğimden daha fazla üzülenim ve yüzünü ilk gördüğümde onun için ne kadar kötü hissettiğimi düşünürsek bu çok şey ifade ediyor.

Bu onun yaşadığı çevre. İçinde büyüdü. Babası öldü, ne zaman öldüğünü bilmiyorum ve eğer evi bir gösterge ise, annesi hiçbir şeyi pek umursamıyor gibi görünüyor.

Ash yatak odasından çıkıp koridorun hemen karşısındaki banyoya girdi. "Bana birkaç dakika daha ver. Neredeyse hazırım."

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ama kimseyi görmüyorum. Sadece avluda oynayan çocuklar. Yaşlı kadın hâlâ evinin önünde oturuyor. Binalar yıkık dökük ve yeni bir kat boyaya ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlar. Burası şehrin yoksul kesimi, çok fazla ziyaret etmediğim bir kesim ve nedenini anlıyorum.

Burası iç karartıcı. Neredeyse... korkutucu. Kasabamız küçük ama suç ve evsizlikten payımıza düşeni alıyoruz. Ava geçen yıl sekizinci sınıftaki son projelerinden biri için yerel evsiz sorunu hakkında bir rapor hazırladı ve hatta bunu ilçe denetçilerinin ofisine gönderdi, ancak onlardan bir daha haber alamadı. Bazı makul çözüm önerileri de vardı.

"Tamam." Ash bana yaklaşıyor ve aslında onun da daha fazla kıyafet giydiğini söyleyebilirim. Kat kat giyinmiş, kalın bir kapüşonlu okul tişörtü ve bir çift polar jogger giymiş. Dışarı çıktığında çok sıcak olacak. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Dışarıda hala tek komşunuz dışında kimse yok."

Beni geçip panjurların arasından bakıyor ve bir süre ona bakıyor. "Muhtemelen buraya gizlice girdiğimizi görmüştür."

"yle mi düşünüyorsun?" Ya Ash'in annesini ve erkek arkadaşını aradıysa? Ya onlardan biri şu anda yoldaysa?

Ya da daha kötüsü, ya polisi aradıysa?

"Anneme söyleyebilir. Ya da Don'a. Bildiğim kadarıyla çoktan söylemiştir bile." Dönüp bana bakıyor ve tamamen çıldırmış gibi göründüğümü biliyorum. "Siktir et. Hadi gidelim."

ıkıyoruz, Ash kapıyı arkasından kilitleme zahmetine girmiyor. Binanın arkasından caddeye doğru koşuyuyoruz ve birkaç dakika sonra arabama bindiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmış durumdayız, Ash yan tarafını tutmuş kıkırdıyor. "İyi iş çıkardın Callahan."

şimdiye kadarki en aptalca iltifat olmasına rağmen iltifatına ısınıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen yardım ettin. Beni buraya sen getirdin, hatırladın mı?" Doldurduğu spor çantasını arabamın arka koltuğuna fırlatıyor, sonra kapüşonunu çekiştirerek çıkartıyor ve kafasına geçirirken yüzünü buruşturuyor. "Beni getirdiğın için teşekkürler."

Ses tonu son derece ciddileşti. Ona baktığımda beni izlediğini görüyorum, koyu renk gözleri yüzüme sabitlenmiş. "Bir şey değil."

"ok şey ifade ediyor." Sertçe yutkunuyor. "Yardım ettin." "Sorun değil."

Ash kalçalarına uzanıyor ve polar jogger'ını iterek çıkarmaya başlıyor, neredeyse şortunu da beraberinde götürüyor. Dümdüz karnını, göbeğinin altından gri boxer klotunun bel bandına doğru uzanan koyu renkli bir kıl izini bir anlığına yakalıyorum ve açıkça baktığımı biliyorum.

Ayrıca umurumda da değil.

"Gördüklerini beğendin mi?" Hışırtilı sesindeki eğlence açıkça belli oluyor.

Kafamı kaldırdığımda bana gülümsediğini görüyorum. Yanaklarım kıpkırmızı, ne kadar sıcak olduklarını hissedebiliyorum ama ona olan ilgimi inkâr etmekten çok yoruludum. "Evet," diye itiraf ediyorum, cesur itirafıma şaşırarak.

Dudaklarını aralıyor, başka bir şey söylemeye hazırlanıyor ve ben de beklentiyle ona doğru eğiliyorum. Ama sonra yoldaki bir araba dikkatini çekiyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Lanet olsun. Eğil!"

Ash kolumdan çekiştiriyor ve ikimiz de aşağı iniyoruz, gösterge panelinin altında asılı kalıyoruz, nefes alış verişlerimiz sertleşiyor. Bir araba geçiyor - aşır gürültülü motorunun sesini duyabiliyorum - ve sonra kayboluyor.

"Önce sen kalk. Seni tanımayacak." Ash'in sesi gerçekten de korkmuşu benziyor.

Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum ama yolda ne bir araba var ne de arabama doğru gelip yumruğunu sallayan bir pislik. Düğmeye basıp motoru çalıştırıyorum, sonra kaldırımdan uzaklaşıyorum, buradan olabildiğince uzaklaşmak için çaresizce.

Ash koltuğa yerleşti ve emniyet kemerini taktı, bu beni şaşırttı, oysa daha önce buraya gelirken taktığını görmüştüm. Meydan okurcasına kemersiz binen birine benziyor, *"Zamanım geldiğinde, Tanrı beni ne olursa olsun alacak. Bunlardan birini takmanın ne anlamı var?"*

"Önce güvenlik," diyor beni bakarken yakaladığında. Kemerini yerine oturtuyor ve bana gülümsüyor. "Bu çok yakındı."

"Kimdi o?" Tavrı şaşırtıcı. Tüm bunların onun için büyük bir oyun olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Don. Beni döven pislik." Başını sallıyor. "Bahse girerim yaşlı Mrs. Conrad ona burada olduğumu söylemiş."

O zaman kesinlikle çok yakındı. Korku midemin çukurunda dalgalanıyor ve direksiyonu kavıyorum, az önce olanların gerçekliği gün yüzüne çıkmaya başlıyor. "Az önce yaptığımız şey çok tehlikeliydi."

"Evet." Omuz silkiyor. "Ama yakalanmadık, yani..."

"Ben tehlikeli şeyler yapmam," diyorum ona, sesim düzgün, düşüncelerim kaos içinde. "Yani... hiç."

"Benimle takılırsanız kendinizi her gün tehlikeli bir şey yaparken bulursunuz" diyor sırtarak.

Burada bir ima var. Ben aptal değilim. Kendinden bahsediyor. Rylie'nin hâlâ resimde olduğunu düşünürsek bunun işe yaramayacağını ona söylemeliyim. Ben'le birlikteyken onu öpmüş olabilirim ama bunun için kendimi hâlâ affetmiş değilim. O Rylie ile birlikteyken aramızda bir şey olmasına imkan yok. Bunu ona yapamam.

Bunu bir daha kimseye yapmayacağım.

"Ben ciddiym Ash. Bu çok korkutucuydu. Ya bizi yakalasaydı? Ya beni yakaladıysa? Ve bana bir şey yaptıysa?" Ellerim titriyor ve direksiyonu olabildiğince sıkı kavıyorum.

"Baban benim de Don'un da kışını tekmelerdi," diyor konuşur gibi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Çok kızardı."

"Yaralanabilirdim. Bunu göremiyor musun?" Sesim neredeyse histerik geliyor, belki de öyleyimdir. Belki de araba kullanmamalıydım. Nefesimi tutabilmek, çarpan kalbimi sakinleştirebilmek, hızla atan zihnimi yatıştırabilmek için yolun kenarına çekiyorum.

"Değildin, tamam mı? Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Güvendeyiz," diye beni rahatlatıyor, kaşları çatık.

Birdenbire pısırik biri gibi ağlamaya başladım. Ve kendimi çok aptal hissediyorum, özellikle de Rylie'ye ağlamayı kesmesini söylediğini duyduktan sonra. Bir kızın ağlamasından hoşlanmıyor olmalı ve ben onun beni sevmesini istiyorum. Her şeye rağmen, yıllar boyunca bana karşı ne kadar kaba ve kaba davrandığına ve hayatının ne kadar berbat olduğuna rağmen, ondan hoşlanıyorum. Onu önemsiyorum. Onun da benim için aynı şeyleri hissetmesini istiyorum ama muhtemelen ağlayan, ezik bir pısırik olduğum için bunu yapmayacak.

"Ah, Callahan, ağlama. Kalbimi kırıyorsun." Ben orada oturup bir bebek gibi ağlarken o bir elini göğsünün üzerine koyup dalgınca ovuşturuyor.

"Bir kızın ağlamasından hoşlanmıyorsun, anlıyorum." Burnumu çekiyorum, gözlerimi siliyorum ama yaşlar gelmeye devam ediyor.

Ve sonra en çılgınca şeyi yapıyor.

Emniyet kemerini çözüp yaklaşıyor ve benimkini de çözüyor. Marş düğmesine basıp arabayı kapatıyor ama radyoyu kapatmıyor ve orta konsolun üzerine eğilip beni garip bir şekilde kucaklıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor kulağıma, sırtımı hafifçe okşarken. "Seni korkutmak istememiştim."

Yüzümü omzuna bastırıyorum ve kendimi kontrol altına almak için çaresizce derin nefes alıyorum. Çok güzel kokuyor. Yaşadığı o iğrenç daireye hiç benzemiyor. Üzerinde eski bir futbol tişörtü var ve o kadar yumuşak ki. Çok katı ve sıcak hissettiriyor. Ve büyük ihtimalle birkaç gün önce yediği dayak yüzünden hâlâ acı çekiyor.

Yine de o burada, beni teselli ediyor. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Özür dilemek.

"Özür dilerim." Ondan uzaklaştım, yüzlerimiz hala çok yakındı. Öpüşüyoruz. Nefesi yüzümde dolaşıyor ve nane gibi kokuyor. "Ayrılmak istememiştim."

"Hey." Parmaklarını çeneme doluyor ve yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Berbat görünüyor olmalıyım. "Seni korurdum. Eğer Don ortaya çıksaydı, o daha sana bakamadan kendimi önüne atardım. O pislğin sana elini sürmesine asla izin vermezdim."

Gözlerimi kırıştırarak kirpiklerime yapışan yaşları uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Gerçekten mi?"

"Orada öylece durup o pisliğin sana tek bir parmağını bile sürmesini izleyeceğimi mi sanıyorsun? Kesinlikle hayır. Onu öldürürdüm."

Bunu öyle bir inançla söylüyor ki, neredeyse ona inanacağım.

"Seni korkutuyorum," diyor Ash ben sessiz kaldığımda. Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları kulak mememle oynuyor ve ben gözlerimi kapatıp bu tatlı dokunuşun tadını çıkarıyorum. "Senin için yeterince iyi değilim. Bunu biliyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dudaklarımı aralayıp itiraz etmeye hazırlanırken tek parmağını ağzımın üzerine koyarak beni susturuyor. "Bu doğru. Nerede yaşadığımı gördün. Ne olduğumu biliyorsun." Parmağını dudaklarımın kenarında gezdiriyor, sonra yanağımda gezdiriyor, tüy kadar hafif dokunuşu beni ürpertiyor. "Eğer bana bir şans verirsen, sana istediğin her şeyi veririm."

Nefesimle birlikte kalbim de sıkışıyor. Ne söylüyor? Ne demek istiyor?

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesim o kadar titrek ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Gülüyor, ses başladığı gibi hızla sönüyor. "Asla. Seninleyken olmaz. Ciddiyim. Yüzde yüz."

İşte bu kadar. Yap ya da öl zamanı. Ona benden uzak durmasını söyleyebilirim ya da teslim olabilirim.

"Bana inanman için ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Sen Rylie ile birlikteyken seninle olamam," diyorum ona.

"Aslında onunla hiç birlikte olmadım, yani bu bir sorun değil. Ona artık takılamayacağımızı söylerim," diyor tereddüt etmeden. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor ama bilemiyorum...

Gözyaşlarım artık kurudu ve göğsümde yükselen ve beni hava kadar hafif hissettiren umuda engel olamıyorum. Sanki bulutların üzerinde yürüyebilirmişim gibi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyor kararlılıkla.

Ona bakıyorum, bu kadar hoşgörülü olmasına şaşıyorum. Şaşırdım ama memnun oldum.

"Bu gece benimle jakuzide buluş. Saat on birde. İşimizin bittiğini sana kanıtlayacağım," diyor, sesi, gözleri, her şeyi son derece içten.

"Ash..."

"Tek kelime daha etme, Callahan. Bunu istediğini biliyorsun." Ağzı benimkinin üzerinde duruyor ama beni öpmüyor. Dudakları ayırık, benimkiler de öyle ve sanki birbirimizin nefesini soluyoruz. Birbirimizi güçle dolduruyoruz.

Cesaretle.

"Söyle. Benimle sonra buluşacağını söyle." Konuştuğunda dudakları dudaklarımı gıdıklıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Seninle buluşacağım," diye fısıldıyorum ve beni öpüyor. Daha fazlası için yanıp tutuşmama neden olan basit, tatlı bir öpücük.

"Şimdi buradan defolup gidelim," diyor yavaşça çekilirken ve bir kez daha yolcu koltuğuna yerleşirken.

Eve hızlı gitmemek için her şeyimi verdim. Ash sohbet etmeye başlıyor, çeşitli şeylerden bahsediyor ve ben bu kadar rahat olduğumuza inanamıyorum. Bu ne kadar normal hissettiriyor. Ash ve ben birlikteyken her şey o kadar yoğun oluyor ki, eve dönerken okuldaki insanlar hakkında dedikodu yapmak çok güzel. Geçen haftaki futbol maçında olan bir şeye gülmek. Ona kızıyorum ama aptalca tezahüratlarımızla dalga geçmeye başladığında pek de kızmıyorum.

Evet, birkaç aptalca tezahüratımız var. Evet, bazen onları kalabalığın önünde yapmaktan utanıyoruz ama amigo koçlarımız bizi zorluyor ve dürüst olmak gerekirse tribünlerdeki pek çok insan onları takdir ediyor gibi görünüyor. Biz de yapıyoruz. Ve her seferinde sırtıp katlanıyoruz.

"Beni desteklediğini bilmek hoşuma gidiyor Callahan," diyor tam sokağıma döndüğümde.

Tüm vücudum ısınıyor. "Gerçekten mi? Yoksa öylesine mi söylüyorsun?"

"Size daha önce de söyledim, siz tezahürat yaparken sesinizi her zaman diğerlerininkinden daha iyi duyabiliyorum. Sahaya çıktığımda ve kafam uğuldarken, bir sonraki oyunu yapmaya çalışırken bile. Benim için bağırдыңızı, beni cesaretlendirdiğinizi bilmek..." Elini kalbinin üzerine koyuyor. "İçimde bir şeyler hissediyorum."

Gülerek uzanıp taş gibi sert pazusunu itiyorum ve başımı sallıyorum. "Çok dolusun."

"Şu anda sana karşı dürüst olacağım." Bunu söylerken de son derece ciddi.

"Oh."

"Evet, oh." Arabamı garaj yoluna çektiğimde gülüyordu. "Sende bir şey var. Beni hüzünlü bir orospu çocuğuna dönüştürüyorsun."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, kapıyı açmak için hamle yaptığımda kolumu tutuyor. Dönüp ona bakıyorum, küçük kardeşimin ya da daha kötüsü annemin koşarak gelmemesini umuyorum. Annem artık evde. Arabası garajda ve biz burada birbirimize biraz fazla yakından bakıyoruz.

"İçeri girdiğimde Rylie ile konuşacağım. Bunu yüz yüze yapmadığım için boktan bir insanım ama siktir et. En azından onu arayacağım. Belki FaceTime bile yaparım."

"Pekala." Yani, buna ne demem gerekiyor?

"Bu yüzden bir süre odamda kalabilirim, çünkü Rylie oldukça ısrarcı," diyor. "Kolayca gitmeyebilir."

Bir kez başımı salladım. "Tamam."

"Ve hâlâ jakuzide 11'de buluşuyor muyuz?"

Tekrar başımı salladım.

Gülümsüyor ve bunu görmek kalbimin şarkı söylemesine neden oluyor.

"Güzel. Sonra görüşürüz." Arka koltuktan spor çantasını aldı.

Ve sonra gitti.

YİRMİ İKİ

Akşamın geri kalanında odaklanamayan bir karmaşayım. Yemek masasında hemen hemen herkesi görmezden geliyorum. O kadar kafamın içindeyim ki boşluğa bakıp duruyorum. Ash de dahil olmak üzere tüm aile bu akşam masada oturuyor. Babam onunla her konuştuğunda Jake ters ters bakıyor, ben de Jake'e kendi bakışlarımı gönderiyorum, onu tekmeleyip susturmaya çalışıyorum ama masanın öbür ucuna uzanıp bacağına temas edemiyorum, lanet olsun.

Ash'i kıskanmasına gerek yok. Jake önümüzdeki iki yıl boyunca oyun kurucumuz olarak zafer anlarını yaşayacak. Rahatlaması lazım.

Annem bana tuhaf tuhaf bakıyor ve iki kez iyi olup olmadığımı soruyor, ben de ona sadece yorgun olduğumu söylüyorum.

Ash nefesinin altında kıs kıs gülüyor, pislik.

Ava, sınıfındaki bir kızın, kendisine şeker veren bir çocuğun poposuna dokunmasına izin verdiğinden bahsedip duruyor ve çok sinirleniyor. Ava annemle benim toplamımızdan daha büyük bir feminist ve ona bu konuda müdüre şikayette bulunmasını söylüyoruz. Ama sonra ispiyoncu olarak tanınmak istemediğini, bu yüzden ne yapacağından emin olmadığını söyledi.

Lisemizde eğlenceli bir gün daha.

Birkaç dakikada bir Ash'i beni izlerken yakalıyorum, ağzı hafif bir gülümsemeye kıvrılmış. Sanırım benim sinir bozucu ailemden hoşlanıyor, ama bunu nasıl yapabildiğinden emin değilim. Hepimiz bir arada olduğumuzda, her zaman biraz kaotik oluyor. Beck yemek masasına bir Örümcek Adam aksiyon figürü getirdi ve her ne kadar eskisi kadar aksiyon figürlerine düşkün olmasa da, bu gece bunu hissediyor. Çatalıyla Örümcek Adam'a yemek yedirmeye çalışıyor, su içirmeye çalışıyor ya da oyuncağın kıvrımlı ellerini salata kâsesinin kenarına asıyor.

Beck aynı zamanda annemizin de sinirini bozuyor, annemiz ona sürekli kesmesini ve oyuncağı kaldırmasını söylüyor. Beck surat asıyor, annem sonunda yumuşuyor ve sonra aynı şey tekrar tekrar oluyor.

Jake futbol saçmalığı yüzünden suratsızdır. Babası Ava'ya telefonundan uzak durmasını söylüyor. Ash, annesinin ona üniversite hakkında soru sorması dışında konuşmasını minimumda tutuyor.

"Herhangi bir üniversiteye girebileceğimden şüpheliyim," diyor peçeteyle ağzını silerken. Ona bir tür ucube gibi bakıyorum ve beni yakaladığında, bana doğru hızlı bir göz kırpıyor. Bu sevimsiz olmalı ama kalbim çarpıyor.

Annem düpedüz gücenmiş görünüyor. "Neden? Notların nasıl?"

"Berbat değiller ama pekiyi de değiller" diye cevap veriyor. "Ne o zaman?" Annem soruyor.

"Çoğunlukla B'ler. Kolay derslerde her zaman birkaç tane A alırım. Birinci sınıfta matematikten C almıştım çünkü o ders çok zordu." Anneme pişmanlık dolu bir bakış gönderiyor. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Bak Ash, bence bazı üniversitelere başvurmayı denemelisin. Spor yeteneğin ve notlarınla muhtemelen birkaç devlet üniversitesine kabul edilebilirsin. Belki burs bile alabilirsin," diyor annem.

"Bundan emin değilim," diye söze başlıyor ama annem başını sallayarak onu susturuyor.

"Yarın ofise git ve bir danışmanla görüş. Transkriptini al ve eve getir ki üzerinden geçelim. İçimden bir ses bir yere girebileceğini söylüyor. Başvurmak için hâlâ vaktin var."

Annem onları eve getir dediğinde gülümsedi. Eminim hoşuna gitmiştir.

Bu benim de hoşuma gidiyor. Ailemin onu bu kadar kolay kabul etmesi. Birkaç gün önce bana Asher Davis'in bizimle kalacağını söyleseydiniz gülerdim. Ayrıca korkardım da.

Ama onun burada olması bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Birbirimize karşı dürüst olmamıza da yardımcı oldu. Bir kez olsun.

"Buradan çıkmayı çok isterdim, orası kesin," diye mırıldanıyor.

Kalbim onun için acıyor. Şimdi onun nereden geldiğini gördüğüm için neden böyle davrandığını biraz olsun anlıyorum. Neden bu kadar kendine zarar verici olduğunu. Ona inanacak birine ihtiyacı var. Annem gibi. Benim gibi.

O kişi olmak istiyorum.

Tabii bana izin verirse.

Hepimiz annemin mutfağı temizlemesine yardım etmeye zorlandık ve bir şekilde Ash ile birlikte bulaşık yıkama görevine getirildim. O bulaşıkları yıkıyor, ben de bulaşık makinesine yerleştiriyorum ve annemin elle temizlenmesini tercih ettiği kalan tencere ve tavaları yıkıyoruz. *Tüm* bulaşıkları yıkayamayacaksa bulaşık makinesinin ne anlamı var anlamıyorum ama neyse.

Ash bana bir tabak uzatırken sohbet eder gibi "Bitirdim," diyor.

Ne dediğini duyduğumda neredeyse parmaklarımdan kayıyordu. "Rylie ile mi?"

Başka bir tabağı yıkamaya giderken başını sallıyor. "Ona artık takılamayacağımızı söyledim ve o da bunu oldukça iyi karşıladı. Oldukça iyi derken, ağladı ve ona bir şans daha vermem için bana defalarca yalvardı. Sonunda görüşmeyi sonlandırmak zorunda kaldım."

Mutfakta yalnızız, bu da bu konuyu rahatça konuşabileceğimiz anlamına geliyor.

Bana uzattığı tabağı bulaşık makinesine yerleştirdim. "Bu çok kötü." Bu yüzden incinmesini istemiyordum ama ne bekliyordum ki? Onu önemsiyor. Anlıyorum.

Ama bence o beni daha çok önemsiyor.

"Bitti ve ben memnunum. Onunla sadece başka kimse ilgimi çekmediği için takıldım ve o da oradaydı. Hevesli ve istekliydin."

Midem bulanıyor. Tam olarak ne yapmak için istekli ve hevesli? Bilmek istemiyorum.

Evet, biliyorum.

"Ama o sen değildin." Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duymuyordum. "Hiçbiri sen değildi."

"Orada kaç kişi vardı?" Şu anda acı hissetmek istiyorum, değil mi? Böyle bir soru sormak?

"Çok değil. Endişelenmenize gerek yok." Asher

Davis tarafından kullanılan zavallı kızlar.

O da aynısını bana yapacak mı?

"Çok fazla düşünüyorsun," diye takılıyor ve ne diyeceğimi bilemeyerek iç çekiyorum. Ash eğilip suyu kapatıyor, sonra bana yaklaşıyor, o kadar yakın ki

Vücut ısısının bana doğru yayıldığını hissedebiliyorum. "Söylediğim her şeyden şüphe ediyorsun." "Her zaman garip bir ileri geri ilişkimiz oldu," diye hatırlatıyorum.

Onu.

"Beni her zaman uzaklaştıran sensin," diye hatırlatıyor bana. Beni orada yakaladı.

"Bu gece benim için daracık bir bikini mi giyeceksin Callahan?" Kısaca yanağıma dokunuyor ve ben daha fazlasını istiyorum. Sonsuz bir çölde kavrulmuş bir gezgin gibiyim.

"Benim için çıplak yüzecek misin, Davis?" Geri dönüyorum. İki parçalı mayolarım olabilir ama içlerinde kendimi hiç rahat hissetmiyorum.

"Bunun olmasını sağlayabilirim." Sırıttıyor, başını sallıyor ve bir aptala benziyor. Sevimli, yaralı bir ahmak. "Kesinlikle."

"Hey." Elimi göğsüne koyuyorum ve o tamamen hareketsiz kalıyor. Sanki evrenin merkezi bağlandığımız yermiş gibi. "Lütfen bana karşı nazik ol. Sanırım senden biraz daha yavaş ilerliyorum."

"Daha yavaş tempolu mu? Sen ne-ohhhh." Kelimeyi ağzından çıkardı ve elini benimkinin üzerine koyup sıktı. "Seni yapmak istemediğin hiçbir şeye zorlamayacağım."

"Söz mü?"

"Yemin ederim."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

İkimiz de dönüp Beck'i mutfakta durmuş bizi izlerken buluyoruz, Örümcek Adam'ı parmaklarından sallanıyor ve yere düşmek üzere.

Ash'in elinden kurtulup Beck'in karşısına geçiyorum. "Neden annemle birlikte değilsin?" Küçük kardeşime soruyorum. Akşam yemeğinden sonra genellikle kanepede takılıp televizyon izlerler, böylece Beck günlük sarılma zamanını geçirmiş olur. Aslında bu annem için sarılma zamanı, çünkü artık hiçbirimiz onunla bunu yapmıyoruz ve biliyorum ki bu onu üzüyor, sonuncusu kaldı. Bu yüzden onu elinden geldiğince sıkıyor.

"Babama sarılmakla çok meşgul." Beck iğrenmiş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Sanki sen ona sarılıyormuşsun gibi." Ash'e Örümcek Adam'ı sallıyor.

Beck'e gülümseyerek, "Birbirimize sarılmıyoruz," diyorum. Kardeşimin ailelerimize böyle bir şey söylemesi isteyeceğim son şey. "Biz sadece arkadaşız."

"Uh huh. Gidip annemi bulmalıyım. Anne!" Beck mutfığa girdiği gibi hızla oradan ayrılır.

Bir kez daha ona döndüğümde Ash, "Kardeşin çok tatlı," diyor. "Tam bir baş belası. Hepsi öyle," diyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. ifade...ham.

"Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun Callahan. Büyük bir aile. Seni seven, birbirini seven ebeveynler. Babanın parası olup olmaması ya da büyük bir f u t b o l c u olması önemli değil. Bunların hiçbirisi

Önemli olan ailesini ve karısını sevmesi. Bunu bildiğinizde, kendinize o kadar güveniyorsunuz ki, düpedüz kendinizi beğenmiş oluyorsunuz."

Ağzım açık kaldı. "Kendimi beğenmiş olduğumu sanmıyorum."

"O kadar kendini beğenmişsin ki bunu göremiyorsun bile ve işin en güzel yanı da bu. Çok şanslısın. Babam beni her şeyden çok severdi ve sonra öldü. Ve o öldükten sonra annemin umurunda bile olmadı. Hiçbir şey umurunda değildi. Kesinlikle beni de." Ash elini uzatıp parmaklarını kolumda gezdiriyor ve beni ürpertiyor. "Seni aşağılamıyorum Callahan. Sana çok iyi bir ailen olduğunu ve seni sevdiklerini hatırlatıyorum. Bunu asla unutma."

Loş ışıklı mutfağında durmuş gelmiş geçmiş en ciddi konuşmalardan birini yapıyoruz ve bu anı asla unutmayaacağımı biliyorum. Bu geceyi. Bütün bu günü. Ve daha sonra olacakları dahil etmiyorum bile.

Bu sadece pastanın üzerindeki krema olacak.

"SEN VE ASH iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz."

Döndüğümde annemin yatak odamın kapı çerçevesine yaslandığını görüyorum. Masamda oturmuş ev ödevimi yapıyorum, bir an önce bitirip duş almak, hafif bir makyaj yapmak, her zamanki uyku kıyafetlerimin altına en sevdiğim iki parçalı mayomu giymek ve Ash'le saat on birde yıldızların altında buluşmak için can atıyorum.

Dikkatini dağıtmak için karnımı içeri çekmem ve göğsümü dışarı çıkarmam gerekecek ama muhtemelen fark edemeyecek kadar göğüslerimle büyülenmiş olacak.

Umarım.

"Aramızdaki daha iyi," diyorum ona.

Çooooook daha iyi.

Yatak odama giriyor ve umarım uzun süre kalmaz. Onu seviyorum ve yakın ilişkimizi takdir ediyorum ama şu anda onunla sohbet etmek istemiyorum. Ash geldiğinden beri son birkaç gündür kendimi gizlice dolaşıyormuş gibi hissediyorum. Suçluluk duygusu nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmediğim bir şey ve şu anda fazlasıyla hissediyorum.

"Bu öğleden sonra onu evine götürdüğünü biliyorum." Yatağımın kenarına yerleşti ve yüzümü ona döndüm, inkar etmenin yollarını bulmaya çalışıyordum

Az önce söylediği şeyi. "Bana saçma sapan bir bahane bulmaya çalışma. Ben dün doğmadım."

"Anne," diye başlıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Kızgın değilim. Biraz kızgınım. Bu çok güvensiz olabilirdi. Ya o pislik hâlâ Ash'in dairesindeyse? Ya da annesi? Polisi arardı ve sence o zaman ne olurdu?"

Sessiz kalıyorum ve konuşmasına izin veriyorum.

"Tam bir kabus olurdu, olan bu." Annem başını sallar. "Bir dahaki sefere bana sor, tamam mı?"

"Tamam." Başım belada olmadığı için o kadar rahatlardım ki bir sonraki soruyu sormak zorunda kaldım. "Nasıl öğrendin?"

"Ash. Bana daha önce gidip eşyalarını aldığını söyledi. Oraya nasıl gittiğini sorduğumda panikledi ve birkaç arkadaşının gelip onu buradan alıp dairesine götürdüğüne dair çirkin bir hikaye uydurdu. Bu arada, nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemeyen çocuk buydu. İkiyle ikiyi topladım ve sen olduğunu anladım," diyor annem, yüzünde o tanıdık, bilmiş ifade.

Çoğunlukla hiçbirimiz anneme karşı bir şey yapamıyoruz. O her şeyi bilir. Yine de bu gece onu kandırabileceğimi düşünüyorum. Annemle babam genellikle saat 10'da yatmış olurlar. On birde uyurlar.

Saat 11:15'te, çoğunlukla çıplak olan Ash ile jakuzide olmalıyım.

Sabırsızlanıyorum.

"Sadece... ona karşı dikkatli ol," diyor annem. "Sorunlu ruhları düzeltmek zordur."

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama söyleyemiyorum. Bunları söylemek gerçek duygularımı açığa çıkarır ve ben henüz onları irdelemeye hazır değilim. Bırakın annem gibi birinin onları incelemesini.

"Sorunlu ruhların da bazen onları sevecek birine ihtiyacı vardır. Kendilerini çoktan yenilmiş hissettiklerinde onlara inanacak birine." Annemin bakışları uzaklaşıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Baban da böyleydi."

Babam her zaman her yönden mükemmel görünüyordu. Zor bir çocukluk geçiren annemdi, ya da ben öyle sanıyordum. "Sorunlu bir ruhu mu vardı?"

"Aynen öyle," diyor annem başını sallayarak. "Doğrusunu söylemek gerekirse büyük bir karmaşa. Ama dayanmaya çalıştım. Ona nasıl hissettiğimi söyledim ve bir süre benden kaçsa da sonunda bana geri döndü ve ben de onu geri aldım, çünkü ben

buna değdiğini biliyordum. Onsuz kendimi tamamlayamazdım. O zamandan beri birlikteyiz."

"Bir gün bana tüm hikayeyi anlatmak zorunda kalacaksın."

"Bir gün, sen büyüdüğünde, anlatacağım. Owen Amca'nın babanın ağzına yumruk atıp onu yere serdiği an da dahil olmak üzere tüm acı verici ayrıntıları seninle paylaşacağım." Annem gülüyor. "Oh, bu sürpriz oldu."

"Owen amca babama yumruk mu attı?"

şok içindeyim. Annem başını salladı, hâlâ gülüyordu. "Bunu hak etmişti."

Ailemle ilgili bildiğimden çok daha fazlası var. Belki de bilmek istemiyorum.

Yine de sözleri aklımdan çıkmıyor. Onsuz nasıl tam olamayacağını. Birini sevdiğinde, sonsuzluğunu bulduğunda böyle mi hissediyorsun? O yanınızda olmadıkça kendinizi bütün hissetmemeniz?

Ash'le de böyle hissediyorum. Belki de bu yüzden ona bu kadar uzun süre ilgi duydum. Ona aşık olduğumu söyleyemem, çünkü hala onu o kadar iyi tanıdığımı hissetmiyorum, ama kesinlikle bir bağımız olduğunu ve bunun tek taraflı olmadığını söyleyebilirim.

O da hissediyor.

Birlikte hissediyoruz.

YİRMİ ÜÇ

Yeşil çimenlerin arasından havuzun karşı tarafına, yerdeki jakuzinin olduğu yere doğru ilerlerken serin dağ havası içimi ürpertiyor. Havuz karanlık, ama ay çoğunlukla dolunay, gümüş-beyaz ışıltısını arka bahçeye yayıyor. Jakuzideki suyun fokurdadığını ve döndüğünü duyabiliyorum ve yaklaştığımda Ash'in orada oturduğunu görüyorum.

Beni bekliyor.

Beni izliyor.

Küvetin hemen kenarında duruyorum, parmak arası terliklerimi çıkarıyorum, tişörtümün eteklerini çekiştiriyorum. Bunu nasıl yapmam gerekiyor? Tişörtü çıkarıp yere fırlattıktan sonra güvenle küvete mi gireceğim? Yani, yapmak *istediğim*, hayal ettiğim şey bu. Ama bunu başarabileceğimden emin değilim.

"Callahan, ne yapıyorsun?"

Ash'i göz kırparak kendime getiriyorum ve onun beni şaşkınlıkla izlediğini görüyorum. "Bilmiyorum. Beni geriyorsun."

Bana doğru su fişkirtiyor ve ayaklarımı ıslatıyor. "Beni de geriyorsun. Özellikle de orada durup boşluğa baktığında. Şimdi gel bakalım. Gel buraya."

Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar vererek, tıpkı az önce hayal ettiğim gibi tişörtümü yırtıp atıyorum ve usulca jakuziye giriyorum, buharlı su önce ayak bileklerime, sonra da bir adım daha attığımda dizlerime dolanınca nefes nefese kalıyorum. Bankın üzerinde durmuş, boynuma kadar suya dalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ki Ash'in alçak sesle ılık çaldığını ve bakışlarının üzerimde gezindiğini fark ettim.

"Kahretsin, kızım, çok seksisin."

Bir kahkaha patlatıyorum ve kendimi tamamen suya bırakıyorum, buharlı su tenimi yalarken daha fazla nefes alıyorum. "Daha çok su çok sıcak gibi."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sana seksi iltifatlar etmeye çalışıyorum ve sen şakalar yapıyorsun."

"*Seksi iltifatlar* gibi şeyler söylerken seni nasıl ciddiye alabilirim?"

Sırıttıyor. Yaralarına rağmen çok sevimli görünüyor. Belki de yaralar ona bir çekicilik katıyor, bu da benim tuhaf olduğum anlamına geliyor, ama umurumda değil. Bence Ash de oldukça tuhaf. "Kesinlikle beklenmedik birisin."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Beni diken üstünde tutuyorsun, Callahan." Bir şekilde suyun altında elimi buluyor ve beni daha yakına çekiyor, böylece yan yana sıkışıyoruz. "Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla bilemiyorum."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Ona gerçekten bakabilmek için dönüyorum, kalçalarımız birbirine yapışmış. Bir kolunu jakuziyi çevreleyen kayanın kenarına uzatıyor, ben de omzumu hafifçe göğsüne bastırarak ona doğru eğiliyorum. "Bu su çok sıcak."

"Birkaç dakika bekle. Alışacaksın." Biraz kıpırdandı ve suyun etrafımızda şıpırdamasına neden oldu. "Bence iyi hissettiriyor."

"Acını hafifletmeye yardımcı oluyor mu?"

Gülümseyerek parmağıyla burnumun ucuna dokunuyor. "Acımı hafifletmeye yardımcı oluyorsun, bunu biliyorum."

Başımı onun koluna yaslıyorum ve yıldızlı gökyüzüne bakıyorum. Gençliğimde San Francisco yakınlarında yaşarken yıldızları hiç gördüğümü hatırlamıyorum. Gökyüzü şehir ışıkları tarafından yok edilmişti.

Ama burada, hiçliğin ortasında, gökyüzü parıldayan ışıklarla süslenmiş siyah kadife bir arka plan. Arada bir uçak. Bir ya da iki yarış uydusu. Normalde yıldızları bastıran ay parlarken bile bu gece onları görebiliyorum.

"Gökyüzü çok güzel," diyorum iç çekerek ve suyun beni yüzdürmesine izin veriyorum. Popom koltuktan kalkıyor ve ayaklarımı hafifçe tekmeleyerek bacaklarımı önüme uzatıyorum.

Ash şakağıma bir öpücük kondurmadan önce "Çok güzelsin," diye fısıldıyor. Bu tatlı jest karşısında kalbim sıkışıyor. "Ve sanki şu anda benimle dalga geçmeye çalışıyorsun."

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum." Ayaklarımı tekrar tekmeliyorum, bu sefer daha sert, her yere su sıçırıyor.

"Bunlarla öylesin." Suyun üstünde kalan göğsüme dokunmak için etrafıma uzanıyor. İşaret parmağını göğüs dekoltemin üzerinde hafifçe gezdirerek beni nefessiz bırakıyor.

"Öyle demek istemedim," diyorum usulca.

"Hmmmmmm." Parmağını ileri geri, ileri geri hareket ettirerek bikini üstümün sağ kenarına yaklaştırıyor. Parmağının ucu nemli kumaşın altından kayıyor ve aniden kaçmak isteyen iniltiyi ısırarak geri çekiyorum.

Daha önce hiçbir erkek beni inletmemişti. Hem de hiç. "Belki de bunu çıkarmalısın," diye fısıldıyor.

Ağırlığımı, ayaklarım jakuzinin dibine sıkıca basarken, popomu bank koltuğuna geri yerleştirmek için kullanıyorum. Dönerek bir kez daha onunla yüzleşiyorum. Bakışlarımız buluşuyor, ağızlarımız o kadar yakın ki temas etmemiz için sadece bir santimlik bir mesafe gerekiyor.

"Çok hızlı hareket ediyorsun," diyorum ona, sinirlerim içimi kemiriyor.

Kaşlarını çatıyor. "Çok mu hızlı?" Yanağıma dokunuyor, dudaklarıma bir öpücük bırakmak için yaklaşıyor. "Eğer istersen dururum."

"Durmak istemiyorum. Sadece..." Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Aptalca davranıyorum."

"Sen asla aptal değilsin." Elleriyle dokunmasa da beni tekrar öpüyor ve içimde bir şeyler çalkalanarak daha fazlasını istememe neden oluyor.

Her zaman daha fazlasını istememi sağlıyor.

"Belki de onu çıkarmalıyım," diyorum dudaklarımdan ayrıldığında. "Ailemin bizi yakalayacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, saat onda yataklarında olacaklarını söylememiş miydin? Şu anda saat on bir buçuğu geçmiş olmalı," diyor Ash güven verici bir şekilde. "Onu çıkarmak istediğine emin misin?"

Bizi elimizdeki göreve geri döndürmeyi Ash'e bırakın. "Adil olan bu," diyorum omuz silkerek.

"Haklısın. Üstsüzüm." Çıplak göğsünü göstererek el sallıyor, ben de bakakalıyorum, teninde köpüren sudan etkileniyorum. "Sen de üstsüz olmalısın."

Sertçe yutkunarak boynumun arkasına uzanıyorum ve birkaç nazik çekişle kravatu çözüyorum, ardından bikini üstümü tamamen çıkarıyorum. Gözleri hiç ayrılmıyor

Üstümü küvetin kenarına bıraktığımda elleri tam orada, göğüslerimin yanlarını kavıyor, bakışları ağızıma kayıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor dudakları dudaklarımı bir kez daha yakalamadan hemen önce. Ben de onu hevesle öpüyorum, elleri hareket etmeye, tenimi okşamaya başladığında boğazımdan bir uğultu yükseliyor, başparmakları meme uçlarımda geziniyor. Dillerimiz buluşuyor ve kıvrılıyor ve sonra her zaman yaptığım gibi onun üstüne tırmanıyorum, dizlerim kalçalarının her iki yanındaki bank koltuğuna dayanıyor, kollarım boynuna dolanıyor, çıplak göğüslerim göğsüne yaslanıyor. Ten tene temas bana bir şeyler yapıyor ve tamamen içgüdüsel olarak, kendimi tutamadan ona sürtünüyorum.

"Kahretsin, bunu yapmana bayılıyorum," diye mırıldanıyor boğazıma karşı, beni oradan öperken. Elleri dolaşılıyor, parmakları popomun üzerinde kayıyor, bikini altımın altından kayıyor. Onu bacaklarımın arasında hissedebiliyorum - o kadar sert ki - ve kendimi o noktaya tekrar tekrar vurabilmek için açıyorum.

Ağızımı bir kez daha yalayıp yutmadan hemen önce ona "Çok iyi hissediyorsun," diyorum. Bir an Rylie hakkında konuşmamız gerektiğini hatırlıyorum. Bizim hakkımızda.

Ama ben konuşmak istemiyorum. Tek yapmak istediğim hissetmek ve onunla her birlikte olduğumda yarattığı bu çılgınlığa teslim olmak. Leğen kemiğimi onunkine sürtüyorum, ereksiyonunun seğirdiğini hissettiğimde içimden bir inilti kaçıyor ve ona uzanıyorum, aramıza giriyorum, parmaklarım onun etrafında dönüyor.

Onu beceriksizce okşadığımda bir yudumda "Ah Tanrım, dikkatli ol," diyor. "Canını yakıyor muyum?" Onu kavrayışımı serbest bırakıyorum.

Acı çekmiş gibi görünse de gülüyor. "Sikeyim hayır. Çok çabuk boşalabilirim, biliyor musun?"

Oh. Onun sözleriyle içimde dalgalanan güç harikulade bir şey. Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkiliyorum ve bu hoşuma gidiyor.

"Çıplak dalış yapacağını söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, sesim alaycı. "Peki ne oldu?"

"Bunu hâlâ gerçekleştirebilirim." Onun bu hevesi beni güldürüyor ve suyun altında mayosunu çıkarıp benim mayomun yanına kenara atmasını izlemek için yer değiştiriyorum. "Şimdi sıra sende."

Yavaşça suyun altına uzanıyorum, bikinimin altını çıkarırken Ash'in gözleri beni hiç bırakmıyor. Kalçalarımın üzerinden, uyluklarımdan, dizlerimin üzerinden, ta ki içimden çıkarıp arkamda yere atana kadar. Ondan daha da uzaklaşıyorum, çıplak tenimin etrafında dönen sıcak suyun tadını çıkarırken nefes alışverişim hızlanıyor. Ash hâlâ

Bana bakıyor, bakışları ağırlaşıyor, güzel dudakları aralanıyor ve ben biraz yükseliyorum, ona göğsümü gösteriyorum, sert meme uçlarım fokurdayan suyun içinden görünüyor.

"Kesinlikle alaycısın," diyor aç bir gülümsemeyle.

"Beğendin mi?" Başımı yana eğiyorum, bana ne olduğunu merak ediyorum.

Kadını güç, belki? Ash'in beni istediğini bilmek baş döndürücü bir şey. Ağzımı ve vücudumu istiyor.

"Bayıldım amına koyayım," diyor hiç tereddüt etmeden. Yaklaşmaya başlıyor ve ben biraz daha hızlı hareket ediyorum, beni yakalamaya çalıştığında ulaşamayacağı bir yere kaçıyorum. "Oynamak ister misin?"

Başımı sallayarak dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve göğsümde yükselen kahkahaya şaşıyorum.

"Kaybedeceksin, Callahan," diye söz veriyor. "Hızlı olduğumu biliyorsun."

Hızlı olduğunu biliyorum. Futbol sahasında hızlı. Kelimelerle, yalanlarla, gerçeklerle hızlı. Öpücükler, dokunuşlar ve vaatlerle hızlı. Küçük bir mücadele veriyorum, çünkü benden istediği şeyin bu olduğunu düşünüyorum ve jakuzi çok büyük olmasa da ondan uzakta yüzmek eğlenceli.

Beni yakaladı. Öyle olduğunu biliyor. O da benimle dalga geçiyor.

Beni kollarına çektiğinde, isteyerek gidiyorum, ağızlarımız bir yapbozun son parçaları gibi birleşiyor. Birbirimize uyuyoruz. Dillerimiz dolaşüyor ve kayıyor, ellerimiz arıyor ve dolaşıyor ve parmaklarını uyluklarımın arasından geçirip bana dokunmasını çok istediğim yere dokunduğunda, bacaklarımı daha geniş açarak ona daha iyi erişim sağlıyorum.

"Çok ıslak," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

"Jakuzide her şey ıslaktır," diye hatırlatıyorum ona, yanağındaki solmaya yüz tutmuş morluğa hafif bir öpücük kondurarak. Beni nazıkçe okşuyor, önemli bir noktama bastırıyor, bu da içimde bir sarsıntıya neden oluyor ve yemin ederim ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Oh Tanrım."

"Islak ve kaygan," diyor bana dokunmaya devam ederken. "Sudan farklı. Tamamen sensin."

"Ash." Beni okşamaya devam ederken gözlerimi kapatıyorum ve sonra başını eğiyor, ağızı meme ucumda, dili yalıyor, dudakları emiyor. Dudaklarının çekişi içimdeki başka bir parçayı daha derine çekiyor ve kollarımı geniş omuzlarına dolayarak onu daha sıkı kavriyorum.

Uzun zamandır bunu bekliyordum, bunu istiyordum ve şimdi nihayet gerçekleşiyor. Büyülü elleri vücuduma hiç yapmadığım şeyleri yapıyor.

daha önce kendime dokunmuş olmama rağmen. Daha önce kendime orgazm da yaşatmıştım. Ben'i düşünürken yapmaya çalışırdım ama hiç işe yaramadı.

Ash'i, onun hınzır ağzını ve kara gözlerini düşünürdüm. Kaslı vücudunu ve bronz tenini, onu tamamen çıplak ve tamamen benim olarak hayal ederdim ve boşalırdım.

Her seferinde.

Parmakları daha hızlı hareket ettikçe nefesim artıyor ve sonra beni iki parmağıyla germeden önce birini içeri sokuyor. Ona yapışıyorum, gözlerim sıkıca kapalı, sahip olduğum her şey içimde hareket eden parmaklarına odaklanmış, başparmağı ekstra iyi hissettiren belirli bir noktaya bastırıyor.

"Çok sıkısın," diye hayret ediyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve parmaklarını daha derine gönderiyorum. Kendimi çok dolu hissediyorum. Vücuduma gerçekten girdiğini hayal edin. Bununla başa çıkabilecek miyim?

"Gerçekten mi? Ben'le bile mi?"

Gözlerinin içine bakabilmek için uzaklaşıyorum, parmaklarım onu susturmak için dudaklarına gidiyor. "Bir daha asla onun adını ağzına alma."

Ash bana göz kırpmıyor ve kalın, siyah kirpiklerine yapışmış küçük su damlaları olduğunu fark ediyorum. Sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyor. "Yani hiç mi?"

"Asla." Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce başımı sallıyorum. "Sadece seninle," diye mırıldanıyorum ağzına karşı ve o da beni açıklıkla öpüyor, dili parmaklarıyla ritim tutuyor ve saniyeler içinde kalçalarım da ritme ayak uyduruyor. Başparmağı daireler çiziyor ve bastırıyor ve sonra tamamen ayrı düşünüyorum.

Orgazm düşündüğümünden daha çabuk geldi. Gerçi sanırım yıllardır birbirimizle büyük bir ön sevişme anı gibi oynuyoruz. Parmaklarına karşı ürperiyorum, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve ürperti vücudumda tekrar tekrar ilerlerken kalçalarımı elinin etrafında sıkıca kenetliyorum.

Sonunda bittiğinde, elini yavaşça bacaklarımın arasından çekiyor ve parmaklarını ağzına götürmeden önce dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. Onu izliyorum, kendi ağzım açık kalıyor, yaptığı şeyden biraz iğreniyorum ve çok tahrik oluyorum.

Parmaklarını yalamayı bitirdiğinde "Tadın güzel," diyor. "Gerçi senin tadın da biraz klor gibi."

Omzunu itiyorum ve gülmeye başlıyorum, bu da başka bir sürpriz. Çalkantılı geçmişimiz yüzünden Ash'le birbirimizden öfkeyle nefret edeceğimizi düşünmüştüm. "Bazen iğrenç oluyorsun."

"Hmm, ve sen de biraz ateşlisin." Beni bir kez öptü. Sonra tekrar. "Seni boşalırken izlemek gerçekten çok ateşliydi."

Utaniyorum ama yine de pek utanmıyorum. "Sıra sende," diye hatırlatıyorum ama o çoktan başını sallamaya başlamış bile.

"Eminim geç olmuştur," diyor bana. "Odana geri dnmelisin. Biraz uyu."

Ne dedin? Hiç sanmıyorum. "Ash. Buraya gel."

Benden uzaklaşıyor. "Hayır. Bu gece her şey seninle ilgili."

"yle olmak zorunda değil." Ona doğru ilerliyorum, vücudum suyun içinde dalgalanıyor ve Bay -Ben-ok-Hızlıyım sandığı kadar hızlı değil. Onu yakalıyorum, kolumu ensesinde dolaştırıyorum, diğer elim n tarafına gidiyor ve ereksiyonunun ucunun avucuma değdiğini hissediyorum.

Sadece bu kısa temastan bile gözlerinin dolduğuna yemin edebilirim. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum," diyor.

"Neyi halletmek?"

"Ellerin sikimin üzerinde." rpertici bir nefes bırakıyor. "Sonunda parmaklarının her yerine boşalacağım."

Sözleri, gerçekleşmesini istediğim bir imgeyi çağrıştırıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bunun böyle olmasın istemiyorum."

"şu anda ciddi misin?" Ona tekrar uzaniyorum, parmaklarımı uzunluğu boyunca gıdıklıyorum. Bykmş. Gerçi onu kıyaslayabileceğim başka kimse yok, o yüzden hiçbir fikrim yok.

"Callahan." Sesi bir uyarıydı.

"Bahse girerim önümüzdeki beş dakika içinde sana ilk adımı syleteceğim," diye mırıldanıyorum, parmaklarım tabanın etrafında kıvrılıyor.

Tüm vücudu sarsılıyor ve bana tedirgin bir bakış gönderiyor. "Bahse girerim."

"Kaybedeceksin." Suyun içinden szlp vücudumu tamamen onunkine bastırmadan hemen önce ciddi bir şekilde kulaç atmaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Sadece takılıyorum." Ereksiyonuna uzaniyorum ve bacaklarımın arasına koyuyorum. İçeri girmesine izin vermeyeceğim, ama aman Tanrım, ona sahip olmak çok iyi hissettiriyor.

Orada, bana doğru bastırıyordu. Ten tene, sıcak, sert ve ıslak.

"Prezervatif takmıyorum," diye mırıldandı.

"Ve ben hap kullanmıyorum." Dedikleri gibi, tam anlamıyla onun aletine biniyorum. Bacaklarımın arasında ve sanki sadece benim zevkim için yapılmış bir direkmiş gibi üzerinde kayıyorum. Düşünürseniz öyle sayılır.

"Yani yaptığımız şey cehennem kadar riskli." Beni nazıkçe itiyor, böylece kucağından düşüyorum ve suyun içinde yüzüyorum. "Bir hamlede içinde olurum."

Bunu istiyorum.

"Ve sonra muhtemelen tüm kontrolümü kaybederdim çünkü bana yaptığın şey bu, Autumn. Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun ve sonra içine boşalıyorum ve bir de bakıyoruz ki hamilesin." Yavaşça başını sallıyor. "Yok artık. Ah-ah. Boku yeriz."

Haklı olduğunu biliyorum ama birlikte bir bebek sahibi olma fikri kalbimi acıtıyor. Daha on yedi yaşında olduğumu düşünürsek, bu delilik.

"Odanızda prezervatif var mı?" diye sordum.

"Ne oluyor, Autumn?" Ellerini saçlarında gezdirip geriye doğru tarıyor.

"Hayır, ailenin misafir odasında prezervatifim yok. İyileşme sürecindeyken

Callahan'ların evinde kimseyle seks yapacağımı düşünmemiştim." "Ama işte buradasın, benimle jakuzide çırılçıplaksın." Onu işaret ediyorum. "Ve sen

bana Sonbahar dedi. İki kez."

Bana kızgın kalamıyormuş gibi sırtıyor. Zaten kızgın olduğunu da sanmıyorum. "Haklısın, ben yaptım. Sen kazandın."

"Yapacağımı biliyordum," diyorum

küstahça. "Ödülünün ne olmasını

istiyorsun?"

"Seni ilk kez boşaltırken yüzünü izliyorum," diyorum tatlı tatlı.

Ash'in yüzündeki ifadeden, cesur isteğim karşısında şaşırdığını anlayabiliyorum. "Sanırım bir canavar yarattım."

"Aynen öyle." Bir kez daha kucağına yerleşiyorum ama aramızda biraz mesafe bırakıyorum, parmaklarım onun etrafında kıvrılıyor ve onu ciddiyetle okşamaya başlıyorum. Onu öpmeden hemen önce "Prezervatif almalıyız," diyorum.

"Alışveriş listesine eklerim tatlım," diye fısıldıyor dudaklarıma, ama sonra prezervatifler, alışveriş listeleri ve şakalarla ilgili tüm düşünceler kayboluyor, yerini muhtaç inilti ve ben onu çılgına çevirirken sertçe fısıldanan küfürler alıyor.

Okşuyorum ve alay ediyorum, başparmağımı ucuna sürüyorum, yeterince hızlı ya da sert olmadığında beni yönlendirmesine izin veriyorum. Ne kadar sert istediğini görünce çok şaşıyorum ve sonunda elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, tam olarak bana gösterdiği gibi yapıyorum.

Uzun, yüksek bir iniltiyle boşaldığında, ağızla yutuyorum, menisinin elime sıçradığını hissediyorum ve dudaklarına karşı zaferle gülümsüyorum.

Ash haklı.

Bir canavar yarattı.

YİRMİ DÖRT

Jakuzi olayının ertesi günüydü ve koridorda dördüncü dönem dersime doğru yürürken tanıdık bir kızın nefesinin altından "Sürtük" diye mırıldandığını duydum.

Benden bahsettiğine eminim.

Durduğumda, Rylie'nin orada durduğunu gördüm. Bana ters ters bakıyordu. "Az önce bana sürtük mü dedin?"

Başını sallıyor ve çenesini kaldırıyor, yüzünde meydan okuyan bir ifade var. "Onu benden *çaldın*."

Tedirginlik omurgamdan aşağı süzülüyor. Yüzleşmeye alışık değilim. Bundan mümkün olduğunca kaçınıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma, Ash ailenin yanına taşındı ve şimdi ikiniz birliktesiniz! Bunu biliyorum!" Rylie bağıyor.

Kimsenin dinlemediğini umarak etrafa bakıyorum ama gerçekçi olalım.

Hepsi

Dinliyorum. Kız kavgası için herkes hazır. "Sesini alçalt."

"Neden? İnsanların Asher Davis'i becerdiğini bilmesini istemediğin için mi?"

Dün gece aramızda ne olduğunu nasıl bilebilir ki? "Biz birlikte değiliz." Ve bu yalan değil. Çift olma yolunda ilerliyor olabiliriz ama henüz hiçbir şey resmileşmedi.

"Lütfen." Rylie gözlerini devirir. "Öyle de olabilirsin. İkinizin *yıllardır* birbirinize karşı bir şeyler hissettiğinizi biliyorum. Ash'in ne dediği umurumda değil, senin ne dediğin de umurumda değil. Ünlü baban onu eve getirdiği andan itibaren Ash'e istediğin zaman oynayabileceğin kendi oyuncağınmış gibi davranıyorsun."

Şimdi sinirlenmeye başladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Elbette biliyorum. Sen erkek çalan bir sürtüksün, bilmem gereken tek şey bu." Rylie omzumu iterek beni geri geri yürüyen birkaç kişiye doğru itti. Kıçımın üstüne düşmeden önce içlerinden biri beni yakalıyor ve kendimi düzeltmek için çabalıyorum, öfke ve korku beni doğruca Rylie'ye yönlendiriyor.

"O çalmak için senin değildi," diyorum ve Rylie'nin gözlerini dolduran öfke bir adım geri atmama yetiyor.

"Sen tam bir kaltaksın," diye bağıyor, kolunu geriye doğru kaldırıyor, parmaklarını yumruk yapıyor.

Sanki bana vuracakmış gibi.

"Dur!" Amigo koçum Brandy bir anda ortaya çıktı ve Rylie ile benim arama girdi. Brandy yüzünü bana dönmüş, öfke dolu bir ifade takınıyor ve ben bir adım daha geri atıyorum, tüm vücudum titriyor. "Ne halt ediyorsun, Autumn?"

Ona bakakaldım. "Ben bir şey yapmıyorum. O başlattı!" Yavaşça geri çekilen Rylie'yi işaret ediyorum.

Brandy dönüp Rylie'ye bakar. "Ofise git."

"Ama-"

"Şimdi." Brandy'nin sesi sert. Böyle olduğunda ona asla bulaşmak istemediğimi biliyorum.

Rylie, Brandy'nin arkasından bana parmak gösteriyor ve sonra da çekip gidiyor. "Siz ikiniz ne için kavga ediyorsunuz? Lütfen bana bunun bir şey olduğunu söyleme. aptal, bir çocuk gibi." Brandy kaşlarını kaldırıp bana bilmiş bir bakış gönderiyor.

İç çekerek etrafıma bakındıktan sonra elini tuttum ve çok fazla insanın duymaması için onu koridorun kenarına çektim. "Ash Davis dün gece ondan ayrıldı ve şimdi de beni onunla seks yapmakla suçluyor."

"Peki şimdi ne olacak? Aralarında drama mı yaratıyorsun? Olan biten bu mu?"

Yanaklarım kızarıyor ve yüz ifademi nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Tabii ki hayır."

"Neden ikinizin yaptığınızdan şüpheleniyor?" Brandy soruyor. Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Sonbahar..."

İç çekerek, kulağına mırıldanabilmek için yakınına eğildim. "Benimle kalıyor, tamam mı? Kimse gerçekten bilmiyor ama babam dayak yediği gece onu evimize getirdi ve o zamandan beri orada."

Geri çekildiğimde Brandy'nin yavaşça başını salladığını görüyorum. "Baban dikkat etse iyi olur yoksa başı belaya girecek."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ash Davis reşit değil. Ve sanırım annesi onu kaçak olarak ihbar etmiş. Bunu benden duymuş olamazsın." Brandy bana sert bir bakış gönderiyor ve sanırım bana söylemeden annesinin onu kaçak olarak ihbar ettiğini söylüyor.

Bana başka bilgiler de verecek mi? "Eve giderse onu tutuklayacaklarından korkuyor," diyorum.

"Bu olabilir," diyor başını sallayarak.

Korku kalbimin göğsüme çarpmasına neden oluyor ve göğüslerimin arasındaki noktayı dalgınca ovalıyorum. "Okula geri dönmek istiyor."

"Muhtemelen önce annesiyle temasa geçmelidir." "Bu yapmak isteyeceği en son şey olur."

"Bu kampüse dönmeden önce tam olarak bunu yapmasını tavsiye ederim." Cık cık diye bir ses çıkarıyor ve başını sallıyor. "Gittiği süre uzadıkça, okul ödevlerinden daha da geri kalacak."

"Onun için ödevini getirebilir miyim?"

"Bunun gerçekleşmesine yardımcı olabilirim." Brandy'nin müdür yardımcısıyla arası iyi.

Bu onun annesi.

Rahat bir nefes alıyorum. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Ben ciddiylim. Ash'in annesiyle temasa geçmesi gerekiyor. Ne kadar uzak kalırsa o kadar kötüleşecek." Brandy tam zil çalarken omzuma vuruyor. "Şimdi sınıfına git."

"Beni Rylie gibi ofise göndermeyeceksin, değil mi?" İnanamayarak sordum.

"Ona önce sürtük mü dedin?"

"Hayır."

"O zaman iyisin. Şimdilik. Eğer Bayan Adney seni ararsa, ona neler olduğunu anlat," diyor Brandy ve ben de geç kaldığım anlaşılmadan önce aceleyle sınıfıma giriyorum.

Amigo antrenmanından eve döndüğüm an Ash'i aramaya başladım. Annem mutfakta bizim için yemek hazırlıyordu ve ona seslenip selam verdim

ama onun dışında durmuyorum.

Onu bulmam lazım. Onunla konuşmam lazım.

Öğle yemeğinde Rylie avlunun öbür ucundan bana ölümcül bakışlar gönderdi ama onun dışında beni yalnız bıraktı. Kaya'ya koridorda Rylie'yle aramızda geçenleri açıklamak zorundaydım, bu arada Ash'le dün gece ortalığı karıştırdığımız gibi önemli bir ayrıntıyı atlamam gerekiyordu ki bu çok zor *oldu*. Kendimi açıklamamın tek nedeni, yüzleşmemizle ilgili söylentilerin çoktan orman yangını gibi yayılmış olması ve ayrıntılar elbette abartılı olsa da öğle yemeği başladığında herkesin bunu biliyor olmasıydı.

Hikâyemi bitirdiğimde Kaya üzgün bir ifadeyle, "Onun hep çok tatlı bir kız olduğunu düşünmüşümdür," dedi.

"Bana sürük diyen tatlı bir kız," diye hatırlattım ona.

Garipti. Rylie sağ olsun, tüm öğleden sonra garipti. Bayan Adney tıpkı Brandy'nin tahmin ettiği gibi yedinci derste beni odasına çağırdı ve ben de tam olarak ne olduğunu anlattım. Hatta ona o koridorda bizimle birlikte olduğunu bildiğim ve tanık olabilecek birkaç kişinin ismini bile verdim.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Adney sözümü bitirdiğimde. "Haftanın geri kalanında Rylie Altman'dan mümkün olduğunca uzak durmanı tavsiye ederim. Kampüste fiziksel bir münakaşaya girmek uzaklaştırma sebebidir."

Kendimi açıklamaya zahmet etmedim. Ne anlamı vardı ki? Eminim Adney beni başından savar ve derse dönmemi söylerdi.

Misafir yatak odasından müzik sesi geliyor ve kapıda durduğumda Ash'i üzerinde sadece lacivert bir eşofmanla dağınık yatağında uzanmış, elindeki kalemi yanındaki beyaz dosyanın kenarına vururken buluyorum. Sırt çantamda son ödevleri dururken onu okul ödevi yapmaya iten şey neydi bilmiyorum ama şu anda bu umurumda değil.

Tek yapabildiğim dalgalanan karın kaslarına özlemle bakmak. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi vücuda sahip ve dün gece ellerimin onun her yerinde olduğunu kavramak benim için çok zor.

Eğer Rylie benimle yüzleşmeseydi, bütün gün Ash'le dün gece aramızda olanları düşünüp hayallere dalacaktım. Ama aptal eski sevgilisi kıskançlık patlamasıyla her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

"Callahan." Beni gördüğünde gülümsüyor ve bu sanki doğrudan üzerime vuran bir güneş ışığı gibi. "Seni duymadım."

"Müziğin çok gürültülü." Belli belirsiz tanıdık gelen bir rap şarkısı. Birkaç yıl önce annem küfürlü konuşmalardan nefret ettiği için hepimizin *bu tür müzikleri* dinlemesini engellemeye çalıştı ama bir süre sonra vazgeçti ve bizim yaşımızdayken kendisinin de bu müziği sevdiğini itiraf etti.

Telefonunda duraklat tuşuna basıyor ve müzik kapanıyor. Bir hoparlöre bağlı olmalı. Nereden bulmuş? Ve nerede?

Aptal bir hoparlörle o kadar ilgileniyorum ki, yataktan kaydığını ve kolları belime dolanıp beni kendine çekene kadar bana doğru geldiğini fark etmiyorum, böylece sergilenen tüm o muhteşem sıcak, sert tene temas ediyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor beni öpmeden hemen önce.

Kendimi onun kollarından kurtarmaya çalışıyorum. "Antrenmandan dolayı terliyim."

"Benim için fark etmez." Elleri popomun üzerinde kayıyor ve beni güzelce kendine çekiyor. Bol eşofmanının altında ereksiyonunu şimdiden hissedebiliyorum ve bu sefer kendimi onun elinden kurtarmayı başarıyorum.

"Annem mutfakta," diye fısıldıyorum. "Ava ve Beck de evde."

"Yani." Ash omuz silkiyor. "Buraya kimse geri gelmiyor."

Haksız değil, ama annem *oradayken*, yemek hazırlarken ve Beck'le sohbet ederken onunla uğraşmak bana *doğru* gelmiyor. Onları duyabiliyorum. O kadar da uzakta değiller.

"Bugün bir şey oldu," diye başlıyorum ama Ash sözümü kesiyor. "Ben de duydum."

Dudaklarımı kapamadan önce uzun, şaşkın birkaç saniye boyunca ona bakıyorum. "Ne demek duydum?"

"Rylie seninle kavga etmeye çalıştı ve sana sürtük dedi. Duydum." Yine omuz silkiyor ve ben bu omuz silkmelerden nefret etmeye başlıyorum. O kadar soğukkanlı ki, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, ama psikopat eski kız arkadaşı ya da ona her ne diyorsa, *benimle kavga* etmeye çalıştı ve bana *sürtük* dedi.

Bu biraz önemli. Ben böyle şeylerle uğraşmam. Bu normal değil.

"Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti," diyorum ona yavaşça, sanki küçük bir çocukmuş ve anlayamıyormuş gibi her kelimeyi aşırı telaffuz ederek.

"Dünyama hoş geldin bebeğim," diyor sırtarak, beni bir kez daha yakalamaya çalışıyor ama ellerinden kaçıyorum.

"Hayır, bu saçmalık. Adney'nin ofisine gitmem gerekti. Rylie ile fiziksel bir kavgaya girsem uzaklaştırma cezası alabileceğimi söyledi." Ona dik dik bakıyorum.

Bir yandan tırnağını çiğnerken bir yandan da kuşkuyla bakıyor. "Böyle bir şey *asla* bana olur, Ash."

"Bunu zaten söyledin." Ellerini inceliyor, bana bakma zahmetine bile girmiyor. "Bana her zaman olur."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Sesim tiz çıkıyor ve kendime sakın olmamı söylüyorum.

"Buna alışkınım." Duraksıyor. "Belli ki senin için sorun var."

"Ben değilim. Hem de hiç. Rylie beni korkuttu. Beni *zorladı*. Eğer koçum ortaya çıkmasaydı, sanırım Rylie benimle kavga etmeye başlardı."

"O tam bir kaltak. Siktir et o hatunu." Küçümseyici bir el sallıyor. "Ona ne söyledin ki?"

"Ona hiçbir şey söylemedim. Dün gece aramızda ne olduğunu biliyormuş gibi konuştu. Beni erkek arkadaşımı becermekle suçladı." Gözlerimi kısarak onu inceliyorum. "Onunla konuşmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Neden böyle bir soru sordun ki? Beni ona bizden bahsetmekle mi suçluyorsun? Bunu neden yapayım ki?" Sesi yükselmeye başladı ve onu kızdırdığımı söyleyebilirim.

Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Bu tür şeylere alışık değilim. Ben ve ben nadiren kavga ederdik. Ben'den başka erkek arkadaşım olmadı. Annemle babam tartışmaz. Arkadaşlarımla bile tartışmam. Kavga ettiğim tek kişi.

Önümde duran çocuk.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum," diyorum yavaşça, yine bir çocukla konuşuyormuşum gibi. "Sadece bizi nasıl bildiğini bilmiyorum."

"Sadece tahmin ediyor ve doğru tahmin etti. Hepsi bu kadar. Paranoyak olmaya gerek yok." Dolaba gider ve askıdan bir tişört çekerek üzerine geçirir. "Boş ver onu. Artık ondan o şekilde hoşlanmadığımı söylediğim için kızgın sadece. Bu konuyu bu kadar büyütecek olan o ve biz resmi olarak birlikte bile değildik."

"Bunu ona söylemeyi dene," diyorum.

"Bunu atlatacaktır. Her zaman atlatırlar."

Daha düşünmeye fırsat bulamadan soru ağzımdan çıkıveriyor. "Onunla seks yaptın mı?"

Kıpırdamadan duruyor, sonra bana dönüyor. "Ne?"

"Ne dediğimi biliyorsun." Kollarımı kavuşturup cevap vermesini bekliyorum.

En azından utanmış görünme nezaketini gösteriyor. Yanakları kızarıyor ve ensesini ovuşturarak bakışlarını yere indiriyor. "Belki."

Omuzlarım çökerken derin bir iç çekiyorum. "Gerçekten mi Ash? İkiniz sadece birkaç haftadır birliktesiniz!"

"Biraz takıldık, hepsi bu. Asla ciddi bir şey değildi. Bunu kaç kere söylemem gerektiğini bilmiyorum." Ona ters ters baktığımda, o da bana ters ters baktı. "Ne bekliyordun ki? Sen Ben'le bir yıl geçirirken benim keşiş gibi davranmamı mı?"

"Ben ve ben hiçbir şey yapmadık!"

"Bunu nereden bilebilirdim ki?"

"Bilmiyorum, belki de sana söylediğim içindir?" Göğsüm ağrıyor ve ağlamaya başlayabilirmişim gibi hissediyorum. Bu çok aptalca çünkü önemli bir şey değil, değil mi? Ash, Rylie Altman ile seks yaptı. Ne olmuş yani? Muhtemelen okulumuzdaki bir sürü kızla seks yapmıştır. Ama ben özelim. Hep istediği kişi bendim. Gerçekten önemseddiği kişi benim.

Kafamda bile büyük bir saçmalık gibi geliyor.

"Sana inanmadım, tamam mı? Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylediğini düşündüm." Ensesini o kadar sert ovuyor ki derisi kızarıyor. "Hiçbir anlamı yoktu."

"Ne demek hiçbir şey?"

"Rylie ile seks. Daha önce birlikte olduğum herhangi bir kızla seks." Sinirli bir nefes veriyor ve ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını karıştırıyor. "Ben mükemmel değilim. Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Ben de mükemmel değilim," diyorum, sesim kısık.

"Evet, öyleymiş gibi davranıyorsun. Autumn Callahan, güzel küçük prenses. Babası tarafından tapılan, annesi tarafından sevilen. Amigo takımının kaptanı, son sınıfın başkan yardımcısı. İyi notlar alıyor ve dün geceye kadar o pis çocuğun ona dokunmasına izin vermedi. Şimdi kendine bir bak, ağlayacaksın çünkü aptal bir piliçle seks yaptım, şimdi de kızgın ve seninle dövüşmeye hazır. Ne olmuş yani!" Ve Ash hışımla odadan çıkar.

O gider gitmez gözyaşlarım akmaya başlıyor ve yatağın kenarına çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum. Çok, çok aptal. Önemli olduğumu sanmıştım. Beni önemseddiğini sanmıştım.

Sanmıyorum.

YİRMİ BEŞ

Gecenin geri kalanında hiç konuşmadık. Annem yemeğin hazır olduğunu söylediğinde masaya gelmiyor ve babam Jake'le birlikte takım yemeğinde olduğu için bundan kurtulduğunu biliyorum. Ash'in babama asla saygısızlık etmeyeceğine bahse girerim.

Yine de bana saygısızlık edecek. Hiç şaşırmadım.

Yemek sırasında Beck her zamanki gibi hiç susmuyor ve Ava sürekli onunla tartışıyor, bu da annemin üzerine gelmesine neden oluyor. Ben tek kelime etmiyorum. İzin istemeden önce tabağımdaki yemeği çatalla itiyorum.

Annemin bana attığı üzgün bakış üzgün olduğumu anladığını gösteriyor ve başını sallayarak cevap veriyor. Saniyeler içinde sandalyeden kalkıp üst kata çıkıyorum, midemde kalan azıcık yemeği de tuvalete kusuyorum, bu sırada ağlıyor ve nefes nefese kalıyorum.

Tanrım, kusmaktan gerçekten nefret ediyorum. Ben de erkeklerden nefret ediyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum, sonra duş alıyorum ve ağlıyorum. Saçlarımı fönlüyorum ve biraz daha ağlıyorum. Saat dokuz bile değil ve ben yatağımdayım, ışıklar kapalı, telefonum fişe takılı ve başucumda duruyor, unutulmuş. Kimseyle konuşmak, Instagram'da gezinmek ya da insanların hikayelerini izlemek istemiyorum. Ve beni iyi bir ruh haline sokmaya çalışmak için TikTok videoları izlemek istemediğimden eminim.

Boş ver onu. Üzüntümün içinde debelenmek ve nefesimin altında Asher Davis'in varlığına lanet etmek istiyorum.

Sonunda uykuya dalıyorum ve rüyalarım korkunç. Rylie yüzüme yumruk atıyor ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Gözüm yarılarına ve gerçekten göremeyene kadar bana vurmaya devam ediyor. Sonra bir futbol maçına geçiyorum ama tezahürat yapmıyorum.

Tribünde oturmuş maçı izliyorum.

Rylie bir maçtan sonra futbol sahasına koşuyor, Ash'e sıkıca sarılıyor ve o da sürekli bana bakıyor. *"Sen de olabilirdin"* diyor ve bu beni sarsarak uyandırmaya yetiyor.

Ash'i yatağımın kenarında oturmuş, elini omzuma dolamış, beni uyandırmaya çalışırken buldum.

"Odamda ne yapıyorsun?" Ondan uzaklaşıyorum ve eli omzumdan düşüyor. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için düzenli nefes almaya çalışıyorum ama o yanımdayken bu çok zor, özellikle de boktan rüyamdan sonra.

Onu odamda, yatağında istemiyorum. Ona hala kızgınım.

Yine de yüzümün yan tarafına dokunduğunda, pürüzlü parmak uçları yanağımı sıyırdığında tenim farkındalıkla karıncalanıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Çok özür dilerim, Autumn. Bunu mahvetmek istememiştin."

Bu sözleri söylediğini ilk kez duyuyorum ve bundan nefret ediyorum ama ona inanabilir miyim bilmiyorum. "Ne için özür diliyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Bana yalan söylediğin için mi?

Bana kötü davrandığın

için mi? Beni öptüğün

için mi?

Beni parmakladığın için mi?

Üzgün olabileceği bir sürü şey var.

"Sana daha önce bağırduğım için. Nereden geldiğini anlamadığım için." Başını sallıyor, eli yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Berbat durumdayım Callahan. Bunu biliyorsun."

"Hayır, değilsin-" diye söze başlıyorum ama yumruğuyla yatağa vurarak beni irkiltiyor ve sessizleşiyorum.

"Evet, öyleyim. Ben tam bir pisliğim ve bunu sen de biliyorsun." Nefes alış verişleri sanki beş mil koşmuş gibi düzensizdi ve son derece üzgün olduğunu fark ettim. Düşündüğümde daha üzgün. "Sana layık değilim ve bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Bende ne bulduğunu ya da beni neden bu kadar çok sevdiğini bilmiyorum. Birlikte çalışmamalıyız."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak doğruluyorum. "Çalışmamızı istemiyor musun?"

Bana kuşkuyla bakıyor. Karanlıkta bile yüz hatlarını seçebiliyorum. Ve kesinlikle işkence çekmiş gibi görünüyor. "Ne diyorsun lan sen? Tabii ki çalışmamızı istiyorum. Birinci sınıftan beri senin peşindeyim."

İtirafı karşısında kalbim sıkışıyor. "Muhtemelen aşırı tepki verdim. Rylie ile seks yapman konusunda."

"O önemli değil," diyor, kelimeleri hızlı. Hızlı, hızlı, her zaman olduğu gibi. "O hiçbir zaman önemli olmadı. Onunla sadece seninle birlikte olamayacağımı düşündüğüm için birlikte oldum. Bekledim, biliyorsun."

"Neyi bekledin?"

"Seni bekledim. Yazın başında Ben'le ayrıldığınızı biliyordum. *Ondan* ayrıldığını. Eninde sonunda bana geleceğini düşünmüştüm. Ama hiç gelmedin. Sen kendini yapmaya devam ettin, ben de kendimi yapmaya devam ettim ve düşündüm ki, o özgür, ben özgürüm ve o benim nerede olduğumu biliyor. Ama benim için hiç gelmedin. Sonra okul başladığında Rylie etrafı koklamaya başladı ve ben de "siktir et" dedim. Onunla birlikte olacağım. Dikkatimi dağıtıyordu." Duraklıyor ve bana alaycı bir gülümseme gönderiyor. "Bir parçam seni kıskandırmak istiyordu."

"İşe yaradı," diyorum tereddüt etmeden. Hâlâ biraz üzgünüm ama yalan söylemek para kazandırmıyor. Bunu öğrendim. "Kaya ve Daphne bana ikinizin birlikte olduğunu söylediler ve ben yıkıldım."

"Neden benimle konuşmadın?"

"Neden benimle konuşmadın?" Ben de ona karşılık verdim.

"Beni her zaman iten sendin. Bana hep hayır diyen sendin." Başını sallıyor. "Bana gelme sırasının sende olduğunu sanıyordum."

"Aklını okuyamam Ash," diyorum ona, sesim kuru bir şekilde.

"Çok kötü. Dur bir dakika. Belki de bu iyi bir şeydir. O zaman şu anda sana yapmak istediğim tüm pis şeyleri bilmezsin." Sırıttıyor, dişleri yarı karanlıkta bembeyaz parlıyor ve ona hafifçe vuruyorum, elimin göğsünün çıplak tenine temas ettiğini çok geç fark ediyorum.

Ben elimi çekemedim bileğimi tutuyor ve avucumu göğsünün ortasına bastırıyor. "Bunu hissediyor musun?"

Kalbi hızla çarpıyor, sanki bir futbol sahasını hiper hızda koşarak geçmiş gibi. "Evet," diyorum usulca.

"Hepsi senin için. Kalbim sadece senin için atıyor, Autumn." Elimini ağzına götürüyor ve tenime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Başka kimse için değil. Sen ona sahipsin. Bana sahipsin."

Sözleriyle, dudaklarının elime dokunuşuyla eriyorum. Bileğimdeki tutuşunu gevşetiyor ve yanağını kavıyorum, ağzımı onunkine bastırabilmek için eğiliyorum ve sonra öpüşüyoruz.

Bu bir hata.

Ağzımı Ash'e açtığımda kelimeler zihnimde uçuşuyor, dilim onunla buluşmak için dışarı fırlıyor. O hâlâ bol bir eşofman altı giyiyor, benim üzerimde ise sadece bir atlet ve bir çift külot var. Vücutlarımız birbirine değdiği anda elektrikleniyor, aramızda kıvılcıklar çıkıyor ve ben hevesle ona uzanıyorum, ellerim sırtından aşağı kayıyor, parmaklarım eşofmanın bel bandının altından kayıyor ve onu altında çıplak buluyorum.

Bu kadar iyi hissettirirken nasıl hata olabilir? Birbirimize nasıl dokunacağımızı bilirken? Belki de bu bir hata değildir. Belki de bu her şeye rağmen işe yarayabilir.

Ash dudaklarıma doğru iniyor ve saniyeler içinde yatağının ortasında uzanıyorum, kalçaları bacaklarımın arasında, tüm vücudu benimle aynı hizada, dudaklarımız kilitlenmiş, dillerimiz birbirine dolaşiyor. Elleri atletimin altından kayıyor ve atletten kurtulmasına yardım ediyorum. Eşofmanını itiyorum ve o da tekmeleyerek çıkarıyor. Parmakları külotumun ön kısmının altından kayıyor ve sonra elini uzaklaştırıyorum, *onu* itiyorum, nefes alabilmek için oturuyorum.

"Neyin var?" Eğilip boynuma minik öpücükler konduruyor, parmakları sol meme ucumda ileri geri gezinerek karıncalanmama neden oluyor.

Beni kıvrandırıyor.

"Dur," diyorum ona, sesim sert. "Düşünemiyorum."

Ağzı bir anda yok oluyor, parmakları göğüslerimden uzaklaşıyor. Yatağının kenarında çıplak durana kadar geri çekiliyor ve ben ona bakıyorum. "Dur dersin dururum." Sanki polisler silahlarını çekmiş ve o da tutuklanmak üzereymiş gibi ellerini önünde havaya kaldırıyor.

"Sanırım hâlâ prezervatifin yok," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Prezervatife ihtiyacımız yok. Bu gece olmaz. Sadece... sana dokunmama izin ver." Yüzündeki yalvaran ifade beni yıktı.

Elimi ona uzatıyorum ve o da elimi tutup beni yatağa tekrar yatırıyor. "Arkana yaslan," diye fısıldıyor ve ben de söyleneni yapıyorum, beni öptüğünde inliyorum, diliyle ve dudaklarıyla beni uyuşturuyor.

Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil. Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, beni her yerimden öpüyor. Boynumu, omuzlarımı, göğsümü, göğüslerimin arasındaki deriyi. Önce birini, sonra diğerini ağzına almadan önce başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor. Onu izliyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum. Bunalmıştım. Bunu yapmak, biriyle bu kadar yakın olmak çok garip.

Yine de hiç garip değil, Ash ile değil. Sanki bunu yapmamız gerekiyordu ve bu yüzden başka biriyle yapamadım. Kendimi kurtarıyordum.

Ash için.

Beni karnımdan öpüyor, göbek deliğimi yalıyor ve beni inletiyor. Önce sol, sonra da sağ kalça kemiğime bir öpücük konduruyor. Sonra bacaklarımı aralıyor, ağzı uyluğumun iç kısmına iniyor ve neredeyse yerimden sığıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor. Ses çıkardığımı fark etmemiştim ama çıkarmış olmalıyım. "Sessiz ol."

Dudaklarımı kenetleyip gözlerimi sıkıca kapatıyorum, hassas tenimi öpüp ısırıldığında dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor, onu istediğim yere gittikçe yaklaşıyorum. Elim başının üstüne düşüyor ve parmaklarımı kalın, yumuşak saçlarında kıvırıyorum, sertçe çekestiriyorum, homurdanmasına neden oluyorum.

Kıpırdamadan duruyor, hiçbir şey yapmıyor ve gözlerimi açtığımda bana baktığını görüyorum, yüzü bacaklarımdan arasında, gözleri kocaman ve kırpışmıyor.

"Ne yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

"Sana bakıyorum," diye cevap veriyor.

"Neden?"

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Senin yatağında olduğuma." Kasık kıllarımın hemen üstüne bir öpücük bırakıyor ve beni zıplatıyor. "Bunu yapmama izin verdiğine."

"Ne yapmayı?" Çarpık bir nedenden ötürü bana ne yapmayı planladığını duymak istiyorum.

"Seni yiyeceğim." Bunu, iki elini kalçalarımdan iç kısmına yerleştirmeden ve burnuyla burnumu çekmeden hemen önce sırtımdan söylüyor. Sonra da hınzır diliyle beni yalıyor.

Uzun, işkence dolu dakikalar boyunca böyle. Ne zaman ses çıkarsam beni susturuyor. Her yerimi yalıyor, *her yerimi*, neredeyse utançtan ölmek istiyorum ama çok iyi hissettiriyor, bu yüzden tadını çıkarıyorum. Bazen çok fazla olduğu için gözlerimi kapatıyorum ve sonra onları açmak zorunda kalıyorum, böylece onun karanlık kafasını uyluklarımdan arasında izleyebiliyorum, dili yalıyor, dudakları emiyor ve sonra tekrar çok fazla oluyor.

Ve parmaklarını içime soktuğunda, bu çok fazla ve boşalıyorum. Titriyor ve sarsılıyorum, bacaklarım bükülüyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, kemiksiz bir yığın halinde yere yığılmadan hemen önce tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Vücuduma doğru öpücükler gönderiyor, ağzı benimkine konuyor ve öpücük bir anda kirliliğe dönüşüyor. Dil, dişler ve emici dudaklar. Yapabilirim

Tadımı alıyorum, keskin tuz gibi ve öpüşmeyi kestiğinde bana gülümsüyor, kendinden çok memnun görünüyor.

"Sen pis bir kızsın, Callahan."

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak kendimi ona sabitliyorum. "Hoşuna gidiyor." "Bayıldım a m ı n a koyayım." Beni tekrar öpüyor ve bu dakikalarca devam ediyor.

Israrlı ereksiyonunun kalçamı dürttüğünü hissetmeye başlayana kadar uzun, lezzetli dakikalar.

Sıra onda ama bu sefer bunu yüksek sesle söylemeyeceğim. Bunun yerine öpüşmeyi kesiyorum ve omzunu hafifçe iterek onu sırt üstü yatırıyorum. Beni izliyor, dudakları kapalı bir gülümsemeyle kıvrılmış, koyu renk gözleri heyecanla dans ediyor ve sonra güzel vücudunun her yerine öpücükler yağdıran kişi ben oluyorum. Dilimi minik meme uçlarına değdirerek, göbeğini yalayarak, göbeğinin dibinden ereksiyonuna kadar uzanan koyu renkli tüyler boyunca bir yol açarak keşfedebildiğim her santimi keşfediyorum.

Tam düşündüğüm gibi iriymiş. Aletle yüz yüze olmak bunu hemen fark etmemi sağlıyor. Derin bir nefes alarak tabanını kavırıyorum ve kenarlarını yalamaya başlıyorum ve neredeyse bana doğru ikiye bükülüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

"Gerçekten mi Ash? Ne yaptığımı sanıyorsun?" Onu bir buzlu şeker gibi yalıyorum, dilimi bir yandan diğer yana gezdiriyorum.

"Yapmak zorunda değilsin." Dilim onun hassas teniyle her buluştuğunda duraksıyor ve gülmek istiyorum ama gülmüyorum.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum ereksiyonunun başını dudaklarımın arasına almadan hemen önce. Tadı da keskin tuz gibi ve genişliğini test ediyorum, sinirlerim beni tereddüt ettiriyor.

"Eğer yanlış yaptığını düşünüyorsan, güven bana. Yapmıyorsun," diyor nefes nefese. Sanki zihin okuyormuş gibi.

Sözleri bana devam etmem için gereken güveni veriyor. Emiyorum ve yalıyorum, onu ağzımın derinliklerine çekiyorum, ta ki onu daha fazla alamayana kadar. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum, bu yüzden internette gördüğüm birkaç porno klibi kopyalıyorum, dilimi, dudaklarımı ve elimi kullanıyorum, dün gece bana öğrettiği gibi onu ekstra sıkıyorum. İşe yarıyor olmalı, çünkü dakikalar içinde kıvranıyor, inliyor ve bana bir uyarı bile veriyor.

"Geleceğim," diyor, gözleri simsiyah ve çaresizlikle dolu.

"Güzel." Ağzımı tekrar sadece başının üzerine kaydırıyorum ve daha sert emiyorum, ağzıma boşalmasını istiyorum. Sadece nasıl bir şey olduğunu görebilmek için.

Tuzlu bir sıvı patlaması gibi bir şey, bu uyarıdan birkaç saniye sonra boğazımın tam arkasına çarpıyor. Tüm vücudu sarsılıyor ve titriyor ve ben ondan uzaklaşıyorum, elim hala tabanın etrafında kıvrılmışken ona birkaç vuruş daha yapıyorum, hafif bir yüz buruşturma ile boşalmasını yutuyorum.

Tabii ki Ash her şey bittiğinde yüzümü fark etti. Ve gülmeye başladı, pislik herif. "Beğenmedin mi?"

Ona sarılmayı bırakıyorum ve yapış yapış olmuş elimi atletime siliyorum. "Benim favorim değildi."

Daha da sert gülmeye başlıyor ve elimi ağzının üzerine koyarak vücudunun uzunluğuna doğru sürünüyorum. "Herkesi uyandıracaksın," diye uyarıyorum onu.

Sakinleştğinde ve elimi ağzından çektiğimde, "Kimse senin kadar gürültücü değil, Callahan. Amını yaladığımda inliyordun."

Elimi tekrar ağzının üzerine kapatıyorum. "Bunu söyleyemezsin." "Neyi söyleyemem?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Biliyorsun." Bana söyletemiyor.

Elimi yalıyor ve ben de elimi onun ağzından çekiyorum. "Amını yalamak mı?"

Bunu söylememden hoşlanmıyor musun?"

Başımı sallıyorum, yan dönüp beni de yanına çektiğinde gülüyorum. "Hayır, bu iğrenç."

"İğrenç mi? Yani amının iğrenç olduğunu mu söylüyorsun? Hiç sanmıyorum. Belki de yalamayı ve dokunmayı bırakmamı istiyorsundur." Eli dolaşmaya başladı. Karnımın üzerinde. Aşağıya doğru. Ta ki parmakları bacaklarımın arasına girene kadar. "Huh. Tamamen ıslak, pembe ve parlıyor..."

"Dur." Eli durdu ve ona bir bakış attım. "Bunu durdurmak zorunda değilsin."

"Hem pastanı alıp hem de yiyemezsin, tatlım." Beni bir kez öpüyor ve fısıldayarak, "Kukun hakkında konuşmayı seviyorum. Bu benim yeni favori şeyim."

Elimi yüzlerimizin arasından geçirip ağzının üzerine yerleştiriyorum. "Sürekli bu konudan bahsetmeni istiyor muyum bilmiyorum."

"Çok kötü. Yapacaksın." Dudaklarını parmağıma doluyor ve ısırıyor ama çok sert değil. Sadece acıtacak kadar. Tam o anda dişleri batıyor

etime yumuşakça vurmaya başladı. Hafifçe. Beni karıncalandırıyor. Beni daha da ıslatıyor.

Parmağımı dişlerinin arasından kurtarıyor. "Gördün mü? Kahretsin, amın inanılmaz. Bak nasıl da dokunuyorum ve sen benim için ıslanıyorsun."

"Ash..." Sesim dalgalanıyor ve klitorisimle oynamaya başladığında gözlerimi kapatıyorum.

"Evet, bebeğim? Ne istiyorsun? Seni tekrar boşaltmamı mı istiyorsun?"

Seks yaparken benimle konuşan birine karşı bu kadar duyarlı olacağımı hiç ama hiç düşünmemiştim. Bunun beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm. Ama nedense Ash'in kalın sesiyle müstehcen şeyler söylemesi beni daha da tahrik ediyor.

"Evet lütfen," diye fısıldıyorum ve o da gülümseyerek parmaklarının baskısını artırırken beni öpüyor.

"Bu amcığı bütün gece yalayabilirim," diye mırıldanıyor ve sözleriyle, sesinin tonuyla tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. "Dokunmaya devam etmemi mi istiyorsun?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Çok güzel." Beni okşarken parmaklarının sesini duyabiliyorum, çok ıslağım. "Çok sulu. Sikmek için sabırsızlanıyorum."

Oh, işte bu. Evet, geliyorum, çünkü amımı sikmek istediğini söyledi.

Açıkçası, ben tam bir
sapığım. Ve bunu
seviyorum.

YİRMİ ALTI

Cuma gecesı ma sırasında Ash'i sahada görememek garipti. Ne adından bahsedildi ne de forma numarası söylendi. Onu zlememe rağmen, hayatının en iyi maçını oynadığını kabul etmem gereken kardeğime tezahürat yaparak elimden geleni yaptım. Maçı kazandık ve maçtan sonra yerel bir haber fotoğrafçısı tüm ailemizin fotoğrafını çekti ve fark ettim ki bu muhtemelen Jake'in as takımında oynadığı süre boyunca saha kenarında tezahürat yapacağım tek andı. Gelecek yıl üst lige çıktığında, ben gitmiğ olacağım.

Tabii Ash bir sebepten dolayı artık oynayamayacaksa ve Jake sezonun geri kalanında onun yerini alacaksa o bağka.

Dğncesine bile katlanamıyorum.

Maçtan sonra eve geldiğimde babamın arabasının çoktan garajda olduğunu fark ettim. O ve Jake benden önce nasıl eve geldiler? Genelde ma bittikten sonra uzun süre kalıp herkesle konuğurlardı ama ben hâlâ amigo odasındaiken gitmiğ olmalılar. Ash'i görmeyi planlıyordum, muhtemelen herkes uyuduktan sonra gizlice odasına girecektim ama üçü de babamın ofisindeydi ve kapıları kapalıydı. Muhtemelen futbol hakkında konuğuyor ve maçın üzerinden geçiyorlardı.

Kendimi tamamen dığlanmış hissettim, bir bebek gibi üst kata çıktım ve uzun, sıcak bir duğ aldım. Bacaklarımı tırağ ettim, bacaklarımın arasını tırağ ettim ve sonrasında Ash ve benim daha sonra bir araya geleceğimizi dğnerek tüm vücudumu losyonladım.

Ve sonra hemen uykuya daldı, ancak ertesi sabah saat sekizi geçe uyandı.

Beni uyandıran pastırma kokusu. Üzerime bir sweatshirt geçirip merdivenlerden iniyorum, saçlarımı parmaklarımınla tarıyorum ki tam bir

Mutfaka girdiimde kâbus görüyorum. Ash'in orada olacağını tahmin ediyorum, o mükemmel dudaklarını kıvıran hıncır gülümsemelerinden biriyle beni bekliyor olacak.

Sanırım yanlış. O hiçbir yerde yok, babam da öyle. Annem kahvaltı hazırlıyor, bu sefer pastırma ve Fransız tostı. En sevdiğim yemektir ama hem babam hem de Jake pek sevmediğı için nadiren yeriz.

İşte o zaman mutfakta da olmadıklarını fark ettim.

"Günaydın!" Annem neşeyle, uzun sarı saçlarını mükemmel bir dağınık topuz haline getirdiğini söylüyor. Bazen her şeyi o kadar zahmetsiz gösteriyor ki, bunu neredeyse sinir bozucu buluyorum. Ama iyi anlamda. *Tıpkı annem gibi olmak için bir sürü özlemim var.*

"Selam," diyorum. Ava ve Beck tezgâhta oturuyor, ikisi de sessiz çünkü ağızlarına yemek tıkcırtmakla meşguller. "Babam ve Jake nerede?"

"Ash'le birlikte bir saat önce ayrıldılar." Başka bir şey söyleyecek mi diye bekliyorum ama bana verdiği tek cevap bu oluyor. "Kahvaltı istediğini varsayıyorum."

"Elbette." Sinirli bir şekilde kahve makinesine gidip kendime bir fincan dolduruyorum, ardından fincanımı tezgâha götürmeden önce içine bir miktar krema koyuyorum. Hafta sonları Keurig kullanmamıza ya da Starbucks'a uğramamıza karşılık annem kocaman bir cezve kahve yapıyor, ben de genellikle okul başlamadan önce bunu yapıyorum.

Annem tavadaki yumurtalı ekmeğı çevirerek yavaşça mükemmel altın sarısı rengini alana kadar pişiriyor. "Huysuzsun."

Huysuz bir insan neyden nefret eder biliyor musunuz? Birinin onları huysuz oldukları için çağırmasından. "Ben iyiyim."

"Uh huh." Annem bir tabağa birkaç parça yumurtalı ekmek koyuyor, birkaç dilim pastırma ekliyor ve tabağı tam önüme bırakıyor, sonra da akçaağaç şurubunu bana doğru itiyor. "Bunların Ash'in bu sabah ortalıkta olmamasıyla bir ilgisi var mı?"

Duraklıyorum, domuz pastırması ayrılmış dudaklarımın önünde duruyor. Sanırım kendisi için birkaç parça daha yumurtalı ekmek hazırlarken bir kez daha bana arkasını dönüyor. Beynim bir cevap bulmaya çalışıyor.

"Sanırım annesi dün gece ona ulaşmış, bu sabah onunla buluşmak istemiş, o da baban ve kardeşinden onunla gelmelerini istemiş," diye açıklıyor annem, sobanın önünde dururken sırtı hâlâ bana dönük.

Pastırmayı tabağıma bırakıyorum, iştahım beni öylece terk ediyor. "Annesiyle buluşacak da ne demek?"

"Söylediklerimde ciddiylim." Annem tabağına iki parça yumurtalı ekmek koyuyor, ocağın altını kapatıyor ve sonra bana dönüyor. "Kahvaltı için babamlarda buluşacaklar."

"Dördü birden mi?" Jake'in orada oturup olanları izlediğini ve canının sıkıldığını hayal edebiliyorum. Babamın yardım etmek istemesini, hatta arabuluculuk yapmasını kesinlikle anlayabilirim, ama kardeşim? Bu kocaman bir hayır.

"Baban ve kardeşin yakınlardaki başka bir masada oturmayı planlıyorlardı. Bunu önceden konuşmuşlar ve Ash'in annesine orada olduklarından bahsetmemesine karar vermişler. Onunla yalnız buluşması gerekiyordu ama bu onu tedirgin etti. Don'u da getirebileceğini düşündü, bu yüzden baban ve Jake gitmeyi teklif etti," diyor annem, sesi son derece mantıklı geliyor.

Ama az önce söyledikleri kulağa çok korkunç geliyor. Ash'in annesiyle buluşmayı kabul ettiğine inanamıyorum. Daha da kötüsü, bana söylemediğine inanamıyorum. Biraz incindim. Nerede olduğunu bildirmek için bir mesaj bile mi atmadı? Ben onun koruyucusu falan değilim ama bu hafta paylaştığımız onca şeyden sonra en azından bir mesajı hak ediyorum, değil mi?

Belki de sadece mantıksız davranıyorumdur.

"Jake bedava kahvaltı için gitti," diye mırıldanıyorum pastırmamı yemeye başlarken. Meğer açlıktan ölüyormuşum ve bu uzun zamandır yediğim en lezzetli pastırma. Annemin Fransız tostı da ölmek üzereydi.

"Eminim öyledir. Pop's'a bayılır." Burası hem yerli hem de turist herkesin sevdiği ev yapımı kahvaltılarıyla tanınan yerel bir yer. "Ama şikâyet etmeyin. Onlar burada olmadığı için en sevdiğin kahvaltıyı yapacaksınız." Yanımdaki tabureye yerleşirken bana gülümsüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

Dün geceki maç hakkında konuştuk. Ava keşke ponpon kız seçmelerine katılsaydım *diyor* ve ben de ona "*sana söylemiştim*" der gibi bakıyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Ben demiştim bakışıyla vuran annem oldu.

"Ben de Jakey ve babam gibi futbol oynayacağım," diyor Beck, yumruğuyla kuvars tezgâhına vurarak. Jake, Beck'in kendisine *Jakey* dediğini duysa muhtemelen bedensel zarar vermekle tehdit ederdi.

Ava, "Zaten biliyorsun," diye işaret ediyor ama Beck başını sallıyor.

"Küçük çocuklar için değil. Lisede oynamak istiyorum. Ve üniversitede. Sonra bir gün, profesyoneller!" diye bağırıyor.

Hepimiz mutfağı temizlemeye başladığımızda, hatta Beck bile peçeteleri çöpe atarken annem "Eminim temizlersin," diyor. "Sahada bir tank gibisin."

Beck asla babam ve Jake gibi bir oyun kurucu olamayacak. Sahaya çıktığında, önüne çıkan herkesi biçmek istiyor. O mükemmel bir yan hakem.

Anneme tencereleri yıkarken yardım ederken gergin bir enerji topuydum. Keşke Ash dönmüş olsaydı. Babam ve Jake'in orada olduğunu bilsem de onu annesiyle yalnız düşünmek hoşuma gitmiyor. Kötü bir şey olmayacak, ama ya polisi aramak gibi korkunç bir şey yaparsa?

Ya restorana gelip onu tutuklarsa? Ya onu hapse atarlarsa? Bugün cumartesi, yani muhtemelen bütün hafta sonu orada kalmak zorunda. Daha çok genç. Daha 17 yaşında ama eminim onu ıslahevine koymazlar. Hayır, onu gerçek suçlularla birlikte gerçek hapishaneye koyarlar ve o da muhtemelen çıldırır ve-

"Autumn, iyi misin?" Annem bir elini sırtıma koyuyor ve ben lavabodaki sabunlu suya baktığımı, ellerimin kenarı kavradığını ve hiçbir şey yapmadığımı fark ediyorum.

"Ben iyiyim." Lavabonun derinliklerine uzanıp fişi çekiyorum ve suyun yavaşça boşalmasını izliyorum. "Sadece hâlâ biraz yorgunum sanırım."

Annem yatıştırıcı **B i r** şekilde sırtımı ovuyor, ben de biraz ona doğru eğiliyorum, güvenceye ihtiyacım var. Ash ortalıkta olmadığı için huysuz olduğuma dair daha önce söylediği şeyi büyütmemesini takdir ediyorum. Beni sorgulamaya başlayacağını düşünmüştüm ama pek bir şey söylemedi.

"Ona bir şey yapacağını düşünmüyorsun, değil mi? Polisi aramak gibi?"

"Kim? Ash'in annesi mi? O korkunç bir insan, ama bir şey yapacağını sanmıyorum."

O kadar korkunç ki," diyor annem. "Ayrıca, eminim saklayacak kendi sırları vardır." Merakla doluyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Böyle şeyler söylemesinden nefret ediyorum.

"İkinizin daha da yakınlaştığınızı fark ettim," diye devam ediyor annem.

Uh oh, çok erken düşündüm. İşte yorumlar ve sorular geliyor.

Yanaklarım ısınıyor ve bu kadar kolay kızarmamdan nefret ediyorum.

Tüm duygularımı ele veriyorum, yemin ederim. "Biz-sahibiz."

Annem kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıyor. "İkinizin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Neden öyle dedin ki?" Kolundan kurtulup nemli bir bez aldım ve tezgahı silmeye başladım.

"İkinci sınıfta mezuniyet balosu haftasında ikiniz çok samimiydiniz. O zaman bir şeyler olacağından emindim ama olmadı." Annem gülümsüyor. "Bu arada Ava mutfak tezgahını temizledi bile."

"Ah." Bezi lavaboya geri atıyorum ve kendimi aptal gibi hissederek kollarımı kavuşturuyorum. Ayrıca Ash'e olan hislerim yüzünden patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Ona her şeyi anlatamıyorum çünkü seksle ilgili şeylerle onu korkutmak istemiyorum ama *birkaç* şey paylaşabilirim. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Bence o da senden gerçekten hoşlanıyor." Başını eğip beni inceliyor. "Umarım sana saygılı davranır."

"Öyle," diyorum ona, daha dik durarak. "Biraz kaba saba biri ama bu beni rahatsız etmiyor."

Annem hafif bir gülümsemeyle, "Eskiden biraz kaba saba olan bendim," diyor. "Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor. Korkunç ebeveynler ve hayata kasvetli bakış açısı. Umursamaz tavırlar ve kendine zarar veren davranışlar.

Eğer odaklanmaya devam eder ve doğru seçimleri yaparsa mezun olabilir, buradan çıkabilir ve hayatıyla ilgili bir şeyler yapabilir." Yapabilir. Beni terk etmesini istediğimden değil, ama ben de bu kasabadan ayrılmayı planlıyorum. Belki birlikte bir yere gidebiliriz. Çok uzak olmayan, ama yeterince uzak, onun futbol oynayabileceği ve benim de onu izleyebileceğim bir üniversite.

ve sonunda birlikte yaşayabiliriz... Whoops. Çok hızlı hareket ediyorum.

"Just-Autumn." Dönüp ona bakıyorum, sesindeki ciddi tonu ve aynı derecede ciddi ifadesini fark ediyorum. "Ash'e karşı dikkatli ol. Akıllı bir kız olduğunu ve her zaman iyi seçimler yaptığını biliyorum ama... gençlik aşkının nasıl olduğunu bilirim. Pervasızca bir şey yapma."

Çok geç, ona söylemek istiyorum ama söylemiyorum. Onun yerine gülümseyip yanına gidiyorum ve ona kocaman sarılıyorum. "Ben her zaman dikkatliyimdir anne," diyorum ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Konu Ash olunca, pervasız *oluyorum*. Ve eğer dikkat etmezsem... yanabilirim.

Babam, Jake ve Ash'in mutfaktan eve girdiklerini duyduğumda odamda, dünyada en sevmediğim iş olan çamaşırlarımı ayırıyordum. Neredeyse koşarak odamdan çıkıyorum ve merdivenlerden koşarak iniyorum, annemle birlikte üçünün de bulunduğu oturma odasına yaklaşıırken yavaşlıyorum.

"...yani her şey yolunda gitti mi?" Annem soruyor.

"Beklenebileceği kadar iyi," diye yanıtlıyor Ash, sesine sinirlilik karışıyor. "Eve gelmemi istiyor. Beni restorandan alıp geri götürmek istedi ama önce düşünmem gerektiğini söyledim."

"Ah canım." Annem şu anda tam bir anne gibi konuşuyor. "Eve gitmek ister misin?"

Duvarın hemen diğer tarafında durup cevabını bekliyorum.

"Bilmiyorum. Eğer oraya geri dönersem, yine aynı bok olacak, anlıyor musun? Kusura bakmayın, küfür edip durmak istememiştim," diyor Ash. "Ama değişmeyeceğini biliyorum. Babamı kaybettiğimizde onu da kaybetmiş gibi oldum."

Sözleri beni çok üzüyor. Annesi fiziksel olarak yanında olabilir ama gerçekte onun yanında değil. Böyle bir şeyle başa çıkmayı hayal bile edemiyorum.

"Özür dilemeyi bırak. Bu evde hepimiz küfrederiz. Bazen Beck bile," diyor annem alaycı bir şekilde, ki bu doğru. Beck küçükken tam bir papağandı, hepimizi taklit ederdi, genellikle sadece kötü kelimeleri. "Henüz geri dönüp annenle yaşamak istemiyorsan, buna mecbur değilsin."

"Ben de ona aynı şeyi söyledim," diye araya giriyor babam.

"Ben odama çıkıyorum," diyor Jake, sesi tamamen sıkılmış gibi geliyor. Oturma odasından çıkıyor, gizlendiğimi fark edince kısa bir süre duruyor ve bana şaşkın bir bakış gönderiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sshh." Parmağımı dudağımın üzerine koydum ama çok geçti. Herkes Jake'in bana seslendiğini duydu.

Ash kapının kenarından eğilip Jake ve benim orada durduğumuzu gördü. "Callahan, ne yapıyorsun? Neden bir sapık gibi etrafta dolanıyorsun?"

Sesindeki eğlence, yüzündeki gülümseme ve bakışlarındaki ışıltı beni sonsuz bir rahatlamayla dolduruyor. Onu en son gördüğümde bu yana sadece yirmi dört saat geçmiş olsa da sanki sonsuzmuş gibi geliyor ve keşke ona koşup istediğim gibi yakalayabilseydim.

Ama yapmadım. Bunun yerine ona gülümseyip başımı eğiyorum, casusluk yaparken yakalandığım için biraz utanıyorum. "Benimle konuşmak isteyebileceğini düşündüm."

ebeveynleri yalnız. Bölmek istemedim."

"Sanırım işimiz bitti." Annemle babama tek kelime etmeden oturma odasından çıkıyor ve bana doğru geliyor. Karanlık bakışları tamamen benim için ve daha da yaklaştığında başımı geriye eğiyorum. Muhtemelen çok yakın, özellikle de babam izliyorsa. "Hadi dışarı çıkıp konuşalım," diyor Ash, sesi alçak. Samimi. "Sana olan her şeyi anlatacağım."

Ona bir bakış gönderiyorum, gözlerimle bunun iyi bir fikir olmadığını anlatmaya çalışıyorum ama anlamıyor. Tabii ki anlamıyor. Bana çok odaklanmış durumda ve bunu takdir etsem de, ne yaptığımıza dikkat etmeliyiz. Annemi endişelendirmek ya da babamı şüphelendirmek istemiyorum.

"Hadi," diyor Ash ben hala konuşmamışken ve ben de peşinden mutfığa doğru gidiyorum, bana arka kapıyı açtığında hoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

Tek bildiğim o yokken çok huzursuz olduğum ve geri döndüğü için çok mutlu olduğum. Güvende ve evimde olduğunu bilmek. Benimle birlikte.

Gitmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum.

YİRMİ YEDİ

DREW

"NEDEN BİRLİKTE DIŞARI ÇIKIYORLAR?" Bebeğimi izliyorum Kızım, ilk çocuğum, Asher Davis'in peşinden havuza doğru ilerliyor. Sadece bir anlığına gözden kayboluyorlar, sonra tekrar ortaya çıkıyorlar ve Ash'in bir şezlonga yerleşip açılmış bacaklarının arasını okşamasını, yüzünde boktan bir sırıtışla şaşkınlıkla izliyorum.

Aynen böyle, Autumn onun bacaklarının arasına yerleşiyor, Ash kollarını kızıma sarıp onu sıkarken ve boynunun yan tarafına bir öpücük bırakırken, sırtı onun önüne gelecek şekilde iyice sokuluyor.

Ne oluyor lan?

"Sanırım neden birlikte dışarı çıktıklarını biliyorsun. Yalnız kalmak istiyorlar," diye mırıldanıyor Fable yanımda dururken. O da pencereden dışarı bakıyor, yavaşça başını sallıyor ama kaşlarını çatmıyor. Kaşlarımı çatığımı biliyorum. O küçük pisliğin kızıma sanki onun sahibiymiş gibi dokunduğuna inanamıyorum. "Bunun olacağını biliyordum," diye ekliyor, her şeyi bilen bir anne figürü gibi.

"Ne olacaktı ki?" Bakışlarımı Ash ve Autumn'dan ayırıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Küçük kızım artık bir bebek değil. Bunu biliyorum. Bir süredir biliyordum, ama bir babanın kızına bakıp da *Baba!* *Baba!* diye bağırان değerli bir küçük çocuk görmemesi çok zor. *Baba!* Beni her gördüğünde.

Şimdi on yedi yaşında, son sınıfta, mezun olmak ve üniversiteye gitmek için evimizden ayrılmak üzere ve futbol takımımdaki en azgın oyuncularından birine çok yakın oturuyor.

Bundan nefret ediyorum.

"Sanırım birlikteler. Yani bir ilişki içindeler," diyor Fable, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Ama bu büyük bir anlaşma. "Onları ayırmalıyız."

"Ne?" Döndüğümde Fable'ın bana baktığını görüyorum, yeşil gözleri kısılmış, yanakları üzgün olduğunda olduğu gibi pembeleşmiş. "Neden onları ayırmak istiyorsun ki?"

"Kızımız için yeterince iyi değil," diyorum başımı sertçe sallayarak.

"Andrew Callahan, böyle bir şey söylediğine inanamıyorum bile." Karımın sesindeki hayal kırıklığı inkâr edilemezdi. Onu iyice kızdırmıştım. "Ash'ten hoşlandığını sanıyordum."

"Ben yaptım. Yaptım. Ama hadi ama. Gerçekçi olalım, kimse kızımız için yeterince iyi değil. Bu çocukların hiçbiri değil. O küçük Ben Murray pısrığına bile katlanamıyorum," diyorum sesimdeki tiksintiyi gizleme zahmetine girmeden.

Fable gözlerini deviriyor. Onu her gün hayal kırıklığına uğrattırıyor olmalıyım. "Ben çok tatlı bir çocuktum. Ona tapardım."

"Ondan hiç hoşlanmadım." Başımı sallıyorum, pencereden bir kez daha bakıp Ash ve Autumn'un başlarını öpüşüyormuş gibi birbirine yaklaştırdıklarını görüyorum ve daha fazla dayanamıyorum. Oturma odasını tamamen terk edip, Fable peşimde mutfığa doğru ilerliyorum.

"Sakın dışarı çıkıp olay çıkarmaya kalkma," diyor.

Karımın yüzüne döndüm. "Sanki ben bunu yapardım." Planım bu değildi. Gerçekten değildi.

Tamam. Oraya gidecektim, onları ayırmak için çok fazla gürültü yapacaktım ve sonra Ash'ten bana yardım etmesini isteyecektim... bir şey. Uydurma bir proje, belki.

Kısa bir süre durdu ve yüzünde komik bir ifade belirdi. "Hey, bilmiyorum. Daha birkaç saniye önce onun kızın için yeterince iyi olmadığını söylüyordun, şimdi de sanki dışarı çıkıp ona ellerini kızından uzak tutmasını söyleyecekmişsin gibi arka kapıya doğru ilerliyorsun."

Bu da iyi bir fikir. Ama Fable'ın şaka yaptığını tahmin ediyorum. "İkisinin birlikte olmasından gerçekten memnun musun?"

Fable bir an sessiz duruyor ve ben onun bunu düşündüğünü biliyorum. Karımın kararlarına tamamen güvenirim. Acele kararlar vermez -artık vermiyor- ve o kadar uzun süredir birlikteyiz ki, genellikle birbirimizin düşüncelerini okuyabiliyoruz.

Ama sonunda bana cevabını verdiğinde şok oldum.

"İkisinin birlikte olması benim için sorun değil. Ash'i seviyorum. Bana gençliğimdeki halimi hatırlatıyor. Benim annem tam bir kabustu, bunu biliyorsun ve Ash'in annesinin de daha iyi olduğunu sanmıyorum," diye açıklıyor Fable.

"Annesi bir çöp parçası ve bu benim kibarlığım," diyorum sıkıca. Kahvaltı boyunca o kadının oğluyla nasıl konuştuğunu izledim. Onların masasına dönük olduğumdan emin oldum. Ona söylediği birkaç şeyi bile duydum. Onu manipüle etmek için elinden geleni yaptı, hatta onu çok özlediğini ve yeniden bir aile olabilmeyi dilediğini söylerken ağlıyordu. Sürekli onun evlerine dönmesini istediğini söylüyordu.

Davranışları beni şüphelendirdi ve konuşmaya devam ederken Ash'in yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyordum. Ve konuşuyordu. Onu neden bu kadar çok geri istediğinden emin değilim. Ash evdeyken, ki bu çok fazla değil, ona sürekli bağıyor, hatta tamamen sarhoş olduğunda onu biraz tokatlıyor. Ash asla karşılık vermiyor, çünkü bir kadına, özellikle de kendi annesine vuracak biri değil. Birkaç gün önce bana itiraf ettiği şey buydu.

Bu hikayeyi duymak bile kalbimi kırdı ama aynı zamanda beni çileden çıkardı. Evet, Ash'i severim. Bence o harika bir oyun kurucu, iyi bir çocuk ama belayı takip ediyor. Ayrıca belaya da sebep oluyor. Dikkatsiz ve aptalca şeyler yapıyor ama daha on yedi yaşında. Tabii ki yapar.

Aklını başına toplarsa, muhtemelen harika şeyler yapmaya devam edebilir. Yetenekli. Zeki. Notları iyi. Muazzam bir potansiyeli var. Eğer bana izin verirse, geleceği için ona yardım edebilirim. Ona rehberlik edebilirim. Tıpkı oğluma yapmayı planladığım gibi.

Ama kendime karşı dürüst olursam, onu kızımın yanında istemiyorum. Bu kadar çok yükü olan birine ihtiyacı yok. Asher Davis bir sürü bagajla geliyor ve bu bagajlar bir sürü saçmalıklarla dolu.

"Bence bu ikisi yıllardır birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar," diyor Fable, sesi yumuşak. "O sadece kendisini sevecek birini arıyor. Ona inanacak birini. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Beni etkiliyor ve bunu biliyor. On yedi yaşındayken berbat bir haldeydim. Bu Fable'la tanışmamdan tam dört yıl önceydi ve hayatım tamamen tuvaletteydi. Okulda bana güzel bir gülümsemeyle yaklaşmaya çalışan ve benden çok hoşlanan her kızı reddettim. Ne kadar iyi ya da ne kadar ısrarcı oldukları ya da onlardan ne kadar etkilendiğim önemli değildi. Hiçbirinin bana yaklaşmasını istemiyordum.

Sırlarımı öğrenmelerini istemedim.

Ama Fable bana gerçekten önemsediyini gösterdi. Bana yardım etmek istediğini.

Sırlarımın bir önemi yoktu. Beni iyileştirdi. Tüm hayatımı değiştirdi.

Daha iyisi için.

"Drew." Fable şimdi tam karşımda duruyor ve tam bir karides gibi. Bana olan tüm sevgisi gözlerinde parlayarak, yüzünde yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor ve ben zayıflamaya başladığımı hissedebiliyorum. Benden istediği her şeyi yapardım ve o da bunu biliyor. "Bırak Autumn onun üzerinde sihrini konuştursun. O çok iradeli, akıllı bir kız. Ona yardım edebilir. Tıpkı benim sana, senin de bana yardım ettiğin gibi. Ona bir şans ver, *onlara* bir şans ver."

Nefesimi sertçe verip başımı eğiyorum, kollarımı karımın beline doluyorum, o da parmak uçlarında durup kollarını boynuma doluyor. Alnımı onunkine bastırarak, "Eğer onu gecenin bir yarısı odasında yakalarsam, taşaklarını keserim," diye mırıldanıyorum.

Fable gülüyor, sesi hafif ve mutluluk dolu. "Ben de onun aletini keseceğim, yani bu konuda hemfikiriz. Henüz o aşamada olduklarını sanmıyorum." "Fable." Gözlerinin içine bakabilmek için biraz uzaklaşıyorum. "Gerçekçi ol. O bir

On yedi. O on yedi yaşında..."

İç çekiyor. "Belki de onunla doğum kontrol hapı hakkında konuşmalıyım."

Kulaklarımı yakacak başka bir şey söylemeden önce ağzını kapatıyorum. "Lütfen Tanrım, kızımın seks yapma olasılığına daha fazla atıfta bulunma. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Şimdi gerçek olma sırası sizde Bay Callahan." Ellerini göğsüme bastırıyor, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşüyor. "Odamıza gitmeliyiz."

Kaşlarımı çatıyorum, önerisi kafamı karıştırıyor. "Neden? Çocuklar nerede?"

"Autumn'un Ash'le dışarıda olduğunu biliyoruz. Jake muhtemelen çoktan uyumuştur. Cumartesi günleri maçtan sonra kestirmeyi sever. Ava siz gelmeden hemen önce bir arkadaşının evine gitti, Beck de öyle," diye açıklıyor.

Şimdi gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

Fable da karşılığında gülümser. "Gerçekten."

"O zaman gidip biraz yalnız kalalım," diyorum, yatak odamıza doğru ilerleyen Fable'in peşine takılıyorum ve uzanıp mükemmel kışına bir tokat atıyorum. Gülüyor, omzunun üzerinden bakıp bana gülümsüyor ve ben de dünyanın en şanslı erkeği olduğumu anlıyorum.

Yine de Ash'in durumuyla ilgili endişelerimden kurtulamıyorum.
Eninde sonunda bunu çözeceğiz.
Birlikte.

YİRMİ SEKİZ

SONBAHAR

"Ya ailem bizi böyle otururken görürse?" İtirazım en iyi ihtimalle yarım yürekliydi. Ash'i görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor ama aslında sadece bir gün olmuştu ve beni hemen kollarının arasına almasına bayılıyorum.

Ona çok yaklaşmıştım. Havuzun kenarındaki büyük boy şezlonglardan birinde oturuyoruz, ben onun açık bacaklarının arasındayım, sırtım göğsüne yaslanmış. O sıcak, kalbinin atışını hissedebiliyorum ve kolları beni sararken güçlü ve sıkı.

Beni bırakmasını hiç istemiyorum.

"Bizi görmeleri kimin umurunda? Eninde sonunda aramızda neler olduğunu onlara anlatmak zorundayız." Ash şakağıma bir öpücük konduruyor, ağzı uzun süre kalıyor ve nemli dudaklarının tenime dokunuşundan ürperiyorum. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Kalbim o kadar doluyor ki, sanki çatlayacak ve içimdeki yoğun duygular etrafa saçılacak. Böyle bir şeyi ilk kez onun itiraf etmesi çok iyi hissettiriyor.

Tabii ki duygularını her zaman benden daha iyi açığa vurmuştur. Eskiden sürekli yalan söylediğini, beni kandırmaya çalıştığını düşünürdüm ve bu yüzden kendimi tutardım.

Şimdi daha iyi biliyorum.

"Annem tam bir kaltak. Ondan nefret ediyorum." Sesi garip bir şekilde düz, duygusuz ve yüzüne bakabilmek için ondan uzaklaşıyorum. Yüz ifadesi de aynı şekilde duygudan yoksun.

"Ne oldu? Ne dedi o?"

"Don'la aramızdaki kavganın tamamen *benim* hatam olduğunu söylemeye çalıştı. Buna inanabiliyor musun?" Ash başını sallıyor, çenesi geriliyor. "Bu

Her Şeye tanık olmasına ve içten içe gerçeği bilmesine rağmen neye inanmak istiyorsa ona."

"Orada mıydı?" Şoktayım. Olanlar hakkında çok fazla detay bilmiyorum. Bir sürü söylenti duydum, Ash ve babam da bana ufak tefek bilgiler verdi ama hepsi bu kadar.

"Evet, son nefesine kadar inkar edecek ama Don'u tamamen kışkırttı. Ona, tırnak içinde söylüyorum, 'ağzını burnunu kırmasını' söyledi. Eminim bunun için Yılın Annesi dln kazanacak," diyor Ash alaycı bir Şekilde.

Sözleri kalbimi ağırlaştırıyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Sana söylemek istemedim." Biraz kıpırdanıyor ve itirafından rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Keşke onu daha iyi hissettirebilseydim. "Annenin ne kadar kötü biri olduğunu fark etmek berbat bir Şey. Bunu uzun zamandır biliyordum. Sadece yüzleşmek istemedim. Suçu alkole ya da sürekli kullandığı haplara atardım ama hayır. O gerçekten de beni hiç umursamayan berbat bir insan."

"Geri dönüp onunla yaŐamanı istediğini söyledi," diye belirtiyorum çünkü Ash'in annesinin onu gerçekten sevmediğine inanmak istemiyorum. Ailenin seni sevmemesi dünyadaki en kötü duygulardan biri olmalı. Hayal bile edemiyorum.

"Yıllardır ona iŐaretler vermeme rağmen artık onunla birlikte olmak istemediğim gerçeğine katlanamıyorum. Nadiren evdeydim, hep bir arkadaşımın evinde kalmaya çalışıyordum ya da her neyse." Beni rahatsız eden her neyse o. Bir kızla kalmak olabilir mi? Geçmişini ona karşı kullanamam ama bu çok zor. Diğer kızları duymak hoşuma gitmiyor.

"Ona hayır dediğimde, onunla eve gelmeyeceğimi söylediğimde bana küfretmeye başladı, ama hiçbir zaman babanın ya da kardeşinin duyacağı kadar yüksek sesle değil." Ash i geçiriyor ve ben bu seste çok fazla acı duyuyorum. "Sonra bana lanet olası bir pislik dedi, asla bir Şey olamayacağımı ve kiminle kalırsam kalayım beni tüketeceğini söyledi. Her zamanki gibi bir arkadaşımın evinde olduğumu sanıyor."

"Bir bakıma ylesin." Ona gülümsüyorum, keşke ortamı yumuŐatabilseydim.

"Doğru." Kıkırdıyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor. "O kadar aptal ki. Super Bowl dll bir NFL oyuncusunun  masa ötedeki restoranda oturduğunu bilmiyordu."

Berbat biri olabilir ama Ash'in annesine hakaret ettiğini duymak hoşuma gitmiyor. "Sanırım futbolla ilgilenmiyor."

"Hayır. Hiç olmadı. Bu benimle babam arasında bir şeydi." Duraksıyor, bakışları giderek uzaklaşıyor. "Restorandaki herkes babanı yalnız bıraktı ve ben bunun çok hoş olduğunu düşündüm. Sanırım böyle bir şey olduğunda bunu takdir ediyor."

"Burada o kadar uzun süredir yaşıyoruz ki, yerel bir restorana gittiğinde artık kimse ondan çekinmiyor. Bölgeye ilk taşındığımızda, nerede olursak olalım herkes ona yaklaşırdı. Her zaman imzasını istiyorlar, onunla fotoğraf çektmek istiyorlardı. Beck bunu anlamadı. Babamı bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu." Gülüyorum ve parmaklarımı Ash'in üzerime örttüğü kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Artık insanlar babama yaklaştığında genellikle lise futbol takımı hakkında konuşmak istiyorlar."

Ash'in göğsünde bir kahkaha gümbürtüsü duyuyorum. "Bu çok komik." "Biliyorum."

Bir süre sessizleşiyoruz ve ben kolunu okşarken o saçlarımla oynuyor. Dışarısı ılık, birkaç dakikada bir bizi serinleten bir esinti var ve izin verse sonsuza kadar burada oturabileceğimi düşünüyorum.

"Tartışma gerçekten bir paket sigara yüzünden mi başladı?" Birkaç dakika sonra sesim yumuşak bir şekilde soruyorum.

Ash iç geçirir ve bu düzensiz bir sestir. "Kulağa ne kadar aptalca gelse de... evet."

Her şey tam olarak böyle başladı."

Farkına varıyorum ve bir anda doğrulup yüzümü ona dönüyorum. "Buraya geldiğinden beri seni bir kez bile sigara içerken görmedim."

"Vazgeçtim." Bir omzunu silkiyor. "Birkaç sigara için dayak yediğinde, risk almaya değmediğini anlıyorsun."

Hah. Belki de bu yüzden bu kadar alıngandır.

İçimden sempatik bir ses çıkıyor ve uzanıp yanaklarını ellerimle okşuyorum. Kirli sakalları avuçlarıma batıyor ve yaralarını inceleyerek yüzünü inceliyorum. Dudaklarındaki şişlik inmiş ve normal görünüyorlar, bu iyi bir şey çünkü birbirimizi çok öpüyoruz. Gözünün üstündeki kesik eskisi kadar kızgın görünmüyor, kızarıklık azalmış. Morluklar da soldu, özellikle de morarmış gözü, hala görülebiliyor ve ona tehlikeli bir hava veriyor.

Ben onu sessizce içime çekerken Ash tek kelime etmiyor. Sanki tam olarak ne yaptığımı ve bunu yapmam gerektiğini biliyor, bu yüzden sessizce içimi doldurmama izin veriyor.

"Sana zarar vermesinden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, pisliğin adını bile söyleyemiyorum. "Sana yaptıkları için cehennemde çürümeli."

Annesi de pek iyi değil ama şimdi bunu söylemenin sırası değil. Ash benim yerime, "Onu cesaretlendirdiği için annem de öyle olmalı," diyor.

Dönüyor

Başını kaldırdı ve avucuma yumuşak bir öpücük kondurarak karıncalanmasına neden oldu. "Onlardan nefret ederek zamanını boşa harcama. Buna değmezler."

O çok haklı. Bu konuşmayı yapmak zor olsa da yaptığımıza memnunuz. Birbirimize karşı gerçekçi olmalıyız. İlerleyebilmemizin tek yolu bu. Ve ben de bunu her şeyden çok istiyorum. İlerlemek.

Ash ile.

"Pazartesi okula geri dönüyorum," diye itiraf ediyor.

Yanaklarını hafifçe okşuyorum, ellerim yüzünden tamamen uzaklaşıyor. "Bunun için hazır mısın?"

"Yetiştirmem gereken bir ton ödevim var ama evet. Ben hazırım. Normale dönmem gerek." Tereddüt ediyor ve sanki bir sonraki kelimeleri söylemek zor olacakmış gibi sertçe yutkunduğunu fark ediyorum. "Baban beni yanına alacak ve Pazartesi günü Adney ile de görüşeceğiz. Beni annemin evinden temelli çıkarıp ailenin geçici bakımına vermek için ne yapmamız gerektiğine bakacağız."

Şok oldum. Ailem onu tamamen yanına mı almak istiyor? Eğer bizi bilselerdi, buna bir son vermeye çalışırlardı. "Adney neden bu konuda bir şey bilsin ki?"

"Her zaman boktan ailelerin çocuklarıyla ilgilenir. Aslında Perşembe öğleden sonra babanı aradı ve konuşmak isterse benim durumum hakkında ona verebileceği pek çok tavsiyesi olduğunu söyledi," diye açıklıyor Ash.

Oh. Bu muhtemelen Rylie ile yüzleşmem ve ardından Brandy ile yaptığım konuşma yüzünden oldu. Ash'e bundan hiç bahsetmemiştim. "Umarım aileme ve sana yardım edebilir."

"Umarım o da yapabilir." Yer değiştiriyor, başı yaklaşıyor, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyor. "Keşke gerçekten yalnız olsaydık."

"Ash," diye onu azarlıyorum ama içimden bir ürperti geçiyor çünkü ben de gerçekten yalnız olmayı diliyorum.

"Bunu istediğini biliyorsun." O tanıdık, kibirli gülümsemesiyle sırıtıyor ve ben onu öpmek için yanıp tutuşuyorum.

Ama ailemin bizi izlemesinden de korkuyorum, bu yüzden riske atamam. Henüz değil.

"Prezervatif bulabildin mi?" Alay ediyorum.

Kıkırdıyor. "Hayır. Nereden bulabileceğimi biliyor musun?" "Belki daha sonra alışverişe gitmeliyiz," diye öneriyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Prezervatif için mi?"

"Ve diğer şeyler," diyorum omuz silkerek. Yine de yerel CVS'ye gidip prezervatif almak istemiyorum. Okula birlikte gittiğim insanlar hafta sonları orada çalışıyor. Bizim işimizi bilmelerine gerek yok.

"Biraz satın alabilirim," diyor. "Ya da evime gidip odamdan biraz alabilirim. Orada bir yerlerde birkaç tane olduğuna eminim."

Kaşlarımı çatıyorum. Asla oraya geri dönmek istemiyorum. "Bu çok riskli."

"Riskli şeyleri sevdiğini sanıyordum." Beni sıkıca kendine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O kadar hızlıydı ki, sanki hiç olmamış gibiydi.

Parmaklarımı gömleğinin içine sokarak onu başka bir öpücük için kendime çekiyorum, bu seferki daha derin, daha uzun. Önce o ayrılıyor, nefes nefese, bakışları beni incelerken kapüşonlu. "Bu nasıl riskli?" diye soruyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Sanırım annenle baban bunu yaptığımızı bilseler altlarına sıçarlar."

"Sen bizim çatımız altında yaşarken mi? Kesinlikle." Babam Ash'le neler yaptığımızı bilse onu öldürürdü. Jakuzide. Benim odamda.

Bunu düşünmek bile tüm vücudumu diken diken ediyor.

"Bu gece buluşalım," diye fısıldıyor, bakışları beni tekrar öpmeden önce bahçeyi taramak için kalkıyor. "Odama gel."

"Muhtemelen birlikte alışverişe çıkmamalıyız," diyorum kaşlarımı çatarak, her ne kadar istesem de. "Göze batmasak daha iyi olur."

"Benimle görünmekten utandığın için olmadığına emin misin, Callahan?" Şaka yapıyor, sesinin tonundan anlayabiliyorum ama gözlerine baktığımda oradaki kırılganlığı görüyorum. Tedirginliği.

Buna gerçekten inanıyor mu?

"Tüm dünyaya birlikte olduğumuzu söylemekten gurur duyarım," diyorum, sesim kararlı, ellerim yine yüzünü tutuyor. Ne kadar güzel bir yüz. Ve hepsi benim. "Ama benim ailem, senin annen ve Rylie varken, sanırım bunu gizli tutmamız daha iyi olur. Sadece bir süreliğine."

"Evet. Tamam. Tamam. Haklısın." Başını sallıyor, sonra beni bir kez daha öpüyor. "Bu gece on birde buluşalım mı?"

"Gece yarısı olsun," diyorum ve kaşlarını çatığında devam ediyorum. "Cumartesi günleri tüm ev halkı geç saatlere kadar uyanık kalır. Bu daha

güvenli."

Ash dudaklarını yalıyor. "Umarım o kadar uzun süre bekleyebilirim." Elimi tutuyor ve tam kucağına yerleştiriyor, ereksiyonunu hissedebiliyorum. "Seni şimdiden istiyorum. Her zaman."

Yanaklarım kızarıyor ve onu sıkıyorum, sonra elimi çekiyorum. "Beklemek zorundasın."

"Çok şakacısın."

"Bana zaten öyle dedin."

"Evet, sana yine alaycı diyorum." Daha fazla öpüşme. Daha fazla sarılma, sonunda kendimi ondan ayırıp ayağa kalkana kadar. "Hemen gidiyor musun?"

"Sonra görüşürüz. Bitirmem gereken çamaşırlar var," diyorum uzaklaşmaya başlarken.

"Zengin ailen çamaşırlarını sana mı yıkatıyor? Neden bir hizmetçin yok?" Ash arkamdan sesleniyor.

"Ailem çocuklarına iyi alışkanlıklar aşılamak istiyor," diye bağıryorum gülerek, arka kapıya doğru koşmaya başlarken. Kendimi çok iyi, çok hafif, çok mutlu hissediyorum. Ash ve benim aramda her şey yoluna girecek.

Olmak zorunda.

YİRMİ DOKUZ

GECE BULUŞMAMIZ her şeye rağmen gerçekleşmeyecekti. Kaya'nın bir kriz anı vardı - Jaden'la tartışıyorlardı - ve ben odamda çamaşırlarımı ayırmayı bitirirken bana mesaj attı. Hiç düşünmeden onu takılmak için davet ettim, böylece bu konu hakkında konuşabilirdik. O benim en iyi arkadaşım, onun yanında olmalıydım ve biliyorum ki o da benim için aynısını yapardı. Geceyi burada geçirip geçiremeyeceğini sorduğunda ona hayır diyemedim.

Anneme Kaya'nın gece kalmak için geleceğini söylediğimde bana sert bir bakış attı. "Ash'in burada olduğunu saklayabilecek mi?"

Onu odasında yatağını düzeltirken buldum, ki bu çok garip çünkü genelde sabah ilk iş bunu yapar. Ash'in bir hizmetçimiz olması gerektiğini düşünmesi çok komik. Biz çok parası olan normal insanlarız. Neden kendi yatağımızı kendimiz yapmayalım ve çamaşırlarımızı kendimiz yıkamayalım ki? Ama annem ayda bir temizlikçi tutuyor ve her kuruşuna değdiğini söylediği kapsamlı bir temizlik yapıyor.

"Sonbahar mı?" Cevap vermediğimde annem soruyor. "Öyle mi?"

Ruh halim patlamış bir balon gibi sönüyor. "Bunu hâlâ bir sır olarak mı saklıyoruz?" Tüm bu sırlardan nefret ediyorum. Beni rahatsız etmeye başladılar.

"Sadece pazartesiye kadar. Her şeyi yoluna koyduktan sonra, insanların Ash'in burada kaldığını bilip bilmemesinin bir önemi kalmayacak," diye açıklıyor.

"Sessiz kalacaktır. Kaya iyi bir sır tutucudur." Peki neden ona Ash'le olan ilişkimden henüz bahsetmedim?

Belki de yapmalıyım.

Annemle konuşmam bittikten sonra Ash'i aramaya çıkıyorum ve onu odasında, toplanmamış yatağının üzerine yayılmış halde buluyorum. Yatağa yaslandım.

kapı aralığında telefonuyla uğraşırken, birbiri ardına hızlı mesajlar gönderirken onu izleyin.

"Kiminle konuşuyorsun?" Onu öyle bir korkutuyorum ki telefonu elinden düşüyor.

"Kahretsin, Autumn!" Yemin ederim sadece bana kızgın olduğunda gerçek adımı söylüyor. "Neden bana böyle sinsice yaklaşıyorsun?"

"Özür dilerim." Kapı çerçevesini itip yatak odasına giriyorum ve bacağımı kaldırarak yatağın üzerinde asılı duran çıplak ayağını kendi ayağımla dürtüyorum. "Soruma cevap vermedin."

"Annem." Telefonunu alıyor ve yatağın diğer tarafına, duvara en yakın yere koyuyor. Sanki görmemi istemiyormuş gibi. "Gerçekten geri dönmemi istiyor."

"Ona hayır de."

"O kadar kolay değil." Yataktan sürünerek kalkıp yanıma geliyor ve kollarını belime doluyor. "Daha fazla bekleyemedin, ha? Gece yarısına daha çok var."

"Seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Elinden kurtulup odasında dolaşmaya başladım, bu haberi vermek üzereyken onunla yüzleşmekte zorlanıyordum. "Kaya şimdi geliyor."

"Öyle mi?"

"Geceyi burada geçirecek." Omzumun üstünden bakınca Ash'in yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade görüyorum. "Jaden'la sorunları var ve benim desteğime ihtiyacı var."

"Tamam. Güzel." Bir kez başını sallıyor ve çenesindeki gerginlikten kızgın olduğunu anlayabiliyorum. "Umarım eğlenirsiniz kızlar."

Kalbim hızla çarparak yanına gittim. "Kızgın mısın?" "Planlarımız var sanıyordum."

"Özür dilerim." Ve gerçekten üzgünüm. O planları dört gözle bekliyordum. "Kaya bana FaceTimed attığında ağlıyordu ve o asla ağlamaz. Hayır diyemedim. Birazdan burada olur." Ellerini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Yarın akşam birlikte olabiliriz."

"Elbette." Bana bakmıyor ve çenesinde bir kas esniyor. "Yarın akşam. Hadi yapalım şu işi."

"Ash. Gel hadi." Ellerini sıkıyorum. "Böyle yapma."

"Bu gece seninle biraz yalnız kalmayı gerçekten umuyordum," diyor, sesi çakıllı bir fısıltıya düşüyor. "Sana ihtiyacım var."

Kalbim acıyor. Çok şey yaşadı. Bunu biliyorum. "Belki Kaya uyuduktan sonra seni görmeye gelirim," diye öneriyorum.

"Yapacak mısın?" diye sorar

umutla. "Deneyeceğim."

"Tamam. Çok sıkı dene." Beni öpüyor. Beni daha yakına çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum. Çok iyi hissettiriyor. Ben ona doyamıyorum, belli ki o da bana doyamıyor.

"Gitmem gerek. Birazdan burada olur."

"Git. Git arkadaşını gör." Beni o kadar hızlı bırakıyor ki neredeyse kollarının arasından sendeleyerek çıkıyorum. "Sonra görüşürüz."

Küçümseyici tonu canımı acıtıyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Odasından sıvıştım ama fark etmedi bile.

Telefonunda bir şeyler yazmakla meşgul.

"...Sanırım iyi olacağız. Aslında, iyi olacağımızı biliyorum. Sadece her zamanki gibi aşırı tepki veriyorum," diyor Kaya ve ben de başımı sallıyorum. Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum. O da kaşlarını çatıyor, başını yana eğip beni inceliyor. "Sen iyi misin?"

Son on beş dakikadır Kaya'yla birlikte yatağında oturuyor ve onun Jaden hakkında konuşup durmasını dinliyorum. Onu önemsiyorum, gerçekten önemsiyorum ama Jaden'la olan sorunları neredeyse... önemsiz görünüyor. Böyle düşünmemin çok kaba olduğunu biliyorum ama elimde değil. Bu hafta sonu onunla bir araya gelmek istemedi, sorun da bu. Ona yatakta uzanıp Netflix izlemeyi tercih ettiğini söyledi. Dün geceki maçtan sonra yorgun olduğunu iddia etti, ki bunu anlıyorum, ama Kaya bunu kabul etmedi.

"Ben iyiyim." O solgun gülümsemelerimden birini daha sunuyorum ve Kaya parmağıyla beni işaret ederek başını sallıyor.

"Sen bir yalancısın. Neler oluyor?"

Ash'in evimde kalacağı konusunda onu daha önce uyarmıştım ama o bunu zaten bildiğini iddia etmişti, bu yüzden boşuna endişelenmişim sanırım. Hatta Ash'in Kaya geldiğinde dışarı çıkıp onu karşılayabileceğini bile düşünmüştüm ama Kaya'yla konuştuklarımızı duyabileceğini bildiğim halde odasından çıkmadım.

Sanki önceki konuşmamızın onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi. Hepsi bu gece onunla buluşamadığım için mi? Onunla olan arkadaşlığımı mı kıskanıyor?

Kaya mı? Eğer durum buysa, asla çalışmayacağız çünkü arkadaşlarım benim için önemli. Onları bir erkek için terk etmeyi reddediyorum.

"Bir şey olduğu yok." Kaya ve ben yatağında oturuyoruz ve o her zaman üşüdüğü için yorganıma sarınmış durumda. Ben de en sevdiğim battaniyeyi kucağıma serdim ve başımı eğerek üzerindeki tüyleri topluyorum. "Tamam, iyi, bir şeyler oluyor, ama kimseye tek kelime etmeyeceğine dair hayatın üzerine yemin etmelisin."

"Yemin ederim," diyor Kaya hızla.

Ona bakıp derin bir iç çekiyorum ve konuya girmeye karar veriyorum. "Ash ve ben... birlikte sayılırız."

Kaya dudaklarını büzüyor, patlamaya hazır görünüyor. "Biliyordum! Bana geçmişte aranızda neler olduğunu anlattıktan sonra bunu bekliyordum."

"Sus, sesini alçalt." Odamın kapısının kapalı olduğunu biliyorum ama yemin ederim, bazen duvarlar ince oluyor. Ya da kapımın dışında bekleyen casuslar var. Gerçi Ava şu anda bir arkadaşının evinde, o yüzden belki bu bir sorun olmaz. "Sanırım senin gelmene kızdı. Bu gece daha sonra buluşacaktık."

Kaya'nın ağzı açık kalırken gözleri kocaman açılıyor. "Oooh, siz ikiniz şimdiden neyin peşindesiniz?"

"Pek bir şey yok." Omuz silkiyorum, soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama sıcak yanaklarım her zamanki gibi beni ele veriyor. "Biraz takıldık."

"Ve?" "Ve
ne?"

"Nasıldı?" Kaya'nın ifadesi meraklı ve Jaden'la olan seks hayatıyla ilgili ayrıntıları benimle paylaştı, bu yüzden onunla birkaç ayrıntı paylaşmam adil olur.

"İyi idi." Tüm yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. "Henüz gerçek bir seks yapmadık. Dediğim gibi sadece takıldık."

"Etrafta dolaşmak çok eğlenceli olabilir." Kaya gülümsüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Eğlenceli. O gerçekten ne yaptığını biliyor." Kucağımdaki battaniyeyi yüzüme doğru çekerek onu güldürüyorum. "Hiç komik değil! Böyle şeyler hakkında konuşurken kendimi tuhaf hissediyorum."

"Biz de böyle şeyler yapmaya başladığımızda garip oluyor ama eğlenceli, değil mi? Yani, Jaden'la beni her zaman daha yakın hissettiriyor. Ayrıca, bunu sevdiğin biriyle yaptığında gerçekten anlamlı oluyor," diyor Kaya ve ben de şöyle bir bakıyorum

battaniyenin kenarından yüzündeki hülyalı ifadeyi görmek için baktı, Jaden'a karşı daha önceki öfkesi ve üzüntüsü tamamen unutulmuştu.

Battaniyeyi bırakıyorum. "Acaba Ash'e aşık mıyım?"

Kaya, "Onunla yeterince uzun süre birlikte olmadın," diye belirtiyor.

"Ama *yıllardır* birbirimize bağlıyız. Birbirimizin etrafında dönüyor, bir şeyler söylüyor, bir şeyler yapıyor, adeta birbirimize meydan okuyorduk. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama aramızda çok fazla itme ve çekme vardı. İkinci yılımızda öpüştük. Üçüncü yılımızda öpüştük. Bunun olması kaçınılmazdı," diyorum, sanki son derece mantıklıymış gibi, ama aslında öyle olmadığını biliyorum. "Sanki birlikte olmak kaderimizde varmış gibi."

"Çapraz aşıklar mı?" Kaya bana takılarak soruyor. "Romeo ve Juliet gibi mi?" "Tanrım, umarım değildir. Sonunda ikisi de ölüyor." Gülmeye başlıyoruz.

"Sanırım siz ikiniz birbirinize yarı yarıya aşık olabilirsiniz," diyor Kaya kahkahalarımız dindiğinde. "Ama yine de onu tanımaya ihtiyacın var, değil mi? Yıllardır çok konuştuğunuz söylenemez."

"Hayır, gerçekten yapmadık. Ya tartışmakla ya da öpüşmekle çok meşguldük." İçimi çekerek boşluğa bakıyorum, battaniyeyi ellerimin arasında toparlıyorum. "Bugün kahvaltı için annesiyle buluşmaya gitti. Sesi berbat geliyor."

"Okulda söyledikleri doğru mu? Üvey babasının onu dövdüğü doğru mu?" Kaya usulca soruyor.

"Don onun üvey babası değil, sadece annesinin erkek arkadaşı, ama evet, bu doğru. Ve hepsi bir paket sigara içindi. Sanırım annesi erkek arkadaşını Ash'e vurması için cesaretlendiriyordu." Başımı sallıyorum, midem çalkalanıyor. "Hayal bile edemiyorum."

"Zor bir hayatı oldu sanırım," diyor Kaya.

"Bunun hakkında düşünmeye gerek yok. Babası öldükten sonra son birkaç yıldır çok zor günler geçirdi." Kaşlarımı çatıyorum, babasının tam olarak *ne zaman* öldüğünü bilmemekten nefret ediyorum.

Kaya haklı. Ash hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Pek sayılmaz. Birkaç şey biliyorum ve önceki konuşmamız güzeldi. Ama hayatlarımız hakkında ufak tefek şeyleri paylaştığımız bu tür konuşmalara daha çok ihtiyacımız var. Onun da benim hakkımda daha çok şey bilmesini istiyorum.

Ya bu sadece cinsel bir ilişkiyse? Ya ilk korkularım gerçekten gerçekleşiyorsa? Sadece pantolonumun içine girmekle ilgileniyor ve bunu yaptıktan sonra beni terk edecek. Ya da belki de sadece babama yakın olmak istediği için bana yakın olmak istiyordur. Şans verilse babamın Ash'in futbol geleceği için elinden gelen her türlü yardımı yapacağını

biliyorum.

muazzam bir yardım olurdu. Babam NFL'de saygın bir adamdır. Ash'in bir yerlere gelmesine yardım edebilir.

Eğer Ash'in tek istediği buysa, o zaman... Yıkılırım.

"Hey." Kaya bükülmüş dizimi tutup sarsıyor. "Boktan ayrıntılara fazla takılıyorsun. Seni kötü hissettirmek istememiştim."

"Yapmadın." Dişlerimin arasından yalan söyleyerek ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. Kendimi kötü hissetmeme neden oldu ama bunun için onu suçlamıyorum.

Tamamen hatalıyım. Ash ve ben çok hızlı hareket ettik. Benden tam olarak ne istediğini anlamam gerek. Ona Kaya'nın geleceğini söylediğimde ne kadar üzüldüğünü hatırlamıyorum bile. Ya da telefonunda biriyle mesajlaştığını ve bunun gerçekten annesi olup olmadığını bilmiyorum, bu da belki de ona güvenemeyeceğim anlamına geliyor. Güvenmeli miyim? Ve her zaman kıskanç olacak mı? Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Bu ilişkimizin başlamadan bitmeye mahkum olduğu anlamına mı geliyor?

"Açlıktan ölüyorum." Kaya parlak bir gülümsemeyle yataktan zıplıyor. "Hadi gidip atıştırmalık bir şeyler bulalım ve film falan izleyelim."

"Tamam," diyorum kendimi aptal gibi hissederek. Keşke Ash'le yaşadığım sorunları bir süreliğine unutabilsem ve sadece Kaya'yla takılmaya odaklanabilsem.

Bu kadar sorunlu bir çocuk benim evimde yaşarken biraz zor.

OTUZ

Kendimi Ash'in odasına gizlice inerken bulduğumda saat gece bire yaklaşıyordu. Evin içinde ilerlerken, geçen hafta boyunca yaptığım tek şeyin bu olduğunu hissediyorum. Oraya gizlice giriyor, buraya gizlice giriyordum. Eğer ailem beni yakalasaydı, başım büyük belaya girerdi.

Daha önceki tüm rahatsız edici düşüncelerime rağmen, Ash'in risk almaya değer olduğuna inanıyorum.

Birkaç dakika içinde odasına girdiğimde onu yatağa yayılmış, çarşaf ve yorgan beline dolanmış bir halde uyurken buluyorum. Üzerinde tişörtü olmadan yüzüstü yatıyor, kollarını iki yana açmış, başını yana çevirmiş ve ben utanmadan ona bakıyorum, koridorda parlayan gece lambası için şükrediyorum, sadece açık kapıdan odayı aydınlatacak kadar parlak. Annem bunu Ash'in banyo yolunu bulabilmesi için fişe takmış olmalı. Ya da belki Ash'in odasına giden yolu bulabileyim ve şu anda yaptığım gibi onu gözetleyebileyim diye?

Evet, eminim bu son zihinsel soruma kesin bir *hayır* demektir.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam kalbim o kadar acıyor. Vücudunda iz bırakan fiziksel yaraların kalıntılarını görebiliyorum ama ya duygusal olanlar? Bana anlatmadığı neler yaşadı? Uykusunda o kadar savunmasız görünüyor ki, bana küçük bir çocuğu hatırlatıyor. Bir insanın kendi çocuğuna karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiği beni şaşırtıyor. Annesinin ona yaptıklarından nefret ediyorum. Kendi hatası olmadan böyle korkunç bir duruma düşmesinden nefret ediyorum. Keşke onun koşullarını değiştirebilseydim. Eğer burada kalırsa, ailem ona yardım edecektir.

Yine de ailem bunu yaptığımı öğrenirse, hiç tereddüt etmeden onu kapı dışarı ederler. Babam bana dokunduğu için onu öldürmek isteyebilir. Belki de bu riske değmez. Belki de sırf ona yakın hissedebilmek için her şeyi riske atmam Ash'in geleceği için zararlı olacaktır.

Odama dönüp yatmam gerektiğine karar vererek Ash'in odasından sessizce çıkmaya başlıyorum ki Ash kıpırdanıyor ve yüzünü bana dönecek şekilde yan yatıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldanıyor, yarı karanlıkta gözlerini kısarak.

Duruyorum, sonra yatağa gidiyorum, orada eğilip başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. "Sadece seni kontrol ediyordum. Uyumaya devam et."

"Buraya gel." Elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor, aramızda sadece çarşaf var. "Bu güzel bir sürpriz."

"Kaya beni bekliyor," diyorum ona, yalandan nefret ederek. Ama onu güvende tutmak için bunu yapmak zorundayım. "Ona tuvalete gideceğimi söyledim."

Bir an beni inceliyor, yüzlerimiz birbirine yakın, bakışları araştırıyor. "Gerçekten mi Callahan? Şimdi de bana yalan söylemeye mi başlayacaksın?"

İç çekerek başımı eğiyorum, böylece alnım çenesine değiyor. Az önceki yalanı hakkında onunla yüzleşmek isterdim ama bunu yapacak cesaretim yok. Henüz değil. "Burada olmamalıyım."

"Neden olmasın? Planın bu olduğunu sanıyordum." Saçlarımla oynuyor, onun içinde erimek istiyorum. "Benimle olmak istemiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Sadece..." Bunu söylerken sesim kayıyor ve gözlerinin içine bakabilmek için başımı kaldırıyorum. "Ailemle başının derde girmesini istemiyorum."

Kaşlarını çatarak bana doğru uzanıyor ve saçlarımlı alnımdan uzaklaştırıyor. "Şu anda seni aramaya gelmeyecekler."

"Bundan emin değiliz. Ve bunu riske atmak istemiyorum," diye fısıldıyorum, yanağımı göğsüne yaslayarak.

Bana uzun, sessiz bir an boyunca böyle sarılıyor, tek ses kalbinin düzenli atışı. Böyle olduğumuzda, birlikte, yalnız, her şeyi yapabilirmişiz gibi geliyor. Birbirimize sahip olduğumuz sürece dünyayı fethedebilirmişiz gibi.

Bunun gerçek olmadığını biliyorum. Sadece küçük baloncuğumuzda kendimizi güvende hissediyoruz. Gerçek dünya hala dışarıda, bizi bekliyor ve özellikle Ash için hiç de kolay değil.

"Kapı hâlâ açık mı?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, saçlarımı göğsüne sürtünüyor. "Evet."

"Gidip kapatmalısın."

"Gitmeliyim."

"Gitmeni istemiyorum." Elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve hafifçe popomun üzerinde duruyor. "Arkadaşın nerede?"

"Yatağında uyumak."

"Nerede olduğunu biliyor mu?" Kafamı kaldırıp şaşkınlıkla kaşlarımı çatığımda daha da açıklıyor. "Uyandığında sen yatakta olmazsan çıldırır mı?"

"Oh. Hayır. Bundan şüpheliyim." Muhtemelen tam olarak nerede olduğumu anlayacaktır. "O zaman git kapıyı kapat Callahan. Ve kilitle de."

Gitmemeliyim. Eğer gidersem, her şey aynı kalacak. Ama kalırsam, kalkıp kapıyı kilitlersem ve Ash'le yatağa geri dönersem, her şey değişebilir.

Her şeyi.

Öpmeden hemen önce kulağıma "Lütfen kal," diye fısıldıyor, iri elleri popomda geziniyor ve içimi sızlatıyor.

Yine, bunu yapan *lütfe*n. Nasıl karşı koyabilirim?

Kollarından kurtulup kapıya doğru ilerliyorum ve dikkatlice kapatıyorum. Yavaşça. Ses çıkarmaması için kilidi olabildiğince yavaş çeviriyorum ve sonra yatağa geri dönüyorum. Ash yana kayıyor ve yorgani arkaya atıp boş alanı davetkâr bir şekilde okşuyor. Yanına sokulup sıcak, sert bedenine sokuluyorum, yorgani ikimizin üzerine çektiğinde iç geçiriyorum. Elim karnına koyuyorum ve tamamen çıplak olduğunu hemen anlıyorum.

"Ash." Elim karnından çekince kıkırdıyor ve elimi tutup tekrar yerine koyuyor. "Üzerinde hiç kıyafet yok."

"Biliyorum." Sesi karanlık, şeytani. Sanki beni şok etmekten hoşlanıyormuş gibi, ki muhtemelen hoşlanıyordur. "Bu gece uğrarsan seni şaşırtabileceğimi düşündüm."

"İşe yaradı. Beni tamamen şaşırttın." Elim daha yukarı kaldırıyorum, henüz o bölgeye dokunmaya hazır değilim. Çok hızlı hareket etmek istemiyorum, gerçi son zamanlarda bu şekilde hareket ediyoruz gibi görünüyor.

Evet. Ya çok hızlı hareket ediyoruz ya da yeterince hızlı değiliz. Sanki karar veremiyoruz.

"Senin için başka bir sürprizim daha var." Çenemi kaldırıyor ve beni öpüyor, dudakları ısrarcı, düşüncelerimi, nefesimi alıyor. Öpücüğü kestiğinde,

Komodine uzanıp çekmeceyi açıyor ve istediğini bulana kadar etrafı karıştırıyor. "Bakın bende ne var."

Yüzüme bir prezervatif paketi sallıyor.

"Nereden aldın bunu?" Parmaklarının arasından kapmaya çalışıyorum ama çok hızlı hareket ederek kolunu uzanamayacağım bir yere kaldırıyor.

"Kardeşinin odası." Sesi ve yüzü kendini beğenmiş.

"Jake'ten mi çaldın?" Ve neden kardeşimde prezervatif var?

Aman Tanrım.

Bilmek istemiyorum.

"Evet. Siz daha aşağıda mutfaktayken gizlice odasına girdim." Ash memnuniyetle başını sallıyor. "Yatağının başucundaydılar. Onlardan kocaman bir kutusu var."

Bunu duyduktan sonra kulaklarımı fırçalamak için çamaşır suyuna ihtiyacım var.

"Bu yüzden bir çift kaparsam umursamayacağını düşündüm," diye bitiriyor Ash.

Davetsiz bir şekilde kardeşimin odasına girdiği ve yatağının başucundaki prezervatifleri çaldığı fikri pek iyi oturmadı. Ne mahremiyet ihlali ama. Ya yine gizlice girip başka şeyler de çaldıysa? Gerçek değeri olan şeyleri? "Muhtemelen bunu yapmamalıydın," dedim ona.

"Ne demek istiyorsun? Onun umurunda değil. Ayrıca, aileniz zengin. Hiç önemli değilmiş gibi gidip ekonomik boy bir kutu prezervatif daha alabilir. Para konusunda endişelenmesine gerek yok. Callahanlar için en iyisi bu, değil mi?" Ash'in sesindeki alaycı ton çok açık.

Ve bu beni kızdırıyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve doğruluyorum. "Şu anda çok kaba davranıyorsun." "Sen de şu anda çok hassas davranıyorsun," diye karşılık veriyor Ash.

Ben.

"O prezervatifleri kardeşimden çalmamalıydın. Bu Daha önce annen ve onun erkek arkadaşıyla başını belaya sokan şeyin aynısı" diye hatırlatıyorum. "Don'dan bir paket sigara çalmıştın ve o da bunun için seni dövmüştü."

Ash, "Çalıntı sigaraları bahane olarak kullandı," diye söze başlıyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"Onları çaldın, değil mi?"

Gözlerini benden kaçırıyor. "Evet." Sesi cızırtılı.

"Tamam, şimdi de kardeşimden çaldın. Evet, prezervatif aldın, büyük olay. Ama bunu yapmaya devam edemezsin Ash."

"Gerçekten de kardeşinin, prezervatiflerini çaldığım için beni ispiyonlayacağını mı düşünüyorsun? Hadi oradan," diye mırıldandı.

"Hayır, ama bana iyi görünmüyor." Elimi göğsümün üzerine koyuyorum. "Ben, Ash. Çalışıyorsun ve bu hiç hoş değil. Çalmaya *devam* et. Ve eğer durmazsan başın gerçekten belaya girecek."

O da ayağa kalkıyor, beni düşünürken bir elini saçlarında gezdiriyor. Dudakları ayrılmış, gözleri kısılmış ve iyice sinirlenmiş görünüyor.

İyiyim. Ben de çok sinirliyim.

"Burada oturup aptal prezervatifleri çaldığım için benimle tartışmayı, onlardan birini kullanmaya tercih ediyorsun." Sanırım bana bir soru soruyor ama daha çok bir açıklama gibi geliyor.

Ve hayır, bu gece onunla kesinlikle prezervatif kullanmayacağım. Ortam mahvoldu.

"Çaldığın nokta bu Ash. Başına gelenlerden sonra bunu yapmayacağını sanıyorsun," diyorum usulca.

"Bana ne olduğu hakkında ne biliyorsun?" Ash bana ters ters bakıyor, sonra kolunu uzatarak kapıyı işaret ediyor. "Gitmelisin."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Eğer senin için bir hayal kırıklığıysam, gitsen iyi olur Callahan. Sadece beni haklı çıkarıyorsun."

Yataktan fırladım, öfkeliydim. Üzgün. İçimde bir duygu girdabı dolaşıyor ve göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor. "Hangi noktadan bahsediyorsun?"

"Senin için yeterince iyi olmadığımı." Elini kapıya doğru sallıyor. "Git buradan. Çabuk, sana kirli, hırsız ellerimle dokunmadan önce."

Kapıya koşup kilidi kurcalıyorum, ağladığımı bile fark edemedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Sonunda kapıyı açabildim ve odasından koşarak çıktım, giderken güldüğünü duymayı bekliyordum ama hiçbir şey duymadım.

Sadece sessizlik.

Mutfakta aceleyle ilerlerken ışık yanıyor ve bir anlığına beni kör ediyor. Parlaklığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum, hala yaşlarla dolu gözlerimi ovuşturuyorum ve annemin sesini duyduğumda içimi bir korku kaplıyor.

"Sonbahar! İyi misin?"

Tanrıya şükür babam değildi.

Burnumu çekerek ona sırtımı dönüyorum. "Ben iyiyim. Sadece çabucak içecek bir şeyler alıyorum."

"Gerçekten mi? Nerede o?"

Bana bakmak istememesi için dua ederek daha dik duruyorum. Yüzümü ya da yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı görmesini istemiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"İçkiniz?"

"Az önce musluktan su içtim. Bir bardakla." Bahsettiğim o var olmayan bardağı bulmak için lavaboya bakmamasını umarak omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

"Sonbahar." Annem yaklaşıyor ve sonra eli ağır bir şekilde omzuma yerleşiyor. "Gizlice kaçmaya çalışmıyordun, değil mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, sırtım hâlâ ona dönük, gözyaşlarım yeniden akıyor. "Kaya nerede?"

"Uyuyor." "Ash nerede?"

Başımı öne eğdim. "Bilmiyorum. Muhtemelen odasındadır." "Bana yalan söylemezsin, değil mi?"

Bunu sorması beni öldürüyor. Ona yalan söylemek istemiyorum ama hiçbir şey olmadı. Ash'e kızgın olabilirim ama onu bu evden attırmayacağım. Liseden mezun olana kadar ondan uzak durmam gerekse bile, onun için en iyisini yapacağım.

Ya o kadar kibarım ya da o kadar aptalım.

"Yalan söylemiyorum anne. Şimdi yatağa dönmemin bir sakıncası var mı?" Hızla ona dönüp bakıyorum, yüzündeki endişeli ifadeyi görünce suçluluk duygusuna kapılıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum, taze gözyaşlarımla bir kez daha savaşıyorum.

Omzumu sıkıyor. "İyi geceler. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Gözyaşlarımı içime akıtıyorum ve odama dönüp sessizce yatağıma giriyorum. Kaya yatağın diğer tarafında uyuyor ve yorganı üzerime çektiğimde kıpırdamıyor bile. Dünyaya karşı ölü gibiydi.

Keşke ben de bu kadar şanslı olabilseydim. Uyumayı ve Ash'le olan tartışmamı unutmayı tercih ederdim. Belki de hepsi bir rüyaydı -ya da bir kâbustu- ve sabah uyandığımda Ash'le buluşmak için gizlice dışarı çıkmadığımı fark ederdim. Birbirimize kızmadık. Ve annem beni mutfakta ağlarken yakalamadı.

Ama ben gerçeği biliyorum. Olan oldu ve istesek de istemesek de yarın birbirimizle yüzleşmek zorunda kalacağız.

Kibritle Oynuyorsun ve
Benim Kağıttan Bir
Kalbim Var (The
Mayfair)

OTUZ BİR

ASH

Bütün gece dönüp durdum, Autumn'a odamı terk etmesini söylememden ve dışarı çıkmadan önce güzel yüzünde beliren yıkılmışlık ifadesinden başka bir şey düşünemedim.

Ben tartışmasız bir pisliğim. Hep öyleydim ve hep öyle olacağım. Dün gece olanlar da bunu doğruladı. Annemin gün boyunca Rylie ile birlikte bana mesaj atmaya devam etmesi ve her bildirimde beni daha da sinirlendirmesi yardımcı olmadı. İkisi de beni rahat bırakmıyordu ve ben de hıncımı Autumn'dan çıkardım.

Yani evet, ben kesinlikle bir pisliğim.

Sabah beş sularında uykudan tamamen vazgeçip telefonumu elime alıyorum ve bildirimlerimi kontrol ediyorum. Çeşitli insanlardan ölü mü diri mi olduğumu merak eden bir sürü snap aldım - geçerli bir soru. Futbol takımındaki oyuncuların çoğuyla Instagram'da doğrudan mesajlar aracılığıyla bir grup sohbetindeyim ve hepsi Jake'in ne kadar harika oynadığından ve Pazartesi okuldan sonra antrenmana gelip gelmeyeceğinden bahsediyor.

Vay, vay, vay. Onları bir sürpriz beklemiyor mu?

Annem bana mesaj attı, bir sürü mızımız *lütfe*n geri dön tipi mesaj, ama ben her birini görmezden *geldim*. Ciddi değildi.

Asla yapmaz.

Rylie de bana yine mesaj attı. Onu görmezden geldiğimde daha da kötüleşiyor gibi görünen öfkeli saçmalıklar. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve hayatım boyunca bazı çılgın kızlarla başa çıkmışım gibi hissediyorum. Ama bu? Aklını kaçırmış.

Saat sabahın beşı olduğu için mesaj göndermenin güvenli olduğuna karar vererek bir yanıt yazıp gönderiyorum.

Rylie. Bunu kafana sok. İlişkimiz bitti. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Gece gündüz bana mesaj atmayı kes. Bunu aşım. Seni aşım. Böyle devam edersen seni engelleyeceğim.

Umarım beni rahat bırakır. Bırakmazsa onu her yerde engellerim.

Psikopat Rylie'den bir mesaj bildirimi aldığım da Instagram'da geziniyordum, aklım başımdan gitmiş, hayatımdaki tek iyi şeyi incittiğim için kendime kızgındım.

Beni görmezden gelemezsin! Seninle konuşmam gerektiğini söyledim, ama benimle hiçbir yerde buluşmadığına ya da telefonlarıma cevap vermediğine göre, sanırım şimdi söyleyeceğim.

Tam da numarasını *engellemek* üzereydim, yani bir sonraki mesajı aldığım da parmağım tam anlamıyla *Bu Arayanı Engelle* yazan düğmenin üzerinde geziniyordu.

BEN HAMİLEYİM VE O SENİN.

Telefon parmaklarımin arasından kayıp yumuşak bir gümbürtüyle yatağın üzerine düşüyor. Ne oluyor be? Benimle taşak geçiyor olmalı. Telefonumu aldım ve yazmaya başladım.

Sana inanmıyorum.

Cevabı çabuk oldu.

Kanıtım var.

Neyin kanıtı?

Hamile

olduğumun.

Sözde kanıtını beklerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bir fotoğraf gönderiyor ve ilk başta ne olduğunu anlayamıyorum, ta ki şu ultrason şeylerinden biri olduğunu fark edene kadar.

O bizim bebeğimiz.

Gözlerimi kısarak fotoğrafı inceledim. Bir bebeğe hiç benzemiyor. Fasulyeye benziyor.

Kafamda geriye doğru sayıyorum, ilk takıldığımız zamanı düşünüyorum. Ağustos'un başı olabilir mi? Hayır, daha çok Ağustos ortası gibi, okul başlamadan hemen önce. Sıcak bir geceydi ve kendimi yalnız hissediyordum, okuldan bir grup insanla gölde takılıyordum, hepsinin birleşmesini izliyordum ve kimsem yoktu. Birdenbire ortaya çıktı, tek başınaydı, göğüslerini ve düz karnını gösteren bir bluz ve her arkasını döndüğünde kış yanaklarının görünmesine neden olan en kısa kot şort giymişti.

Sonra bir baktım çam ağaçlarının arkasında sikimi emiyor ve sonunda sevişmeye başladık.

Prezervatif kullandığıma da eminim.

İyi???? Söyleyecek bir şeyin var mı?

Ne demem gerekiyor? *Yaşasın, sabırsızlanıyorum! Hadi evlenelim!*

Hiç sanmıyorum.

Onun yerine ona, **sana inanmadığımı**

söyledim. **O senin, Asher. Bunu**

biliyorum.

Daha bir ay bile olmadı, ilk kez seks yaptık, diye cevap veriyorum, öfke beni kıpkırmızı yapıyor. Beni kandırmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Nedenini anlamıyorum.

Bir kere cevap vermesi yeter. Sonra

bir bebek surat emojişi gönderiyor.

Bu kez telefonumu fırlatıyorum ve büyük bir gürültüyle yere çarpıyor. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, acıyana kadar çekirtiyorum ve acıyı takdir ediyorum. En azından bana bir şeyler hissettiriyor.

Neden herkes bana yükleniyor, beni yıkmaya çalışıyor? Hiç anlamıyorum. Bunu hak edecek ne yaptım? Sadece hayatımı huzur içinde yaşamak istiyorum. Son senemi atlatıp bu kasabadan siktir olup gitmek istiyorum. Callahan ailesiyle her şey boka sararsa şimdi bile gidebilirim.

Sadece bu düşünce bile çelik gibi sert kalbimi kırıyor.

Telefonumu görmezden geliyorum, ancak Rylie bana sürekli mesaj gönderdiği için gelen tüm mesaj bildirimlerini duyabiliyorum. Kendimi yatağa atıyorum ve yan dönüyorum, yüzüm duvara dönük, sırtım telefonuma dönük. Sikerim böyle işi. Kimseye ihtiyacım yok.

Kim olursa.

Bir şekilde uykuya dalıyorum ve rahatsız edici rüyalar görüyorum. Rylie okula bir bebek arabasıyla geliyor, içinde sadece bir değil *iki* bebek kontrolsüzce ağlıyor. Autumn beni ve Rylie'yi bebeklerle görünce kaçıyor ve Rylie bana bir canavarı hatırlatan bir sesle HAYIR! diye bağırırken ben onun peşinden koşuyorum.

Bunun ne anlama geldiğini anlamak için profesyonel bir analize gerek yok.

Dokuz gibi uyanıyorum ve mutfaktan gelen bir sürü ses duyuyorum. Uzanıp onları dinliyorum, neşeli sohbetleri ve kahkahaları kalbimi sıkıştırıyor. Bu ev benimkine hiç benzemiyor. Büyük, havadar ve mutluluk dolu. Sürekli açık olan ve artık farkına bile varmadığınız bir televizyon yok. Bir sürü bağırış çağırış yok.

ya da lavabodaki kirli bulaşıklar, puslu havada kalan sigara kokusu. Bu aile gerçekten iyi geçiniyor, her şeyi konuşarak hallediyor, birbirlerine saygı duyuyorlar. Normalde bu tür şeyler beni çok rahatsız ederdi. Bunun bir avuç Mickey Mouse saçmalığı olduğunu düşünürdüm.

Ama burada olmak, bu aileyle yaşamak, birbirlerine nasıl davrandıklarını görmek, böyle bir hayatı özlememe neden oluyor. İçten içe asla benim olmayacağını bildiğim bir şeye özlem duyuyorum. Babam öldüğünde bunu kaybettim ve daha öncesinde, babam hayattayken bile, işler o kadar da iyi değildi. Çok kavga ederlerdi. Annem o zamanlar bile içiyordu ve babam ona yardım etmekten vazgeçti.

Yardım istemedi. Hala da istemiyor.

Bütün sabah yataktan çıkmadım, uykuya dalıp dalıp gidiyordum ki kapım hızla çalındı ve kapı itilerek açıldığında Fable Callahan güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşımda duruyordu. Kot pantolon ve tişört giymişti, makyajsızdı, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve yemin ederim benim yaşlarımda biri olabilirdi. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama internette bir şeyler gördüm ve eskiden Fable çok seksiydi. Hâlâ çok seksi. Gerçekçi olmak gerekirse tam bir MILF, ama böyle düşünemem çünkü bu Autumn'un annesi ve benim değer verdiğim kız o.

Yine de sıçtım batırdım. Bir kez daha. Yani bitti.

"Bütün gün burada saklanacak mısın, saklanmayacak mısın?" Fable fazla neşeli bir şekilde soruyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yorganı çeneme kadar örtecek şekilde yukarı çekiyorum. Fable'ın beni dikkatli bir şekilde izlemesi kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor. "Dün gece iyi uyuyamadım."

"Gerçekten mi?" Fable kaşlarını kaldırıyor, bakışları yere yerleşmeden önce odayı tarıyor. "Sanırım telefonunu düşürdün."

"Orada bırakabilirsin," diye başlıyorum ama çok geç, telefon Fable'ın elinde ve dokunduğunda ekran aydınlanıyor.

Rylie'den gelen mesajların uzun listesini ortaya çıkarıyor.

"Görünüşe göre biri seninle konuşmak için can atıyor." Fable bana telefonumu uzatıyor ve ben de ondan alıp yorganın altına, görmek zorunda kalmayacağım bir yere sıkıştırıyorum.

"O hiç kimse değil."

"Kız arkadaş mı?"

Tabii ki hayır. "Benim yok."

"Sonbahar'da bile mi?"

Bakışlarıyla karşılaşıyorum, ifadesi tehlikeli derecede nötr. Acaba beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyor? Annem hep böyle yapar. İpuçları verir, iyi davranmaya çalışır ve ben ona bir şey açtığımda ya da söylediğimde, *bam!* Üzerime gelir, bağırır, çağırır ve devam eder. Bana babam gibi pislik diyor.

Berbat.

"Autumn bile değil," diyorum ona dürüstçe. "O bana kızgın."

Lanet olsun. *Bu kadar* dürüst olmak istememiştim.

"Oh? Ne yaptın?" Fable, Autumn'un bana bir şey yapıp yapmadığını sorma zahmetine bile girmiyor. Sanırım bu çok doğal, kızını savunuyor.

Ya da hepimizin aptal olduğunu ve her zaman işleri berbat ettiğimizi biliyor.

"Aptalca bir şey." Ne olduğunu asla itiraf etmeyeceğim. Kendimin, Autumn'un ve Jake'in başını belaya sokarım.

"Bana söylemek istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Sertçe yutkunuyorum, utanç bana sertçe vuruyor. Ve utanç. Dün geceki davranışlarımdan utanıyorum. Autumn'la nasıl konuştuğumdan, ne yaptığımdan. O haklıydı. Jake'in odasına davetsiz girip prezervatiflerini çalmamalıydım. *Kulağa* aptalca geliyor çünkü öyle, ama bahse girerim ona "*Hey dostum, kullanabileceğim prezervatifin var mı?*" diye sorabilirdim. O da bana hiç tereddüt etmeden verirdi.

Ama vermedim. Onları geri vermemin de bir yolu yok.

"Sorun değil." Masanın önünde duran sandalyenin arkalığından tutup çeviriyor ve poposunu tam içine yerleştiriyor. "Başka neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Biraz doğrulup enseme kaşıyorum. "Yarın okula gidiyorum."

"Drew söyledi. Hazır mısın?" Bakışları atılmış sırt çantamın durduğu yere düşüyor. "Ödevine çalıştın mı? Eminim geride kalmışsındır."

"Bu öğleden sonra üzerinde çalışacağım." Yalan. Bir bok üzerinde çalışmayacağım. Hayatımda hiçbir şey yolunda gitmezken nasıl konsantre olabilirim?

"Geride kalmana izin verme Ash. Bu yaptığım en kötü şeydi. Liseden zar zor mezun oldum. Tam zamanlı bir işte çalışmakla ve küçük kardeşime bakmaya çalışmakla çok meşguldüm" diyor.

En azından endişelenmem gereken küçük bir erkek ya da kız kardeşim yok, gerçi bu, bu işte yalnız olmadığım anlamına gelirdi, bu da iyi olabilirdi. Ama belki de olmazdı. "Ailen neredeydi?"

"Gerçek mi? Babamın kim olduğunu gerçekten bilmiyorum. Annemi hamile bırakan ve sonra annem hamile olduğunu söyleyince onu terk eden bir ezik. Onu suçlayabileceğimden değil." Biraz gülüyor ama hiç espri yok. "Ben senin yaşındayken, annem günlerce içmekle ya da erkek arkadaşlarından biriyle gezmekle meşguldü. En azından hayatta olduğunu bilelim diye aramazdı, *hey, buradayım demezdi*. Ben ve Owen için hiç endişelenmedi."

Owen. Bu doğru. Kardeşi Owen Maguire, bir başka emekli NFL futbol oyuncusu. Bu aile efsanelerle dolu. Jake şanslı bir piç. Böyle devam ederse babası ona profesyonel bir takımda yer bulacak. En azından ona bir şans verir. İhtiyacımız olan tek şey bu, potansiyelimizi gösterme fırsatı. Bu şans olmadan, kimsenin size bakmadığı başka bir yetenekli futbolcusunuz.

Bu benim. Bu her zaman ben olacağım.

"Annem tam bir kabustu ama onun ya da yaptıklarının beni tanımlamasına izin vermedim. On beş yaşımdayken kardeşime ve kendime bakmam gerektiğini fark ettim, yoksa sonum tıpkı onun gibi olacaktı. Kardeşim de birlikte takıldığı çocuklar yüzünden büyük ihtimalle hapse girecekti. Bunu şimdiden görebiliyordum ve o sadece on, on bir yaşındaydı." Başını iki yana sallıyor. "Zordu, biliyor musun? Kendime bundan daha iyi olduğumu hatırlatmak. Yeterince sıkı çalışırsam bundan kurtulabileceğimi. Çoğu zaman bu boş bir hayal gibi geliyordu. Etrafınız sürekli sarhoşlar ve kaybedenlerle çevriliyken, bunun kaderiniz olduğunu düşünmeye başlıyorsunuz. Asla başka bir şey yapamayacaksınız" diye açıklıyor Fable.

Onu çok iyi anladığım için başımı sallıyorum.

"Bazen kendimi o yola girmek isterken buluyorum. Bazen bile değil." Gülüyor. "Daha çok *her* zaman. Sanki kimse benimle ilgilenmiyormuş gibi hissediyordum. Öğretmenler umursamıyordu. Kızlar benden hoşlanmıyordu ve erkekler beni fark etmeye başladığında onların peşinden koşuyordum. Lisede tam bir sürtük olarak görüldüğümü biliyor muydun?"

İtirafı karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ama o bunu fark etmiyor bile. Kendini hikayesine çok kaptırmıştı.

"Mezun olduktan sonra da söylentiler peşimi bırakmadı. Küçük bir üniversite kasabasında büyüdüm ve on dokuz yaşımdayken şehir merkezinde bir barda çalışıyordum.

Kampüsteki dedikodulara göre futbol takımındaki her oyuncuyla seks yapıyormuşum." diye açıklıyor, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi.

Bu da ne böyle? Bunu bana neden anlattığını gerçekten anlamıyorum. Bu, çok az tanıdığın bir çocukla paylaşacağın bir şey değil. "Söylenti *doğru* muydu?"

Sanki çok komik bir şaka yapmışım gibi başını arkaya atıp gülüyor. "Hayır," diyor ayılınca. "Şimdi sana karşı dürüst olacağım. Bunu daha önce kimseye itiraf etmemiştim. Evet, birkaç erkekle takıldım ama *hepsiyle* değil. Gerçeği bilmek kimsenin umurunda değildi. Sonra o futbolculardan biri, hiç takılmadığım biri, bana reddedemeyeceğim bir teklifle geldi. Adının ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Kim?"

"Drew Callahan." Fable gülümsüyor. "O beni kurtardı, gerçi her zaman onu benim kurtardığımı söyleyen ilk kişi o oldu. Ama beni o dünyadan kurtardı ve kardeşimin de o dünyadan çıkmasına yardım etti. Drew zengindi, zekiydi ve futbol sahasında yetenekliydi. Ve o da hasarlı bir maldı. Benden daha hasarlıydı. Ama biz birbirimizi düzelttik. Birbirimize uyduk."

Bana anlattıklarını sindiriyorum ve Autumn'un ailesinin geçmişini bilip bilmediğini merak ediyorum. Rüya gibi yaşıyorlar, herkes onların hayatını isterdi, ama Fable gençken hayatlarının berbat olduğunu söylüyor.

Benimki gibi.

"Bunu size söylüyorum çünkü umudunuzu kaybetmenizi istemiyorum. Nasıl ki Drew benim hayatım olan cehennem çukurundan çıkış biletim olduysa, Drew ve benim de sana yardım etmeye hazır olduğumuzu bilmelisin. Eğer bize izin verirsen, *senin* cehennem çukurundan çıkış biletin olacağız. Sana okulda, annen ve onun erkek arkadaşıyla aranda olanlarda ve eğer istersen üniversiteye başvurmanda yardımcı olacağız. Ayrıca mezun olana kadar kalman için sana güvenli bir yer de vereceğiz," diyor Fable, yeşil gözlerini bana dikebilmek için öne doğru eğilerek. Tıpkı Autumn'ununki gibi güzel gözler.

"Neden?" Sesim titreyerek soruyorum ve boğazımı temizliyorum. "Neden bana yardım etmek istiyorsun? Ben senin için hiç kimseyim."

"Bana kendimi ve kardeşimi çok hatırlatıyorsun. O zamanlar ben de herkes için hiç kimseydim ve keşke okuldayken birileri bana ulaşırdı." Gülümsüyor ve gözleri ekstra parlak. Neredeyse ağlamaya başlayacak gibi mi? Kahretsin, umarım başlamaz. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun Asher. Biz de hak ettiğin şeyi elde etmene yardımcı olmak istiyoruz."

Şu anda, Autumn'a yaptıklarım için kafama bir tekme hak ettiğimi düşünüyorum. Ve sözde Rylie'ye yaptıklarım, ama bu kadının söylediklerine uyacağım.

"Tamam." Hâlâ söylediklerini sindirmeye çalıştığım için kelimeyi yavaşça söylüyorum. "Bunu duymak istemeyeceksin, ama biraz saklanman gerekecek.

Autumn'la arana mesafe koy." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda tek bir parmağını kaldırarak beni susturuyor. "Onu göremezsın demiyorum. Birbirinizden hoşlandığınızı biliyorum." Hoşlanmak. Autumn'a karşı hissettiklerimi anlatmak için ne kadar da küçük bir kelime. "Babası da ben de dün ikinizi havuz başında birlikte gördük."

Yakalandım. Pencereden dışarı bakmadıklarından emindim.

"İkiniz çok yakındınız. Bununla ilgili bir sorunum yok ama biraz ağırdan almanız gerekecek." Şimdi parmağını bana doğru sallıyor. "Gece hepimiz uyurken gizlice dolaşmak yok."

Yüzüm yanıyor. Sanki Fable ne yaptığımızı *çok* iyi biliyor.

"Dışarıda, mülkün her yerinde kameralar var. Paranın satın alabileceği en iyi güvenlik sistemlerinden bazılarına sahibiz. Ama evin içinde kamera bulundurmuyoruz çünkü çocuklarımızın kendilerini hapishanede gibi hissetmelerini istemiyoruz. Çocuklarıma hapishanede yaşıyorlarmış gibi hissettirmek zorunda kalacağım bir şey yapmayın" diyor, sesi sert.

Sertçe yutkunarak, jakuziyi hedef alan bir kamera olmaması için dua ederek başımla onaylıyorum. "Evet, hanımefendi."

Gülümsüyor. "Ne kadar tatlı, değil mi? Az önce bana hanımefendi dedin. Etkilendim, Asher Davis. İçinde bir yerlerde gömülü bir nezaket kırıntısı olduğunu biliyordum."

Karşılığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu kadının yanında kendimi rahat hissediyorum.

Belki de sevmek gerçekten sevmeyi arıyordur. "Denerim."

"Denemeye devam et." Eğilip sırt çantamı aldı ve yukarı kaldırdı.

-bu kaltak çok ağır- ve yatağın kenarına düşecek şekilde fırlatıyor. "Ödevlerine şimdi başlamanı öneririm. Çamaşırhane açıldığında sana haber veririm, böylece giysilerini yıkayabilirsin. Yarın Bayan Adney'le yapacağın toplantı için temiz ve zinde görünmek isteyeceksin, değil mi?"

"Bizimle geliyor musun?" Umutla soruyorum. Koçumun arkamda olduğunu biliyorum, gerçi kızının üzerinde ellerimi gördüğünden beri o kadar da değil. Kahretsin, gerçekten daha dikkatli olmam gerekiyor.

"Öyleyim." Fable ayağa kalkıyor, ellerini kalçalarına dayıyor, bakışları üzerimde. "Sende çok fazla potansiyel var Ash. Bunu mahvetme."

"Yapmayacağım," diyorum ciddiyetle ve odadan çıkışını izliyorum. O gider gitmez sırtüstü uzanıyorum, tavana bakıyorum ve tamamen dönüşümü merak ediyorum. Bu kadın odaya girmeden önce, tüm bu aileyi siktir edip buradan defolup gitmeye hazırdım. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama herhangi bir yerin bu Mary Sunshine saçmalığından daha iyi olacağını düşündüm.

Ama Fable'ın söylediklerini duymak, onun da bu yollardan geçtiğini görmeme yardımcı oldu. Eminim çılgın hikayeleri vardır. Görünüşe göre kocasının da öyle. Çocuklarının sağlıklı ve mutlu olması için ellerinden geleni yaptıklarına şüphe yok.

Keşke benim de böyle bir ailem olsaydı. Babam iyi niyetliydi ama maddi imkânları ve karısı -annem- tarafından sınırlandırılmıştı. Ve o kimseyi umursamıyor.

Belki, sadece belki, dediklerini yaparsam ve kafamı dik tutabilirsem, hayatımı yoluna koyabilirim. Liseden mezun olurum, D-1 üniversitesine kabul edilirim.

Ve kızı al.

Ama sonra Rylie'yi ve bana söylediklerini hatırlıyorum ve kartlardan oluşan evim, artık var olmayana kadar birbiri ardına yıkılıyor. Önce bunu çözmem gerek. Eğer gerçekten bebeğime hamileyse

-Bu saçmalığa inanmakta zorlanıyorum. Belki iki kez seks yapmışsızdır? Bekle, üç kez. Ve her seferinde prezervatifle. Autumn'a söylediğim gibi, evde prezervatifim var, yatağımın başucunda duruyor, tıpkı Jake gibi. Rylie'yle birlikteyken de bunu kullanmıştım, ayrıca doğum kontrol hapi kullandığına yemin etmişti.

Yalan söylemiş gibi görünüyor. Ya da şu anda yalan söylüyor.

Rylie'yle ilgili tüm düşünceleri kafamdan kovarak sırt çantamın fermuarını açıyorum ve devasa siyah klasörümü, birkaç ders kitabını ve Autumn'un geçen hafta bana getirdiği, ben yokken kaçırdığım ödevleri içeren çalışma kâğıtları paketini çıkarıyorum. Bana ilk verdiğinde birkaç şey üzerinde çalışmaya başladım ama sonunda sıkılınca bıraktım.

Pes edemem. Bunu hatırlamam gerek.

Bu sözlere göre yaşamalıyım.

Pes etmeyin. Vazgeçme.

Vazgeçme.

Ver.

Yuka

rı.

OTUZ İKİ

SONBAHAR

PAZAR GÜNÜ İŞKENCE GIBIYDI. Kaya'nın eve gitmesi gerekiyordu, o yüzden erkenden çıktı ve beni başıboş bıraktı. Ash bütün gün odasında kaldı. *Bütün* gün. Bunu kim yapar ki? Annemi odasından çıkarken yakalayınca kendimi tutamadım. Ona neler olduğunu sordum, o da ev ödevi üzerinde çalıştığını ve rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledi.

Ash gerçekten ödev yapıyordu ve rahatsız edilmemeli miydi? Ne saçmalık ama! Ona yalan söylediğini anladım.

Ama hayır, bir noktada bana bir mesaj gönderdi ve ödevlerden biriyle ilgili bir soru sordu. Son derece kibardı, ona cevabı verdikten sonra benimle başka bir şey konuşmadı ve ben de başka bir şeyden bahsetmedim. Oysa çok istiyordum. Şöyle şeyler söylemek istiyordum:

Seni özledim.

*Dün gece bana neden o kadar kötü
davrandın? Sana yardım etmek
istiyorum.*

Sana yardım edeyim.

Artık savaştık istemiyorum.

Seninle olmak istiyorum.

Ve böyle devam eder.

Birlikte çok mu zehirliyiz? Birbirimizin tamamen zıttı mıyız ve asla yürümez mi? Buna inanmaya başlıyorum, tabii ki bunun doğru olmasını istemiyorum. Yine de ne düşünmem gerekiyor? O sıcak, o soğuk. Onu çözemiyorum. Yine de ben de ona aynı şeyi yapıyorum.

Onu hırsız olmakla suçladım ama buna mecburdum. Jake'e yaptıklarını annesinin erkek arkadaşına da yaptığını görmesi gerekiyordu. Don

yüzüne defalarca yumruk atmaya kesinlikle hakkı yoktu, ama Ash ona ait olmayan bir şeyi almamalıydı. Sigara gibi.

Ve prezervatifler.

Ash'in iyiliği için itiraf etmem gerektiğine karar vererek yatak odamdan çıkıyorum ve koridorda koşuyorum, kardeşimin kapısını çalıyorum ve içeri girebileceğimi söylediğinde odasına giriyorum.

"Ne istiyorsun?" Oyun koltuğunda oturmuş Madden oynuyor. Tabii ki.

Jake'e dönmeden önce duvarındaki dev televizyonu birkaç saniye inceliyorum. "Zaten futbola doyamadın mı?"

"Sadece başımın etini mi yiyeceksin yoksa gerçekten bir şey mi istiyorsun?" Bakışlarını televizyondan hiç ayırmıyor, parmakları elinde tuttuğu kumandanın üzerinde öfkeyle uçuşuyor.

"Seninle konuşmak istiyordum." Odanın ortasında durup etrafa bakıyorum. Burası biraz kirli. Kokuyor da. Yerdeki çamaşır yığını görüyorum ve bunun temiz mi yoksa kirli mi olduğunu merak ediyorum. Tanrım, erkekler-kardeşler- gerçekten iğrençler.

"Bana ne söylemek istiyordun?"

"Ash dün gizlice odana girdi."

Jake kumandayı öyle bir şiddetle yere fırlatıyor ki şok olmuş bir şekilde geriye sıçırıyorum. Ayağa kalktı, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Az önce ne dedin sen?"

"Sakin ol, önemli bir şey değil." Ona doğru yürümeye başladım ama yüzündeki ifade beni olduğum yerde dondurdu.

"Eğer benim eşyalarımı çalıyorsa bu büyük bir mesele. Sen de onun kıcını korumaya çalışma Autumn. İkinizin gizli gizli seviştiğinizi biliyorum."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve kelimeleri oluşturabilmem için birkaç deneme yapmam gerekiyor. "Senin çok tatlı bir şekilde ifade ettiğin gibi *alçaktan sevişmiyoruz*."

"Oyalanmak, her neyse. Ne dersiniz deyin umurumda değil. Ama eğer hırsızsa o pisliği koruma. Bana ne aldığını söyle."

"K-kondomlar," diye kekeliyorum gergin bir şekilde. Lanet olsun, kardeşimi hiç böyle davranırken görmemiştim. Asla!

"Prezervatif mi?" Jake'in kaşları havaya kalktı ve yüzündeki ifade bana şu anda babamı hatırlatıyor. Babam öfkeli ve yumruğunu duvara vurmaya hazır olsaydı, ki babamın bunu yaptığını hayatımda hiç görmedim.

"Evet." Az önce Jake'e kesinlikle alçaktan seviştiğimizi kanıtladım ve şimdi kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

Başını sallayarak gülmeye başlıyor. "Bu kadar mı? İkiniz sevişebilesiniz diye birkaç prezervatif mi çaldı? Aman ne önemli."

Onu düzeltmek, aslında sevişmediğimizi söylemek istiyorum ama o da a) bana inanmıyor ya da b) gerçekten umursamıyor. Eminim her iki seçenek de geçerlidir.

"Sadece bilmeni istedim, ne olur ne olmaz diye-" Oh, bu çok garip. "- Bazılarının eksik olduğunu fark edersen ve nerede olduklarını merak edersen diye."

"Muhtemelen fark etmezdim," diyor kahkahası kesilerek. Yerden kumandayı almaya gidiyor ve sandalyesine geri yerleşiyor, dikkati bir kez daha televizyonda. Sanki patlaması önemli bir şey değilmiş gibi. "Erkek arkadaşına odamdan uzak durmasını söyle. Bir daha yaparsa kışına tekme yi basarım."

"O benim erkek arkadaşım değil," diye itiraz ediyorum ama Jake dudak büküyor.

"Öyle de olabilir. Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Annem ve babam fark etmediği için şanslısın yoksa onu evden kovarlardı." Jake gülümsüyor, bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor. "Hey, bu kötü bir fikir değil, onlara ikinizin neyin peşinde olduğunuzu söylemem. Onu evden atarlar ve babam da benimle ilgilenabilir."

"Ash'i bu kadar mı kıskanıyorsun?"

"Babamın yardımını hak ettiğini sanmıyorum. O aşağılık bir uyuşturucu bağımlısı," dedi Jake.

"Uyuşturucu mu?"

Jake tamamen bana odaklanabilmek için kumandayı kucağına koydu. "Hadi ama Autumn. Bu kadar saf olamazsın. Benden iki yaş büyüksün, onunla aynı sınıftasın. Ash hakkında okulda dolaşan hikâyeleri duymuyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Yani, birkaç hikâye duymuştum ama balmumu iğnesi ya da her neyse onun ötesinde uyuşturucu içeren bir şey duymamıştım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sert bir nefes üflüyor. "Doğru ya. Unutmuşum. Artık o kadar iyisin ki kötü çocukların neyin peşinde olduğunu bilmiyorsun."

Yorumları beni sinirlendiriyor. Bazen tam bir pislik oluyor. "O zaman bana neyin peşinde olduklarını söyle."

"Ash'in eskiden reçeteli hap sattığı söyleniyor. Kampüste asla çünkü o tam bir aptal değil, ama sözde bir müşteri listesi var ve

hepsi liseden geliyor." Jake bana şeytani bir gülümseme gönderiyor. "Erkek arkadaşın hakkında şimdi ne düşünüyorsun?"

Jake'e erkek arkadaşım olmadığını hatırlatmak istiyorum ama zahmet etmiyorum.

Ayrıca, Jake'in itirafı beni çok etkiledi. Bu doğru mu? Ash uyuşturucu satıcısı mı?

"Ash'in dayak yemesinin bir nedeni de Don'un Ash'in hap zulasından çalması ve Ash'in onu bunun için çağırmasıydı. Ash hapları annesinden alıyor. Annesinin büyük bir Oxy bağımlılığı var ve bu yüzden her ay ona o kadar çok hap veren büyük bir reçetesi var ki, hepsini içse muhtemelen ölür. Ama hepsini almıyor, yarısını Ash'e veriyor, o da arkadaşlarına ve başka kim varsa onlara satıyor ve kârı bölüşüyorlar."

Tam bir şoktayım. Hiçbir fikrim yoktu.

"Okulda herkes Ash'in ne zaman döneceğini soruyor. Hiçbiri onu önemseydiğinden değil, gerçi takımdaki birçok çocuk onu geri istiyor, ama diğer herkes? Sadece haplarını istiyorlar. İlaçları tükeniyor ve bazıları da sinirleniyor." Jake başını sallıyor. "Acaba satacak hap bulabilmiş midir? Yarın okula gelirse onun için geleceklerdir."

"Bu söylediğin ciddi bir suçlama," diye hatırlatıyorum Jake'e, zihnim tüm bu yeni ve yıkıcı bilgilerle çalkalanırken. "Ash'e uyuşturucu satıcısı diyorsun, annesiyle birlikte çalıştığını ve ona ağır kesici haplar sattığını söylüyorsun. Bu gerçekten doğru mu?"

"Evet, benim tatlı, saf kız kardeşim. Peşinden koştuğun çocuk, dilini boğazına sokmasına izin verdiğin çocuk, okuldan sonra reşit olmayanlara reçeteli hap satıyor. Çoğu zaman da Starbucks otoparkında." Jake gülüyor. "Aklını başından aldım, değil mi?"

"Berbatsın." Odasından fırlayıp çıkarken aklıma gelen tek şey bu oldu, sinir bozucu kahkahası beni takip ediyordu. Hışımınla odama girip kapıyı çarpıyorum ve şimdi yumruğumu bir kez duvara vuran benim. Sonra tekrar. Sonra tekrar, ta ki duvarım tıkırdayıp yumruğum acıyana ve keşke yapmasaydım diyene kadar.

Bu düşündüğümden daha büyük bir karmaşa. Çok daha büyük bir karmaşa. Ash'i çıkarabileceğimden emin değilim.

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ, akşam yemeğinden hemen önce, odamda çamaşırlarımı katlayıp kaldırıyordum ki kapım hafifçe çalındı. Başımı kaldırdığımda Ash'in orada durduğunu görüyorum, yüzünde pişmanlık ifadesi var. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Şu anda mı?"

"Annen burada olduğumu biliyor." "Oh." Bir kez başımı salladım. "Evet, tabii."

İçeri giriyor ve odayı tarayıp her şeyi inceliyor. Buraya son geldiğinde gecenin bir yarısıydı ve etrafa bakma zahmetine girdiğini pek sanmıyorum. "Oturabilir miyim?"

"Elbette." Masamdaki pembe kadife sandalyeyi gösteriyorum.

Suratını buruşturarak onu çıkarıyor ve ağzı yukarı doğru kıvrılmış bir şekilde yerleşiyor. "Bu çok yumuşak."

"Bu kadife," diyorum ona.

"Ve çok rahat. Pembe sandalyenle dalga geçecektim ama oldukça havalı Callahan."

Şakalarını ya da sorunlarımızı görmezden gelmesini kaldıracak havada değilim. Onları görmezden gelmek, var olmadıkları anlamına gelmiyor. Hâlâ oradalar ve dün gece bana karşı tam bir pislikti. Özür dilemesi gerekiyor.

"Ne istiyorsun Ash?" Sesim kısa ve sabırsızlık dolu, çünkü am.

"Seninle nasıl konuştuğum için üzgün olduğumu söylemek istedim." Öne doğru eğildi, Dirseklerini dizlerine dayamış, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Ben bir pisliktim ve Jake'ten prezervatifleri almamalıydım."

"Ona söyledim. Odasına gizlice girip onları aldığını," diyorum, hiçbir şey saklamadığımı bilmesini istiyorum. Onun aksine.

Her şeyi saklıyor gibi görünüyor.

"Ona söyledin mi?" Ash başını sallıyor, sonra bir an için yüzünü ellerinin arasına alıyor ve bana bir kez daha bakıyor. "Kızdı mı?"

"Öfkeli. Ama sonra prezervatifleri almanın saçma olduğunu düşündü. Ayrıca bir daha onun odasına gizlice girersen kışına tekme basacağını söyledi." Tereddüt ediyorum, Jake'in söylediği diğer şeyleri ona anlatmalı mıyım diye düşünüyorum.

Ash derin bir iç çekerek, "Onu suçlamıyorum," diyor. "Benim de gidip ondan özür dilemem gerekiyor."

Hah. Bu yeni Ash kesinlikle bir sürpriz. İyi bir sürpriz.

"Bu muhtemelen uzun bir yol kat ederdi." Belki de gitmez. Jake Ash'i kıskanıyor ve ben nedenini anlamıyorum. "Bana başka şeylerden bahsetti."

"Ne gibi?" Ash'in kafası gerçekten karışmış görünüyor.

"Okulda insanlara reçeteli hap satman gibi." Ağzımdan kaçırdım ve yüzündeki ifadeden onu şok ettiğimi anladım. "Neden Ash? Bunu neden yapasın ki? Bu çok riskli. Yakalanırsan kendini hapiste bulabilirsin."

Ayağa fırlıyor ve parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirerek odamda volta atmaya başlıyor. "Durmaya çalışıyordum." İnkâr etme zahmetine girmiyor ve içten içe rahatlıyorum. "O gece, annem ve Don'la kavga ettiğimde, bunu yapmaktan çok yorulmuştum. İlk başta annemden çalmaya ve biraz daha fazla para için arkadaşlarıma satmaya başladım. Sonra annem beni yakaladı ve iyi bir şey yaptığımı fark etti. Bu yüzden beni kullandı. Hapları benim satmamın daha az riskli olduğunu söyledi, çocuk olduğum için yakalanırsam daha az ceza alırmışım. Beni ıslahevine falan atarlardı ve her şey biterdi. Kalıcı sicilime işlenmez."

Bu kadına inanamıyorum. Cidden, gelmiş geçmiş en kötü anne. "Ama on sekizime sadece birkaç ay kaldı. Futbol benim için önemli. Kimsenin buna inanmadığını biliyorum ama iyi notlar alıyorum. İhtiyacım olan son şey arkadaşlarıma hap satarken yakalanmak. D-1 okuluna girme şansımı kaybederim" diyor ve adımlarına ara verip bana bakıyor. "Bir okula girme şansım yok gibi ama hayallerim var, anlıyor musun? Bu yüzden ona bırakmak istediğimi söyledim. Artık yapamayacağımı söyledim. Başka seçeneğim olmadığını söyledi. Satmaya devam etmek zorundaydım. Yaşamak için o paraya ihtiyacımız vardı ve bundan vazgeçtiğim için beni suçlu hissettirdi. Ondan vazgeçtiğim için."

Tanrım, ona gitmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama yatağında oturup bitirmesini bekliyorum. Önce bu hikayeyi anlatması gerekiyor. Ve bunu yaptıktan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Ailem bunu bilmeli.

Ona yardım edebilirler.

"O gün okuldan erken çıktım çünkü çantamı evde unutmuşum. Daireye girdiğimde Don ve annemi satmam için hapları paketlerken buldum. Çok kızmıştım, çünkü artık o pislik de bu işin içindeydi. İkisi de antrenmandan önce birkaç sipariş bırakmam gerektiğini söylüyordu, ben de vaktim olmadığını söyledim, ki doğrusu da buydu. Geç kalamam. Antrenmana gitmem gerekiyordu ve bana hayır dediler. Başka seçeneğim yoktu. Yapmam gereken bir iş vardı. İleri geri bağırmaya başladık, bir şey diğerine yol açtı

ve..." Sesi dalgalanıyor ve iyileşmekte olan yüzünü işaret ediyor. "İşte böyle oldu."

"Yani çalınan bir paket sigarayla hiçbir ilgisi yoktu."

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Bana yalan söylediğin için sana hep bok atıyorum Callahan ve işte buradayım, etraftaki en büyük sırrı saklıyorum."

"Neden bana gerçeği söylemedin?" Soruyorum, sesim yumuşak, kalbim onun için kırılıyor. Yalan söylediği için kızgın bile değilim. Anlıyorum.

"Çünkü çok korkardın. Seni tanıyorum. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Sen iyi bir kızsın. Kurallara uyuyorsun, arkadaşların var, amigo kızsın ve öğrenci konseyindesin, iyi notlar alıyorsun. Ailen seni seviyor. Senin dünyanda her şey temiz ve iyi, ama ben değilim. Ben bundan çok uzağım. Ben uyuşturucu satıcısı bir pisliğim ve hiçbir işe yaramayacağım" diye açıklıyor.

"Öyle deme." Yataktan kayıyorum ve onun olduğu yere gidiyorum, böylece tam önünde duruyorum. "Sen bir bok parçası değilsin. Sadece birinin sana böyle yaşamak zorunda olmadığını göstermesine ihtiyacın var."

Gülümsüyor ama gülümsemesinde sıcak ya da tatlı bir şey yok. Neredeyse dişlerini gösterecek gibi. "Bana nasıl yaşayacağımı gösteren kişi sen mi olacaksın?"

"İzin verirsen olmak istiyorum." Ona doğru eğildim, ona dokunmak istiyordum ama ilk hamleyi onun yapmasını bekliyordum.

"Annen gibi konuşuyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok hevesli, bana yardım etmeye hazır, teklifleri konusunda hevesli. Ve ben de onun yardımını istiyorum. Ona ve babana ihtiyacım var ama bunu bilmiyorlar. Uyuşturucu olayını." İfadesi bocalıyor ve gözlerini kırpıştırıyor. Sertçe. Sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi. "Öğrendiklerinde bana yardım etmezler. Etmeyeceklerini biliyorum."

"Yapacaklar." Karşı koyamayıp ellerini tutuyorum ve kendi ellerimle kavriyorum. Parmakları buz gibi soğuk ve yemin ederim titriyorlar. "Eğer bana anlattıklarını onlara da anlatırsan, sana yardım edeceklerini biliyorum. Değişmek istiyorsun Ash ve bu savaşın yarısı."

"Evet," diye mırıldanıyor ve karşılığında ellerimi sıkıyor. "Tamam. Onlara söylediğimde benimle gelir misin?"

"Tabii ki."

"Artık gidebilir miyiz? Yarın Adney'i görmeye gitmeden önce bunu içimden atmak istiyorum," diye itiraf ediyor, sesi alçak. Başını öne eğmiş

Birbirine bağlı ellerimiz ve titreyen bir nefes beni terk ediyor. Bırakıyor, yanağımı avuçlamak için uzanıyor ve yüzümü kaldırdığında dudaklarımı ayırıyorum, öpücüğünü bekliyorum.

Nazik. Tatlı. Tutku yok, dil yok, sadece saf duygular dudaklarından benimkilere akıyor. "Seni hak etmiyorum," diye fısıldıyor. "Bunların hiçbirini hak etmiyorum."

"İstiyorsun," diye tekrar onaylıyorum, boştaki elim ensesindeki saçlara kayıyor. "Sana yardım edeceğim. Hepimiz sana yardım edeceğiz."

"İşler çirkinleşebilir." Biraz geri çekiliyor. "Annem kendini iyi gösterecek her şeyi söyler. O bir yalancı."

"Sadece doğrunun arkasında dur." Saçını tuttuğum elimi bırakıyorum ve geriye doğru bir adım atarak diğer elini bırakıyorum. "Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallarken zifiri karanlık bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Evet. Öyleyim." "O zaman önemli olan tek şey bu." Elini bir kez daha tutuyorum. "Hadi gidip konuşalım. aileme."

OTUZ ÜÇ

ASH

Ailesine iğrenç hikâyemi anlattığımda AUTUMN yanımda oturuyordu. Babası, koçum, idolüm, hap ticaretinden bahsettiğimde tamamen şaşırılmış görünüyor, gözleri geniş ve kırışmıyordu, dudakları şok içinde ayrılmıştı. Annesinin bakışları sempati doluydu ama aynı zamanda anlayışlıydı. Bu kadın beni anlıyor, ki bu biraz korkutucu.

Drew'un ofisinde bir saatten biraz fazla kaldık ve bir sonraki hamlem için strateji geliştirmeye çalıştık. Hâlâ Adney'le görüşmeyi planlıyoruz ama yarın sabah 9'a kadar randevumuz yok. Ondan önce, bölge şerif yardımcısının ofisine gideceğiz.

Bu berbat olacak. Ama itiraf etmeli ve onlara gerçeği söylemeliyim. Kanıtım var. Kahretsin, sırt çantamda üzerinde annemin adı yazan reçeteli bir Oxycontin şişesi var çünkü evet, ben hala haplarla dolaşan o salağım. En azından poşetlerde değil, o zaman otomatik olarak tutuklanırdım.

"Bunu atlatmanı sağlayacağız," diyor Drew, Fable da başını sallayarak onaylıyor. "Doğruyu söylediğin sürece, iyi olacaksın."

Onlara inanmak istiyorum. Ama yaptığım şey yasadışı. Başım büyük belaya girebilir.

Kocaman.

Toplantı bittiğinde hepimiz ofisten çıkıyoruz, Drew ve Fable mutfığa gidiyorlar, böylece Callahan ailesi için sıradan bir geceymiş gibi akşam yemeğine birlikte başlayabiliyorlar. Sanırım Drew hamburger ızgara yapacak ve Fable da salata ve donmuş patates kızartması yapacak. Süslü bir şey değil ama en azından yarı ev yemeği. Babam öldüğünden beri annemin son birkaç yıldır bana verdiğiinden daha fazla.

"Hadi dışarıda konuşalım," diyor Autumn elimi tutup beni evin diğer tarafındaki, odama en yakın olan arka kapıdan geçirirken. Bu evden hiç gizlice çıkmamıştım, oysa o kapı yakındayken bu çok kolay olurdu.

Ama ben istemiyorum. Burada kalmak istiyorum.

Burayı seviyorum. İşleri berbat etmek istemiyorum.

Sonbahar beni evin uzak tarafında, ön bahçeye yakın bir alana götürüyor. Bolca gölge sağlayan dev bir ağaç var, yol boyunca çeşitli çiçekler dikilmiş, başları hafif esintiyle sallanıyor ve dalgalanıyor. Ağacın altında bir bank var ve Autumn oraya oturup beni yanına çekiyor, ben de bir süre şaşkınlıkla ona bakıyorum, ta ki o rahatsız bir şekilde gülene kadar.

"Yüzümde bir şey mi var?" Burnuna, yanağına dokunuyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, keşke onu öpebilseydim, ama kendimi tutacağım. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Autumn kaşlarını çatıyor, narin kaşları çatılıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tanıştığımız ilk günden beri sana tam bir pislik gibi davrandım." O günü düşünüyorum. Kibritleri yakıp, o hıyarın sadece ondan bir vajina iğnesi almak istediğini söyledim. Bu kadar açık konuşarak onun dünyasını sarsmıştım, bu sözleri söylediğimde gözlerinin nasıl genişlediğini, mükemmel pembe dudaklarının şaşkınlıkla nasıl ayrıldığını gördüm. Eminim daha önce hiç kimse kıymetli Autumn Callahan'la böyle konuşmamıştı.

Onu şok etmek iyi hissettirdi. Tekrar yapmak istememi sağladı. Beni ona bağımlı yaptı. Güzel olduğu gerçeği acıtmadı. Sadece daha da kötüleştirdi, gerçekten. Ben onun üzerinde yükselirken onun bu kadar kısa, sevimli ve küçük olması hoşuma gitti. Vücudu inanılmaz. Giydiği hemen her şeyde göğüsleri harika görünüyor, gerçi lisedeki ilk birkaç yılında onları hep saklamaya çalıştığını söyleyebilirim. Üçüncü sınıfta kendine geldi. Çok daha güçlü, çok daha cesurdu. Daha da güzeldi.

Ve o başka birine aitti. Onunla ne yapacağını bilmeyen bir pısıriğa. Ben onunla ne yapacağımı, ona ne hissettireceğimi hep biliyordum. Tüm doğru kelimeleri söyledim, ona nasıl hissettiğimi anlattım ama o yine de beni reddetti.

Tekrar tekrar.

Sanırım ben de ona aynı şeyi yaptım. Gençken ciddi değildim. Ne Autumn hakkında, ne de başka bir şey hakkında. Sadece onunla oynamak istiyordum.

onu. Onu öpmek, becermek ve onunla işimi bitirmek. Mezuniyet balosu gecesi planım buydu ve bir an için onu elde ettiğimi düşünmüştüm.

Her zamanki gibi kaçtı.

İlk başta düşündüğümden daha zeki olduğunu kanıtlıyor.

"Sen tam bir pisliktin," diye kabul ediyor, tatlı sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Sanırım pislikler beni cezbediyor."

"Peki ya Ben?" Onu sorduğumda kendime işkence ediyorum. Elleri kızın üzerindeyken onu düşünmekten nefret ediyorum. Onu öpmesinden. Bana hiç yapmadıklarını söylediğinde ona inanmadım, çünkü hadi ama. Neden Ben Murray onu olabildiğince çabuk becermesin ki?

Ama bana doğruyu söylüyordu. Hala onun tamamen benim olduğuna inanamıyorum. Tamamen benim olduğuna. Eğer istediğimi yaparsam, gelecek haftanın sonuna kadar en az bir kez onun içinde olacağım. Yarın sabah tüm hayatım alevler içinde kalabilecekken, onun odasına gizlice girmenin yollarını planlamamam gerektiğini biliyorum, ama tehditler bende hiçbir zaman işe yaramadı. Yani bir parça kış için her şeyi riske atacak kadar aptal olan benim.

Ama Autumn söz konusu olduğunda bu sadece bir kış parçası değil. O bundan çok daha fazlası.

Sanırım ona aşık oluyorum. Aşkın ne olduğunu bilsem bile.

"Ben birlikte olmam gerektiğini düşündüğüm kişiydi. Nazik ve kibar biriydi. Benim için iyi bir erkek arkadaşı. Destekleyici. İyi bir aileden geliyor." Dönüp bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Beni sıktı. Hiç kıvılcım yoktu."

Uzanıp saçının bir teliyle oynuyorum, parmağımın etrafında tekrar tekrar döndürüyorum. "Kıvılcımımız var."

"Bir sürü kıvılcımımız var," diye onaylıyor hafif bir gülümsemeye.

"Keşke şu anda bir kıvılcım çakabilseydik," diyorum havayı yumuşatmaya çalışarak. Tüm hafta sonu boyunca ağır saçmalıklardan başka bir şey olmadı. Bıktım artık.

"Keşke biz de yapabilsek." Bir şey söylemeye başlıyorum ama parmaklarını ağzıma bastırarak beni susturuyor. "Ama henüz değil. Önce önümüzdeki birkaç günü atlatmamız gerekiyor."

Haklı ve bundan nefret ediyorum. Eğer bana izin verseydi onu odama sürüklerdim. Çırılçıplak soyar ve her yerini öperdim. Kardeşinden çaldığım prezervatiflerden birini kullanırdım - o kimi beceriyor ki zaten? Tanrım, kim bilir? Kimin umurunda?

Ben değil.

Autumn'u en son çıplak yakaladığım, amını yaladığım ve onu çılgına çevirdiğim zamanı düşünüyorum. Boşalırken kalçaları başımın etrafını o kadar sıkı sarmıştı ki, sanki bir mengene tarafından sıkıştırılmış gibiydi.

Çok ateşliydi.

Parmaklarını öpüyorum ve o gülümsüyor. Bileğini hafifçe tutup öpmeye devam ettiğimde geri ekilmiyor. Dilimi çıkarıp önce işaret parmağını, sonra orta parmağını yaladığımda gözleri kararıyor. Yüzük parmağına geldiğimde kıvranıyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum ki kabarık ağzına bir öpücük kondurabileyim. Dışarıda kameralar olduğunu biliyorum, bu yüzden kendime dikkat etmem gerekiyor, ama lanet olsun onun tadına doyamıyorum. Dilinin benimkine dolanması, boğazından çıkan küçük inlemeler ve sızlanmalar. Beni çok kolay boşaltıyor. Bahse girerim elimi şortunun altından, külotunun altından geçirsem onu sırlıslıklam bulurum.

Hepsi benim için.

"Tamam." Dudaklarını benimkilerden ayırıyor, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. "Durmamız gerek."

Son bir öpücük için onu kendime çektim, boynuna, kulağının hemen arkasına. Titriyordu. "Seninleyken asla durmak istemiyorum."

Omuzlarımı tutuyor, başını arkaya yatırıyor, böylece onu tekrar öpebiliyorum, son bir öpücük sözümü tamamen unutuyor. "Ben de istemiyorum. Ama yapmak zorundayız."

Göründüğünden daha güçlü olduğunu kanıtlarcasına omuzlarımı itiyor ve ben de bankın üzerinde geriye doğru kaymaya başlıyorum. "Lanet olsun, kadın."

"Neredeyse her gün kızları havaya fırlatıyorum," diye hatırlatıyor bana. "Göründüğümden daha güçlüyüm."

Birçok açıdan ona söylemek istiyorum ama ağzımı açmıyorum. Böyle şeyler söyleyince duygusal bir pislik gibi görünüyorum.

"Yarın okula dönmeye hazır mısın?" diye soruyor, gözleri kocaman, dudakları öpücüklerimden şişmiş. Konuyu değiştirmeye, beni onu soymayı düşünmekten uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum ama sorusu bana sadece unutmaya çalıştığım tek şeyi hatırlatıyor.

Siktiiğimin Rylie'si ve hamilelik hikayesi.

Eğer bu saçmalık doğruysa, mahvoldum. Ölçülemeyecek kadar sıçtım.

Şu an bunu düşünemem. Bu dünyada her şeyden çok değer verdiğim kızla otururken olmaz. Rylie'yi unut, tüm saçmalıkları unut. Autumn'a odaklanmalıyım.

Sonbahar. Ona daha çok ismiyle hitap etmeliyim. Ama bunu hiç yapmamam çok eğlenceli. Sanırım bu onu deli ediyor.

"Yarın antrenmana gitmeye hazırım," diyorum ve bu doğru. Futbolu özledim. Jake'in kalıcı olarak yerimi almasını da istemiyorum, bu yüzden geri dönmem gerekiyor.

Autumn gözlerini devirir. "Tabii ki öylesin."

"Hey, ben bununla tanınırım. Ve beni buradan çıkaracak tek şey de bu," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum. Haklısın. Sen de harika bir futbol oyuncususun." Eğildi ve yanağıma hızlı bir öpücük bıraktı.

"Cuma günü benim formamı giymek ister misin?" Ben sorarım. Bu ciddi bir şey. Daha önce hiç kimsenin maç günü formamı giymesine izin vermemiştim. Rylie'ye bile. Gerçi onun da çok istediğini biliyordum. Yine de numaramı giymesine izin vermek pek doğru gelmedi. Altı. Altı yaşındayken futbol formamda bana verildiğinden beri en sevdiğim numara. Birinci sınıfa giden beynime bu numarayı almam mantıklı gelmişti ve en sevdiğim numara olarak kalmıştı.

Autumn'un yüzü aydınlanıyor, coşkuyla başını sallarken gözleri dans ediyor. "Çok isterim."

"Senin say. Yedeklerimden birini eve getireceğim. Dolabımda bırakıyorum." Böylece sigara ya da eski, küflü yiyecekler gibi kokmaz. Tanrım, annemle yaşamaktan o kadar nefret ediyordum ki. Eğer oraya bir daha dönmek zorunda kalmazsam, tatmin olacağım.

Şimdi sırtıyor. Öyle ki neredeyse arka dişlerini görebiliyorum. "Az önce evim dedin."

Uzanıp tekrar saçlarıyla oynuyorum. Koyu renk. İpeksi yumuşaklıkta. Onunla ilgili her şey mükemmel. Benim için mükemmel. "Çünkü burası artık benim evim gibi."

"Burada olduğun için çok mutluyum" diyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Seni bana getiren koşullara rağmen, bunun olmasına sevindim."

"Ben de sevindim," diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi soluyor. "Sence çok mu hızlı gidiyoruz?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Neredeyse dört yıldır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Bunun gerçekleşmesinin tam zamanı olduğunu söylüyorum."

Gülüyor ve bu büyük ses tam göğsüme çarpıyor. Kalbimin tam ortasında. Kahretsin, bu kız.

O benim felaketim olacak.

OTUZ DÖRT

SONBAHAR

Ash okula döndüğünde her şeyin bu kadar normal hissettirmesi şaşırtıcı. Annemle babam Pazartesi sabahı ilk iş onunla birlikte şerif karakoluna gidiyor ve normalde Ava ve Jake'i her gün yanımda götürmeme rağmen Beck'i de okula götürüyorum, böylece annemin endişelenmesine gerek kalmıyor. Şerif yardımcısıyla görüştükten ve Ash onlara annesinin yasadışı işlerini anlattıktan sonra, Bayan Adney ile görüşüyorlar ve o da Ash'in ailemin geçici bakımına verilmesi için gerekli işlemleri başlatmalarına yardımcı oluyor.

Şerif yardımcısının da bu konuda yardımcı olduğu ve bazı önerilerde bulunduğu ortaya çıktı. Birkaç gün içinde, aileme Asher Davis'in geçici velayeti verildi ve ilçe uyuşturucu uygulama ekibi Ash'in annesinin dairesine bir baskın düzenledi. Satıcılığın getirdiği tüm gereçlerle birlikte çok sayıda hap buldular ve hem annesine hem de Don'a dağıtım da dahil olmak üzere suçlamalarda bulundular.

Hâlâ hapisteler ve bu Ash'i aşırı derecede mutlu ediyor.

Yine de paçayı kurtarmış değil. Ne yaptığını, annesinin son iki yıldır ona ne yaptırdığını itiraf etti ve kamu hizmeti cezasını kabul etti. Önümüzdeki ay içinde kendisine bir görev verilecek ve saatlerini tamamladığında, kendisine yöneltilen küçük suçlamalar düşecek ve çocuk sicilinde sonsuza kadar mühürlenecek.

Ash kolay kurtuldu ve o da bunu biliyor.

Bütün hafta boyunca, okulda her zamanki aşırı özgüvenli hali. Koridorda kasıla kasıla yürüyor, herkese gülümsüyor. Kendini antrenmanlara veriyor, her öğleden sonra yorgunluktan bitap düşene kadar çalışıyor. Ash'in artık uyuşturucu satmadığı ve annesinin yakalandığı haberi yayılınca

müşteri listesinin bir parçasıysa onu rahat bırakın. Ya da nereden Oxy bulabilecekleri konusunda tavsiye isteyin.

Neyse ki onlara verecek bir tavsiyesi yok.

Cuma gecesi, okul bir çılgınlık içinde, takım önümüzdeki üç hafta boyunca deplasmana gitmeden önce son iç saha maçımızı kazanmaya hazır. Bu sezon şu ana kadar yenilmediler ve Ash koçlarına, tüm okula hâlâ gerekenlere sahip olduğunu kanıtlamaya hazır. Her zamanki gibi saha kenarındayım, bu maç için normalden daha da heyecanlıyım ve annem yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yaklaştığında koçumla konuşuyorum. Bana yaklaşmamı işaret ettiğinde, çitin diğer tarafında durduğu yere doğru yürüyorum.

"Fresno State'ten bir hücum koçu bu gece Ash'in oyununu izlemek için burada," diye kulağıma fısıldıyor.

Şaşkınlıkla ona bakmak için geri çekiliyorum. "Onlar D-1 okulu değil mi?" Annem başını sallıyor, çok memnun görünüyor. "Baban birkaç iyilik istedi." "Ash'e söyledi mi?"

"Yok artık!" Annem gülüyor. "O çocuk bunu yaparsa sinirleri bozulur. Hiçbir fikri yok."

Ve ona söyleme şansım olmayacak. Maçlar sırasında hiç konuşmayız. O çok meşgul, ben çok meşgulüm.

Maç başlıyor ve rakip takım hemen sayı üretiyor, bu da seyircilerimizi kızdırıyor. Tribünler bu gece doldu, öğrenci bölümü neredeyse kapasiteye ulaştı ve tribünlerin geri kalanı da doldu. Kasaba küçük ve Cuma geceleri yapacak pek bir şey yok, bu yüzden pek çok yerli maçı izlemeye geliyor. Ayrıca, burada yaşayan pek çok kişi bir zamanlar bu liseye gitmiş, dolayısıyla tribünleri dolduran çok sayıda mezun var.

Görünüşe göre bu gece hepsi dışarı çıktı. Eminim bunun bir kısmı Ash'le ilgilidir. Annesinin uyuşturucu baskınında tutuklandığı tüm sosyal medyada ve yerel haberlerde yer aldı, ancak Ash'in bu olaya karıştığından bahsedilmedi. Annesinin suçları sayesinde şu anda biraz ünlü ama her şeyi normal karşılıyor gibi görünüyor.

Takımımız iki dakika içinde gol atıyor ve maç berabere bitiyor. İlk yarı boyunca böyle devam etti. Bir ileri bir geri, ta ki devre 21'e 17 konuk takımın üstünlüğüyle bitene kadar.

"Kahretsin, kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun?" Tüm tezahürat takımı kol kola girip rakip tezahürat takımını karşılamaya hazırlanırken Kaya'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor

geleneğimiz olduğu üzere sahanın ortasına oturtacağız. Devre arası rutinimizi izlemeleri için onları bizim tarafımıza oturmaya davet edeceğız.

"Asla olmaz. Ash bunun olmasına izin vermez," diyorum kararlılıkla. "Devre arasında her zaman ilham verici bir konuşma yaparlar, bu da onların on kat daha güçlü ve diğerk takımı parçalamaya hazır bir şekilde geri dönmelerini sağlar."

Kaya gülüyor. "Çok doğru. Birkaç hafta önce bir maçta buna şahit olduk."

Futboldan nefret ettiğimizden ve futbolu çok sevdiğimizden yakınıyoruz ama gerçekten ben futbolu seviyorum. Doğduğumdan beri hayatımın bir parçası oldu. Her zaman futbolculardan ne pahasına olursa olsun uzak durmam gerektiğine inandım, beni sadece babam için kullanmak istediklerini düşündüm.

Yine de buradayım, futbol takımımızın oyun kurucusuna yarı yarıya aşığım ve bir amigo kızım. Babam koç. Ash ve ben tam bir klişeyiz.

Umursadığımdan değil.

Üçüncü çeyreğin başında hemen gol atıyoruz ve maçın geri kalanını önde götürüyoruz. Oğlum için, takımı için, babamın takımı için yüksek sesle ve gururla tezahürat yapıyorum ve her şey bittiğinde Ash'e sarılmak için sahaya çıkabildiğimde, beni kollarının arasına alıyor, hala giydiğı tüm ekipmanlara rağmen beni yakın tutuyor.

"Harikaydın," diyorum ona gülümseyerek.

"Tezahüratını duyabiliyorum, Callahan." Burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Her zamanki gibi yüksek sesle."

"Sus. Bunu sevdiğini biliyorsun." Göğsüne bir şaplak atıyorum, nemli yüzünü boynuma sürttüğünde burnumu kırııştırıyorum. Terli ve biraz kokuyor ama umurumda değil. İlişkimizle insan içine çıkmak çok güzel. İnsanlar birlikte olduğumuzu biliyor ama umursamıyorlar. Ailem bu konuda rahat görünüyor, ama aynı zamanda bizi ekstra meşgul tutuyorlar, böylece asla yalnız kalma şansımız olmuyor. Okulda da kimse bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Rylie'nin sorun olacağını düşünmüştüm ama bu hafta onu hiç görmedim.

Ash'in gidip başkalarıyla konuşmasına izin veriyorum ve çitin yanında duran, koçumun hâlâ her şeyi temizlediğı amigo çantamı alıyorum. Sezon başladığından beri her hafta maçtan sonra Brandy'nin ekipmanlarımızı kaldırmasına yardım ediyorum, bu yüzden gülümseyip "Git ve erkek arkadaşın olmayan Autumn'la ol," dediğinde şaşırmadım. Pazartesi antrenmanda görüşürüz."

"Erkek arkadaşım olmayan mı?" Ben gülüyorum, o da gülüyor.

"Onunla bir şeyler yaşadığını inkâr eden sendin," diyor.

"Bu doğru sayılırdı." "Her neyse."

Gülerek dönüyorum ve neredeyse birine çarpıyordum.

Rylie. Ve onu son gördüğümünden tamamen farklı görünüyor. Saçları soluk teniyle pek de uyumlu olmayan yeşilimsi mavi bir renge bürünmüş ve ağır bir göz makyajı yapmış. Her zaman güzel bir kız olduğunu düşünmüşümdür ama bu yeni görünümü hiç iyi değil.

"Ah, özür dilerim. Size rastlamak istemezdim." Bana bir gülümseme fırlatıyor, gözleri beni içine çekerken kocaman. Gülümsemesi kayboluyor ve dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Gerçekten sende ne bulduğunu bilmiyorum."

Kalbim küt küt atarken ondan bir adım uzaklaşıyorum. Başka bir yüzleşmeyle uğraşmak istememe imkân yok. "Hadi ama Rylie. Bela istemiyorum."

"Benim de yok. Seninle yok. Ama Ash ile bir sorunum var." Etrafına bakınıyor, bakışları Ash'in sahada durup birkaç futbol babasıyla konuştuğu yere takılıyor. "Onunla *ciddi* bir sorunum var."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Adamın onun sözünü kesmesi mi? O Disney filminden bir ipucu almalı ve bırakmalı. "Onu rahat bırak."

"Ne, artık onun bakıcısı mısın? Doğru ya, öylesin. Çok tatlısın. Tek bir çatı altında yaşayan büyük ve mutlu bir aile. Senden bu kadar nefret etmeseydim, kıskanırdım."

Neden bu konuda bu kadar kaltak olmak zorunda?

Tam bir şey söyleyecektim ki dönüp uzaklaştı ve Ash'in gittiği yönün tersine doğru ilerledi.

Tanrı'ya şükür.

Ash sabahları hepimizle birlikte okula gittiği için - kamyoneti pek iyi durumda değil ve hala apartmanının otoparkında duruyor - eve birlikte gideceğiz. Uzun zamandır ilk defa gerçekten yalnız kalıyoruz.

Sabırsızlanıyorum. Aslında, gergin ve gergin bir karmaşa içindeyim ve Ash Jeep'imi eve götürüp götüremeyeceğini sorduğunda, anahtarları memnuniyetle teslim ediyorum.

Şoför koltuğuna tırmanıp arabayı çalıştırırken bana gülümseyerek "Tabii ki," diyor. "Gezintiye çıkabilir miyiz?"

"Ailem muhtemelen bizi bekliyor olacak." Koltuğumda kıpırdamamaya çalışarak dudağımı ısırıyorum. Arabaya binmeden önce tüm ekipmanlarını çıkarıp cipin arkasına atmıştı ve hâlâ dar üniforma pantolonu ve formasıyla benim arabamda otururken çok sevimli görünüyordu.

"Beni biraz şımart Callahan. Yıllardır ellerimi amigo eteğinden içeri sokmayı hayal ediyordum," diyerek bakışlarını açıkta kalan kalçalarımın dikiyor.

"Aman Tanrım, dur," diyorum ona, öfkeyle kızarak. Yine de ellerini eteğimin altından geçirmesi fikri hoşuma gidiyor.

"Hadi göl kenarındaki parka gidelim. Sadece birkaç dakikalığına," diyor ve ben de kabul ediyorum, çünkü ona nasıl karşı koyabilirim ki?

Ayrıca, ben de istiyorum.

On beş dakika sonra Ash gölün hemen kenarındaki bir günlük kamp park yerine yanaşiyor. Burada başka kimse yok, sadece biz, su ve ışığını dalgalanan dalgalara yansıtan ay var. Ash arabayı park ediyor ve motoru kapatmadan önce camları indiriyor. Radyoyu kapatıyor ve dışarıdan gelen sesler dışında her şey sessizleşiyor. Her zaman gün batımından hemen önce başlayan esintiden kaynaklanan çim hışırtısı. Yakınımızda bir baykuş ötüyor, büyük olasılıkla tepemizdeki yüksek çamlardan birine tünemiş. Başka bir kuş ciyaklıyor ve yakın mesafeden çakalların ısrarlı ulumalarını duyuyorum.

Ash'e "Buraya ilk taşındığımızda çakallar beni korkutmuştu," diyorum.

"Gerçekten mi? Seni götürüp canlı canlı yiyeceklerinden mi korktun?" Sesi eğlenmiş gibi.

"Çok iğrenç." Gülüyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır, beni götürmelerinden ya da buna benzer bir şeyden hiç korkmadım. Sadece sesleri korkutucu geliyor. Gecenin bir yarısı ulumaları ürkütücü." Onları hâlâ çok duyuyorum, özellikle de yaşadığımız yerde. Eskiden hep kedilerimiz vardı ve hem içeride hem de dışarıda olmayı tercih ederlerdi ama çakallara ya da vaşaklara o kadar çok kedi kaptırdık ki annem sonunda pes etti. Onları böyle korkunç bir şekilde kaybetmeye dayanamıyordu. Biz çocuklar da dayanamadık, özellikle de Ava. Günlerce ağlayıp dururdu.

"Büyük şehir kızı ormanda yaşamaya alışık değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Hiç de değil. İlk başta buradan nefret ettim. Tam bir şehir kızıydım. Sen de hiç yardımcı olmadın," diyorum ona kaşlarımı çatarak.

Hafifçe utanmış görünüyor. "Pisliğin tekiydim."

"Tam bir pisliktin," diye katılıyorum.

"Ben sadece seni uyarıyordum. Tüm ekip çıplak fotoğraflarınızı ilk kimin ele geçireceği üzerine bahse girdi" diyor.

"Çok korkunç." Başımı sallıyorum. "Bil diye söylüyorum, sana asla çıplak fotoğraf göndermeyeceğim. On üç yaşına girdiğimde annem beni uyaran büyük bir konuşma yaptı. Büyük silahlarını çekti."

"Ne dedi?"

"Ya resimler ortaya çıkarsa, Autumn? Ya tüm sosyal medyaya yayılırsa? Babanın ne kadar ünlü olduğunu düşünürsek, bu olabilir. Bu beni ikna etmek için yeterliydi. Ava'ya da aynı şeyi söyledi," diye açıklıyorum.

"Kahretsin, sanırım bunu canlı ve şahsen görmem gerekecek." Bakışları kucağıma düşerken başparmağı ve işaret parmağıyla alt dudaklarını çekiştiriyor, bu onu uzun zamandır görmediğim bir şey.

Ne kadar sevdiğimi unutmuşum.

"Bunu zaten canlı ve şahsen gördün," diye hatırlatıyorum ona, alay ederek.

"Evet, ama tekrar görmek istiyorum. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar." İri elini kalçama yerleştiriyor, sonra yukarı, eteğimin altına doğru kaydırıyor. "Tenin çok pürüzsüz."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ben ve ben hemen hemen her hafta sonu onun arabasında ya da benim arabamda öpüşmüş olabiliriz, ama asla çok ileri gitmedik. Bana olan saygısından dolayı hep ağırdan aldığını düşünmüşümdür. Ama belki o da bir kıvılcım hissetmiyordu.

Şu anda Ash'in eli kalçamdayken sanki tenimi ateşe verebilirmiş gibi hissediyorum.

"Buraya gel," diyor, sesi derin. Baştan çıkarıcı. "Gel kucağıma otur."

Bize daha fazla yer açmak için koltuğu geriye itiyor ve sonra ben onun üstüne tırmanıyorum, kollarım boynuna dolanıyor, parmaklarım yumuşak saçlarına gömülüyor. Dizlerim kalçalarının iki yanındaki koltuğun üzerinde duruyor ve gövdeyi indirip vücutlarımızı birbirine yaklaştırdığımda Ash gözlerini kapatıyor.

İnle.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyor.

Onu izliyorum, kaşlarının kırıışmasından, gözlerinin sınımsıkı kapanmasından büyülenmiş gibi. Yüzündeki yaraların çoğu tamamen solmuş ve ona verdikleri o tehlikeli havayı özlüyorum. Dikişler daha dün alındı ve doktorun zamanla solacağına yemin ettiği kızgın bir yara izi kaldı.

Parmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum, irkildiğinde elimi bırakıyorum. Gözleri yavaşça açıldığında ona "Yara izlerini seviyorum," diyorum.

"Bunu bilen tek kişi sensin," diyor hafif bir gülümsemeyle.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Sesim de duygularım gibi kasvetli. Bu ciddi bir an gibi geliyor. Asla unutmak istemediğim bir an.

"Öyle mi?" Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor, atkuyruğumun ucunu çekiştiriyor. Dolgun dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve "Sana aşık olduğumdan oldukça eminim Callahan" derken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Ona bakarken dudaklarım aralanıyor ve sonra öpüşüyoruz. Böyle bir şey söyledikten sonra onu öpmeden edemiyorum. Çok muazzam bir şey. Kalbim uçuyor. İsteyebileceğim her şeye sahibim, tam burada, şu anda...

"Ben de sana aşık oluyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, beni tekrar öpmeden hemen önce, dili dudaklarımı okşuyor. "Bunu söylemek için muhtemelen çok hızlı."

"Hayır. Bu ilişki meselesini yeterince uzun zamandır oynuyoruz." Öpüşmeyi derinleştiriyor, dili benimkini okşuyor, elleri aynı anda her yerde, nihayet dakikalar sonra hava almak için ara verene kadar, ikimiz de nefessiz kalıyoruz. "Arka koltuğa geçmek ister misin?"

"Koltukları tamamen katlayalım. Birkaç battaniyem var." Ağabeyimden çaldığı prezervatiflerden birini getirip getirmediğini merak ederek dudaklarımı ısırıyorum.

Bakışlarını bana çevirmeden önce omzunun üzerinden arka koltuğa bir göz atıyor. "Bilmiyorum."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Eğer orada oyalanmaya başlarsak, durmak istemeyeceğim. Çok uzun sürecek ve ailen şüphelenecek ve sonra başımız belaya girecek. Belki de eve dönmeliyiz" diyor.

Önerisine şaşırarak ona bakıyorum. Sesi çok... yetişkin gibi geliyor. Ve mantıklı. "Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Ama arabamın arkasında seninle birlikte olmayı gerçekten çok istiyordum. Bil diye söylüyorum."

Acı dolu bir sesle inliyor. "Neden gidip böyle bir şey söylemek zorundasın?"

"Daha sonra odama gelmelisin." Ash hayır demek için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Bilmeyecekler. Sessiz oluruz. Hadi ama. Lütfen?"

Bir süre sessiz kalıp birbirimizi inceliyoruz ve ben bu gece benimle buluşmasını ne kadar çok istediğimi gözlerimle anlatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor sonunda, beni öpmeden hemen önce. Sertçe. "Ama çok sessiz olman gerekecek. Ben öptüğümde ne kadar ses çıkardığımı biliyorsun."

Sen de gel Callahan."

Gölerek kucağından iniyorum ve kıcıımı yolcu koltuğına yerleştiriyorum, Jeep'i çalıştırıp kolaylıkla geri geri çıkmasını izliyorum.

"Bunu söylediğıne inanamıyorum."

"Bunu söylediğimde güldüğüne inanamıyorum. Değışiyorsun."

"Sen de değışiyorsun."

Ve buna bayıldım.

OTUZ BEŞ

ASH

GEÇ OLDU. Gece yarısını geçti, belki bire yaklaştı. Bir futbol maçından sonra tüm evin geç saatlere kadar ayakta kaldığını keşfettim. Sanki herkes hype yapmış ve aşağı inmekte zorlanıyorlar. Autumn ve ben mutfığa girdiğimizde tüm Callahan ailesi içerideydi, Beck bile pizza yiyor ve o kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki ilk girdiğimizde bizi fark etmediler.

Bu kadar uzun sürdüğü için kızgın değiller, ama aslında onun evine hızlı döndüğüm için sadece on beş dakikalık bir sapma yaptık. Autumn eve dönüş boyunca ciyakladı, özellikle de virajları çok hızlı aldığımda ve onun yolu ekstra virajlı olduğunda.

Onun gibi.

Ailenin geri kalanıyla birlikte mutfak tezgâhına yerleştik ve yüzümü pizzayla doldurdum. Fable eve gelirken aldığını söyledi ve ben de ona bir tanrıça olduğunu, o kadar aç ve minnettar olduğumu söyledim. Gülüyor ve saçlarımı karıştırıyor ve Autumn'u gözlerinde çok fazla duyguyla bizi izlerken yakalıyorum, onun bana böyle baktığını görmek bile göğsümü sıkıyor. Bu kız bana çok fazla şey hissettiriyor. Beni bu kadar etkilemesi neredeyse korkutucu.

Daha önce ona aşık olduğumu itiraf ettiğimde yalan söyledim. Ona sırlıslıklam aşığım. Sadece onu korkutmaktan korktuğum için bunu hemen söylemek istemedim. O yavaştan alan bir kız, bense hızlıdan alan bir adamım. Son birkaç haftadır son sürat ilerliyoruz, bu yüzden "sana aşığım" beyanıyla bitirmek çok fazla olabilirdi.

Muhtemelen bir hafta içinde içimi dökeceğim. İçimde tutacak biri değilim.

Herkes odasına gittikten sonra ben de kendi odama gidip duş alıyorum. Bir çift siyah boxer külot ve bir tişört giydim, saçımınla biraz oynadım

vazgeçmeden önce. Yüzümü tıraş edip dişlerimi fırçalıyorum ki nane kokulu taze bir nefesim olsun. Herkesin yattığından emin olduktan sonra Jake'ten kaptığım prezervatiflerden birini alıp gizlice eve giriyorum, merdivenleri çıkıyorum ve Autumn'un odasına giriyorum.

Uyanık, yatakta oturuyor. Komodinin üzerinde çiçek şeklinde küçük bir lamba var ve onu görebilmem için pembe ışığını odanın her tarafına yayıyor. Yorganın üstünde oturuyor, bol bir atlet giymiş ve altında sütyen olmadığını söyleyebilirim. Göğüs uçları ince kumaşa batıyor, saçları gevşek ve yüzünün her yerinde dalgalı ve yatağa yaklaştıkça çiçek kokulu losyonunun kokusunu alabiliyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor, iri yeşil gözleri parlıyor.

"Merhaba." Yatağının kenarına oturup elimi uzattım ve parmaklarımı pürüzsüz baldırında gezdirdim. "Güzel kokuyorsun."

"Sanırım losyon şişesinin yarısını bacaklarımda kullandım." Gülümsüyor ve gergin olduğunu anlayabiliyorum. Dudakları seğiriyor ve gözlerini kırpıştırıp duruyor.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan, yapmak zorunda değiliz," diyorum ona, bunu en baştan belirtmek istiyorum. Onu rahatsız hisseceği hiçbir şeye zorlamayacağım. Birkaç hafta önce bile duygularını tam olarak umursamadan onu daha fazlası için zorlayabilirdim. O kadar ahmağın tekiydim.

Onunla ve ailesiyle vakit geçirmek, hayatta kendi bencil ihtiyaçlarımdan daha fazlası olduğunu görmeme yardımcı oldu.

"Bunu yapmak istiyorum," diyor, sesi sert. Bana izin veriyor.

"İşte." Ona prezervatifi veriyorum. "Bunu masanın üzerine koy."

İstediğimi yapıyor ve sonra vücudunun uzunluğuna doğru sürünüyorum, tam önüne geldiğimde duruyorum, yüzlerimiz, göğüslerimiz aynı hizada. Başımı eğiyorum ve ağzımı onunkine dayayıp tatlı mı tatlı dudaklarından içiyorum. Her zaman yaptığı gibi bana kolayca açılıyor ve dilimi içeri kaydırıyorum, onunkinin etrafında dönerek ağzını arıyorum. Başka hiçbir yerine dokunmuyorum, o da bana dokunmuyor. Yine de aletim çoktan sertleşmişti, sadece dudaklarını dudaklarıma değdirdiği için ve kendime yavaşlamam gerektiğini hatırlatıyorum. Uzun sürsün.

Onun için iyi olsun.

Ama beni heveslendiriyor. Gergin. Beceriksiz. Parmaklarımı omuzlarında gezdiriyorum, atletinin önünden aşağıya doğru kaydırıyorum ve yakasına takılıyorum. Öne doğru düşüyor ve başımı eğip açıkta kalan göğsünün üstüne bir öpücük bırakıyorum.

"Çıkar şunu," diye fısıldıyor ve ben de çıkarıyorum, atleti çıkardığımda üzerinde sadece bir çift şeffaf, dar külot olduğunu görüyorum. Bir an için afallıyorum, onu içime çekiyorum ve o da yatağa doğru kayarak altımda sırt üstü yatıyor.

Onu her yerinden öpüyorum ve söz verdiği gibi sessiz olmak için elinden geleni yapıyor. Omuzlarını, köprücük kemiğini, göğüslerini öpüyorum. Meme uçlarını yalıyorum. Onları emiyorum. Saçlarımı yumruk yapıp sıkıyor, nefes nefese kalıyor ve beni vücudundan aşağıya doğru yönlendirmek için yeterli baskıyı uyguluyor.

Kızımın ne istediğini biliyorum. Ve bunu ona vereceğim.

Dudaklarım karnında geziniyor, dilimle göbek deliğini okşuyorum. Küçük bir sarsıntı geçiriyor, bir kıkırdama kaçıyor, külotunu kalçalarından aşağı çektiğimde yerini alçak bir inilti alıyor. Bacaklarını tekmeliyor ve sonra tamamen çıplak, teni parlıyor.

Dizlerimin üzerinde yükselip tişörtümü yırtıyorum, sonra bacaklarının arasına diz çöküyorum, ellerimi kalçalarının iç kısmına dayayarak onu iyice açıyorum. Pembe, güzel ve parlıyor ve dilimi kıvrımlarında gezdirdiğimde neredeyse yataktan fırlayacak.

"Şşşt," diye mırıldanıyorum amına karşı, iyice yalamadan hemen önce. Tadı çok güzeldi. Onu dilimle ve parmaklarımla çıldırtırken kıvrınmasını izlemek yeni favori şeyim.

Birkaç dakika içinde boşalıyor, orgazmını yaşarken o güçlü kalçaları tekrar başımın etrafında kenetleniyor. Çok sıcaktı. Bu kızın benim olduğuna inanamıyorum.

Hepsi benim.

OTUZ ALTI

SONBAHAR

"ASH. LÜTFEN." Çaresizim. Ona pençe atıyorum, ellerim uzanıyor, arıyor ve tek düşündüğüm onun içimde olması. Muhtacım, istiyorum ama aynı zamanda korkuyorum.

Ya acırsa? Ya

sığmazsa?

Ya içime girmeden boşalırsa?

Bu hayal kırıklığı olurdu. Ama bununla başa çıkabilirim.

Umarım.

Büyülü dili sayesinde orgazm oldum bile. Tanrım, buna doyabilecek miyim bilmiyorum. Oral seksi ilk duyduğum zamanı hatırlıyorum da, hep kulağa çok iğrenç geldiğini düşünmüştüm.

Tabii o zamanlar on iki ya da on üç yaşındaydım ve tam bir aptaldım. Şimdi bunu gerçekten deneyimlediğime göre, bunu bana hemen hemen her gün yapmasını isteyeceğim. Beni böyle açgözlü yapıyor.

"Sana istediğini vereceğim bebeğim." Boxer külotunu tekmelemeyi bitirip bana doğru uzanıyor, parmakları komodinin üzerindeki paketi kavıyor ve sonra dizlerinin üzerine kalkıp ambalajı yırtarak açıyor ve prezervatifi ereksiyonunun üzerine yuvarlıyor. Hayranlıkla izliyorum, ne kadar büyük olduğuna hayret ediyorum. Yaklaşık ellinci kez acaba sığacak mı diye merak ediyorum.

Öyle mi?

Olacak mı?

Tanrım, daha

iyi.

Pozisyonunu alırken "Rahatlamaya çalış," diyor. Sanki rahat ettiğimden emin olmak istiyormuş gibi yastıkları başımın altına koyuyor ve o anda ona duyduğum sevgiden kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Tüm anlarımızda.

Kalçama dokunup beni sağa kaydırıyor, ben de onu takip ediyorum, bakışlarım birleşmek üzere olduğumuz noktaya kayıyor. Diğer eliyle ereksiyonunun tabanını kavlıyor. Sert bir vuruş yapıyor ve sonra bacaklarımın arasındaki noktaya doğru yönlendiriyor. Onları daha geniş açıyorum, başının girişimi dürttüğünü hissediyorum ve sertçe yutkunuyorum, kaslarımı gevşetmek için elimden geleni yapıyorum, böylece onu daha kolay kabul edebilirim.

"Kahretsin, çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, sesi acı çekiyormuş gibi geliyor. Yavaşça içime giriyor ve o ilk keskin kısıtırmayı hissettiğimde dudağımı ısırıyorum.

Kıpırdamadan bana bakıyor, ellerini başımın iki yanına koymuş. "İyi misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. Artık o kadar acımıyor. Sadece gerçekten çok dolu hissediyorum.

Birkaç kalça hareketiyle tamamen içime gömülüyor ve orada duraklıyor, hareket etmiyor, sanırım ona alışmama izin veriyor. Alnını benimkine bastırıyor, nefesi sert, göğsü benimkinin yanında aynı hizada, böylece hızla atan kalbini hissedebiliyorum.

"Seni incitiyor muyum?" Sesi sert bir törpü gibi ama içinde bir şefkat var. Şefkat. Beni önemsiyor.

O beni seviyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

Yer değiştirerek kendini daha da derine gönderiyor ve benden bir inilti kaçıyor. "Çok iyi hissediyorsun, Autumn. Bunu yavaştan almam gerekecek."

"Sorun değil." Yavaştan almayı tercih ederim. Böylece bunu sürdürebiliriz.

Önce tereddütle, sonra daha kararlı bir şekilde hareket etmeye başlıyoruz. Biraz garip ve kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissediyorum ama o da beceriksiz ve onun da en az benim kadar gergin olduğunu fark ediyorum. Ellerimi sırtının zarif, kaslı derisinde gezdiriyorum ve dokunuşumdan ürperiyor. Bunu seviyorum, onun üzerinde sahip olduğum gücü ve ellerimin daha da aşağı inmesine izin veriyorum. Daha uzağa. Mükemmel poposuna dokunana, sertçe bastırana kadar, böylece içime daha derine batmaktan başka çaresi kalmıyor.

Ve sonra ciddi bir şekilde hareket etmeye başlarız. Daha hızlı. Daha sert. Karıncalanmanın başladığını hissedebiliyorum ve tam orada, yüzünü yastığıma bıraktığında ulaşamayacağım bir yerde, kalçaları sarsılırken inliyor ve geldiğini fark ediyorum.

Oh. Vay canına. Bu hızlıydı.

"Kahretsin, Autumn. Bunun olacağını biliyordum." Yastığa doğru konuşuyor, sesi boğuk ve ben gülmek istiyorum.

"Sorun yok." Terden ıslanmış sırtını okşayarak onu yatıştırmaya çalışıyorum. "İyi hissettirdi."

"Sen gelmedin."

"Hayır, ama sen yaptın." Bu sefer gülüyorum ve o da başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Bunu tekrar yapacağız. Bunu telafi edebilirsin. Birçok kez."

"Eminim," diyor ve burnuma bir öpücük bırakıyor. "Sadece senin için iyi olmasını istedim."

"Bunu benim için iyi yaptın," diyorum ona dürüstçe. Çok iyiydi. Jeep'imın arkasındakinden daha iyi olduğu kesin. "Söz veriyorum."

Bana sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor ve onunla bu şekilde yatmak çok iyi, çok doğru hissettiriyor. Bedenlerimiz hala birbirine bağlı, kalplerimiz çarpıyor. Bu geceyi asla ama asla unutmayacağım. Maçı, göl kenarında öpüşmeyi, ailemle gülüp yemek yemeyi, ilk kez seks yapmayı. Hepsi Ash ile.

Kalbimin sahibi olan
çocuk. Tamamen.

Bir süre daha birlikte yatıyoruz, ama sonra isteksizce çekiliyor, başucumdaki kutudan bir kağıt mendil alıyor ve prezervatifi soyup kağıt mendile sarıyor. "Bunu atacak bir yer bulacağım," diyor elinde tutarak ve bunu düşündüğü için minnettarım. Kanıtlardan kurtulmak zorundayız. Eğer ailem öğrenirse.

Bunu düşünmek istemiyorum. Şimdi olmaz.

Kıyafetlerini tekrar giyiyor ve ben içimi dolduran pişmanlıkla onu izliyorum. Keşke bir süre daha yatağымda kalabilseydi ama bu çok tuhaf olurdu, değil mi? Ve eğer ailem bizi yakalarsa, bu ilişkimizin sonu olur. Bunu riske atamam.

Zaten yeterince risk aldık.

"Ben odama dönüyorum." Üzerime eğildi ve beni yavaşça öptü. Derinden. Dilinin durgun hareketleriyle vücudum karıncalanıyor ve daha fazlasını istiyorum. "İyi geceler."

Elini tutup gitmesini engelliyorum. "Gerçekten gitmek zorunda mısınız?"

"Sonbahar." Bana adımla seslendiğinde kalbim genişliyor. Bunu asla yeterince söylemiyor. "Keşke kalabilseydim, ama kalamayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum. Seni özleyeceğim."

"Beni yarın göreceksin." "Bu kadar çabuk olamaz."

"Biraz saçmalıyorsun," diye alay ediyor.

"Bana yaptığın bu. Beni gülünç bir durumda bırakıyorsun." Ona sırtıtıyorum ve o da sanki elinde değilmiş gibi beni bir kez daha öpüyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve ben gülümsüyorum. "İyi geceler."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve tenim geriliyor.

"Ben de seni seviyorum." T a n r ı m , eğer izlemezsem mutluluktan ağlayabilirim.

Bu hayatımın en güzel gecesi.

OTUZ YEDİ

ASH

Dumanı görmeden önce kokusunu alıyorum, puslu ama görünür, ince siyah şeritleri misafir odasına giden koridorda sürükleniyor. Tam fark ettiğim anda duman alarmı çalmaya başlıyor, aralıksız çalan alarm sesi kulaklarımı kapatmama neden oluyor. Odama doğru koşuyorum, mendile sarılı prezervatif elimden yere düşüyor ve unutuluyor.

Kapının girişinde duruyorum, titreyen turuncu alevler içeri girmemi engelliyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum içimden, önce sola, sonra sağa bakıyorum, evde yangın söndürücü olup olmadığını ve nerede olabileceğini merak ediyorum. Mutfaktan daha yakın olan çamaşır odasına bakmaya karar veriyorum.

Ve işte onu bulduğum yer, çamaşır makinesinin üzerindeki dolabın içine sıkışmış. Onu çıkarıp odaya doğru koşuyorum ve tetiğe basabilmek için vanayı kurcalıyorum. Arkamdan ayak sesleri geliyor ve omzumun üzerinden bakınca Drew'un bana doğru koştuğunu görüyorum, üzerinde sadece bir çift siyah eşofman var, alnı endişeyle kıvrılmış.

"Neler oluyor?" diye bağılıyor ve ben de alevleri gösteriyorum.

"Ateş!" Parmaklarım tetiğin etrafında kıvrılıyor ve yangını söndürmek için elimden geldiğince sert püskürtüyorum, panik içimde hızla ilerliyor. Tek düşünebildiğim bunun her şeyi nasıl mahvedeceği. Aptalca bir şey yaptığımı düşünecekler ve muhtemelen yangın için beni suçlayacaklar, çünkü başıma gelen hemen hemen her kötü şey bir şekilde benim suçum. Sonra da beni kapı dışarı edecekler. Tek başıma, sokaklarda, başıboş kalacağım.

Her şeyi mahvettim ve bunu ben bile yapmadım.

Drew beş dakika gibi gelen ama muhtemelen otuz saniyeden fazla sürmeyen bir süre için yanımdan ayrılıyor ve elinde başka bir yangın söndürücü ile geri dönüyor.

Elleri. Fişi çekiyor ve benimle birlikte püskürtmeye başlıyor, ikimiz de yatağa odaklanıyoruz. Alevler en kötü orada ve acaba orada mı başladı diye merak ediyorum.

Ben de nasıl başladığını merak ediyorum. Buraya geldiğimden beri sigara içmedim, bu yüzden atılmış bir sigaranın bunu başlatmadığını biliyorum. Küçükken korkum hep buydu. Annem her zaman kanepede uyuyakalırdı, parmaklarından, ağzından bir sigara sarkardı...

Uzaktan siren sesleri duyuyorum ve bir itfaiye aracının geldiğini fark ediyorum, Tanrı'ya şükür. Yaptığımız şey bunu söndürmeyecek.

"Hey!" Drew dışarı açılan kapıya doğru başını sallar. "Dışarı çık ve onlara neler olduğunu anlat."

Bana bunu yapacak kadar güveniyor mu? "Tamam." Deddiğini yapıyorum, motordan atlayan itfaiyecilere yangının nerede olduğunu söylemek için dışarı koşuyorum, ama biri zaten orada. Onlarla konuşuyorum.

Gözlerimi kısarak karanlığa baktığımda bir kız olduğunu görebiliyorum. Uzun boylu, ince yapılı, uzun bacaklı ve mavimsi yeşile boyanmış uzun saçları var. Eve bakmak için dönüyor, bakışlarımız birbirini yakalıyor ve kalbim duruyor.

Bu Rylie

mi?

Ne oluyor be?

İtfaiyecilerin yanına koşuyorum, onlara yangının nerede olduğunu söylerken Rylie'yi tamamen görmezden geliyorum. Şu anda neden burada olduğunu ya da nedenini düşünemiyorum. Evin yanıp kül olmasını engellemek gibi halletmemiz gereken başka işler var.

Hortumlarını itfaiye aracının yan tarafına bağladılar ve sonra beni misafir odasına açılan kapıya kadar takip ettiler, ben de onlarla birlikte içeri girmek üzereyken içlerinden biri bana uyarıcı bir bakış gönderdi.

"Burada kal," diyor, sesi sert. "Biz hallederiz."

Drew'un onlara el sallayıp yönetimi devralmasını izliyorum ve benimle konuşması için dikkatini çekmeye çalışıyorum ama bana dışarıda beklememi söyleyen adamla konuşmakla meşgul.

Dönüp evi izliyorum, bakışlarım başka bir yerde yangın olmadığından emin olmak için çılgınca tarıyor. Ağır nefes alıyorum, göğsüm ağrıyor ve boğazımı temizlemeye çalıştığımda, bu beni büyük olasılıkla daha önce soluduğum dumandan kaynaklanan bir öksürük nöbetine gönderiyor.

"İyi misin?" Kadınsı bir ses bana soruyor.

Başımı sallayarak öksürmeye devam ediyorum, ona kelimelerle cevap veremiyorum. Tanrı'ya şükür yangın yayılmamış. Autumn'u düşünüyorum, az önce odasından nasıl çıktığımı ve iyi olduğu için çok minnettarım.

Ama o nerede? Hepsinin hala evde olmasına imkan yok.

İtfaiyecilerden biri kemerine bağlı telsizle konuşmasını bitirdikten sonra, "Görünüşe göre sadece bir odayla sınırlı," diyor. Omuzlarına ince bir battaniye örtmüş olan Rylie'nin yanında duruyor ve gözle görülür bir şekilde titriyor. "İyi misin tatlım?" diye soruyor itfaiyeci Rylie'ye.

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Ona inanamayarak bakıyorum, zihnim burada ne yaptığını bir araya getirmeye çalışıyor. Cevapların hiçbiri iyi değil.

"Rylie," diye başlıyorum ve başını kaldırıyor, beni görünce gözleri büyüyor, sanki son birkaç dakikadır yanında durduğumu fark etmemiş gibi.

Tuhaf.

"Oh, Tanrıya şükür! İşte buradasın! Çok endişelendim. Yangın başladığında ve seni göremediğimde... seni kaybettiğimi sandım." Kendini bana doğru fırlattı, battaniye vücudundan sıyrıldı ve yatmak için giyindiğini fark ettim, dizlerine kadar inen ince bir gecelik giymişti.

Başımı sallayarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Buraya gelmemi sen söyledin. Hatırladın mı? Senin odandaydım. Seninleydim." Gözleri kocaman ve ifadesi düpedüz çılgınca.

"Hayır, odamda değildin," diyorum yavaşça, kaşlarımı çatarak. Rylie'de bir terslik var. Neden benimle odamda buluşmasını istediğimi söylüyor?

İtfaiyeci gözlerinde şüpheyle bizi izliyor. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Evet," diyorum aynı anda Rylie "Evet! O benim erkek arkadaşım!" diye haykırıyor.

Bunun üzerine başım ona doğru döndü. "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin," diyor Rylie, şaka yapıyormuşum gibi gülerek. "Saçmalamayı kes."

Belli belirsiz telaşlanmış görünen itfaiyeciye bakıyorum. "Ben onun erkek arkadaşı değilim," diyorum ona.

"O zaman burada ne işi var? Burada mı yaşıyor?"

"Hayır." Ağlamaya başlayan Rylie'ye bakıyorum. "Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum. "İyi misin?"

"Hayır Ash. Hayır, ben iyi değilim. Beni görmezden gelmeye devam ediyorsun, söyledığım her şeyi reddediyorsun ve bu gerçekten canımı acıtıyor. Sana hamile olduğumu söyledüğimde bana inanmadın ve şimdi bebeğimi kaybettim. Ve hepsi senin suçun. Her şeyi mahvettin. Bizi mahvettin. Bebeğimizi mahvettin. Hayatımı mahvettin!"

İtfaiyeci -tişörtündeki isim levhasında soyadının Ramirez olduğu yazıyor- bir kalem ve küçük bir not defteri çıkarıp açıyor ve notlar alıyor. Sanki Rylie'nin akli dengesi yerinde değilmiş gibi davrandığından bahsetmek isteyen bir polis gibi.

Kahretsin.

Şu anda neler oluyor? Bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ya da bir kabus. Ama uyanmıyorum, bu da her şeyin gerçek olduğu anlamına geliyor. Bu gerçekten oluyor.

Yangın hızlı bir şekilde söndürüldü, sadece odamda, özellikle de yatağımda ve yanındaki masada kaldı. İtfaiyeciler çok etkiliydi ve çok fazla duman hasarı olmasına rağmen temizlik fena olmayacak. Yangın söndürüldükten sonra yirmi dakika içinde bir kundaklama müfettişi geldi, odadaki kömürleşmiş ve yanmış eşyaları karıştırıyordu ve Drew ile ben koridorda durup onun odada sessizce dolaşmasını izledik.

"Orada sigara mı içiyordun?" Drew alçak sesle sorar. "Eğer içtiysen kızmayacağım. Kazalar olur."

Ben ona inanıyorum. Samimi görünüyor, gerçi size başınızın derde girmeyeceğini söyleyen bir yetiškine inanmak zordur. Bunu hep aptalca bir şey yaptığınızı söylemeden hemen önce söylerler.

"Hayır. Yüzüme yumruk yediğim gecedan beri sigara içmedim," diyorum ona dürüstçe. Göğsüm hâlâ ağrıyor ve tekrar öksürmeye başlıyorum. Odadaki duman hasarı çok kötü, hala havadaki kokusunu alabiliyorum. Gerçek yangından daha yıkıcıydı ve tüm eşyalarımın mahvolduğunu biliyorum.

Ve hiçbirini değiştirecek param yok. Yani tamamen mahvoldum. Ayrıca bunun bu geceki endişelerimin en küçüğü olduğunu düşünüyorum.

"Nedir bu?" Drew eğilip yerden bir şey alıyor ve elindeki peçeteyi gördüğümde onu elinden kapıp olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak istiyorum.

Lanet olsun, kullanılmış prezervatifimi tutuyor. Onun kızıyla seks yaparken kullandığım prezervatifi.

"Ben alırım," diyorum ama mendili bana vermiyor. Mendile bakıyor ve dudağı kıvrıldığında o mendilin içinde tam olarak ne olduğunu anladığını anlıyorum.

"O kız neden hâlâ burada?" Drew dışarı açılan açık kapıya doğru yürümeye başlarken sorar, adımları hızlıdır.

Peşinden gidiyorum. "Bilmiyorum."

Drew kapıda durup bana doğru döndü. "Kim o? Onu tanıyor musun?"

Sertçe yutkunarak bir kez başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Utanç bana sertçe çarpıyor, tenime yayılıyor, içimin derinliklerine batıyor. Ona neler olduğunu anlatmak istemiyorum. Hiçbirini itiraf etmek istemiyorum. Utanç verici. Rylie'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Bunu mu kullanıyordun?" Elini uzatıyor, mendil hâlâ orada duruyor. "Onunla mı?" Rylie'ye doğru başını sallıyor.

İtfaiyeci Ramirez'in yanında duruyor, battaniye hâlâ omuzlarında. Rylie çok küçük, çok solgun ve çok şaşkın görünüyor.

"Hayır," diyorum Drew'a. "Neden burada olduğunu bilmiyorum."

"Ash! Asher!" Rylie'nin tiz sesi beni çağırıyor ve irkiliyorum, omzumun üzerinden bakınca bana doğru koştuğunu görüyorum, battaniye arkasında uçuşuyor. "İşte buradasın."

"Ry-" diye başlıyorum ama sözümü kesip kendini bana doğru atıyor.

"İyi olmana çok sevindim. Çok endişelendim. Yangın çok korkutucuydu, seni kaybettiğimi sandım." Bana sıkıca sarıldı ve sanki beni boğuyormuş gibi hissettim.

"Hey. Sorun yok," diyorum ona, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışarak. Ama ne zaman elini üstümden çeksem, elini başka bir yere yerleştiriyor. Başımı kaldırdığımda Drew'un bizi izlediğini görüyorum, kara kaşları birbirine kenetlenmiş ve ben... yakalanmış hissediyorum.

Tuzağa düştüm.

"Efendim, biraz konuşabilir miyiz?" Ramirez Drew'a sorar.

İtfaiyeciyle ayrılmadan önce bana bir bakış gönderiyor ve Rylie ile yalnız kalıyorum. Sonunda beni bırakıyor, gülümsemesi sakın, ifadesi, bakışları boş. Bir bebeğinki gibi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ona soruyorum, sesim gergin.

"Sen neden bahsediyorsun? Hiçbir şey yapmıyorum. Tıpkı yapmamı istediğin gibi." Gözlerini kırıştırıyor, gülümsemesi soluyor. "Artık beni sevmiyorsun."

"Seni hiç sevmedim," diyorum açıkça, beni ele geçirmek isteyen panikle savaşmak için elimden geleni yapıyorum. Sonbahar nerede? Fable ve ailenin geri kalanı nerede?

Ramirez, Drew'a Rylie hakkında ne söylüyor?

"Annem her an gelebilir," diyor Rylie, sesi boş. "Belki beni daha sonra buraya getirir, böylece arabamı alabilirim ve konuşabiliriz."

"Konuşmamız gereken başka bir şey yok Rylie," diyorum ve tüm yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Seni lanet korkak!" Bana doğru hamle yaptı. Ellerini yumruk yapıp göğsüme vurmaya başladı. Bileklerinden tutup onu elimden geldiğince uzak tutuyorum ama görüldüğünden daha güçlü. Bana tekme atmaya, yumruk atmaya çalışıyor ve ben sadece karşılıyorum, ayağı kaval kemiğime değdiğinde irkiliyorum, yumruğu hala ağrıyan kaburgalarımın çarpıp beni iki büklüm yapıyor.

Tam o sırada Ramirez ve Drew koşarak yanımıza geldi ve bizi ayırdılar. "Hadi gel Rylie. Gidip anneni burada bekleyelim," diyor Ramirez ona.

Titreyen ve ağır ağır nefes alan Rylie'yi uzaklaştırıyor. Kolumu göğsümün önünde kıvrarak gidişlerini izliyorum, Rylie'nin yumruğunun neden olduğu acıyı unutmaya çalışıyorum.

"İtfaiyeci bana o kızın senin bebeğine hamile olduğunu söyledi."

Döndüğümde Drew'u beni incelerken buluyorum, ifadesi donuk. "Ne dedin sen?" Dikkatlice soruyorum.

"Ramirez o kızın senin bebeğine hamile olduğunu itiraf ettiğini ama bebeği düşürdüğünü söyledi." Drew başını öne eğdi. "Yine de koridorda kullanılmış prezervatifler buluyorum, yani bu pek mantıklı değil."

Dudaklarımı aralıyorum, ona ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Kendimi temize çıkarıp Autumn'un başını belaya sokma riskini mi almalıyım? "En başından beri hamile olduğuna inanmıyorum."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda bir şerif yardımcısının arabası garaj yoluna giriyor, siren çalmıyor ama sarı ışıkları yanıp sönüyor.

Harika.

Tüm bu duruma saçmalık diyebilirdim ama Rylie'nin davranışları doğru değil. Hem bana kafayı takmış durumda hem de beni dövmeye çalışıyor.

Hiç mantıklı değil.

Şerif yardımcısı geldiğinde her şey karmakarışık oldu. Kundaklama müfettişi yangının bir kaza olduğunu, yatağımın ortasında buldukları sahipsiz bir mum tarafından başlatıldığını ve kanıt olarak geride bırakılan mumsu bir yumru olduğunu düşünüyor. O odada hiç mum bulundurmadığım ya da görmediğim için müfettişe

Drew hala yanımda durup söylediğim her kelimeyi dinlerken bana soru sorduğunda bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

"Getirdim," diye sesleniyor Rylie hâlâ Ramirez'le birlikte durduğu yerden, bakışları benimkilerle buluşuyor, gözleri kocaman ve göz bebekleri büyümüş. "Hatırladın mı? Romantik gecemiz için?"

Drew'un bana gönderdiği hayal kırıklığına uğramış bakış beni sinirlendiriyor. "Burada neler oluyor, Davis? Doğruyu mu söylüyor?"

"Efendim, açıklamama izin verin." Hayatımda hiç Drew Callahan'a efendim demedim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Saygı göstergesi olarak mı? Saçma sapan konuşan Rylie'ye karşı beni gerçekten dinleyeceği umuduyla çaresizlikten mi?

"Kendini sonra açıklarsın," diyor başını sallayarak ve itfaiyecilerin kümелendiği yere doğru yürüyor, hepsi de kendi aralarında konuşmaya başlamadan önce bana doğru bakıyorlar.

Fable ve çocukların nerede olduğunu merak ediyorum. Ve Autumn. Uyanık olmalı. Benim için endişeleniyordur. Belki Rylie'nin burada olduğunu biliyordur ve biri ona söylediklerini söylemiştir. Belki ona inanır.

Ama nasıl yapabildi? Yangını ilk keşfettiğim ana kadar onunla birlikteydim. Autumn'un Rylie'ye inanmasına imkan yok. Birlikteydik. Autumn benim tanıgım. Bunu Drew'a söyleyemem.

Hey, o yangını ben başlatmadım. Ve kesinlikle Rylie ile birlikte değildim. Neredeydim? Evet, kızınla birlikteydim, bekaretini onun yatağında aldım. Kanıt olarak kullanılmış prezervatifiniz var, yani paçayı sıyırdım, değil mi?

Bu acımasız düşünce neredeyse gülmemi sağlayacak ama yapmıyorum. Bu pek iyi olmaz.

"Seninle biraz daha konuşmamız gerekecek evlat." Döndüğümde karşımda duran yangın müfettişinin yüzünde ciddi bir ifade görüyorum.

"Şu anda mı?"

Başını salladı. "Seni buraya geri getirmeden önce karakola götürüp hızlıca sorgulayacağız."

Yalan söylüyor. Muhtemelen Drew ona beni bir daha buraya getirmemesi için emir vermiştir.

"Pantolon giyebilir miyim? Ve ayakkabı?" Ona sordum. Gerçi yanmamış ya da dumandan zarar görmemiş bir pantolonum ya da ayakkabım var mı gerçekten bilmiyorum.

"Oğlumdan giymesi için bir şeyler alacağım," diyor Drew, Jake'in odasına doğru yola çıkmadan önce ses tonunu yumuşatarak.

Harika. Jake'in daha fazla kıyafetini ödünç alıyorum. Bu adam şimdiye kadar benden nefret etmiş olmalı.

"Başım belada değil, değil mi?" Yangın müfettişine sordum.

Adam omzumu sıvazlayarak, "Doğruyu söylediğin sürece bir şey olmaz," dedi.

Sözleri, elinin omzumu sıkması, ağır ve sıkı, bir hapis cezası gibi hissettiriyor. Bana inanacak mı?

Daha önce kimse yapmadı, şimdi neden değişsin?

OTUZ SEKİZ

SONBAHAR

Mutfağa geldiğimde annemle babamı konuşurken buluyorum, sesleri kısık ve ciddi, söylediklerine o kadar dalmışlar ki odaya girdiğimi fark etmiyorlar bile. Yangın ilk ortaya çıktığında Ash'le konuşmama izin vermemişlerdi. Annem hepimizi dışarı çıkarıp yangının başladığı evin karşı tarafındaki ön bahçede bekletti. Bizi güvende tutmak istediğini söyledi ama bilmiyorum.

Ayrıca beni Ash'ten uzak tutmak istiyor gibiydi.

Bir süre sonra babam annemle konuşmak için ön tarafa geldi ve evin güvenli olduğuna karar verdiğinde bizi odalarımıza gönderdi. Uyku bir türlü gelmiyordu, ben de odamda volta atıyor, tırnaklarımı yiyor ve birkaç gün önce buraya bıraktığım mısır gevreğinin kalanını stresle yiyordum. Sonunda daha fazla dayanamadım ve Ash'e bir mesaj gönderdim. Sonra bir tane daha, ama hiç cevap vermedi.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Vazgeçerek, korku beni aşağıya itiyor ve orada ailemi buluyorum. O kadar dikkatle konuşuyorlar ki beni fark etmeleri için boğazımı temizlemem gerekiyor.

"Ah. Sonbahar." Annem bana küçük bir gülümseme veriyor. "Gel bizimle otur. Konuşmamız gerek."

Dehşet adımlarımı yavaşlatıyor ve annemle babamın arasındaki boş bar taburesine yerleşiyorum. Annem bana yandan sarılırken babam sadece bakıyor. O kızgın. Üzgün. Ben de üzgünüm. Erkek arkadaşımın nerede olduğunu bilmek istiyorum. Onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimizi bilemiyoruz," diye söze başlıyor annem ve ben dönüp ona bakıyorum, korkudan içim titriyor. "Yangını Ash'in başlattığını düşünüyoruz. Ash tarafından

Kaza. Ama yanında bir kız vardı. Odasında." Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Adı Rylie Altman," diye ısırtıyor babam. "Onu tanıyor musun?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. "Evet, onu tanıyorum. Onunla aynı okula gidiyorum. Burada mıydı?"

Evde mi?"

"İtfaiye aracı geldiğinde dışarıda bekliyordu ve onlara çılgınca el sallıyordu. Onlara içeride erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu ve uyuyakaldıklarını söyledi. Komodinin üzerinde duran ve romantik buluşmaları için yaktıkları mumu devirmiş olmalılar," diye açıklıyor babam, sesi sert ve hayal kırıklığı dolu.

"Ama bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil. Ash benimle," diyorum onlara.

Sanki ne dediğimi duymamış gibiydi. "Görünüşe göre Rylie diye biriyle birlikteymiş ve durum ciddiymiş. Onun bebeğine hamile olduğunu iddia etmiş ama kısa süre önce bebeği düşürmüş," diye devam ediyor babam, görünmez bıçağı kabzasına kadar sokup tam kalbime saplıyor.

Annem "Drew," diye azarlıyor ama babam başını sallayarak annemin sözünü kesiyor.

"Gerçeği bilmeyi hak ediyor, Fable. Ash Davis bizi ve kızımızı kullanan bir dolandırıcıdan başka bir şey değil."

Gülmeye başladım. Cidden, bu histerik. Bu saçma hikâyeyi gerçeğe halledebilirim. "Kesinlikle Rylie'yle birlikte değildi."

"Autumn, bu hiç komik değil," diyor annem, elini benimkinin üzerine koymak için uzanıyor. Başını eğip gözlerimin içine bakıyor, yüz ifadesi son derece ciddi. "Kundaklama müfettişi biraz önce aradı. Yardımcılardan birinin arayıp Ash'in annesinin yangını duyduğunu ve oğlunun soruşturulması gerektiğini söylediğini bildirdi. Ash'in on bir yıl önce göl yakınlarında başka bir yangın çıkardığını ve bu yangının çözülemediğini iddia etmiş."

"Anne." Yine gülüyorum ve annemle babam bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlar, ki öyle hissediyorum. "Ash bana anlattı. *Altı* yaşındaymış. Babasından bir çakmak çalmış ve bir çalıyı ateşe vermiş. Babası bunu öğrendiğinde kendini çok suçlu hissetmiş, hayatının geri kalanında sigara içmeyi bırakmış ve evdeki tüm çakmaklardan kurtulmuş. Ash seri bir kundakçı değil. O, çakmakların havalı olduğunu düşündüğü için yanlışlıkla yangın çıkaran altı yaşında meraklı bir çocuktü."

Babam sorana kadar bir süre hiçbir şey konuşmazlar, "Peki ya kız? Oradaydı, Autumn. Onu gördüm. Onunla konuştum. Onun odasında birlikte olduklarını ve uyuyakaldıklarını söyledi. Bunu herkese anlatmış. Tüm itfaiyeciler

Orada bulunanlar da benimle aynı hikayeyi duydular." Tereddüt ediyor. "Birlikte olduklarına dair kanıt buldum."

"Ne kanıtı?" İnanamayarak sordum.

Derin bir nefes almadan önce annesine bir bakış gönderir ve "Kullanılmış bir

-Misafir odasının hemen dışındaki koridorda, yerde bir peçeteye sarılmış prezervatif."

Başımı eğiyorum, korku içimi dolduruyor ve beni titretiyor. O prezervatif Ash'le benim kullandığımız prezervatifti ama onları tamamen hayal kırıklığına uğratmadan bunu nasıl itiraf edebilirim? Ailemin bana kızmasını ya da hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum. Onların kurallarını çiğnedik. Ash'le yaptığımız şey onların güvenini sarstı; bu onun ve bizim için her şeyi mahvedebilir.

Ama ne yapmam gerekiyor? Zaten yangınla ve Rylie'nin burada olmasıyla başı dertte, ki bu hiç mantıklı değil. Neden benim evimdeydi? Buraya nasıl geldi? Ne zaman geldi?

Yangını o mu başlattı?

Bunun devam etmesine izin veremem. Gerçeği söylemek zorundayım.

"Ash, az önce söylediğim gibi, o benimleydi. Dün gece. Bu sabah erkenden," diyorum, kucağımda birbirine doladığım ellerime bakarak. "Birkaç saat benim odamda birlikteydik ve o odasına dönerken yangını fark etmiş olmalı. Muhtemelen o sırada prezervatifi düşürdü. Odamdan çıkarken onu da yanında götürdü."

Ailem ölüm sessizliğine büründü ve ben titremeye başladım, gözlerim yaşardı.

"Yani benimle birlikteyken Rylie'yle birlikte olamazdı," diyorum sesim kısık bir şekilde. "Neden bizim evde olduğunu bilmiyorum ama yangını onun başlatmış olabileceğini düşünüyorum."

"Sonbahar." Babamın sert bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Kızgın görünüyor. Onu hiç görmediğim kadar kızgın. Aynı zamanda endişeli ve hatta belki biraz incinmiş görünüyor. Bunu ona ben yaptım, bu beni öldürüyor. "Ash'in başı belaya girmesin diye yalan mı söylüyorsun? Çünkü bunu yapmak zorunda değilsin. Eğer bu kızla gizlice kaçtıysa ve o yangını çıkardıysa, bunu kazara yapmış olsa bile, sonuçlarına katlanmak zorunda."

"Ama görüyorsunuz, o hiçbir şey *yapmadı*. Yangını kesinlikle o çıkarmadı. Nasıl aynı anda iki yerde birden olabilir?" Başımı sallıyorum, gözyaşlarım geliyor, yanaklarımdan aşağı kayıyor, birbiri ardına. "Muhtemelen bunu duymak istemediğini biliyorum ve nedenini anlayabiliyorum ama o benimleydi baba. Geceyi benimle odamda geçirdi,

Rylie ile birlikte değildi. Biz birbirimize aşığız,

Ash ve ben. Birlikte olmak istiyorduk ama bunun böyle sonuçlanacağını düşünmemiştik."

Yüzümü ellerime gömerek hıçkır hıçkır ağlamaya başlıyorum ve annemin elini sırtımda gezdirerek beni rahatlatmaya çalıştığını hissediyorum. Babam mutfaktan hışımla çıkmadan önce içinden küfürler savuruyor ve ben daha da çok ağlamaya başlıyorum.

Gerçeği söylemek doğrudu ama şimdi ailemin güvenini tamamen kaybettim. Ve muhtemelen Ash'in kaderini mühürledim. Artık evimde hoş karşılanmayacak. Babam ona yardım etmeyecek.

Her şeyi mahvettim.

"SONBAHAR. U Y A N ."

Bir şekilde uyuyakalmışım. Annem ve babamla yaptığım, babamı çok üzdüğüm ve dışarı çıkıp bir daha geri dönmediği o utanç verici tartışmadan sonra annem bana odama kadar eşlik etti. Merdivenleri çıkıp odama girene kadar hıçkır hıçkır ağladım. Bana uzanmamı söyledi ve sonra yanıma geldi, ben ağlarken kollarında uyuyakalana kadar bana sarıldı. Sonunda beni yalnız bırakmış olmalı ve ne kadar süredir uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok ama beni uyandırmaya çalışan babam ve görmek istediğim son kişi o.

Yan dönüp yüzümü duvara dönüyorum ve hâlâ uyuyormuş gibi yapıyorum, gitmesini umuyorum.

İç geçiriyor ve uzanıp omzumu hafifçe sarsıyor. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Ben de uyuyormuşum gibi davranamaz mı? Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

Hâlâ hareket etmediğimde konuşmaya başladı. "Ash serbest bırakıldı. Annen şimdi onu almaya gidiyor." Bir an duraksadıktan sonra, "Gitmememin daha iyi olacağını düşündük. Pişman olacağım bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyorum."

Ash'in başının artık dertte olmadığını duyunca hissettiğim rahatlama o kadar güçlü ki, artık uyuyormuş gibi yapamıyorum.

"Ah, babacığım." Dönüp doğruluyorum, kollarımı boynuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Benden nefret mi ediyorsun?" diye soruyorum, kelimelerim boynunda boğuklaşıyor.

"Elbette senden nefret etmiyorum." Kollarını bana doluyor ve babamın bana sarılması çok iyi, çok rahatlatıcı hissettiriyor. Eskiden baba kucaklamalarını severdim. Onlara böyle derdim. Ben çok küçüktüm ve o çok büyüktü. Onun bir dev olduğunu düşünürdüm. Benim yüzümden hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum, gerçi uğraması gerektiğini de biliyorum. "Ama siz ikiniz etrafta gizlice dolaşmamalıydınız. Ash de öyle yaptı."

Gözlerinin içine bakabilmek için ondan uzaklaşıyorum. "Başım belada mı?"

"Evet." Bunu söylerken irkilmiyor bile. "Kesinlikle öylesin. Sadece cezanın ne olacağını henüz bilmiyorum."

"Peki ya... Ash?"

"Onunla ilgili ne yapacağımızı ben de bilmiyorum. Daha önce Weldman'la konuştum ve Ash'in kendisiyle kalabileceğini söyledi," diye açıklıyor babam, futbol takımının yardımcı antrenörlerinden birini kastederek.

"Yani artık bizimle kalamayacak mı?" Üzüldüm. Eğer yakalanırsak Ash'in gönderileceğini biliyordum. Bizi terk etmek zorunda kalmasından nefret ediyorum ama yapmadığı bir şeyin cezasını çekmesine de izin veremezdim.

"Eğer siz ikiniz bu işe karışırsanız ve birbirinizin odalarına bizden gizli girerseniz olmaz." Babamın bana attığı sert bakış karşısında utanç içinde başımı öne eğiyorum. "Hey, ben de bir zamanlar gençtim, biliyorsun. Neler olduğunu ve neden gizlice dolaşma ihtiyacı hissettiğinizi biliyorum."

"Aman Tanrım, bu çok utanç verici," diye mırıldanıyorum.

"Bana güvende olacağına söz ver, tamam mı tatlım?" Çenemi kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Tek istediğim bu. Şimdi konuyu değiştirelim."

Memnuniyetle. "Rylie ve neden burada olduğu hakkında başka bir şey duydun mu?"

Babam iç geçiriyor, ifadesi yumuşuyor. "Şerif yardımcısı yangını çıkardığını annesine itiraf ettiğini, annesinin de onları arayarak haber verdiğini söyledi. Suç duyurusunda bulunmak istemediğimiz için bir şey olmayacak. Yine de Rylie için yardım arayacaklarına inanıyorum. Sanırım annesi bir süredir durumunun iyi olmadığını söyledi."

"Oh." Çok kötü hissediyorum. Zavallı Rylie. O kötü bir insan değil. Sadece bazı şeyleri anlamakta zorlanıyormuş gibi geliyor. Bilemiyorum. Belki de depresyondadır ve Ash'le olanlar onu uçurumun kenarına itmiştir? "İyi olacak mı?"

"Umarım öyledir."

"Peki ya Ash? Gerçekten Weldman'larla mı kalacak?" Ailelerini çok iyi tanımiyorum ama babam her zaman iyi bir adam olduğunu söyler. Ve çocukları benden büyük, bu yüzden onlarla hiç okula gitmedim.

"Bence Ash için orada daha iyi bir atmosfer olabilir. Uğraşması gereken başka çocuklar yok ve Weldman'ın karısı emekli olduğu için bütün gün evde. Ona ev yemekleri yapacak, üzerine titreyecek, ödevlerine yardım edecek. Ona biraz anne ilgisi gösterecek, son birkaç yıldır çok eksikliğini hissettiği bir şey bu." Babam bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Ve bir süre sonra, ona o kadar kızgın olmadıgımda, Ash gelip bizimle takılabilir."

"Bu ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor. "Bana karşı sabırlı olmanız gerekecek. Siz ikinizin de güvenimi kazanmak için çok çalışmanız gerekecek."

"Özür dilerim baba," diye fısıldıyorum ona bakarak. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Bu dünyanın sonu değil. Bunun üstesinden geleceğiz." Bırakmadan önce çenemi hafifçe sıkıyor. "Şimdi gidip bir sigorta talebinde bulunmam gerekiyor. Görünüşe göre yeniden yapmamız gereken birkaç oda var."

Ailem bana inandığı için minnettarım. Onlara daha önce hiç yalan söylememiştim, bu şekilde değil ve o ana kadar bana güvenmemeleri için hiçbir sebep vermemiştim.

Şimdi.

Aptal çocuklar.

Aptal hormonlar.

Yine de o çocuğu seviyorum. O kadar çok ki, güvende olduğundan emin olmak için her şeyi yaparım. İkimizin de başını belaya soksa da gerçeği söyledim. Sorun değil.

O buna değer.

OTUZ DOKUZ

ASH

KIZIM H Ü N G Ü R HÜNGÜR AĞLIYOR.

"Gitmeni istemiyorum." Kendini bana doğru fırlatıyor ve benim de ona sıkıca sarılmaktan başka çarem yok, itiraz ettiğimden değil. Dürüst olmak gerekirse, gitmek zorunda olsam da gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Sadece birkaç mil uzaktayım," diye mırıldanıyorum saçlarına, şampuanının tatlı kokusunu derin derin içime çekerek. "Ve seni her gün okulda göreceğim."

"Tanrıya şükür. Ailem burayı bir hapishaneye çevirdi."

Fable'ın kaçınmak istediği şey şimdi tam olarak gerçekleşti. Eve kamera koymadılar ama Autumn önümüzdeki iki ay boyunca tecrit altında olacak. Hafta sonları çıkmamıza ya da okuldan sonra birbirimizi görmemize izin yok. Okul saatlerinde takılabiliriz ve maçlardan sonra birbirimize hızlıca sarılabiliriz ama hepsi bu kadar.

İki ay. İki uzun ay.

Sanırım cezayı hak ediyoruz.

Son yılının geri kalanında birlikte yaşayacağım Weldman'larla biraz zaman geçirdim bile. İyi insanlar, Drew ve Fable'dan çok daha yaşlılar ve Bayan Weldman-Laura'nın bir büyükanne havası var. Bana çikolatalı kurabiyelerle dolu dev bir tabak hazırladı bile ve çok lezzetliydiler, ama ona futbol sezonu olduğu için çok fazla şımartamayacağımı söyledim.

Bayan bana sadece güldü, bu da onun kurabiye yapmaya devam edeceğini ve benim de muhtemelen onları yemeye devam edeceğimi söylüyor.

Drew ve Fable ile yaşamayı özleyeceğim. Beni kabul ettiler, beni dinlediler ve bana yardım etmeye çalıştılar. Bana hâlâ yardım ediyorlar ama

mesafe. Sanırım kızlarıyla seks yaptığım ve bunu olabilecek en kötü şekilde öğrendikleri için bunu hak ediyorum.

"İki ay çok çabuk geçecek," diyorum Autumn'a, onu sıkıca kucaklayarak. Ayrılmadan önce biraz yalnız kalmamıza izin verdikleri için minnettarım. Rylie'nin çıkardığı kesin olan yangın yüzünden eşyalarımın çoğu mahvolmuştu ve elimde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Bir telefonum bile yoktu.

Fable beni alışverişe götürdü ve bana yeni kıyafetler aldı. Ayrıca bana en yeni iPhone'lardan birini verdiler ve beni kendi tarifelerine geçirdiler. Beni hayal kırıklığına uğratmış olabilirler ama bu benimle ilgilenmeyi bıraktıkları anlamına gelmiyor. Autumn'un ailesi ile benim annem arasındaki fark bu.

Benden nefret ediyor ve yaptığım her şeyde hayal kırıklığına uğruyor. O da beni sevmiyor. Ne yaparsam yapayım o kadını asla mutlu edemeyeceğim, o yüzden siktir et onu.

Siktir et onu.

Rylie'yi de sikeyim, gerçi Autumn ona bu kadar sert davranmamam gerektiğini söylüyor. Ama elimde değil. Eve gelip yan kapıyı kırmış ve benim odama girmiş. Benim odam olduğunu nasıl anladı, bilmiyorum. Sadece bir süredir beni, hepimizi gözetlediği sonucuna varabiliriz. Orada olmadığımı anladığında, yanında getirdiği dev mumu komodinin üzerine koyup üç fitili de yakmış, sonra da beni beklerken hemen uykuya dalmış. Mum devrildi ve *vin*. Bir yangın başladı.

Birlikte olmamız ve onun bebeğime hamile olması hakkındaki tüm o saçmalıklar? Hepsi gerçek dışı. Ailesi bu okul yılında giderek daha dengesiz davrandığını söyledi ve ondan ayrıldığımda, işte o zaman kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Dengesiz davranışları onları endişelendirdi ve onu bir psikoloğa götürmeye başladılar ama sanırım bu yeterli olmadı.

Son duyduğuma göre ona ilaç tedavisi vermişler ve haftada iki kez bir danışmana gitmeye başlayacakmış. Umarım bu ona yardımcı olur.

"İki ay sonsuza kadar sürecek." Autumn dikkatini bana vermeden önce hızla omzunun üzerinden bakıyor. "Onlar buraya gelmeden öp beni."

Hiç tereddüt etmeden istediğini yapıyorum, dudaklarımı onunkilere yapıştırıp dilimle ayırıyorum. Öpücük bir anda derinleşiyor ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ama kahretsin, bu onu son kez böyle öpüşüm olacak...

Yarın, onu okulda gördüğümde öğle yemeği için ayrılabiliriz. Tanrı'ya şükür son sınıftayız ve bu ayrıcalığımızı kaybetmedik.

Hey, Callahan'ların evinde gizlice dolaşamayabilirim, ama kimse kampüs dışında gizlice dolaşamayacağımızı ve öğle yemeği saatimizi başka şeyler yaparak geçirmek için özel bir yer bulamayacağımızı söylemedi.

Kirli düşüncelerim yüzünden cehenneme gideceğim, yemin ederim.

Autumn geri çekiliyor, boğazından isteksiz bir ses çıkıyor. "Ön tarafa gitmeliyiz. Sanırım az önce bir araba sesi duydum."

Beni evin önüne götürürken peşinden gidiyorum, parmakları benimkilere dolanıyor. Birbirimize karşı hissettiklerimizi ailesinden saklamıyoruz ama saygılı davranıyoruz. Açıkça sevgi gösterisi yok. Drew Callahan'ı tekrar kızdırmayacağım.

Weldman'lar gümüş rengi bir sedan olan arabalarının dışında duruyorlar ve beni gördüklerinde ikisi de gülümseyerek, "İşte geldi," diyor. Sanırım eve geri dönen, ilgilenmesi gereken biri olduğu için mutlu.

Ve onu geri çevirmeyeceğim. Birinin bana gerçekten önemsiyormuş gibi davranması çok güzel. Callahan'ların evinde gerçek bir ailenin nasıl olduğunu gördüğüme göre, bunu asla kaybetmek istemiyorum.

Yerel Boys and Girls Club'da gönüllü olarak toplum hizmetime başladım bile. Çocuklarla takılıyorum, onlarla oyun oynuyorum ya da sadece konuşmalarını dinliyorum. Eğlenceli oluyor. Ve... aydınlatıcı. Bazıları bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor. Biraz kaybolmuş, çok kızgın. O zamanlar tek istediğim birinin bana inanmasıydı. Bu çocuklara çok fazla şey sunamayacağımı bilsem de, yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

İstendiğini hissetmek güzel bir şey. Bunu istemeyen birine yardım etmek.

Tüm Callahanlar evin önünde, beni uğurlamaya hazırlar. Elimi uzatıyorum ve Beck ekstra sert bir tokat atıyor. "Sonra görüşürüz!" diye bağırıyor, bana gülümseyerek.

Vay canına, çocuk iyi yumruk atıyor. Çok acıttı.

Ava bakışlarını kaçırarak bana utangaç bir şekilde sarılıyor. Kahretsin, Drew'in başı bununla belada. Çok güzel olacak. Gerçi benim kızım kadar güzel değil.

Jake ve ben yazın futbol kampında uydurduğumuz karmaşık bir parmak sallama hareketini yapıyoruz, Jake'in yüz ifadesi değişmiyor. En büyük hayranım olmadığını bilsem de bir tür barışa vardık. Ama bunu atlatacaktır.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Fable beni sarıp sarmalıyor, sıkıca tutuyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bunu mahvetme, tamam mı?"

Ondan uzaklaşırken gülmeye başladım. "Gülmeyeceğim."

Drew'a yaklaşırken sinirlerim geriliyor. Yüzünde ciddi bir ifade, dudakları ince, beni izliyor ve keşke zamanı geri sarıp tüm bunları düzeltebilseydim diyorum.

Ama yapamam.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim efendim. Umarım bir gün saygınızı ve güveninizi tekrar kazanabilirim," diyorum ona, sesim tam bir yalaka gibi çıkıyordu.

Ama siktir et, her kelimesinde ciddiym.

"Sahada beni hayal kırıklığına uğratmayacağın kesin." Drew sıkmam için sağ elini uzatıyor. Elini tutuyorum, sıkıca sıkıyorum ve son saniyede beni kucaklayıp sırtıma vuruyor.

Bunun için o kadar minnettarım ki dizlerim titriyor.

"Yarın antrenmanda görüşürüz," diyor ve ben de Autumn'a dönmeden önce başımla onaylıyorum.

İnce, küçük bir yazlık elbiseyle karşımda duruyor ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Gerçi ben hep böyle düşünürüm. Onu her gördüğümde, *onu bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu* düşünüyorum. *Hepsini bulduğum için mi?*

Ne yaptığımı bilmiyorum ama minnettarım.

"Sanki taşınyormuşum gibi davranıyoruz, oysa sadece yolun aşağısına taşınyorum," diyorum herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle ve hepsi gülmeye başlıyor.

Sonra hepsi bizden uzaklaşıyor, konuşmalarını Weldman'ların arabasına yaklaştıracak Autumn ve bana son bir mahremiyet sağlıyorlar.

"Burada seninle yaşamayı özleyeceğim," diyorum ona.

Artık ağlamıyor, ki bu iyi bir şey. Böyle ağladığında kalbim kırılıyor. Bundan nefret ediyorum. "Burada olmanı özleyeceğim."

"Yine de yarın görüşürüz. Ve iki ay içinde hafta sonları birbirimizi görmekte özgürüz," diyorum ona.

"Cidden sabırsızlanıyorum." Yaklaşıyor, kollarını belime doluyor ve parmak uçlarında yükselip dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." O kadar çok ki, nasıl hissettiğimi anlayabilecek mi bilmiyorum.

Her gün ona göstermek için elimden geleni yapacağım.

Hayatımın sonuna kadar.

EPILOG

SONBAHAR

DOKUZ AY SONRA.

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Ash kollarını havaya kaldırıyor ve boş futbol sahasının ortasında dururken yavaşça bir daire çiziyor.

"Bence orada iyi görünüyorsun," diye sesleniyorum ona. Kenardaki banklardan birine oturmuş, sıcak yaz güneşinin altında terlerken, sevdiğim çocuğun o anına tanık olabilmek için elimi gözlerime siper ediyorum.

"Gerçekten mi?" Dönüp bana bakıyor, yüzünde sevimli bir gülümseme var. Çok mutlu görünüyor. Düpedüz çocuksu. Yıllarca çatık kaşlı bir Ash'e tanık olduktan sonra, bu sürekli gülümseyen Ash hoş bir görüntüden daha fazlası.

Bu yakışıklı yüzün gülümsemesine katkıda bulunduğumu biliyorum, ancak bugünkü mutluluğunun nedeni yeni takım koçuyla yaptığı toplantı. Üniversitede futbol oynayacağı için o kadar heyecanlı ki duygularını zor kontrol ediyor.

"Gerçekten mi?" diyorum ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başlarken. Stadyum çok büyük ve uzun zaman olmasına rağmen daha önce ailemle burada birkaç maç izlemiştim. Ben gittiğimde tribünler her zaman doluydu, taraftarlar takımlarını desteklemek için kırmızı ve beyaz giyerlerdi. Bir seyirci olarak bile heyecan vericiydi ve oyuncuların maç sırasında sahaya çıktıklarında yaşadıkları adrenalini patlamasını hayal bile edemiyorum.

Ash benimle yarı yolda buluşuyor, kollarını belime doluyor, böylece beni ayaklarımdan kaldırıp etrafımda döndürebiliyor. Ciyaklayarak onun geniş kollarını tutuyorum.

Sonra beni nazikçe ayağa kaldırdığında kollarımı boynuna doluyorum. Bir an için birbirimize sarılıyoruz, bu sahadaki tek iki kişiyiz ve neredeyse tüm bu üniversite kampüsündeki tek iki kişi bizmişiz gibi geliyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, böylece kalbinin sabit atış ritmini dinleyebiliyorum ve gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarıyorum.

"Tüm rüyalarım gerçek oluyor," diye fısıldıyor. "Saçmalıyorum ama bu doğru. Tek istediğim buydu, üniversitede futbol oynamak. Üniversiteye girebildiğim gerçeği bile..."

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Kendi haklarınla girdin," diye hatırlatıyorum ona, sesim kararlı. "Aileme hiçbir şey borçlu değilsin."

Onlara karşı kendini borçlu hissediyor ve bu anlaşılabilir bir durum. Özellikle de bir işe alım uzmanından gelip onu izlemesini isteyen ve o işe alım uzmanının tam da bu üniversiteden geldiği babama karşı. Ancak Ash takımdaki yerini adil bir şekilde kazandı ve ilk ya da iki yıl yedek kalacak olsa da, bu takımda olması onun için her şey demek.

"Yardım ettiler," diyor, beni incelerken yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ettiklerini biliyorsun. Eğer annemle kalsaydım, şu anda burada olmazdım."

Haklıydı. Annesiyle yaşarken kendini tamamen yok etme yolundaydı. Onu mahvetmek için elinden geleni yaptı.

Ona şimdi bak.

"Ve sen de yardım ettin," diye devam ediyor, sesi yumuşak, gözleri parlıyor, sevgi ve şefkat dolu. Hepsi benim için. "Sen benim her şeyimsin, Autumn. Sen gittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum."

"Dur." Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum ve iç karartıcı sözlerini susturuyorum. Erkek arkadaşım oynarken bu takımın saha kenarında tezahürat yapmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğimi düşünmek çok tuhaf.

Farklı bir üniversiteye gidiyorum. Olumlu bir görüntü çiziyorum ama içten içe, okuldayken ayrılacağımızı düşünmek beni biraz korkutuyor. Ama ilişkimize kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Birlikte çok şey atlattık. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Birbirimize güveniyoruz.

İhtiyacımız olan tek şey bu.

"Neyimiz var?" diye soruyor öpüşmeyi kestikten sonra. "Altı hafta mı?" "Yedi," diyorum. "Ben gidene kadar yedi uzun, görkemli hafta."

Onun için hayallerimden vazgeçmeyeceğim ve onun da benim için bunu yapmasını beklemiyorum. O yerel bir üniversiteye gelmek istedi, ben ise

Güneye, Santa Barbara'ya. Çok uzak değil, tek yön beş saatten biraz fazla. Birbirimizi hafta sonları görebiliyoruz. Yani güz dönemi boyunca fırsat buldukça onu görmeye gelmek zorunda olan benim, çünkü cumartesi günleri oynayacak ya da en azından yedek kulübesinde ısınacak.

Yine de bunu ona asla bu şekilde ifade etmezdim.

"O zaman önümüzdeki yedi haftayı değerlendirmek için daha çok çalışmam gerekecek," diyor ağzını tekrar benimkine yerleştirmeden hemen önce.

Öpücüğü önce sıcak ve tatlı, sonra mükemmel dilinin bir hareketiyle derinleşiyor. Elleri dolaşıyor, benimkiler de öyle. Ta ki nefes nefese kalıp gömleğini tutana kadar, daha fazlası için çaresizce çırpınıyorum.

Ash kıkırdayarak beni yanından uzaklaştırıyor ve stadyuma son bir kez daha bakmadan önce kendini yeniden ayarlamak için uzanıyor. "Buna alışabilecek miyim bilmiyorum," diyor başını hafifçe sallayarak.

Elini tutuyorum ve çıkışa doğru yöneliyoruz. "Bir gün bu sahada bir süperstar olacaksın."

"Göreceğiz." Ses tonu şifreli.

"Yapacaksın," diye teyit ediyorum. "Ve mezun olduğunda, daha büyük ve daha iyi şeylere devam edeceksin."

"Bu kadar çok konuşmayı kes, Callahan. Bana uğursuzluk getireceksin," diyerek elimi sıkıyor.

"Asla" diyorum. Aklına koyduğu her şeyi başaracağına inancım tam. Ve ben de onun yanında olacağım.

Her adımda.

DAHA FAZLASINI MI İSTİYORSUNUZ? Jake'in hikâyesi Callahans serisinin ikinci kitabı [Falling For Her](#)'de! Bir ön bakış için okumaya devam edin!

ONA AŞIK OLMAK

Birinci Bölüm Jake

"Buna ne dersin?"

Koridorda yanından geçerken Diego'nun gizlice kimi işaret ettiğini gördüğümüzde hepimiz kıs kıs gülüyoruz. On yaşlarında, iri mavi gözlü ve ağzı metalle dolu bir birinci sınıf öğrencisi. Yeterince sevimli ama çok genç.

Avluya doğru ilerlerken arkadaşlarıma "Hiç sanmıyorum," diyorum.

Öğle yemeği vakti. Son senemiz. Artık kampüs dışına çıkabiliyoruz ama bugün değil. Koç yarın akşam oynayacağımız takımın ma filmini izlememizi istiyor. Hepimiz takım odasında toplanıp rakiplerimizi incelemeden önce yemek yemek için on beş dakikamız var. Zayıf noktalarını, güçlü yönlerini öğreneceğiz. Defansif olarak mı yoksa ofansif olarak mı daha iyiler görelim.

Koç dediğimde babamdan bahsediyorum. Bu konuyu ayrı tutmaya çalışıyorum. Böylesi daha kolay.

"őuna baksana," diyor en iyi arkadaşlarımdan biri olan Diego, omzumdan dürterek ve pek de çaktırmadan yakındaki bir piknik masasında oturan bir grup kıızı işaret ederek.

"Hangisi?" Yine, onlar genç. Belki ikinci sınıflar? Hiçbirini gerçekten tanımıyorum. Benden birkaç yaş küçüklerse ve üçüncü sınıftaki kıız kardeşim Ava ile arkadaş değillerse ya da futbol takımında değillerse, onları tanımaya zahmet etmiyorum.

Bu beni bir pislik gibi gösteriyor ama zamanım yok. Arkadaş evrem var. Hatta tanıdıklarım bile var. Bu yıl, benim

Lisedeki son yılımda, iki gruba da ekleme yapmaya ihtiyacım yok. Sahip olduklarımdan gayet memnunum.

"Herhangi biri." Diego sırtıma bir tokat attı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Birini bulmalısın, kardeşim. Bu bekar, hiçbir kızla uğraşmam işi eskidi artık."

Artık hiçbir kızla uğraşmıyorum çünkü uğraştığımda kalbimi alıp paramparça etme eğilimindeler. Bu çok saçma, ama düştüğümde, sert düşme eğilimindeyim.

İkinci sınıfta Cami Lockhart tarafından iki kez kalbim kırıldı. Üçüncü sınıfın başında tekrar bir araya geldik ama beni aldattı ve ben bunu Snapchat aracılığıyla öğrendim.

Berbattı.

Bir daha asla bir kızla uğraşmadım. Siktir et onları. Futbola, arkadaşlarıma ve okula odaklanmayı tercih ederim, tam olarak bu sırayla.

Diego'ya "Çok genç," diyorum ve diğer en iyi arkadaşım Caleb kahkahayı basıyor.

"Oh hadi ama. Çok tatlı bir kız. Bahse girerim yatmıştır," diyor sırıtarak. Caleb gerçek bir pislik. Sonsuz sayıda kızla takılıyor, Yine de çoğu şikayet etmiyor. Sanki Caleb hayranı bir kız olmaktan gurur duyuyorlar.

Diego kalabalık avlunun tam ortasında durarak, "O zaman ona bir kıdemli bul," diyor. Ellerini kalçalarına yerleştiriyor ve yavaş bir daire çizerek daralmış bakışlarla etrafı tarıyor. Diego'nun bir sevgilisi var ve sözde birbirlerine deliler gibi aşıklar. Yani, onun adına sevindim. Çoğunlukla birbirlerinden hoşlanıyor gibiler. Bir yılı aşkın süredir birlikteler ve Jocelyn ona bir tanrı gibi davranırken, onun deyimiyle prensesi. Evlenmekten bahsettiklerine eminim, ki bana sorarsanız bu çılgınca.

"O."

Hepimiz başımızı çevirdiğimizde Tony'nin -en sessiz arkadaşımız- başını durduğumuz yerin solundaki masaya doğru eğdiğini görüyoruz.

Orada oturan bir kız var, sırtı bize dönük. Tek başına. Siyah bir tişört giymiş, kızıl-sarı saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Dirseğini masaya dayamış, yanağını yumruğuna dayamış, önünde açık bir kitap var. Okuyormuş gibi. Eğlenmek için.

Ne oluyor be?

Diego elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "İmkânı yok," der. "Jake zeki kızlardan hoşlanmaz."

Hemen alındım. "Kim demiş?"

Diego, "Siz, geçmişte yaptığınız seçimlerle," diye belirtiyor.

Beni orada yakaladı. Cami o kadar zeki değildi. Çıktığım kızların hiçbiri öyle değildi. Pek sayılmaz.

"Saçını beğendim," diyor Tony, ses tonu ve tüm tavrı sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi vurdumduymaz. "Çok tatlı."

Caleb, Tony'ye, "O zaman onun peşinden gitmelisin," diye önerir.

"Hayır. Benim tipim değil." Tony'nin bakışları benimkilerle buluşuyor ve sanki onunla konuşmam için bana izin veriyormuş gibi başını eğiyor.

Huh.

"Zeki bir kız olduğunu nereden biliyorsun?" Onu inceliyorum, dar omuzlarına, sırtının zarif eğimine bakıyorum. Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor, tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana profilinden bir bakış sunuyor. Sanırım abartısız bir şekilde güzel. Kalkık burun. Soluk bir ten. Çiller.

Onu hiç tanıyamadım.

"Çünkü kitap okuyor, salak herif." Caleb'in sesi son derece sinirli geliyor, ama öyle olmadığını biliyorum. Sesi hep böyle çıkar. "Eğer ondan formanı giymesini istemezsen, sanırım onun yerine ben isteyeceğim."

Evet, Perşembe öğleden sonra öğle yemeği sırasında yaptığımız şey bu. Maç günü formamı giymesini isteyebileceğim bir kız bulmaya çalışıyorum. Lisemizde bu büyük bir olaydır ve şu ana kadar takımın oyun kurucusu olarak hüküm sürdüğüm süre boyunca sadece bir kıza formamı giydirebildim, o da sadece bir kez. O da Cami Lockhart'tı, üçüncü sınıfın hemen başında, işleri yoluna koyup yeniden bir çift olabileceğimizi düşündüğümde.

Ama sonra biri bana Snapchat'ten özel hikayesini gönderdi - rakip okulumuzun takımının oyun kurucusu Eli Bennett ile öpüşürken çekilmiş bir video ve ben bittim. Bitmiştim.

Nedense bu yıl çocuklarım benim bir iddiada bulunmamı istiyorlar. Bir kız bulmamı. Bana çok huysuz olduğumu söylüyorlar. Belki düzenli olarak bir şeyler alırsam, bu beni yumuşatmış. Hatta bazıları çok odaklandığımdan şikayet ediyor ki bunu anlamıyorum. Neden odaklanmamı istemesinler ki?

Odaklanmak maç kazandırır. Babam yıllar boyunca bunu kafama kazıdı.

Caleb masada oturan gizemli kıza yaklaşacakmış gibi davrandığında ona "Asla olmaz," diyorum. "Ben yaparım."

Neden bununla uğraştığımı bilmiyorum. Onu tanımıyorum ama sanırım o beni tanıyor. Sorsam muhtemelen çoğu kızın gururu okşanırdı ama futbolla ilgilenip ilgilenmediğinden ya da maçlara gidip gitmediğinden emin değilim. Ama bütün gün okulda benim numaramı taşıdığını görmek harika olurdu.

Belki bunu bir şey yapabilirim. Her hafta farklı bir kıza veririm. Şansları için savaşılmaya başlarlar. Bu bir yarışmaya dönüşebilir. Belki de viral olur.

"Git ona sor." Diego beni kıza doğru itiyor, eli tam sırtımın ortasında. "Korkup kaçmadan önce."

Tamam, bu çok sinir bozucu. Ve bu sadece bunu gerçekleştirmek için ihtiyacım olan teşvik. Omzumun üzerinden bakarak en iyi üç arkadaşım ters ters bakıyorum, ama onların tek yaptığı bana bir avuç tavukmuşum gibi gıdıklamak oluyor.

Pislikler.

Yavaşça masaya yaklaşıyorum, önce ne söylemem gerektiğini merak ediyorum. Kızlarla konuşmakla ilgili bir sorunum yok. Aslında hiç olmadı. Bunun nedeninin kadınlarla dolu bir evde büyümüş olmam olup olmadığını merak ediyorum. Beni yanlış anlamayın, babam güçlü bir kişilik ve üzerimde büyük bir etkisi var ama ben küçükken pek yanımda değildi. Sürekli çalışmakla meşguldü.

Büyürken hep annem, ablam Autumn ve küçük kız kardeşim Ava ile birlikteydim. Küçük kardeşimiz Beck yıllar sonra dünyaya geldi ve o zamana kadar asla bir erkek kardeşim olmayacağı fikrinden vazgeçmiştim.

Bu yüzden etrafım sürekli kızlarla çevriliydi. Autumn ve Ava kedi köpek gibi kavga ederlerdi. Şimdi Autumn gitti, Santa Barbara'da üniversitede, onu çok fazla görmüyoruz. Ava, Autumn gittiği için daha mutlu sanırım. Sürekli patronluk taslayan bir ablaya sahip olmak eskidi. Autumn'un saçmalıklarından bıktığımı biliyorum. Şimdi onu özlüyorum. Bunu ona söyleyecek değilim.

Bu gizemli kıza doğrudan yaklaşmam gerektiğine karar vererek masanın etrafından dolaşıyorum, şüphelenmemesi ya da bir sapık olduğumu düşünmemesi için geniş bir alan bırakıyorum. Yüzümü masaya döndüğümde ona uzun uzun bakıyorum.

Belli belirsiz tanıdık geliyor, bu yüzden benim gibi son sınıf ya da belki üçüncü sınıf olduğunu varsayıyorum. Okulumuz küçük, bu yüzden çoğu zaman herkesi tanıyor gibi hissediyorum, ama onu çıkaramıyorum. Adını hatırlamıyorum. Saçı şöyle.

Yanık, kırmızımsı altın rengi ve gözleri büyük ve mavi. Yüz hatları narin - ağzı hariç. Dolgun, arı sokmuş dudakları kafamı kirli imgelerle dolduruyor.

Hepsinde aletim var.

Bu kızla gerçekten ilgilendiğimden değil. Onu tanımıyorum bile. Ama bu hafta formamı giymek için ilk tercihime gelince, fena bir tercih değil.

Hiç de fena değil.

Arkadaşlarımdan biri, kim olduğundan emin değilim, bir bok-bok sesi çıkarıyor ve ben de masaya doğru yürüyüp boğazımı temizlemeden önce hepsine tehditkâr bir bakış gönderiyorum. "Hey."

Kız başını kaldırıyor, gök mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor, ifadesi açık. Dostça.

Bana bakmaya devam edene kadar, bakışları daralıyor, o açık, dostça ifade saniyeler içinde kayboluyor. Sanki kime baktığını fark etmiş ve gördüklerinden hoşlanmamış gibi.

Lanet olsun.

Hâlâ bir şey söylemeyince konuşmaya devam etmeye karar verdim.

"Senin adın ne?"

Kaşları havaya kalktı. "Adımı bilmiyor musun?"

Kulağa garip geldiğini biliyorum ama sesini seviyorum. Hem de çok.

"Yapmalı mıyım?"

"Seninkini biliyorum." Burnunu çekiyor, okuduğu kitabı kapatıyor.

"Jacob Callahan."

Gördün mü? Beni tanıyor. Benim formamı giymeyi kesinlikle kabul edecektir. "O zaman avantaj sende."

"Adımı hala hatırlamadığın için mi?"

Çaresizce omuz silkiyorum ve ona hem utangaç hem de çekici olduğunu umduğum bir gülümseme atıyorum. "Suçluyum."

Gözlerini deviriyor ve kollarını masanın üstüne koyuyor. "Bir sorunuz falan mı vardı?"

Sesi kısa. Küçümseyici. Bu kız kesinlikle benden kurtulmaya çalışıyor.

"Evet, aslına bakarsan sana bir sorum var."

"Diken üstünde bekliyorum," diyor, sesi bir kademe daha yükseliyor, o mavi gözleri daha da açılıyor.

Güzeller, hakkını vereyim. Güzel bir kız. Burnunun kenarında bir tutam çil var ve çok beyaz dişleri var.

"İsteyip istemediğini merak ediyordum..." Sesimin kaymasına izin veriyorum ve piknik bankının tabanını tekmeleyen ayakkabılarıma bakıyorum. Beklentiyi bir kademe yükseltmeye çalışıyorum. Utangaç bir havaya bürünmeye çalışıyorum. Kızlar bundan hoşlanıyor gibi.

"Ne istedin?"

Hah. Sanırım beklentileri olan biri değil.

"Eğer yarın benim formamı giymek istersen." Başımı kaldırıyorum, bakışlarım doğrudan onunkilerle buluşuyor ve gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. İsteğimle onu şok etmişim.

Hadi ama, nedenini anlayabiliyorum. Ben benim ve o da... her kimse.

Bir süre beni inceliyor ve şimdi beklentiyle bekleme sırası bende. Dolgun dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama onun yerine benden uzaklaşıp eşyalarını topluyor ve sırt çantasına tıktırmaya başlıyor.

Sanki gitmek üzereymiş gibi.

Bana sinirli bir bakış fırlatıp piknik bankından kayarak başka bir şey söylemeden uzaklaştığında, ne kadar hızlı olduğuna şaşırarak peşinden gidiyorum. Arkadaşlarım gülüyor, ben bu kızın peşinden giderken onları duyabiliyorum - hala adını bilmiyorum - ama şu anda onlar için endişelenemem.

Bana güldükleri için tam bir pislik olsalar bile.

"Hey!" diye sesleniyorum, ama sanki sesim onu sadece teşvik ediyor. Adams Hall'a doğru ilerlerken neredeyse tam bir koşu halinde ve acaba planı bir sınıfa girip benden saklanmak mı diye merak ediyorum.

Adımlarımı biraz hızlandırarak ona kolayca yetiştim, parmaklarımı üst koluna doladım ve kaçışını durdurdum. Bana dönüyor, yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi görünce hemen onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum.

"Neden beni kovalıyorsun?" diye soruyor nefes nefese. Yanakları pembeleşmiş ve neredeyse nefes nefese kalmış. Belki de fazla egzersiz yapmıyordur diye düşündüm. Yani, ben nefes nefese bile kalmadım.

"Soruma hiç cevap vermedin."

Çenesini kaldırıyor. Sanki istediğim şey çok fazlaymış gibi abartılı bir nefes veriyor. Bu hatunla geçirdiğim son beş dakikadan sonra artık formamı giymesini bile istemiyorum. Bunu çok fazla büyütüyor.

Ama garip bir nedenden dolayı, cevabının ne olduğunu bilmek zorundayım.

"Benim adım Hannah," diyor sonunda ve her şey bir anda kafama dank ediyor. Onu tanıyorum. Zar zor. Hannah Walsh. Son sınıf öğrencisi. Tamamen farklı bir kalabalığın içinde hareket ediyor. Yani, *hiçbir* kalabalığa uymuyor. Onunla hiç derse girmedim, çünkü bütün ileri seviye dersleri o alıyor. Arkadaşlarım haklıydı.

O akıllı bir kız.

"Doğru. Hannah." Başımı salladım ve gülümsedim. "Seni tanıyorum."

Karşılığında gülümsüyor, ancak bu gülümseme gök mavisi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Uh huh. Eminim öyledir."

"Var. Sen arkadaşsın..." Sesim dalgalanıyor. Kiminle arkadaş olduğunu bilmiyorum. Yüzlerini görebiliyorum ama şu anda isimlerini hatırlayamıyorum.

"Lütfen." Elini uzatıp ön koluma yerleştiriyor ve tenimiz temas ettiği anda aramızda bir elektrik kıvılcımı oluşuyor. Sanki onu yakmışım gibi elini çekip alıyor. "Bu kadar çabalamayı bırak."

Neredeyse gülmek istiyorum. Bu kız *bana* bu kadar çabalamayı bırakmamı mı söylüyor? Kiminle uğraştığının farkında mı? Bu okulda sahip olduğum gücü? Son sınıfın en popüler çocuğuyum, belki de tüm sınıfların. Bu benim parlama yılım. Saltanat yılım.

Ve bu Hannah kimse bana bu kadar *çabalamayı* bırakmamı söylemiyor mu? Siktir git buradan.

Yine de şimdi geri dönemem. Tamamen kararlıyım.

"Ne diyorsun Hannah? Var mısın? Yarın benim formamı giymek ister misin?" Artık giymesini istediğimden değil. Onunla konuşmaya başladığım andan beri kaba davranıyor.

"Tanrım, teklifiniz için minnettarım ama..." Bana kaşlarını çatıyor, gür dudakları büzüşmüş. "Hayır."

[Falling For Her](#)'ü şimdi okuyun, KU'da
ÜCRETSİZ!

Callahans serisinin üçüncü kitabı [Addicted To Him](#)'e de bir göz atın!

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Drew + Fable'ın kendi kitapları olduğunu mu? Onların hikayesini şimdi tüm perakendecilerde bulunan ve sadece 3.99 \$ olan [One Week Girlfriend](#)'de okuyabilirsiniz!

Daha fazla bilgi için [BURAYA](#) tıklayın!

Geçici. Şu anki hayatımı tanımlamak için kullanacağım kelime bu. Geçici olarak çift vardiya çalışıyorum - en azından özgür kalana kadar. Geçici olarak küçük kardeşimi büyütüyorum - çünkü görünüşe göre gerçek annemiz ikimizi de umursamıyor. Ve her zaman geçici bir kız arkadaştan başka bir şey olamıyorum - bu kadar kolay vazgeçtiğim söylentisini duyan her erkek için haftanın lezzeti.

En azından Drew Callahan, kolej futbolu efsanesi ve yerel altın çocuk, bu konuda açık sözlü. Bir haftalığına kız arkadaşı rolünü oynayacak birine ihtiyacı var. Para karşılığında. Bu yeterince garip değilmiş gibi, beni dünyasına soktuğundan beri hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Herkes benden nefret ediyor. Herkes ondan bir şey istiyor. Ama Drew'un istediği tek şey benmişim gibi görünüyor.

Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Drew tatlı, seksi ve benden çok daha fazla sır saklıyor. Tek bildiğim, onun yanında olmak istediğim.

DAHA FAZLA ÖFKELİ YENİ YETİŞKİN ROMANTİZMİ ISTER MISIN?

O zaman Kindle Unlimited'ta şimdi **ÜCRETSİZ** olan **The Rules** serisine göz atın! [Adil Oyun](#) ile başlayın!

Poker ödülü siz olduğunuzda, tüm bahisler kapanır...

Jade Frost erkek arkadaşıyla randevuya gideceğini sanıyordu, poker oyununa değil.

O sansarın kendisini de bu potaya atmasını beklemiyordu.

Sonra da kaybetmeye cüret etti. Jade'in onu eski erkek arkadaşı yapması için mükemmel bir bahaneydi. Yine de yeterince hızlı değildi. O daha ne olduğunu anlamadan, bir öğrenci birliği çocuğu eli ve onu kazandı.

Shep Prescott son derece yakışıklı ve günahtan daha zengin ama onun sahibi değil. Sonuçta bu sadece bir oyundu.

Kız ne kadar ilgisiz davranırsa davransın, onun tekliflerini ne kadar kabaca reddederse reddetsin, adam geri gelmeye devam ediyor. Belki eskisinden bile fazla.

İstediği her şeye sahip olabilir ama peşinde olduğu tek ödül o.

Kendini ona aşık olmaya başlarken bulduğunda Jade'in kafası karışır. Shep'in dünyaya gösterdiği kaygısız oyuncudan daha fazlası vardır.

Peki adam onu gerçekten kazanmaya hazır mı, yoksa kadın blöfünü görecek mi?

The Rules serisinin diğer kitaplarına göz atın, hepsi Kindle Unlimited'ta mevcut:

Karanlıkta
Yavaş Oyna
Güvenli
Bahis

Adil Oyun'dan bir alıntı için okumaya devam edin!

ADIL OYUN ALINTISI

BİRİNCİ BÖLÜM

Yeşim

"Shepard Prescott'tan nefret ediyorum."

"Tabii ki öyle düşünüyorsun. Normal olman ve kampüsteki diğer kadınlar gibi onun seksi olduğunu düşünmen Tanrı korusun." Kelli gözlerini deviriyor ve uzun, mükemmel dalgalı kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Tüm o parlak, mükemmel saçlar suratıma çarpmadan önce yoldan çekiliyorum.

"Gerçekten seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kelli'nin bana doğru gönderdiği sivri bakış yeterli bir cevap.

Benim ya da Kelli'nin onun yakışıklı olduğunu düşünmesi önemli değil çünkü öyle. Bu gerçeği inkar edemeyiz. Ama kibirli tavrı ve kendini beğenmiş kişiliği seksiliğini yok ediyor.

"Ciddiyim. Pisliğin teki." Göt herifin kafasının arkasına bakıyorum. Saçları neredeyse röfle için para vermiş gibi görünen altın sarısı bir kahverengiye boyanmış, ki umarım yaptırmamıştır çünkü bu onu daha da gösterişçi yapardı. Gerçi eminim o doğal muhteşem sarı çizgileri ailesinin yatında yelken açarak falan elde etmiştir. Ya da hiç şüphesiz çıktığı tropik tatillerden birinde kumsalda güneşlenirken.

Farklı kalabalıklarda koştüğümüzü söylemek hafif kalır. Benden iki yaş büyük. O bir öğrenci birliğinde ve ben kız öğrenci birliğinde değilim. O çok zengin ve ben kesinlikle değilim. Benim varlığımdan haberdar olması için hiçbir neden yok ve bu benim için sorun değil.

Gerçekten mi?

"Adı bile onu bir pislik gibi gösteriyor. Lakabı da çok aptalca. *Shep*." Yüzümü buruşturuyorum. Bütün zengin adamların aptal lakapları vardır, yemin ederim. "Kulağa köpek ismi gibi geliyor. 'Gel oğlum. İşte *Shep*. Annenin senin için bir ödülü var'," diye şarkı söylüyorum ve sonra gözlerimi deviriyorum. "Çok saçma."

"Eminim annesinin ona bir ikramı vardır," diyor Kelli, alaycı bir ses tonuyla.

"Pfft. Lütfen. O istiyor." Elimi sallayarak *Shep*'e doğru temkinli bir bakış gönderiyorum. Onunla alay ediyor olabilirim ama en son isteyeceğim şey beni gerçekten duyması.

"Bu gece iyi gidiyorsun, değil mi?" Kelli sıkılmış görünüyor. Çünkü sıkıldık. Sözde efsanevi kumarbaz *Shepard Prescott* ve tüm zengin, pislik arkadaşları tarafından işletilen boktan, küçük bir yeraltı poker sarayına tıklandık. Erkek arkadaşlarımız bizi buraya *Shep* ve kumar ekibine karşı oynayabilmek için getirdi çünkü onların bir ünü var. Büyük bahis oynadıkları için büyük kazanma eğilimindeler. Ama çoğu zaman da kaybederler. Gerçekten büyük.

Erkek arkadaşlarımız gerçekten büyük bir kısmını kaybetmeye güveniyor.

"Bunu iki tur daha içmeye tahammül edebilirim, sonra giderim," diye mırıldanıyorum ve kırmızı *Solo* bardağımdaki sıcak biranın kalanını bitiriyorum. Yüzümü buruşturarak bardağı arkamdaki masaya koyuyorum ve erkek arkadaşımın hızlı bir bakışını kazanarak büyük bir iç çekiyorum. Sinirli iç çekişlerimi fark etmesi oldukça üzücü ama son zamanlarda pek anlaşıyoruz, bu yüzden sürpriz olmadı. Bakışlarını elindeki kartlara çevirmeden önce bana gergin bir gülümseme gönderiyor.

"Stresli görünüyor." Kelli sivri dirseğiyle yan tarafımı dürtüyor ve irkilmeme neden oluyor. O şeyleri keskinleştiriyor mu ne? "Joel. Ona bir bak."

Ona bakıyorum. Ve o haklı. Joel stresli görünüyor. Başka ne var ki? "Son zamanlarda bu bakışı çok takınıyor." Parasızlık insana bunu yapar. Yarı zamanlı işini kaybettiği için ailesinin dönem başında onu kurtarmak için verdiği parayı biriktirmek yerine gidip aptalca şeylere harcadı. Göl partilerinden birinde sarhoş olup yüzmeye gittiğinde hemen kaybettiği tasarımı güneş gözlükleri gibi. Şubat ayında.

Erkek arkadaşım her zaman en iyi seçimleri yapmaz.

"Onun da çok fazla fişi kalmadı," diyor Kelli, *Shep*'in arkasını görebilmek için bana doğru eğilerek. Ama kim gerçekten onun ötesini görebilir ki?

Adam mı? Bir dağ kadar geniş omuzları var. Ve sanki kendi aklı varmış gibi ortaya çıkan, parasını ödemediği ya da ödemediği o vahşi saçlar.

"Güzel. Belki de bu yakında gidebileceğimiz anlamına geliyor." Masadan bardağımı alıp dudaklarıma götürdüğümde boş olduğunu fark ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Daha fazla sıcak bira istediğimden değil ama...

"Ona bir tane daha getirin." Shep elini başının üzerine kaldırır ve parmaklarını şıklatır, parmağı geriye dönüktür.

Tam bana doğru.

"Bunu nasıl yaptı?" Nefesimin altında kimseye sormadan, aniden önümde dikilen, elinde taze Solo bardağı bana doğru uzanmış, zar zor giyinen kıza bakıyorum. Mırıltılı bir teşekkürle içkiyi ondan alıyorum ve zıplayarak uzaklaşmadan önce bana dişlek bir gülümseme fırlatıyor.

"Bak." Kelli'nin sivri dirseğinden bir dürtme daha -bu yasadışı bir silah olmalı- sonra karşımızdaki duvarı işaret ediyor. Oraya monte edilmiş bir ayna var.

Ve Shepard Prescott bize doğru bakıyor, kendini beğenmiş bir sırıtişla dudaklarını aralıyor ve mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Bizi mi izliyor?" İnanamayarak sordum.

Bakışları aynada benimkilere takılıyor, o koyu kahverengi gözler beni hiç bırakmıyor. Gözlerini ilk kaçırın ben oluyorum.

Pislik.

"Ne sürünge ama." Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ama görmezden geliyorum. Biramı yudumluyorum, daha soğuk olduğu için şükrediyorum. Yeni bir fiçı açmış olmalılar.

"Ha. Eğer o bir sürüngense, umarım beni o süslü minibüsüyle kaçırır." Kelli kendi kaba şakasına kahkahalarla güler.

"Ew." Kaçırılmakla ilgili şaka yapmamız bin kere yanlış. Shep Prescott'un bizi kaçırmasıyla ilgili şaka yapmamız milyon kere yanlış. "Ve ne demek istiyorsun, onun kandırılmış minibüsü mü?"

"O kadar çok ürkütücünün aynı derecede ürkütücü minibüsleri var ki. Hangilerinden bahsettiğimi biliyorsun." Kelli sahte bir şekilde ürperir. "Çok iğrenç."

Konuşmamız tuhaf bir hal aldı ve ben sıkıntıyı suçluyorum. Buradan çıkmamız gerek. Ama Joel bana dikkatini vermiyor. Alt dudağını kemirmekle ve terlemekle meşgul. Kelli'nin erkek arkadaşı Dane, sanki birinin eline göz atmasından korkuyormuş gibi kartlarının üzerine eğilmiş durumda. Shep Prescott sandalyesine yayılmış, bacaklarını iki yana açmış, bir kolunu

Boş bir sandalyenin arkasına asılmış, diğer kolunu masaya dayamış, kartları herkesin görebileceği şekilde açmış. O da en az bizim kadar sıkılmış görünüyor.

Bu onun için iyi bir görünüm. Lanet olsun.

"Benden bu kadar." Dane elindeki kartları tiksintiyle yere atar ve sandalyesinden kalkarak Joel'in arkasındaki banka oturur. İyi şans getirmesi için elini Joel'in omzuna vurur ve rastgele bir hatunun elindeki birayı alır, ona sırtımdan önce birasını yudumlar.

Kelli'nin gerildiğini hissediyorum ve onu suçlayamam.

Dik oturarak Shep'in dağ gibi geniş omzunun üzerinden tam olarak ne tuttuğunu görmek için bakıyorum. Ve aman Tanrım, inanılmaz bir şey tutuyor. Küçükken büyükbabam bana poker ve blackjack hakkında bildiğim her şeyi öğretmişti. Kumar bilgim Joel'i her zaman etkilemiştir, hatta bir keresinde onu o sinir bozucu elli iki pikap oyunuyla kandırdığımda bile. Tamamen kanmıştı.

Teşekkürler büyükbaba.

Shep Prescott'un eli olabildiğince iyi. Onlu ve valeli bir full house tutuyor. Şansa bak. Joel'in hala terlemesine ve nefesinin altında anlaşılmaz kelimeler mırıldanmasına bakarak hiçbir şeyi olmadığını tahmin edebiliyorum. Ya da gelmiş geçmiş en iyi blöfçü.

Sanırım ilk seçenek.

"Var mısın?" Shep soruyor, derin sesi göğsünden gürleyiyor, alçak ve korkutucu. Joel başını kaldırıyor, dişleri hâlâ alt dudağına gömülü ve bir anda ne kadar genç ve aptal görüldüğünü fark ediyorum. Üzerinde birkaç gün önce annesinin ona gönderdiği hediye kartıyla Target'tan aldığı sahte, eski bir Mountain Dew tişörtü var ve siyah saçlarını kısacık kestirmiş. Sanki silahlı kuvvetlere katılmaya hazırmış gibi. Yüzü sinekkaydı tıraşlı ve biraz solgun ama yanaklarında hafif bir kırmızılık var. Geniş omuzlu ve seksi saçlı Bay Suave Calm and Cool'a kıyasla bir bebek gibi görünüyor. Korkarım kıcına tekme yi yemek üzere.

"Uhhh..." Joel sesini çıkarıyor, bakışları benimkilere kayıyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum, parmağımı boynumda gezdiriyorum, enayi yerine konulup her şeyini kaybetmemesi için her şeyi yapıyorum. Zaten her şeyi kaybetmeye yeterince yakın.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Odadaki herkes sessizliğe gömüldü. Kelli yine o lanet olası sivri dirseğiyle yan tarafımı dürtüyor ve Shep Prescott'un konuştuğunu fark ettiğimde el kol hareketlerini bırakıyorum...

Benim için.

Başımı kaldırdığımda onu o aptal aynada bana bakarken buluyorum, koyu renk gözleri neredeyse siyah, ağzı ince. Kızgın görünüyor.

"*Aldatıyor musun?* Erkek arkadaşın seni bu yüzden mi buraya getirdi?" diye soruyor ben bir şey söylemeyince.

"Um." Tüm tutarlı düşüncelerimi kaybettim. Konuşma yeteneğimi de kaybettim.

Bu hiç iyi değil.

"Bu lanet eli unut." Elindeki kartları yüzüstü masanın ortasına, o turun potunun bir parçası olan fiş yığınının, çeşitli dolar banknotlarının ve hatta küçük bir çeyreklik dağının tam üstüne fırlattı. Sadece Joel ve Shep kalana kadar oynayan herkes, hatta Dane bile teker teker oyundan çekilmişti. Hatta bazıları sandalyelerini terk etmiş, daha fazla bira kapmak ya da başka bir masada oynamak için ilerlemişti. Ya da kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmış ve cüzdanları boş bir şekilde partiden ayrılmışlardı.

Joel değil. Acı sona kadar direniyor. Ve şimdi onun başını büyük bir belaya sokuyorum.

"Buraya gel." Shep dönüp bana bakıyor, sert bakışları beni olduğum yerde sabitliyor. Öfkesinin büyük, sıcak dalgalar halinde üzerime geldiğini hissedebiliyorum. Tüm iğneleyici yorumlarım, daha önceki tüm kabadayılığım buharlaşıyor. Yanındaki boş sandalyeyi göstererek, "Yanıma otur," diye emrediyor.

Joel'i görmezden gelerek ve diğer insanların gösteriyi izlerken kıs kıs gülmelerine aldırmayarak titrek bacaklarımın üzerinde durup masaya yaklaşıyorum. Shep'e bakmadan ağır ağır yanındaki sandalyeye çöküyorum, omurgamı sert tutarak aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyorum.

Ama faydası yok. Kokusunu alabiliyorum. Ve inanılmaz kokuyor. Bunun için başka kelime yok. Çam, limon ve toprak karışımı... Tamam, kulağa pek hoş gelmediğini biliyorum ama aman Tanrım, yaklaşıp boynunu koklamak istiyorum.

Yapmıyorum tabii ki. Bunun yerine masanın kenarına tutunuyorum ve Joel'e doğru bakıyorum. Çocuksu yüzündeki ifade sefaletten başka bir şey değil. Elinin iyi olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Muhtemelen Shep'inkinden daha mı iyi? Her şeyi mahvettim mi? Tanrım, eğer yaptıysam, Joel beni affeder mi?

"Ona bakma," diye mırıldanıyor Shep, sesi kulağıma o kadar yakın ki nefesim kesiliyor ve başımı çevirdiğimde yüzünü tam karşımda buluyorum. Her şeyi görebiliyorum. Cildindeki her gözeneği, kalın kaşlarındaki her küçük tüyü, çok koyu, her şeyi gören gözlerini çevreleyen her mürekkepli kirpiği. "Gözlerini sadece ve sadece benim üzerimde istiyorum."

Sertçe yutkunarak, onun tehdidi karşısında içimde yavaş yavaş büyüyen öfkeyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ama faydası yok. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bu adam kim olduğunu sanıyor? Yani bir servet değerinde. Yani gülünç derecede yakışıklı. Ne olmuş yani?

Tüm kartları toplayıp Vegas'tan çıkmış bir profesyonel gibi karıştırmaya başlarken orantısız bir gülümseme sunuyor. "Hayır. Bir sonraki elde seni ona doğru bakarken yakalarsam canına okurum."

Sözlerini özümserken çenem açık kalıyor. "Sen gerçekten bir pisliksin, değil mi?" Fısıldıyorum.

Orantısız gülümseme büyür. "Karşında en üst düzey bir göt deliği var bebeğim," diyor.

Bebek lafına gözlerimi deviriyorum. Erkeklerin bana bebek demesinden nefret ediyorum. Gerçi...huh. Daha önce hiçbir erkek bana böyle seslenmemiştir. Joel bile. Joel'in sadece ikinci yarı ciddi erkek arkadaşım olduğunu ve yaklaşık altı aydır çıktığımızı düşünürsek, sanırım bu pek bir şey ifade etmiyor ama yine de.

Bebek kısmı beni rahatsız etmeli. Ama rahatsız etmiyor. O gülümseme de öyle. Benim neyim var böyle?

"Beş kart çekilişinin bir turunu daha oynayacağız, sadece sen ve ben." Shep işaret parmağını Joel'e doğru uzatır. "Pot olduğu gibi kalacak. Ama biz yine de artıracacağız. Bu oyunu düşünün," diye duraklıyor ve sesine giren kendini beğenmiş eğlenceyi duyuyorum, "yüksek bahisli."

Biri inliyor. Sanırım Joel olabilir. Ona bakmaya iznim olduğundan falan değil.

"Kız arkadaşın burada." Bana dokunuyor. Çılgın Shep Prescott kolunu omuzlarıma dolayarak bir uzvunu kaybetme riskini göze alıyor, eli üst kolumu sıkıca kavlıyor. Beni tutuş şeklinden dolayı güçlkle hareket edebiliyorum. "İkiniz bir saniye bile göz göze gelerseniz otomatik olarak kaybedersiniz."

"Sorun değil," diyor Joel, sesi hafifçe titreyerek. Keşke ona bakabilseydim. Bakabilseydim ona biraz taşaklı olmasını ve erkek gibi davranmasını söylerdim.

"Yani hazır mıyız?" Shep beni tutmayı bırakıyor, parmakları sırtımda gezinirken uzaklaşıyor ve koltuğuna geri yerleşiyor. Ona en şeytani bakışımı gönderiyorum ama bu onu korkutmuyor bile. Sadece kartlarını karıştırmaya devam ediyor, bunu yaparken sandalyesinde kambur duruyor, bacaklarını açarak dizini kalçama vuruyor.

Bacağımdan yukarı fırlayan cızırtıyı görmezden gelerek elimden geldiğince ondan uzaklaşıyorum ama o beni olduğum yerde durduruyor.

"Sen gidersen o kaybeder," diye mırıldanıyor Shep, o kadar alçak sesle ki benden başka kimsenin onu duyamayacağından eminim. "Bunu sakın unutma."

"Bana izin vermeyeceğini düşünürsek, endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," diyorum hemen pişman olduğum küçük bir homurtuyla. Onu etkilemenin yolu.

Ama onu etkilemek istemiyorsun. Onun bir pislik olduğunu düşünüyorsun.

Evet. Bunu hatırlamam gerek.

TEŞEKKÜRLER

Drew + Fable'a çocuk sahibi oldukları için çok teşekkür ederim, böylece onlar hakkında daha sonra yazabilirim. Çok çılgınca, değil mi? ONE WEEK GIRLFRIEND'i yazmaya başladığımda, çocukları hakkında yazmak gibi bir planım yoktu.

Şu halime bak.

Umarım bu kitabı beğenmişsinizdir. Ash ve Autumn'un hikâyesini yazmak çok kolaydı ve bu dünyayı daha da keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Bu benim size daha fazla kitap olacağını söyleme şeklim.

Bu kitaptan övgüyle bahseden tüm okuyuculara, eleştirmenlere ve blog yazarlarına teşekkür etmek istiyorum - aslında tüm kitaplarımdan bahsettiğiniz için teşekkürler. Siz olmadan bu işi yapamam, yemin ederim! Facebook okuyucu grubuma teşekkür etmek istiyorum - her gün orada takılmayı seviyorum. Kedi memlerinden kitap tavsiyelerine kadar tüm güzel şeyleri paylaştığımız yer burası.

Cesaretlendirdiğin ve yaptığın tüm sıkı çalışmalar için Nina'ya teşekkür ederim. Brittany'ye bu kitabı okumak istediği için çünkü hala #TuttleHangover'dan muzdarip ve belki Ash buna çare olur.

Son olarak, amigo takımındaki kızlara teşekkür etmek istiyorum. BAZİLYON YIL geçse de kızımın lise amigo takımının koçu olacağım aklıma gelmezdi ama oldum. Sıfır amigo ya da koçluk deneyimiyle arkadaşımınla birlikte bu işi üstlendik ve gerçekten çılgın, zor zamanlardan geçsek de aynı zamanda çok eğlenceliydi. Bazen tüm bu kızlar beni (bizi) delirtiyor ve tüm antrenmanlar, oyunlar ve kamplar zamanımın çoğunu alıyor olsa da, bu deneyimi başka hiçbir şeye değişmezdim. Sizler HARİKASINIZ! Ve Brandy'ye - Autumn'un koçu ve gerçek hayatta benim arkadaşım ve koç arkadaşım. Aynı zamanda benim ev kızım. Benim BBG'm. Bastır Badgers!

ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ? KAYDOLUN!

Sevgili okurlar,

Umarım **BANA YAKIN**'ı beğenmişsinizdir! Henüz yapmadıysanız, lütfen bültenime kaydolun, böylece en son kitap haberlerimden haberdar olabilirsiniz. Ayrıca, sadece kaydolduğunuz için benden **ÜCRETSİZ** bir kitap alacaksınız! Aşağıya tıklayın:

[Monica Murphy'nin Bülteni](#)

Facebook'ta mısınız? Okuyucu grubuma katılmalısınız! Tüm iyi kitap haberlerini İLK orada öğrenirsiniz! Bizimle takılmak için aşağıya tıklayın:

[Monica Murphy'nin Okuyucu Grubu](#)

MONICA MURPHY TARAFINDAN
DA

Callahanlar

Bana Yakın Ona

Aşık Olmak Ona

Bağımlı Olmak

Olması Gereken

Flört Serisi

[Tarihi Kaydet](#)

[Sahte Tarih](#)

[Holodate](#)

[Seninle Çıkmaktan](#)

[Nefret Ediyorum](#)

[Bir Randevuyu](#)

[Değerlendir Düğün](#)

[Randevusu](#)

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Söz Verdin Sonsuza

Kadar Seni Düşüneceğim

Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan

Okuyan Kalbi

Onun Boşa

Harcanan Kalbi

Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Bir Gece

Sadece

Arkadaşız

Sonsuza Kadar

Arkadaştan Daha Fazlası

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırma Seni

Asla Bırakma

Kurallar Serisi

[Karanlıkta](#)

[Adil Oyun](#)

[Yavaş Oyun](#)

[Güvenli](#)

[Bahis](#)

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye

Sahip Olmak

Gül Çalmak

Zambağı

Evcilleştirmek

Reverie Serisi

Onun

Hayali .

Onun

Kaderi

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

[Crave](#)

[Torn](#)

[Savor](#)

[Sarhoş](#)

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

[Bir Haftalık Kız Arkadaş](#)

[İkinci Şans Erkek Arkadaş](#)

[Üç Kırık Söz](#)

[Dört Yıl Sonra Drew +](#)

[Fable Forever](#)

[Sana Beş Gün Kala](#)

[Bir Drew + Fable Noel'i](#)

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa Cesaret Edip

Onu Kurtarmak

Güzel Ölü Kızlar

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında iki milyondan fazla satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazmaktadır. USA Today çoksatın yazarı Karen Erickson olarak da bilinmektedir.

Copyright © 2020 by Monica Murphy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Hang Le
byhangle.com

Editör: Mackenzie Walton
Düzeltilen: Holly Malgieri

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.